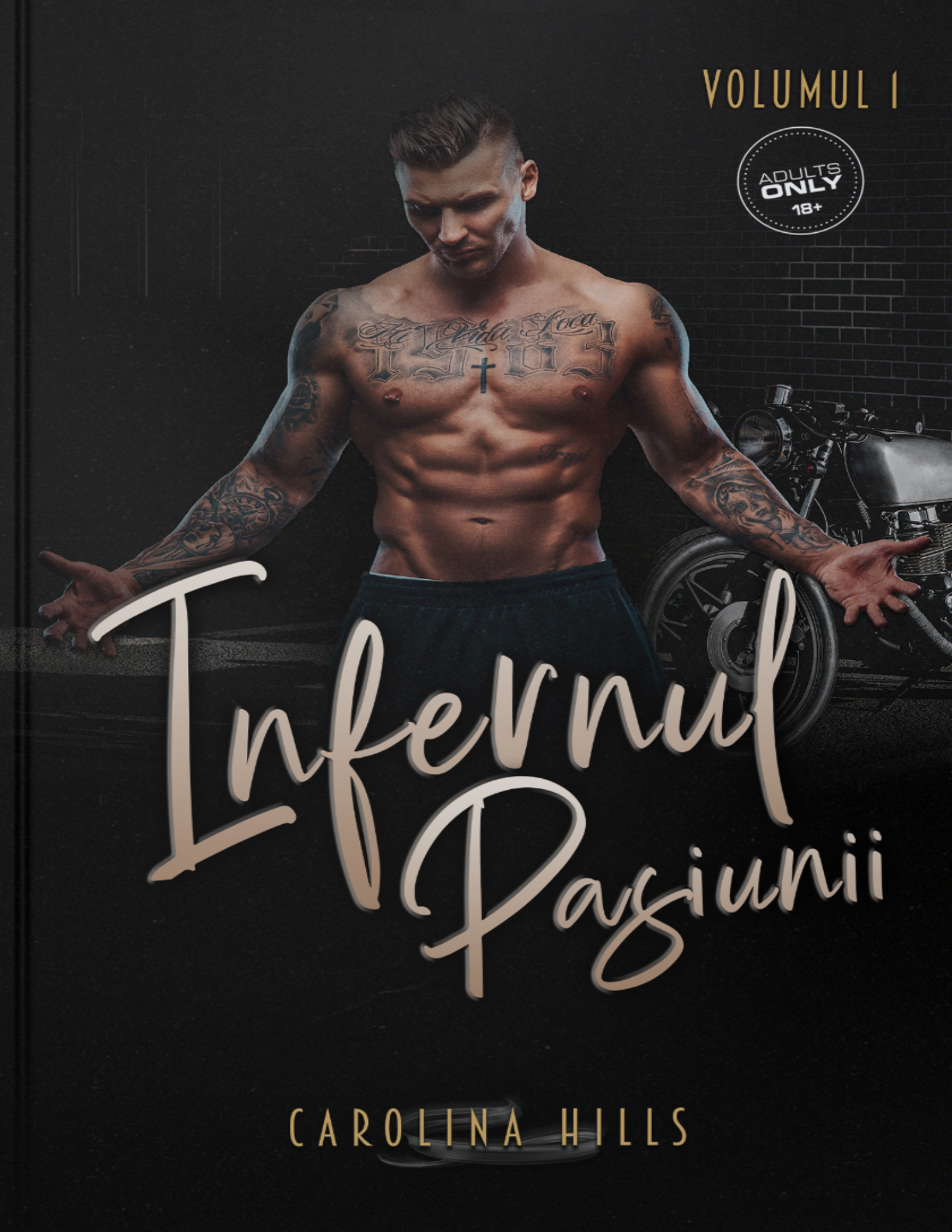
VOLUMUL I

ADULTS ONLY 18+

Infernul Pasiunii

CAROLINA HILLS

Carolina Hills

Infernul pasiunii

Volumul 1

Vesper Books
București 2021

Infernul Pasiunii – Volumul 1
© Carolina Hills
© Vesper Books
Orice reproducere, integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.
Copertă: Andreea Căciulat
Editor: Bianca Bălțărețu

Vesper Books
București
Strada Zării, Nr 9, Sector 5
www.vesperbooks.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HILLS, CAROLINA
Infernul pasiunii / Carolina Hills. - Bucureşti : Vesper Books, 2021-
4 vol.
ISBN 978-606-9616-26-0
Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-9616-27-7

821.135.1

Infernul Pasiunii

volumul1

Pentru toți cei cărora societatea le-a omorât valorile, nu uitați:
Nu te mai ascunde, ești frumos/ frumoasă așa cum ești.
Zâmbește, mâine va fi mai bine.
Ține capul sus și mergi înainte.
Chiar dacă păpădiile se scutură în vânt, rămân la fel de mândre precum au răsărit.
Fii una dintre ele și păstrează-ți stima de sine.
Trăiește
Iubește
Luptă ca să fii TU.

„Pasiunea este flacăra ce te menține viu,
dublată, ea poate aprinde și cea mai înghețată inimă”

Capitolul 1

Karin Sanders
„Băieți, discuții și sfaturi nepotrivite”

11 Mai 2019
Într-o zi de sâmbătă

Sper că nu voi uita mâine să merg să mă întâlnesc cu Claudia. Trebuie să vedem ce facem cu proiectul acela, deoarece încă de săptămâna trecută ne dă dureri de cap. Mai mult ca sigur domnul Stone nu ne va menaja cu nimic și, probabil, vom pica examenul la etică dacă nu îl finalizăm, îmi fac planurile în gând, în timp ce stau întinsă pe burtă, cu bazinul pe două perne și fundul în sus, într-o poziție nu prea confortabilă.

Mă forțez să par excitată cât boul din spatele meu continuă să se miște în mine, încercând să-mi provoace un orgasm. Oricum, nu-i prea iese, dar prefer să-l las cu impresia asta și continui să scot sunete pe gură. Nu știu de ce îmi mai bat capul cu el, sincer acum. La cât de mult se chinuie, am impresia că i-a murit, și în minutul de față, el încearcă s-o învie. Eu oricum nu mai simt nimic de când a vrut să schimbăm poziția și nici nu înțeleg de ce mai insistă.

Ori poate că ar trebui să mă opresc din gemut. În orice caz, se pare că tipul se supraestimează, e doar vorba de el, nimic mai mult.

— Îți place? bombăne Dylan din spatele meu, având respirația întretăiată.

Continuă să mă țină strâns de coapse, aproape îngropându-și degetele în carnea mea, doar ca să stau într-un loc – nu e ca și cum n-aș sta deja – și își înfige mădularul și mai cu putere în interiorul meu, de zici că ar vrea să mă domine, chiar dacă eu sunt plictisită de moarte.

Oh, da! Nu mai pot de bine ce mi-e, fac pe ironica la adresa lui și oftez silențios, dar fără să-i spun ceva. Îmi dau ochii peste cap. Norocul meu e că nu îmi poate vedea expresia feței, ci doar aude sunetele pe care le fac, altfel și-

ar da repede seama că mimez totul și numai excitată nu sunt. Cum aș putea să fiu când el face totul pe repede-înainte, uitând chiar și de preludiul primordial în satisfacerea unei femei, încă de la primul sărut?

Bărbații ăștia.

Nu prea le pasă de cum ne simțim noi, femeile, ei vor doar să și-o bage și restul nu mai contează. Îmi întorc unghiile pe toate părțile, stând acum în patru labe, cât timp continui să scot sunete false de plăcere, și plictisită, așa cum sunt, îmi bifez în gând să-mi fac o programare la salonul Mirei. Trebuie să le aranjez, arată groaznic.

Doamne, mai are mult? Tot ce face e să mă scuture pe uscat, că nici udă nu mai sunt și deja începe să mă jeneze al naibii de rău.

— Vine, mă anunță cu un gâfâit prelung și-o eliberare, un lucru pe care nu voiam să-l știu. Ohhh! scoate pe gură și se mai înfige încă o dată, mormăind, de parcă ultimele dăți nu au fost de-ajuns.

Îl simt cum se relaxează și cade peste mine, chiar înainte să mă pot trage din calea lui. Fir-ar! Mă strâmb în timp ce încerc să-l dau jos de pe mine, dar îi simt brațele în jurul corpului meu și buzele în dreptul urechii mele, șoptind:

— Ești cea mai bună, drăguțo! îmi face un compliment, iar mie îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar mă abțin.

Încercarea lui de-a mă lăuda pentru ceva ce a fost jalnic încă de la bun început mă face să mă simt ca și cum aș fi făcut acrobații în numărul unui act sexual, pe când ceea ce am experimentat a fost doar o partidă de sex plictisitoare și proastă. Am s-o omor pe Johanna, asta-i clar.

Nu pot spune același lucru despre tine, *idiotule!* bombăn în gând, făcându-i un compliment la rândul meu. Mă întorc cu tot corpul spre el, asta după ce-am scăpat de greutatea lui, fix în momentul în care Dylan își scoate prezervativul folosit, înnodându-l. Îl văd cum se plimbă până în dreptul coșului de gunoi și-l aruncă acolo, apoi se întoarce spre mine, moment în care îmi pun pe față cel mai bun zâmbet al

meu și îmi culeg hainele de pe jos, trezindu-mă cu o palmă zdravănă peste fund. Îmi prind buza de jos cu dinții și-o mușc cu putere ca să nu țip din cauza usturimii pe care Dylan mi-a provocat-o, alertând întreaga casă a frăției. Băieții din echipa de rugby au o putere, de sunt în stare să te lase fără fese.

Să te fută toți dracii, îl înjur și continui să schițez un zâmbet fals cât timp el își plimbă relaxat bărbăția prin fața mea.

Se oprește în dreptul dulapului și își bagă nasul în el după ceva.

— Ne vedem tot așa, mâine sau poimâine, la ora asta? mă întreabă deodată, dorind să știe dacă am să mă mai întâlnesc cu el sau nu.

Îl văd cum se apropie de mine, lăsând ceea ce făcea prin dulap deoparte pentru moment și mă trage în brațele lui chiar în secunda în care încerc să îmi iau tricoul pe mine.

— Nu știu, Dylan, mă eschivez și nu-i ofer un răspuns concret.

Îmi așez palmele pe pieptul lui încordat și îl împing doar ca să mă eliberez, apoi îmi dreg ușor glasul și încerc să îl refuz cât de politicos pot. Nu știu dacă îmi va și reuși, pentru că sunt genul de tipă care mai degrabă îți scuipă, la figurat, adevărul în față, chiar dacă doare. Dar, să fim serioși pentru o milisecundă. Nu găsesc motivul pentru care să mai continuăm ceea ce... naiba facem aici.

— Am un proiect de făcut și..., mă tot fâstâcesc mai mult, întrucât nu sunt bună deloc la asemenea gesturi. Uite ce e..., îmi iau atitudinea de nesuferită, până la urmă, și-i spun verde în față. Mai bine agăți o altă fată, eu nu mai sunt disponibilă.

I-o trântesc fără s-o mai lungesc aiurea, că nu merită, și pot să jur că i-a picat fața.

— Dar... e ceva ce nu îți place? mă întreabă nedumerit. Pot să...

— Dylan, nu e asta, îl întrerup înainte să-mi înșire cât e el de experimentat și dorit de femei, când, de fapt, se vede de

la o poștă că acestea nu stau coadă la ușa lui.

Mai are de lucrat la capitolul cum să satisfacă o femeie în dormitor. I-ar trebui un manual de instrucțiuni, ce-i drept, căci noi, femeile, suntem ființe complicate, după statisticile cercetătorilor, și nu suntem ușor de satisfăcut. Inspir o doză de aer în plămâni și mă hotărăsc să folosesc acea frază clișeică, pe care mulți o folosesc când vor să scape, punându-mi acum la suprafață mutrișoara tristă. Încep să cred că devin o actriță din ce în ce mai bună.

Oare de ce n-am dat la actorie?

La naiba!

— Vezi tu, Dylan..., fac o mică pauză ca să lungesc drama. Nu e vina ta, e a mea, reușesc să-mi încalț tenișii, apoi să mă îndrept de spate.

Trag breteaua genții pe umăr, privindu-l afectată și îmi așez palma pe obrazul său, oftând scurt.

— Îți doresc să ai o viață frumoasă, îi urez cu sinceritate. Sunt sigură că vei găsi pe cineva care să se plieze după tine, dar nu sunt eu asta, mai adaug, ocolindu-l.

Îl las în suferința sa, în timp ce mă îndrept spre ușă, dar mă opresc în prag când începe să-mi vorbească.

— Karin...

— Dylan, îmi pare rău, dar ești jalnic, i-o arunc verde în față până la urmă, că prea am lungit-o aiurea.

Îi cade fața pentru a doua oară, dar de data aceasta mutra lui atinge și pământul. Sigur nu-i vine să creadă ce am zis, probabil nicio altă fată nu a îndrăznit să-i spună până acum adevărul, și o va da la întors cum că eu sunt cea jalnică și el a făcut mai toată treaba. Am să-l las și cu impresia asta, doar ca să nu-i rănesc orgoliul de mascul alfa mai mult decât am făcut-o. Îi zâmbesc, ridicând pasiv din umeri și ies cu totul din cameră, lăsând ușa întredeschisă în urma mea.

— *Serios?! Te desparți de mine, Karin?!* urlă cât îl țin plămânii din interiorul camerei și, probabil, mai întreg campusul l-a auzit, la ce voce are.

— Nu suntem un cuplu, Dylan, îl fac să înțeleagă că între noi n-a fost vreodată vorba de ceva serios, doar... sex și atât.

— Și, ca să știi, nu s-a plâns nicio femeie până acum. Sunt un bărbat dorit de multe, n-am nevoie de tine și de păsărica ta, vocea frustrată a lui Dylan – acum că se află în hol – mă oprește din drum.

— Dacă spui tu.

Îl privesc cu o sprânceană arcuită, ridic din nou pasiv din umeri și cobor scările înainte să se trezească cineva. Ies din casa băieților de la Tigers și mă opresc în dreptul mașinii mele, unde încep și cotrobăi prin toată geanta după nenorocitele alea de chei. Suflu șuvițele de păr ce mi-au căzut pe chip și bag cheia în contact, strâmbându-mă pentru că-mi vine să strănut.

Îmi scarpin nasul, deși mă încearcă de vreo două, trei ori același strănut idiot, dar nu reușesc să-l duc până la capăt și sper din suflet să nu fi răcit acum, când se apropie sezonul de vară. Vreau să fiu în formă atunci când se dă startul la bronzat și agățat băieți, nu să stau înfofolită într-o pătură, în mijlocul patului și cu un termometru în gură. Asta mi-ar mai lipsi.

Opresc la semafor și îmi sprijin cotul de portieră, după ce-am lăsat geamul jos, așteptând să se facă verde și să ajung cât mai repede la cafenea. Arunc o privire în bordul mașinii la ceas și constat că e deja ora zece și jumătate dimineața. Casc prelung. I-am promis Johannei că mă întâlnesc cu ea după ce termin cu Dylan, doar ca să-i dau raportul și să îi spun în ce stadiu a ajuns „relația”. La drept vorbind, n-a ajuns niciunde, pentru că s-a terminat înainte de a face un pas măcar. Telefonul începe să cânte aceeași melodie sâcâietoare pe care am uitat s-o schimb încă de luna trecută, și încep să bombăn în barbă, căutând tâmpenia aia ce sună prin geantă.

La dracu’! Unde poate fi? Reușesc să scot telefonul, într-un final, și îl scap în următoarea secundă între scaune, tresărind speriată din cauza unui bou ce claxonează.

Unde te grăbești, tataie? mormăi irascibilă când un babalâc trece pe lângă mine în mașina lui, trecută parcă de vârsta a treia.

— O zi bună și ție! rostesc când acesta îmi arată degetul mijlociu.

Azi nu e ziua mea, nici pe departe. O iau din loc – semaforul e deja verde și dacă nu mă grăbesc, ajung să mai stau o tură –, înjurând când timpanele îmi sunt rănite de aceeași melodie enervantă. Îmi recuperez cu chiu, cu vai telefonul, fiind cu ochii și pe drum, nu cumva să fac vreun accident, și răspund, ducându-l la ureche. Sigur voi lua o amendă pentru asta dacă mă prinde poliția, dar și pentru faptul că iar nu port centura de siguranță. M-am învățat fără ea, prost obicei.

— *Mai vii?* vrea Johanna să știe. *Eu sunt deja la terasă,* mă anunță în timp ce eu încerc să țin telefonul între ureche și umăr, intrând într-o depășire.

— Imediat ajung, nu sunt Houdini[1] ca să fac hocus-pocus și să mă teleportez, ce naiba? mă rățoiesc la ea și virez pe prima străduță la stânga, tăind calea câtorva mașini.

Arunc telefonul pe scaunul din dreapta fără să mai aștept ca Johanna să spună ceva și accelerez ca să ajung la Silk Cook Coffee Bar, de pe strada Main. Când am ales să mă mut în Miami pentru a studia ceea ce-mi place, n-am crezut că viața îmi va scoate în față numai idioți, dar uite că a făcut-o.

Totuși, am crezut că voi găsi unul care să-mi ofere ceva mai mult decât o noapte în pat. Știu că pare un clișeu, dar voiam și eu acea relație ca în cărțile de dragoste, unde el mi-ar fi șoptit cuvinte care m-ar fi făcut să mă topesc, m-ar fi strâns în brațe. Poate o plimbare pe plajă, ținându-ne de mână. De fapt, pe cine păcălesc? În ziua de azi nu prea mai găsești băieți de genul, toți vor doar să bifeze scorul într-un caiet.

Oftez. Inițial, mama n-a fost de acord cu mutarea mea. Voia să mă țină strâns legată de Denver, dar am preferat să-

mi întind aripile și să zbor, tata fiindu-mi alături întrutotul, la fel ca și fratele meu. Parchez pe aleea din fața cafenelei și opresc mașina cu gândul să mă iau de Johanna din cauza sfatului ei tâmpit. În unele cazuri, chiar e o bună sfătuitoare, dar, când vine vorba de băieți, cel mai bine e să nu te bazezi pe instinctele ei de Cupidon.

Intru în incinta localului și înaintez spre terasă, salutându-l din mers pe colegul meu de muncă, dar și șeful meu, în același timp.

— Bună, Rowan!

— Hei, colega!

Își ridică mâna în aer, salutându-mă cu un zâmbet natural pe buze.

— Ce-i cu fața lungă? mă interoghează curios.

— Nu contează, îi răspund cam sec. Îți povestesc eu altă dată, acum trebuie să mă văd cu Johanna.

— Oh! exclamă dându-și singur seama că ceva nu a mers bine. Îți aduc ca de-obicei? mă întreabă plasând o ceașcă de cafea în aparat, știind deja exact ceea ce-mi place să beau.

— Da! Mersi, Rowan, ești un scump.

L-am întâlnit pe Rowan în ziua în care m-am mutat aici, acum vreo trei ani, cam așa. Nu cunoșteam mai pe nimeni, fiind pentru prima dată singură și la început de drum. După inițierea în frăția din care se presupune că ar trebui să fac parte și acum, am ajuns să mă ascund aici, fix în momentul în care urma să se închidă localul. Fusesem speriată ca de bombe atunci când m-am simțit trezită în miez de noapte de către o idioată.

Era îmbrăcată într-un costum, de zici că era Satana în persoană, urlând la noi și făcându-ne în fel și chip. Atât eu, cât și restul *„surorilor”* am fost nevoite să facem tot felul de grozăvii, doar ca să putem trece mai departe. Groaznic. Totuși, Rowan fusese destul de drăguț să mă lase să stau. Mi s-a și alăturat, doar ca să nu fiu de una singură, deși dimineața urma să redeschidă cafeneaua, dar a rămas până

când a trecut tot tam-tamul din casa Pi Uno Miu, iar eu am putut să mă întorc în camera mea fără alte incidente.

Urăsc inițierile. Mama n-a menționat niciodată de ele, deși cred că a făcut-o mai mult intenționat, doar ca să-mi dea o lecție pentru că nu am vrut să rămân acasă. Sincer, nici nu înțeleg de ce se mai practică așa ceva, sunt oribile. Te fac doar să te simți ca un om bun de nimic și jalnic, ca un gândac ce-ar trebui strivit sub un papuc. În acea zi, câteva ore mai târziu, i-am sunat pe ai mei și m-am plâns la ei, exact ca o smiorcăită, povestindu-le prin câte am trecut. După alte două zile, deja mă lăfăiam în propriul meu apartament cu trei camere, pe undeva prin afara campusului.

Ajutorul alor mei a fost bine-venit, plătindu-mi chiria pe primul an, deși mama nu fusese de acord nici cu lucrul acesta, dar, cum sunt fetița lui tata, și ea a cedat până la urmă. Oricum, m-au anunțat că după ce trece anul va trebui să-mi caut ceva de lucru și să mă descurc singură pe mai departe. În fond, chiar și măscăriciul de frate-meu trebuia ajutat. Își pierduse locul de muncă și renunțase să mai meargă la facultate, pe motiv că nu era ceea ce voia el să facă.

A fost un scandal monstru pe tema asta. Acum, însă, e pe undeva prin Europa, de mai bine de un an de zile, călătorind cu ce apucă și având în buzunar doar câte cinci euro la două zile. În unele momente ale zilei mi-e dor de el. Derran a fost și este cel mai bun prieten al meu. Noroc cu Johanna More, colega mea de apartament, care mai atenuează dorul de el. Am ajuns s-o cunosc jumătate de an mai târziu de la începerea facultății. Tot pe atunci îmi găsisem și de muncă la cafeneaua în care m-am ascuns încă din prima zi petrecută în Miami.

Johanna se hotărâse să plece din casa surorilor, din cauza tratamentelor pe care le primeau nou-venitele în primul an, iar eu îmi căutam pe cineva cu care să împart chiria, mai ales că termenul dat de ai mei se apropia cu pași

repezi. Am simțit că Dumnezeu mi-a pus mâna în cap când mi-a scos-o în cale.

— Deci, cum a fost? mă repede Johanna curioasă, de cum mă vede.

— Tot la fel, răspund plictisită și-mi flutur claia de păr în spate, trântindu-mă în scaunul abia tras.

— Și-atunci, de ce ai mai fost la el?

— Păi nu tu mi-ai spus să-i mai ofer o șansă? mă răzvrătesc, dându-mi ochii peste cap într-un mod teatral.

Johanna duce cana cu cafea spre buze și începe să soarbă lung din aceasta, mormăind. Se pare că a uitat cu desăvârșire de noaptea trecută, când mi s-a urcat în cap și mi-a spus că aș fi fraieră să nu-i mai ofer o șansă minunatului Dylan.

S-a ținut de capul meu mai bine de două ore până am cedat cu totul, deși, mai degrabă, trebuia să îmi bag dopuri în urechi și să o las să-și răcească gura până se plictisea. Totuși, am făcut-o și pe asta, chiar dacă acum regret că am ascultat-o. Între mine și Dylan a fost de la bun început doar o pură atracție și nimic mai mult, convenind împreună să fim prieteni cu beneficii. Prima tură n-a fost cine știe ce, poate și din cauză că amândoi fuseserăm pe Pluto. Am făcut-o latră, deși jurasem că n-o să mă mai fac mangă, dar petrecerile din frății sunt bestiale și n-ai cum să ajungi trează înapoi acasă.

Azi, la două zile distanță, m-am întâlnit din nou cu el, și asta doar din cauza insistențelor Johannei. Am crezut că, dacă suntem amândoi treji, sexul o să fie mai apetisant, mai nebunesc, dar m-am înșelat amarnic. A fost mai jalnic decât prima dată.

— Parcă ziceai că mărimea nu contează, afirmă ea, hotărâtă să-mi întoarcă cuvintele înapoi, întrucât am pus-o la curent cu cât e de „dotat” Dylan.

Să spun că e cât un ruj, cred că aș exagera. Poate doar puțin mai mare, și asta în erecție, că dacă ar fi să mă iau după cum e când „doarme”…

— Așa am spus, confirm. Dar să mor de știe cum să satisfacă o femeie, aproape că înjur toți bărbații din lume, în frunte cu Dylan. Sărută de zici că linge o înghețată, apoi face totul prea repezit, încât nici nu realizezi bine ce se întâmplă, decât abia atunci când te trezești că vrea să intre în tine și tu nici umedă nu ești, scutur palmele una de alta, revoltată, de parcă aș avea praf pe ele.

— Oh! exclamă Johanna, sorbind din ceașca ei de cafea.

Presupun c-o face doar ca să tacă, căci, sigur, ar mai avea ceva de comentat despre alteța sa, Dylan The Great[2], și jur că-i arunc cafeaua în față dacă nu se abține.

— E chiar atât de greu să găsești un tip care să știe exact cum să te înnebunească? pun întrebarea mai mult pentru mine, dar felul în care mă ochește Johanna mă îndeamnă să-mi continui pledoaria. Și nu e vorba de sex aici, Jo! Vreau și eu o iubire ca...

— În filme? completează ea.

— Nu. Par atât de siropoase acolo, mă las moale în scaun și visez cu ochii deschiși.

— S-a întors Mike, schimbă repede subiectul, făcându-mă atentă la ea, ca și cum nu ar mai vrea să-mi audă smiorcăielile în legătură cu iubirea.

— Hm, bombăn în barbă.

— Nu-mi spune că nu i-ai dus dorul? vrea să știe.

Îi arunc o ocheadă ucigătoare și-mi mușc limba doar ca să mă abțin să nu-i spun ceva de sănătate. Mike Cavallari e cel mai fierbinte tip din campus. Am avut de-a face și cu el, spre sfârșitul anului doi de facultate, chiar înainte să plece într-o călătorie cu familia lui în jurul lumii, înghețându-și astfel mai bine de jumătate din anul trei de facultate. Amândoi eram înfierbântați la petrecerea la care fuseserăm și, dintr-una într-alta, am ajuns în pat. Au urmat apoi alte câteva săptămâni în care ne-am întâlnit, până în punctul în care mi-a pus capac cu grozăvia lui.

— Johanna, fii serioasă! Tipu’ mi-a băgat o banană în..., mă strâmb dezgustată de gestul lui de-atunci, amintindu-mi.

Cică i-a spus nu știu cine că fetelor le place când li se înfige o banană între picioare. Că e la fel de stimulantă ca și membrul lor erect, pufnesc punându-mi mâinile în sân și-o observ pe Jo înecându-se cu cafeaua.

— Vrei să spui, o banană-banană sau...? mă privește mirată.

— Era o banană adevărată, la naiba! aproape că urlu în gura mare, făcându-i pe cei din local să ne arunce câte-o privire ciudată.

— Eww, pronunță la fel de dezgustată.

Nu puteam s-o spun mai bine de atât. Câteva zile după întâmplare, am tot încercat să-mi scot din cap imaginea aceea sau măcar senzația care mă furnica grav între coapse, însă, slabe șanse. Până și cu mătănii, coborâre de sfinți la adresa păcătosului și tot n-am reușit. Mi-au trebuit alte câteva săptămâni până să-mi revin, dar, clar, am terminat-o definitiv cu bananele.

— Ce faci diseară? vrea ea să știe, în timp ce Rowan ne mai așază pe masă încă un rând de cafea.

— Mersi! spun către acesta și iau o mușcătură din fursecurile pe care ni le-a adus pe lângă.

Acesta încuviințează din cap, zâmbindu-mi și-mi face scurt cu ochiul, apoi se întoarce de unde a venit, lăsându-ne singure. Duc ceașca spre buze și gust din aroma cafelei, mormăind.

— Ce e diseară? înfulec un alt fursec.

— Karin, nu-mi spune că ai uitat? mă întreabă Jo, iar eu ridic pasiv din umeri și strâmb din nas. E sâmbătă, ne întâlnim cu toții la James, îmi spune ca la proști. Oh, haide! își dă ochii peste cap și oftează exasperată.

— Ah! zic deodată, amintindu-mi de întâlnirea cu gașca, mai ales că James s-a gândit să dea și o petrecere, invitând câțiva prieteni din campus la el. La cât trebuie să fim la James?

— La opt ne adunăm.

Dau din cap și o aprob. Casc lung și apoi mai iau o gură zdravănă din cafeaua mea, dar știu că prea multă nu o să mă ajute să stau trează.

Sunt obosită ca naiba. Și eu care voiam o mică relaxare, o distragere de la toate. N-am avut parte de așa ceva, căci, aparent, să mimezi orgasme nu e deloc ușor. Arunc un ochi în ecranul telefonului și văd că ceasul indică deja ora douăsprezece după-masă, ceea ce înseamnă că îmi mai rămân câteva ore bune de somn.

Cu toate examenele pe care le-am avut și cele care mai urmează, abia dacă am reușit să închid un ochi cum trebuie. Noroc că am putut să-mi iau liber de la muncă toată luna, după ce am lucrat ca o maniacă, luând chiar și turele lui Everly.

— Mai rămâi sau vii și tu acasă? o întreb în timp ce-mi adun catrafusele și mă pregătesc să plec.

— Am întâlnire cu un tip, mă anunță și-mi ridic rapid capul din geantă și-o privesc surprinsă.

— Oh! Unde l-ai agățat? Sau te-a agățat el pe tine? întreb curioasă.

— N-a fost cine știe ce, îmi zice și obrajii ei se colorează într-o tentă de roșu, dându-mi de înțeles că i s-a cam pus pata pe el.

— Nu prea cred, tomato! o alint așa doar atunci când roșește. Haide, spune tot, o îndemn dând pe gât ultima picătură de cafea și plescăi nemulțumită.

I-aș mai cere lui Rowan încă o ceașcă de cafea, dar cred că o să o dau în bâlbâială dacă nu reușesc să dorm măcar puțin.

Casc din nou și simt cum mi se închid treptat ochii. Îmi masez tâmplele și decid s-o chestionez altă dată pe Jo în legătură cu tipul cu care se întâlnește în câteva minute. Deja dorm pe mine și nu știu cum naiba voi ajunge acasă fără să provoc vreun accident.

— Eu plec, spun deodată, ridicându-mă în picioare.

— Ți-a pierit curiozitatea sau te-a obosit Dylan în așa fel, încât de abia te mai ții pe picioare? se amuză pe seama mea, zâmbind cu gura până la urechi.

Soarbe din cafea și mă privește lung pe sub gene.

— Ha, ha! Foarte amuzant, îi arunc o privire plină de ironie. Dacă îți place atât de mult de el, de ce nu-l iei de bărbat? Îl îndrumi tu cum să facă un sex oral ca la carte, nu degeaba îți cam place să înveți *„limbi străine”.*

Tocmai mi s-a activat sarcasmul și-a trebuit s-o spun.

— Ne vedem acasă, mai adaug și plec fără să-i las loc de replică.

Îl salut și pe Rowan, las ceașca goală pe bar și ies din cafenea, îndreptându-mă acum spre mașină. Casc din nou și plec spre casă înainte ca drumul să se aglomereze. Las geamul jos, simțind vântul cum se joacă printre firele de păr și, după patruzeci de minute parcurse pe drum, parchez în fața complexului de apartamente de pe strada mea.

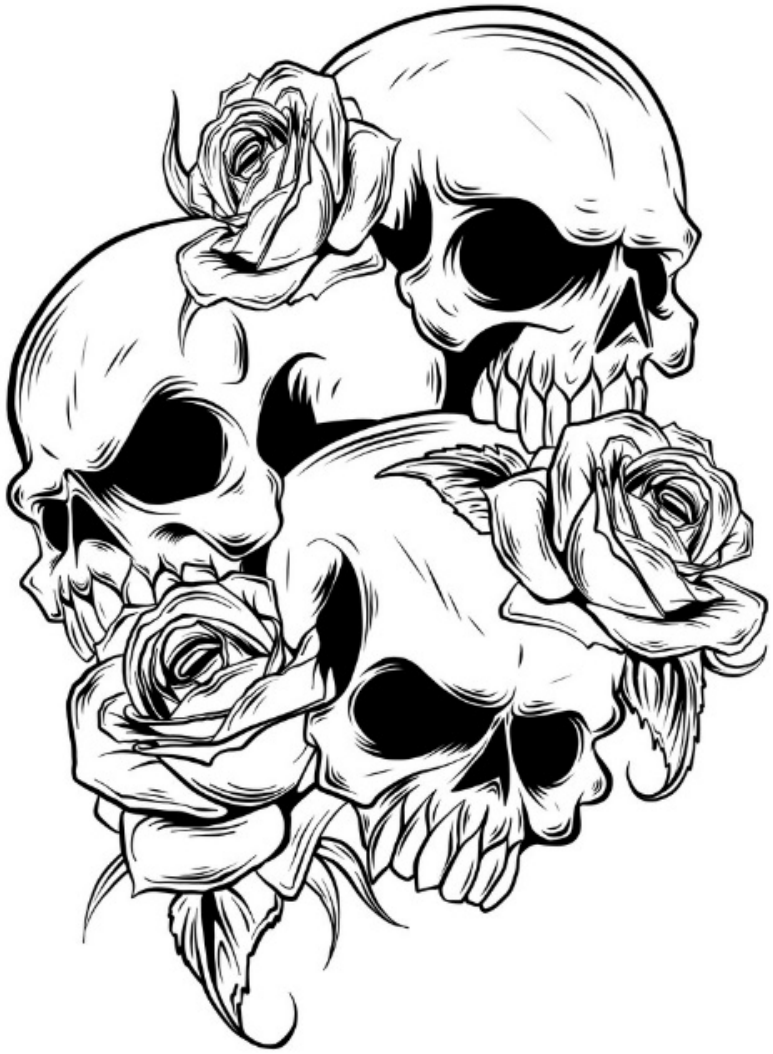
Îmi masez capul și casc pentru a nu știu câta oară – mă dor fălcile la cât am făcut-o – și ies din lift, împleticindu-mă pe propriile picioare. Abia îmi pot ține ochii deschiși, iar cafeaua nu mai are niciun efect asupra mea, de aceea, din neatenție, mă izbesc frontal de dulapul pe care habar nu am cine mama naibii s-a gândit că ar fi mai bine să-l lase în drum.

— Să-mi bag picioarele în fundul proprietarului, înjur colorat, vădit enervată, și continui să merg până ajung în fața ușii. Unde mama dracului sunt cheile alea? înjur pentru a doua oară, chinuindu-mă să le găsesc prin geanta imensă pe care o car după mine.

Două minute mai târziu, intru în apartament, strâmbându-mă instant la contactul cu aerul stătut din interior. Se pare că Johanna a uitat să deschidă geamurile când a plecat; e așa o uitucă în unele cazuri. Îmi arunc tenișii din picioare și merg să le deschid.

Apoi mă pun să adun puțin prin apartament, că prea e dezordine și, la final, mă îndrept spre camera mea, ostenită.

Îmi așez geanta pe birou, hainele le arunc pe unde apuc după ce mă dezbrac de ele și aterizez în pat doar într-o pereche de chiloți, strângând în brațe plapuma subțire și las somnul să mă învăluie.

Capitolul 2

Mason Cross (Mase)

„Vizite dureroase ”

Sunetul gongului se aude în următoarea secundă, făcându-mă conștient de lupta care a început, și mă poziționez în atac. Nu sunt tipul care să stea în defensivă și să o încaseze doar. Prefer să-i trimit direct la dracu’ cât de repede posibil și să-mi apăr până la capăt titlul greu câștigat. Prin muncă, sudoare, nopți nedormite și multe alte rahaturi de care nu prea sunt mândru că le-am înfăptuit, dar care, în final, m-au adus unde sunt acum. Mă strâmb și îmi aranjez mai bine protecția pe care o am în gură, ca să nu-mi distrug dinții sau să-mi mușc cumva limba de la loviturile încasate. Îi fac semn lui Fiorenzo să atace, cu un zâmbet ironic în colțul gurii, dar presupun că e doar un laș notoriu, întrucât continuă să-mi tot dea târcoale de mai bine de cinci minute.

Îmi trec degetul mare peste nas și îmi iau mai bine poziția de atac, înclinându-mi capul într-o parte și în alta. Pumnii mi se încleștează cu putere, simțind unghiile cum intră în fețele de pe mâini și pot să-mi aud cu ușurință respirația greoaie pe care o am, de zici că timpul trece cu încetinitorul, iar urletele celor din sală sunt doar o melodie de fundal.

Privesc scurt în părți, analizând mișcările idiotului care zici că face balet, nu lupte libere, și odată ce-l văd apropiindu-se de mine, îi trântesc un pumn direct în figură. Cu toții vor să se dea în stambă, făcând pe grozavii și jucând teatru, dar am învățat pe pielea mea că asta nu e suficient dacă îți dorești cu adevărat să ajungi în frunte. Îi mai trântesc un alt pumn în față cu cât zgomotele din fundal se intensifică, apoi, la o secundă distanță, mă răsucesc pe călcâie, îmi ridic piciorul în aer și-l lovesc cu toată puterea, zdrobindu-i obrazul.

Protecția pe care o are în gură zboară afară împreună cu o dâră prelungă de sânge. Revin înapoi în poziția de atac, clipind lent și îl observ pe Fiorenzo cum se clatină pe picioarele lui, dându-se cu un pas mai în spate. Se lipește brutal de corzile ringului doar ca să nu cadă pe jos. Își

scutură de câteva ori capul ca să-și revină, timp în care eu îmi pușc toate oasele posibile și reacționez repede atunci când se năpustește asupra mea ca un turbat, fără să ia în seamă strigătele antrenorului său, încercând să mă atingă în vreun fel. Dar reușesc să mă trag mai într-o parte exact la timp.

Pumnul lui trece prin aer, la un milimetru prin fața mea, într-un cadru lent, frânt de zgomotul mulțimii ce-și aclamă favoritul. Îi prind mâna între ale mele, ca într-o menghină, și îi dau un cot în față, dezechilibrându-l încă o dată de pe picioare. Idiotul a uitat să-și pună înapoi protecția în gură, având în vedere sângele ce continuă să-i curgă pe bărbie, apoi pe gât în jos. Sigur nu va mai avea toți dinții în gură la final.

Înainte să-și poată reveni cum trebuie, eu mă răsucesc încă o dată pe călcâie, îmi ridic piciorul pentru a doua oară în aer și-l lovesc mai cu putere în figura sa aproape distrusă, făcându-l *knockout*[3]. Acesta cade la podea ca un bolovan și rămâne nemișcat. Arbitrul începe numărătoarea inversă, în timp ce oamenii din sală îmi scandează numele în repetate rânduri și eu îmi ridic mâinile în aer, chiar dacă abia respir atunci când se anunță rezultatele, desemnându-mă câștigător. Fusesem sigur că-l puteam învinge, nu încăpea îndoială de asta.

— *Și, încă o dată, Mason Cross rămâne campionul campionilor,* se aude tare în difuzoare, peste mulțimea care încă îmi scandează numele și asta mă face să zâmbesc ca un drac.

Oricine îndrăznește să se pună cu mine va avea parte de un asemenea final. N-am trecut prin Iad degeaba, doar ca să ajung de unde am plecat.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de tine, știam sigur c-ai să-l dobori, îmi zice Roland cu un zâmbet mândru pe buze și mă bate cu palma pe umăr.

— Am învățat de la cel mai bun, replic și torn pe mine apa din sticla primită ca să mă răcoresc.

— Da, da! Ție ți se datorează tot ce ai acum, puștiule, nu unui bătrân ca mine, mi-o întoarce, ca de fiecare dată.

Pe Roland l-am cunoscut acum vreo patru ani, pe când încă participam la luptele libere de stradă, care se țineau pe undeva la periferia orașului, într-un cartier nu tocmai favorabil. Alt loc mai bun nu ne permiteam. Aveam în jur de douăzeci și doi de ani și trebuia să-mi ajut cumva mama, căci ceea ce câștiga ea din salariul ei de femeie de serviciu de abia ne ajungea de pe o zi pe alta.

Pe deasupra, mai era și fratele meu mai mic, cu nevoi speciale. Tratamentul lui era destul de costisitor, de aceea încercam să adun, prin orice mijloc, cât mai mulți bani pentru ca mama să-i poată cumpăra medicamentele necesare.

Și pe lângă asta, trebuia și să-i poată plăti orele pe care le petrecea în spital pentru alte tratamente, chiar dacă asta însemna să-mi rup câteva coaste, să ajung acasă cu arcada și buza sparte și multe altele. Poate chiar mai rău. Luptele stradale îmi aduceau un venit de patru sau chiar de cinci ori mai mare decât dacă aș fi fost angajat în vreun magazin pe un salariu de mizerie.

Roland îmi face semn să înaintez spre centrul ringului ca să-mi iau trofeul și las sticla goală la el. Cureaua de trei kilograme, confecționată din aur și pietricele roșii cu negru reprezintă tot ceea ce am îndurat până în acest punct. Ajung lângă arbitru; acesta stă cu mâna întinsă în sus, așteptând ca microfonul să coboare din tavan. Odată ajuns în palma lui, aștept răbdător să-și spună tot discursul pe care îl ține la fiecare sfârșit de meci, apoi să plec naibii de aici.

Sunt rupt de oboseală și abia dacă mă mai pot mișca.

— Încă o dată, Mason Cross ne-a dovedit ceea ce e în stare pentru a-și menține titlul de campionul lunii la luptele libere, gura lui Jude începe să turuie ca o moară stricată, auzindu-se tare în difuzoare.

Deseori mă întreb cum de mai poate să și respire, căci n-am mai văzut pe nimeni vorbind atât de repede ca el. Așez

mai bine pe umăr trofeul și aștept în continuare ca Jude să termine ce are de zis, apoi ce are să mă întrebe, că sunt sigur că nu am scăpare. Acesta se întoarce aproape cu tot corpul spre mine și spune:

— Cum te simți, constatând faptul că încă te afli în frunte?

— Am să zdrobesc pe oricine îndrăznește să atenteze la titlul meu, spun scurt și la obiect, căci vreau să mă fac foarte bine înțeles.

Vreau să-mi crez un nume greu în industria asta a luptelor, să ajung la un nivel mult mai înalt decât sunt acum. Să fiu cunoscut printre fiecare, să știe cu toții de frica mea, deoarece n-am să mă dau bătut și-am să lupt până la ultima suflare dacă trebuie.

— Oh! Asta *da* declarație, pare surprins de izbucnirea mea.

Nici n-aș vrea cum să fie altfel. Cobor din ring fără să mai ofer vreo altă declarație și îmi port pașii spre ieșire, în timp ce mulțimea continuă să îmi aclame numele.

— *Mason Cross! Mason Cross! Mason Cross!*

Mă opresc, mă întorc cu fața spre public și ridic în aer trofeul, îmbrățișând uralele celor care îmi strigă în continuare numele. Îl arunc înapoi pe umăr și mă retrag în *backstage*[4].

Intru în camera special amenajată doar pentru mine și las cureaua grea pe măsuța mică din încăpere, apoi mă trântesc pe toată suprafața canapelei, odihnindu-mă pentru câteva minute înainte să o iau din loc. După toată nebunia de azi, vreau doar să merg la fratele meu și apoi sper să nu uit să trec și pe la mama.

I-am promis că am s-o vizitez ori de câte ori pot, chiar dacă ea nu vrea, abia mă mai recunoaște. Abia se mai ține pe picioarele ei, iar doctorii nu îi mai dau mari șanse de revenire; drogurile consumate de-a lungul anilor au distrus-o aproape complet.

— Felicitări, *bro*[5]! glasul lui Jay se aude de îndată ce dă năvală în încăpere, scoțându-mă dintre gânduri ca să mă

felicite pentru rezultatele obținute.

Sar în picioare la marginea canapelei când îl văd că vine spre mine. Mă prinde de mână și mă trage într-o îmbrățișare frățească, bătându-mă cu palma pe spate, apoi eu îmi reiau locul pe canapea, iar el revendică fotoliul de lângă.

— Deci, unde sărbătorim? mă întreabă după un minut.

Îmi întorc capul puțin într-o parte și arunc o privire fugitivă spre *„fratele”* meu, care pare mai nerăbdător ca niciodată să ieșim undeva azi și să ne destrăbălăm, însă am să-i tai puțin din planuri.

— Poate mai târziu, acum trebuie să ajung pe la Ace și după aceea, la mama, îl anunț de ceea ce voi face în următoarele minute și acesta doar mă aprobă tăcut.

— Crezi că…

Schițez o strâmbătură din cauza durerii ce îmi fulgeră corpul și mă fâstâcesc pe canapea. Știu ce vrea să mă întrebe, dar nici acum nu-mi fac speranțe deșarte, chiar dacă mi-ar plăcea să pot discuta cu ea normal și să aflu unele lucruri care mă interesează. Oftez silențios și îmi trec fugitiv limba printre buze, uitându-mă într-un punct fix.

— Ne auzim mai târziu, atunci, își așază palma pe umărul meu în semn de susținere, ridicându-se în picioare.

Îi răspund aprobând din cap și aud pașii lui Jay cum se îndreaptă spre ieșire, apoi ușa care se deschide și se închide în urma lui. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu l-aș fi avut pe el aproape, pe fratele meu dintr-o altă mamă și un alt tată. Susținerea lui și faptul că ne avem unul pe altul în viața asta nenorocită ne-au impulsionat pe amândoi să luptăm pentru ceea ce ne dorim și să țintim cât mai sus. M-a ajutat să trec până și peste moartea lui Ace, a făcut să pară totul mai ușor decât dacă aș fi fost de unul singur.

Îmi frec fața cu palmele, oftez obosit, apoi îmi sprijin brațul de frunte și îmi închid ochii măcar pentru câteva minute, întinzându-mă și mai bine pe suprafața canapelei. Doar că liniștea pe care mi-o doresc se pare că îmi este

perturbată de o ușă care se deschide și se trântește în urma cuiva.

— Încă ești aici? mă întreabă Roland, trântindu-se în fotoliul pe care a stat Jay acum un minut. Am crezut că ai plecat deja.

— Vrei să scapi de mine? îl întreb ironic și îmi întorc privirea spre el.

După cum arată, pare obosit, abia dacă mai închide un ochi cum trebuie. Totuși, la cei cincizeci și cinci de ani ai lui, moșneagul acesta încă se mișcă bine. Încă se ține pe picioare, iar tipele tinerele ce roiesc în jurul lui îl fac să pară mai tinerel cu câțiva ani buni. Mă ridic în șezut la marginea canapelei pentru a doua oară și îmi proptesc coatele pe genunchi, zâmbind drăcește în colțul gurii din pricina gândului murdar care îmi trece prin minte.

— Am plecat, îl anunț, ridicându-mă în capul oaselor.

— Așa repede? se preface surprins.

— N-am să stau aici să fiu martor la vreo partidă de-ale tale, i-o spun verde în față. Așa că nu mai ține păpușica în fața ușii, că s-ar putea să ai nevoie de o Viagra ca să mai poți da din fundulеț după aceea, mă amuz puțin pe seama lui Roland în timp ce mă schimb în hainele de stradă pe care le am aici.

Încalț adidașii și trag geaca de piele pe mine. Îi las în grijă trofeul și îmi așez mâna pe clanță, dar mă opresc din a ieși, dregându-mi glasul când mă întorc pe jumătate cu fața spre el.

— Ai grijă ce faci. Nu vreau să fiu nevoit să chem ambulanța.

— Ha, ha! Nu sunt chiar atât de moșneag, încât să înțepenesc sau să fac vreun infarct când mi-o trag, puștiule! îmi răspunde sigur pe el.

Rânjesc.

— Nu era vorba de tine, Roland! Mi-e frică să nu bagi păpușa în comă după ce termini cu ea, i-o întorc, căci știu exact ce extrem îi place câteodată să i-o tragă unei femei.

Mi-a povestit chiar el câteva dintre partidele sale, asta după ce se amețea un pic. Acesta doar îmi rânjește cu subînțeles. Îmi clatin capul și deschid ușa larg, apărându-mi în raza vizuală păpușica cu părul ca de foc, cu o privire de felină, picioare interminabile datorită pantofilor cu tocuri imense și platformă, dar și a rochiei care-i ajunge până sub fese, lăsând la iveală prea multă piele. Nu le prea înțeleg pe unele femei de se îmbracă într-un asemenea hal. Înțeleg că e la modă în ziua de azi, dar aș prefera să existe o diferență între femei ușoare și cele care n-au nicio treabă cu trotuarul.

Până și câteva haine modeste pe un trup frumos ne poate face membrul să stea țeapăn, nu doar o cârpă aruncată aiurea.

Iar și-a plătit vreo prostituată să vină să-i facă poftele carnale. Moșneag nebun, gândesc și rânjesc cu gura până la urechi, dar nu fac bine doi pași spre ieșirea principală a clădirii, că îmi înghit cuvintele când aud cum îl alintă păpușa.

— Iubi bubi, îi spune roșcata lui Roland pe un ton pițigăiat și-i sare în brațe, sărutându-l.

Mă strâmb, arcuindu-mi o sprânceană în direcția lor când văd cum tot rujul ei de un roșu aprins se întinde pe toată fața antrenorului meu, și trebuie să recunosc că mi-am luat-o peste bot.

Bravo lui. Și-a tras iubită mai tânără cu vreo douăzeci de ani decât el. Nu-i merge rău. Îmi aranjez geaca de piele mai bine pe mine și pășesc în aerul călduros de afară, lăsându-l pe moșneag să-și facă de cap. Sper doar să nu uite să se protejeze, căci nu cred că mai vrea încă un plod pe cap. Deja are doi cu fosta soție, pe care abia dacă îi vede o dată pe lună, și asta când trebuie să plătească pensia alimentară, căci Timea nu prea îl lasă altfel. Îmi încalec motocicleta, un Kawasaki Ninja H2 de un negru metalizat, cu un pic de verde și o iau din loc. I-am promis lui Ace că îi voi duce ursulețul lui favorit, sigur îi este dor de el.

Drumul e destul de liber față de alte zile în care se circulă aproape bară la bară, așa că ajung la destinație în

doar câteva minute. Opresc motorul în fața porților imense ale cimitirului catolic Lady of Mercy și privesc lung locul în care am venit.

Nu-mi face plăcere să mă aflu aici. Nu sunt un credincios cum, poate, am fost în trecut, dar acum nu mai cred în nimic, pentru că Dumnezeu m-a părăsit tocmai când aveam nevoie cel mai mult de El și, astfel, am devenit ateu. Pierderea lui Ace m-a făcut să mă închid, pieptul meu devenind imediat altarul în care se odihnește sufletul său. E ca o bătaie de inimă în plus ce îmi va aminti mereu de faptul că am rămas singur. Poate de aceea am și ales să-mi pictez pieptul într-un tatuaj ce reprezintă distanța dintre noi doi. O distanță ce întotdeauna îmi va îngreuna și sufletul, și inima. De fiecare dată când îl ating, îl simt pe Ace, îl simt lângă mine, călăuzindu-mi pașii.

Îmi așez mâna la piept, închid ochii și las aerul să-mi părăsească gura. Uneori, nevoia să mai văd locul unde se află rămășițele sale lumești mă copleșește, de aceea mai vin din când la cimitir.

Scot ursulețul preferat al fratelui meu din compartimentul motocicletei, privindu-l pentru câteva secunde. Îl cântăresc în palma mea, prinzându-mi buza inferioară între dinți și înghit în sec la final, ca să-mi țin în frâu anumite amintiri.

Intru pe poartă și-l salut pe Alarik din mers; portarul care are grijă ca nimeni să nu poată intra aici și să vandalizeze mormintele celor care își fac somnul de veci. Pășesc cu încredere printre blocurile de piatră inscripționate, oprindu-mă în fața unuia anume.

— Bună, puștiulică! vorbesc, schițând în colțul gurii un mic zâmbet trist și mă las pe vine. Ți-am adus ursulețul, așa cum ți-am promis data trecută, spun proptindu-mi coatele pe genunchi și mă joc cu micul pufos. Cum ți-a mers azi? Sper că ești bine acolo unde ești, altfel îl iau pe Cel Mare de urechi dacă nu are grijă de tine, fac referire la Însuși Dumnezeu.

Rânjesc amar, de parcă aș fi spus vreo glumă tâmpită și îmi las ochii în pământ, simțind înăuntrul meu o durere acută ce mă fulgeră. Prin fața ochilor mei se proiectează imaginea chipului său alb, ochii goi, obrajii fără pic de culoare în ei. Aș da orice să-i mai pot vedea zâmbetul senin și să-i aud glasul strigându-mi numele. Să-l pot vedea atât de plin de viață. Ace a fost și va rămâne pentru mine întotdeauna fratele meu, dar și cel mai bun prieten, în ciuda handicapului pe care îl avea, incapacitatea de a se deplasa, pe lângă multe altele.

Niciodată nu l-am considerat un copil cu nevoi speciale, ci un camarad, fratele meu mai mic pe care l-am iubit și încă îl iubesc. Așez pufosul pe pământul acoperit de firele de iarbă verde, proptindu-l de piatra gri și mă ridic în capul oaselor.

— Am reușit să-mi mențin titlul, vorbesc din nou după minute de tăcere. Sper că ești mândru de mine, pentru tine am făcut totul și voi continua s-o fac și de acum încolo, Ace.

Clipesc și las lacrima să mi se prelingă pe obraz. Îmi trag scurt nasul și-mi aranjez mai bine geaca de piele pe umeri, de parcă ar fi avut nevoie să fie aranjată, apoi îmi frec palmele una de alta și încep să mă fâstâcesc de pe un picior pe celălalt. Mi s-a dus dracului toată starea bună pe care o avusesem.

— Ne mai vedem, puștiu’! Mă duc să văd ce face mama, în câteva minute încep orele de vizită. A trecut ceva timp de când n-am mai fost pe la ea.

Fac o pauză și privesc cerul de un albastru senin, apoi îmi mut privirea înapoi pe piatra gri.

— Nu-ți face griji, e bine, surâd, dar numai zâmbetul meu nu e. Îi prieste acolo unde este, chiar dacă mai sunt dăți în care îți strigă numele. Îi este dor de tine. Hm, mda! oftez spre final și mă las puțin în față, încleștându-mi pumnul.

Ating piatra cu acesta și îmi îndrept spatele. Oftez pentru a doua oară și îmi duc două degete spre tâmple, salutând ca în marină. Mi-aș fi dorit să ajung pe un vas, să devin un

pușcaș marin, așa cum îmi visasem de mic copil, dar visul acela a trebuit să-l dau uitării înainte de-a putea să mă înscriu. Fratele meu avea prioritate, apoi viața mea.

— Ne mai vedem, Ace! Să fii cuminte.

Fac cale-ntoarsă spre ieșirea din cimitir, dar înainte de asta mă opresc în pragul micii încăperi în care își face veacul Alarik. E un bătrânel trecut de vârsta a treia, dar care nu se teme de nimic și care a continuat să-și facă meseria de paznic al cimitirului Lady of Mercy chiar și după ce nevasta lui a murit acum un an de zile. Preferă să locuiască aici, zice că e mai aproape de ea, decât să stea singur în casa pe care au construit-o.

Se simte ca și cum se sufocă acolo. Nici măcar cei doi fii ai lui nu-l mai caută, ceea ce e trist, așa că l-am „adoptat” eu pe bunic.

— Mase, băiete! mă salută cu un zâmbet cald pe buze. Cum îți mai merge? vrea să știe și îmi face semn să intru. Am văzut meciul la TV, ești foarte priceput, nu contenește să-mi facă complimente sau să mă certe când ceva nu îmi iese în ring.

— Sunt bine, bătrâne! Lasă-mă pe mine, spune-mi tu ce mai faci, băieții tăi tot nu s-au interesat de soarta ta?

Într-o bună zi, am să-i caut eu pe bădăranii ăia doi și-am să-i trag de urechi pe fiecare în parte pentru că nu-și caută tatăl. Moartea îl poate lua oricând, dar lor se pare că nu le pasă de omul care i-a învățat să meargă, să vorbească, să devină bărbații din ziua de azi. Ce mi-ar fi plăcut ca și tata să fi existat în viața mea!

— Mă știi doar, eu ca eu, și cimitirul. Cât despre fiii mei, niciun semn. Probabil au dat de o viață mai bună pe unde sunt și au uitat de mine, îmi spune cu o tristețe în vorbe în timp ce își târăște pașii până în dreptul patului.

Își bate perna de câteva ori și se întinde pe salteaua moale.

— Eu plec, bătrâne, îl anunț după ce văd că deja s-a pregătit să se odihnească. Ai grijă de tine.

Mă îndrept spre el, băgându-mi mâna în buzunarul interior al gecii și scot portofelul. Îl desfac și iau din acesta câțiva dolari, care știu că-i vor ajunge mai bine de o lună de zile pentru ceea ce are nevoie. Oricum, am să-l mai vizitez, să văd ce face și dacă mai respiră.

— Tu ești cel care ar trebui să aibă grijă, îmi întoarce vorbele și schițez un zâmbet. Ce grijă să-și mai poarte un bătrânel ca mine? Cât de curând mă va vizita doamna cu coasa și mă va duce într-un loc mai bun. Abia aștept să-mi văd din nou soția, mărturisește sincer și cu un dor în glas.

Aceste vorbe mi le spune ori de câte ori vin în zona asta, de parcă ar ști că nu mai are mult de trăit. Îl apreciez pentru faptul că nu-i este frică de moarte, în fond, cu toții ne vom duce într-o bună zi.

— Uite aici, spun deodată și îi iau mâna într-a mea.

Așez dolarii în palma lui și-i închid pumnul.

— Ce faci, băiete? mă ia tare, ridicându-se în capul oaselor. Nici nu mă gândesc, Mase! Mă descurc, îmi spune, dar știu sigur că nu e așa.

Cu salariul lui, abia dacă reușește să-și mai cumpere ceva din când în când, asta pe lângă medicamentele pe care le ia, așa că nici nu încape în discuție să îi iau înapoi.

— Nu trebuie să te minți singur, Alarik. În plus de asta, nu mă deranjează să ajut. Îmi ești ca un tată, așa că dă-mi voie să mă comport ca un fiu și lasă-mă să am grijă de tine.

Ochii i se umplu de lacrimi și dă frâu liber la tot ceea ce ținea în el, întrucât nu-și mai poate ascunde durerea. Faptul că propriii lui copii nu-l vizitează sau măcar să se intereseze de starea lui de sănătate îl aduce pe Alarik în faza de disperare, de aceea am decis să-i mai alin din suferință, și asta imediat la o săptămână după ce l-am cunoscut prima dată. Se întâmpla acum vreo doi ani și jumătate de zile, când după fiecare meci mă făceam mangă, mă luam la bătaie cu oricine, ajungând un dezastru ambulant.

Asta până când mi-am făcut-o cu mâna mea.

După o beție zdravănă combinată cu substanțe ilegale, nebuniile care aproape m-au băgat în comă, am ajuns în șanțul din fața casei lor. Fusesem ca o legumă, abia dacă mai reușeam să înghit ceva fără a avea nevoie de ajutor sau să mă mișc chiar. Anul acela mi-a pus capac la multe, puteam chiar să-mi pierd și viața din cauza prostiei mele mirobolante. Însă, doar promisiunea pe care i-o făcusem fratelui meu îmi mai ținea mințile întregi și mă impulsiona să trăiesc, împreună cu cei doi bătrânei care m-au îngrijit de parcă aș fi fost copilul lor. Fusesem ca într-un sevraj, dar bunătatea pe care o împărțeau cu atâta har m-a îndemnat să-mi schimb comportamentul. Bine, doar în anumite privințe, în rest am rămas același nemernic ca un drac.

Alarik mă trage într-o îmbrățișare părintească și-mi șoptește:

— Ai ajuns să-mi fii un fiu mai mult decât propriii băieți și pentru asta să fii binecuvântat, îmi spune și mă bate cu palma pe spate.

— Nu știu cât de mult mă vor ajuta binecuvântările tale, bătrâne! Știi bine că nu mai cred de mult în Dumnezeu, plus că nu am fost atât de credincios pe cât ar fi trebuit să fiu. Dar îți mulțumesc, îl strâng cu căldură în brațe și-l ajut pe urmă să se întindă din nou pe saltea. Dacă ai nevoie de ceva, orice, doar dă-mi un telefon și-ți voi aduce tot ce-ți trebuie.

Alarik mă aprobă din cap cu un zâmbet abia schițat pe buze și-și aranjează mai bine perna. Îmi strâng buzele într-o linie și ies din încăpere, inspirând adânc, nu înainte de a mă asigura că e totul în ordine cu el. Mă așteaptă un drum lung până pe Sunset Drive, dar, ca de obicei, o iau pe scurtături și ajung la destinație cincisprezece minute mai târziu. Opresc în parcarea institutului medical Raymond S. Estefania și mă las moale pe motocicletă. Sunt câteva luni bune de când vin aici, asta după ce mama a fost găsită mai mult moartă decât vie într-o casă dărăpănată de la marginea orașului următor. Nici nu vreau să știu cum a ajuns acolo, puțin îmi pasă de

așa ceva, și-a făcut-o cu mâna ei, oricum, dar după ce au internat-o aici, decizie a instanței de judecată pentru că nu mai era stabilă mintal, am fost contactat. În primă fază, eu am vrut să susțin că nu o cunosc, că nu am văzut-o în viața mea, dar, observându-i starea în care ajunsese, mi s-a făcut milă de ea. N-ar fi trebuit, dar fiind femeia care mi-a dat viață...

— Bună, Martha, o salut pe asistenta de la recepție.

— Bună, Mason. Mama ta e în curtea din spate, au oră de pictură, dar poți să mergi să o vezi, îmi spune, deja fiind obișnuită cu vizitele mele aici.

Încuviințez și îmi continui drumul spre ieșirea ce dă spre curtea și grădina imensă pe care le are institutul. E frumoasă priveliștea. E liniște, aer curat, iar condițiile sunt la fel de bune precum sunt prezentate în broșurile pe care le primești în poștă. Chiar dacă, în primă instanță, voiam s-o las pe drumuri, ceva din mine – mai degrabă, Ace – mi-a cerut să nu o fac. Așa că mi-am ascultat fratele, vocea mea interioară și m-am asigurat că are tot ce-i trebuie ca să stea aici. Costurile nu sunt deloc ieftine și nu-mi pare rău că plătesc, deși sunt dăți în care pot să jur că e lucidă sau poate doar mintea mea vrea să creadă asta. Privesc în dreapta și-n stânga, căutând-o pe mama cu ochii și, odată ce-o găsesc, îmi port pașii înspre direcția ei. Îmi așez casca și mănușile pe banca ce e la doi pași de ea și mă pregătesc sufletește pentru ce urmează.

— Bună, mama! spun când sunt lângă ea.

— Bună, tinere! mă salută cu un zâmbet neobișnuit pe buze, continuând și acum să nu mă recunoască.

E binedispusă azi, constat în sinea mea, dar mă și întreb în același timp: *oare cât va ține asta?* Afișez un zâmbet, mai mult forțat și mă apropii și mai mult de ea. Nu e o pictoriță înnăscută, dar nici rău nu arată pictura de pe pânza din fața ei.

Poate că acum își va descoperi câteva talente pe care nu știa că le poate avea. Clipesc lent și continui să-i fixez figura

cu ochii, încercând să o citesc cât de cât, dar nimic. Ochii ei par goi, lipsiți de vlagă, de viață, și privesc la felul în care pensula trasează linii în sus și în jos, ghidată de mâna ei dreaptă, în timp ce cu stânga ține paleta de culori în ulei. Îmi las capul în jos și pentru o secundă mi-o imaginez ca fiind lucidă, în toate mințile, dar vocea ei mă readuce repede la realitate.

— S-a întâmplat ceva, tinere? mă întreabă pe un ton îngrijorat și abia acum, când mâna ei mi le șterge, îmi dau seama că lacrimile îmi curg de furie pe obraz.

— Nu s-a întâmplat nimic, mama, mint cu nerușinare,

Oricum nu prea am cu cine să vorbesc.

— Aș vrea s-o văd și eu pe fata care ți-a frânt inima, îmi spune.

Nu trebuie, e chiar în fața mea, rostesc în gând și mă doare sufletul să văd în ce hal a ajuns din cauza drogurilor. Și am rugat-o, chiar am implorat-o să nu le mai ia, dar nu a vrut să asculte glasul unui biet copil – așa mă simțeam lângă ea – care se agăța și de firul subțire de stabilitate pe care-l mai avea.

La naiba! Nici un pic n-a avut grijă de ea, ce să mai zic de Ace? Puțin i-a păsat că drogurile aveau să îi afecteze sarcina, nu doar viața în sine, și că, în prealabil, avea să dea naștere unui copil care nu ar fi putut avea șansa la normalitate. Chiar dacă nu mai consumase pe timpul celor nouă luni de zile – ceva ce știam de la ea, deși nu puteam fi sigur de asta –, a fost un miracol că fratele meu a supraviețuit și a crescut. Medicii nu îi dădeau nicio șansă la viață, dar se pare că mititelul voia cu tot dinadinsul să trăiască. Poate de aceea l-am iubit atât de mult și îl iubesc în continuare.

Câteodată i-aș cere socoteală pentru multe lucruri pe care le-a înfăptuit, căci sunt sigur că și tata tot din cauza ei a plecat, fără să mă ia cu el – nici măcar nu l-am cunoscut vreodată. Poate aș fi avut o viață mai altfel, dar, cu

siguranță, n-aș mai fi ajuns ce sunt azi. Trag aer în piept, încercând să-mi țin impulsurile în frâu și spun:

— Știi cine sunt? întreb curios să văd dacă mă recunoaște cât de cât, măcar de data asta. Sunt eu, Mason, fac o scurtă pauză și o privesc direct în ochi, după o sclipire, orice. Mase...

Mă privește de parcă aș fi vorbit într-o limbă străină. Clipește des.

— Mase?! mă întreabă încrețindu-și fruntea și-și mijește ochii spre mine. Mase... hm... Mase, meditează asupra numelui meu de parcă ar încerca să-și amintească unele lucruri. Ah, Ace! zice într-un final și îmi vine să-mi dau ochii peste cap când o aud că îl pomenește pe fratele meu, iar eu zici că sunt doar un străin în viața ei, unul ce-a aterizat aici din pură întâmplare.

Îmi reprim acest gest și mă îndrept de spate, mușcându-mi cu furie buza de jos. De fapt, nici nu știu de ce naiba mă mai strofoc să vin la ea. De ce îmi mai pasă de viața ei, când ea ne-ar fi vândut oricând pentru câteva grame din drogurile pe care le lua constant. Îmi închid scurt ochii, oftând, apoi îi deschid și privesc în direcția ei. Oricum, ea nu mă va recunoaște în veci, doar de Ace ce își mai aduce aminte, din câte se pare, poate și din cauza vinovăției care-i apasă încă sufletul.

Fir-ar! Îmi trec degetele printre firele de păr și mă preumblu de colo-colo, doar ca să-mi stăpânesc furia ce mocnește în mine, însă nu știu pentru cât timp o mai pot ține în frâu. Voi claca cât de curând în preajma ei. Îmi rotesc capul spre mama și încă nu-mi vine să cred cât de senilă pare. Drogurile i-au otrăvit creierii cu totul.

Dar dacă se preface? Întrebarea mă fulgeră și pentru câteva minute îi analizez comportamentul, însă, tot nimic. Nu găsesc nici cea mai mică deviere care să-mi arate că ea se preface și că totul e un joc pus la cale să mă facă să-mi fie milă de ea. Însă ei i-a fost milă de fratele meu? I-a fost milă în ce hal ne lăsa de multe ori și pleca cu iubitul ei să se

drogheze cine știe pe unde? I-a fost milă când nu aveam ce mânca sau cu ce ne schimba hainele? I-a fost...

Nu! Nu i-a păsat deloc, de nimic, nici măcar un pic. I-a păsat doar de ea și de nenorocitele ei de nevoi. De distracții, de nopți în care se întorcea acasă cu tălpile goale, chiar și cu hainele dezordonate. Am fost martor la multe nopți și zile de genul, dar mi-a ajuns. Mi-a ajuns, la naiba!

— Ace...

— Nu sunt Ace, femeie! îmi ies brusc din minți, înfuriat.

O prind de umeri și-o scutur bine, în timp ce ea se sperie de ieșirea mea și începe să țipe și să se văicărească. Dă din mâini ca să îi dau drumul, dar nu mă opresc și simt că, foarte curând o voi și lovi, deși tot ea m-a învățat să nu ridic mâna asupra femeilor.

— Sunt Mason, femeie, Mason! urlu în continuare la ea. Fiul tău, la dracu'! Ace e mort. E mort din cauza ta, tu l-ai omorât, zbier cât mă țin plămânii, sunetul vocii mele auzindu-se peste tot, speriindu-i și pe ceilalți pacienți.

— Ce? Nu, nu, nu! repetă continuu, privind debusolată în jur.

Trupul îi tremură incontrolabil și dă din mâini frenetic, de parcă ar fi o persoană cu Parkinson[6] și Alzheimer[7] combinate, dând într-un stadiu de nebunie avansată.

— Nu, nu, Ace nu e mort, țipă și continuă să dea frenetic din mâini, ducându-le apoi în dreptul urechilor. Tu minți, îmi spune și îi dau drumul când mă simt luat pe sus de către personalul instituției, în timp ce câțiva dintre aceștia încearcă s-o calmeze pe mama.

Mă smucesc din brațele lor, îmi iau casca de pe bancă împreună cu mănușile și pășesc apăsat spre intrarea în clădire, lăsând-o pe mama cu toți idioții aceia care încearcă să o calmeze, dând nas în nas cu domnul doctor Avery Benjamin.

— Parcă v-am spus să nu mai încercați să-mi traumatizați pacienta, mă ia tare din start și strâmb din nas.

— E mama mea, cred că am tot dreptul să mă iau de ea, doctore! îi răspund pe un ton tăios.

— Nu și dacă nu îi este benefic pacientei mele, mi-o taie scurt. Dacă nu vă puteți stăpâni impulsurile, vă rog să nu mai călcați aici, îmi cere cu o privire de zici că e speriat din cauza mea.

— Stai liniștit, doctore, nu mușc, rânjesc.

Îl împing mai la o parte ca să-mi fac loc și mă îndrept spre ieșirea din clădirea asta blestemată, văzându-mă în afara ei din câțiva pași. Trebuie să-mi scot furia asta care-mi stăpânește simțurile, dar mai întâi să trec pe acasă. După minute bune de străbătut drumurile în lung și-n lat, ajung la apartamentul meu din Miami Beach, care se află la nici cinci minute de plajă.

Cu gândurile întortocheate și obosit ca naiba, realizez că am ajuns la etajul dorit abia când ușile ascensorului se deschid. Ușa din dreapta se întredeschide și mă pufnește râsul când sesizez asta. Nu e pentru prima dată când doamna Salone mă spionează de parcă ar vrea să știe în fiecare minut cu ce fel de fată ajung acasă. Nu exclud nici varianta în care femeia ar nota în vreo agendă tot ce se întâmplă pe acest palier. Ori sunt eu, ori Jay, mai ales că nebunul și-a luat apartament tot aici, pe etaj cu mine, doar că ușa acestuia e aproape de lift. Am preferat să rămânem aproape unul de altul, dar independenți.

Ei bine, e cam treaba mea ce fac și cu cine o fac. La fel și Jay, dar baba asta senilă ne omoară încet atunci când, din bun senin, ne trimite câte un polițist pe cap, în special mie, pentru că tipele cu care mi-o mai trag din când în când urlă cam tare.

Ce pot să le fac? Să le pun un căluș la gură? Eu am încercat și asta, dar nu a fost de ajuns, tot la fel de tare au țipat. Să le fi pus o pernă pe față, aș fi făcut crimă. Nu sunt un criminal. Ia să-și mai dea și ea aparatul auditiv mai încet și să se pună dracului la somn, căci o cam caută moartea pe

acasă ca s-o ia, dar se pare că ei îi stă capul doar la tăvălit, nu la somnul de veci.

— Bună ziua, doamnă Salone, spun tare ca să fiu auzit și, îndată ce aud ușa închizându-se, zâmbesc cu gura până la urechi.

Clatin din cap și deschid ușa apartamentului. Scap de geacă și adidași și intru în baia din hol. Îmi privesc reflexia ușor obosită în oglinda de deasupra chiuvetei și îmi spăl fața. Cu privirea aruncată în ecranul telefonului, mă îndrept spre bucătărie, constatând că mai sunt doar câteva minute până când ora să se facă cinci după-amiază.

Când naiba a trecut timpul atât de repede? Îmi fac un shake de proteine, pe care-l beau repede, căci gustul nu e atât de plăcut pe cât pare vizual, și mă strâmb după ce văd paharul gol. Am uitat să îmi fac comandă la produsele ESN[8], iar cele de acasă sunt varză.

Sunetul telefonului îmi captează atenția chiar în momentul în care mă hotărăsc să merg spre dormitor, dorindu-mi să trag un pui de somn înainte să merg la sală. Mă încrunt. Citesc repede mesajul primit și realizez că s-a dus dracului și somnul meu, întrucât Roland mă vrea la sală ca să discutăm despre următorul meci pe care mi l-a programat. Mă revigorez puțin, spălându-mă ca să scap de „parfumul” minunat și îmi schimb hainele cu altele.

Câteva minute mai târziu sunt jos, încălecându-mi motocicleta și plec spre clădirea Skirmix de pe Buena Vista. Nu știu de ce n-a putut aștepta până mâine, dar trebuie să fie ceva urgent. Intru în vestiar ca să îmi las lucrurile, asta după ce nu îl găsesc pe Roland, și prind tricoul din fața mea între degete. E singurul lucru ce mi-a mai rămas de la Ace. E ceva prețios, pentru că mă face să-l simt aproape, ca și cum ar fi lângă mine în fiecare minut, călăuzindu-mi pașii. Pun tricoul înapoi în dulap și mă îndrept spre sala mare.

— Hai, Art, mai cu viață, îi cere Roland mititelului.

Șatenul începe și lovește sacul cu mai multă putere, strâmbându-se din când în când, dar se poate citi pe figura

lui că numai chef de așa ceva nu are. Se pare că moșneagul s-a gândit să-și transforme copiii în mașinării de lupte libere. Surâd.

— E atât de greu, se văicărește prichindelul și-și lasă mâinile să cadă pe lângă corp, fiind obosit.

— Doar prin muncă vei putea ajunge ca toți cei de aici, îl mustră Roland pe fiul lui cel mic și arunc o privire prin jur după celălalt, găsindu-l pe Blake încercând să o agațe pe una dintre tipele care vin pe aici să se antreneze.

Nu că i-ar și ieși, însă mai are de așteptat încă vreo cinci sau șase ani pentru ca măcar vreo tipă să se holbeze la el și să-l ia în seamă, fiind mult prea tânăr pentru gusturile lor. Dar nu e exclus nimic, oricum îi mai trebuie câțiva mușchi de pus pe trupul lui fraged, degeaba încearcă să fie un șmecheraș. Îmi strecor degetele de la mâna stângă printre cele de la mâna dreaptă și-mi pocnesc oasele în timp ce mă îndrept spre locul în care e fiul cel mare a lui Roland. Îmi așez palma pe umărul lui Blake îndată ce ajung în dreptul lui și îmi rotesc privirea spre Trina.

— Scuze, Trina. Mucosul se cam crede bărbat.

— E în ordine, Mase. E totuși simpatic, îmi spune aceasta cu un zâmbet poznaș în colțul gurii și eu rânjesc.

— Hai, puștiulică! îl trag pe Blake după mine chiar dacă protestează, înainte ca Trina să-l atragă în mrejele sale de sadomasochistă.

La cei optsprezece ani ai lui, Blake n-ar rezista nici măcar jumătate de oră în compania mulatrei, și-o spun din proprie experiență. Am avut nefericita plăcere de a mă încurca cu ea într-o seară, asta după ce am dat pe gât câteva pahare de tărie, ajungând trei ore mai târziu la ea acasă.

Timp de o săptămână n-am mai putut să stau cum trebuie cu fundul jos, abia dacă puteam să mă mișc pe cele două picioare ale mele, întrucât fesele îmi erau mai roșii decât racul în sine de la câte palete am primit. Am rămas crucit la câte jucării sexuale și tot felul de hamuri și multe

alte tâmpenii are ascunse într-un dulap; doar un sfert dintre ele le-am încercat și eu pe tipele cu care mi-o trăgeam.

Cine-ar fi crezut că, pentru unii, durerea e afrodiziacul ce le trezește simțurile și-i excită în cel mai nebun mod? Ei bine, experiența cu ea m-a învățat să stau deoparte de persoanele de genul, căci prefer să provoc eu durere în ring și plăcere în pat, nu să fiu bătut de-o femeie ca să mi-o pot trage apoi cu ea.

— Ce naiba te-a apucat? se răstește Blake la mine, smucindu-se din mâinile mele. Încă un pic și era a mea, își strânge pumnii pe lângă corp de frustrare.

Rânjesc la cât de încrezut și sigur pe abilitățile lui de agățat poate fi Blake, dar uită un lucru esențial: Trina e Trina, o masochistă înnăscută. Una care nu se dă în lături de la lucruri ieșite din comun.

— Să înțeleg că-ți place să fii legat și bătut? îl întreb amuzat, pentru că știu bine câtă „experiență” are el în materie de sex și rânjesc cu gura până la urechi când îi văd mutra șocată pe care o face.

— Ce?!

— Doar nu credeai... Oho, puștiule! Trina nu e genul de tipă care să caute relații de durată sau chestii siropoase, precum plimbări ținându-vă de mână sau ieșit la film. Ei îi plac senzațiile tari. Știi tu, piele, hamuri, bice... tot felul de lucruri de genul, încerc să-i explic cât pot de bine cam cu ce anume se ocupă nebuna de mulatră. Pe deasupra, te poți trezi oricând cu un vibrator înfipt în dos.

Fața lui spune tot, obrajii săi albindu-se instantaneu, dar revine repede la figura sa de dinainte. Pare mult mai furios. Blake încă se crede maestru, chiar dacă are la activ două serii de dat din fundulеț și alte cinci de frecat membrul cu mâna; chiar el mi-a spus-o într-o confesiune când voia câteva sfaturi. Încă nu e pregătit pentru senzații tari.

— Bine, bine! *Jeez*[9]! Nu mai poate omul să și-o pună.

Blake își dă ochii peste cap și se depărtează de mine, mâhnit. Ia în primire un sac de box și începe să dea cu

pumnii în el plin de frustrare. După felul în care se mișcă, are stofă de luptător, de aceea nu înțeleg de ce Roland nu-l antrenează pe el în loc de piciul care nu are nicio treabă cu ceea ce este aici.

— Las-o mai moale, e doar un puști, spun către Roland când ajung în dreptul lui, referindu-mă la fiul său mai mic, care abia mai are puteri să se țină pe picioare și îmi așez palma pe umărul lui, captându-i atenția.

— Trebuie călițI de mici dacă vor să devină cineva.

Roland pare de neclintit și ușor stresat, neînțelegându-i deloc starea pe care o are.

— Dar eu nu vreau, se smiorcăie Art, făcând o mutrișoară de cățel plouat și-și lasă brațele pe lângă corp și capul pe spate, epuizat.

— Tu nu...

Îmi așez din nou palma pe umărul lui Roland, oprindu-l din a-și duce fraza până la capăt și îi fac semn din priviri lui Art să o șteargă de aici. Mititelul face întocmai, mulțumindu-mi cu un zâmbet până la urechi că l-am scăpat de la tortură și o tulește înainte ca tatăl lui să mai poată zice ceva.

— Ce naiba e cu tine? îl iau puțin tare pe Roland, încruntându-mă.

— Nu e nimic! îmi oferă un răspuns vag, dar nu satisfăcător, și după felul în care se fâstâcește, pare că nu-și mai găsește locul.

Știu că mă minte, îmi pot da seama de asta, însă nu reușesc să găsesc motivul pentru care e atât de stresat, pe când azi când l-am lăsat era bine, în al nouălea cer pot spune chiar. Nu dăduse nimic de bănuit că ar avea vreo problemă.

— Roland...

— Mama lor a plecat de două zile de acasă cu iubitul ei și nu s-a mai întors de atunci, mă pune în temă cu ceea ce s-a întâmplat și cum de cei doi fii ai lui sunt acum cu el, când doar peste o săptămână îi venea rândul. I-a lăsat singuri, fără să-i pese măcar puțin că nu au ce mânca, că nu au

haine curate și multe alte lucruri de care au nevoie. S-a dus la dracu’!

Nici nu-i de mirare că Blake are comportamentul pe care îl are. E supărat că mama lui i-a părăsit fără să-i pese măcar de ceea ce se întâmplă cu ei, și să stea cu tatăl lor nu prea pare să îi convină. Încă nu și-a putut ierta tatăl când acesta s-a hotărât să divorțeze de mama lor și să-și refacă viața cu o tipă cu doi ani mai mare decât el. Însă ceea ce el nu știe e faptul că tatăl lui a recurs la gestul acesta după ce a aflat că soția sa era într-o relație cu altcineva de doi ani și jumătate.

Așa că și-a ieșit din minți și și-a căutat o tipă cu care să și-o tragă, rezultând o legătură amoroasă în final. Totuși, n-a ținut prea mult, căci tipa era în căutarea unui bărbat de bani gata, care să o țină în puf, și când a aflat că Roland nu era atât de bogat pe cât credea, ea și-a strâns catrafusele și l-a lăsat cu ochii în soare. Pe lângă asta, și cu o datorie imensă din cauza mașinii pe care i-o cumpărase boul drept cadou. Nici nu știu dacă a reușit să achite toată datoria până la urmă, căci atunci când m-am oferit eu să i-o lichidez, Roland a refuzat vehement. A spus că nu voia să mă bage în problemele lui, că și așa le aveam eu pe ale mele. Dar știe foarte bine că îl voi ajuta oricând dacă are nevoie, trebuie doar să admită.

— Nu știu ce să mă fac, suspină Roland. Blake a spus clar că mai bine doarme într-o ghenă de gunoi decât să stea cu mine, pe când Art nu are nicio treabă.

Ochii lui privesc triști spre cei doi fii ai săi. Își freacă barba ușor crescută, punându-și o mână în șold, apoi și-o trece printre firele cărunte de păr și oftează descumpănit.

— Blake poate sta la mine, spun deodată, fixându-mi ochii pe antrenorul meu.

— Nu-ți pot cere asta, Mase! Tu ai treburile tale, plus fete care mai vin pe la tine din când în când. Chiar nu vreau să deranjez.

— Nu a fost o întrebare, îl anunț împreunându-mi brațele la piept și privesc spre Art.

Acesta se cam distrează, jucându-se cu câinele unui tip care mai vine pe la sală, un metis maroniu de vreun an și jumătate, pe care îl mai aduce pe aici din când în când.

— Lasă-l pe Art să-și trăiască copilăria și axează-te pe Blake, mă trezesc spunând. După felul în care se mișcă și lovește sacul de box...

Roland își rotește capul în direcția fiului său mai mare și rămâne uimit la felul în care se mișcă și lovește acel sac din piele.

— Art e încă prea mic ca să devină un luptător. Sau poate vrea să devină altceva.

— Poate nu sunt făcut să fiu tată, îl ia gura pe dinainte, vorbind numai prostii.

Normal că e făcut să fie tată, doar că, indiferent de vârstă, mai sunt momente când o dai în bară, dar asta nu înseamnă că nu poți îndrepta treburile înainte să fie prea târziu. Îi fac semn din priviri să meargă la el, dar ezită pentru un minut.

— O s-o fac mai târziu, se sustrage și eram sigur că va proceda în modul acesta. Trebuie să vorbim despre meciul pe care ți l-am programat, schimbă subiectul și îmi dau ochii peste cap.

— Lasă-l dracului de meci, că avem vreme și de el. Acum du-te la Blake și încearcă să te apropii de fiul tău, are nevoie de tine, îl împing de la spate să facă ceea ce trebuie făcut.

Acesta se duce spre el și începe să-l îndrume pentru a putea să se antreneze, arătându-i totodată și felul în care trebuie să lovească. Pentru o secundă, Blake se oprește, de parcă ar vrea să renunțe, dar continuă exact cum îi spune tatăl lui să facă, lucru ce îl încântă la culme pe Roland. Fața lui se luminează și nu contenește să-i ofere fiului său instrucțiunile necesare.

Fără să mai stau pe gânduri, mă poziționez în fața unui alt sac de box și încep să-l lovesc. Câteva minute mai târziu, eu urc în ringul de box alături de Zak pentru o luptă.

Zak e un luptător bun și, exact ca mine, nu se dă în lături de la a-și face knockout adversarul. Atac eu primul, iar acesta se trage la o parte, anticipându-mi mișcarea și reușește să mă lovească sub coaste, lăsându-mă pentru cinci secunde fără aer. Rânjește spre mine și îmi face semn să îl atac din nou. Bine, am să-i fac pe plac, așa că îl atac din nou, apoi mă răsucesc chiar la timp, înainte ca pumnul lui să mă poată atinge și, din două mișcări, îl pun la podea.

— Nu e rău, zice Zak după ce se ridică de jos ajutat de mine.

— Dacă voiam, te puneam la pământ din prima, spun și rânjesc în timp ce îmi dau casca jos. Dar unde ar mai fi fost amuzamentul de a te lăsa să câștigi?

— Încrezutule, mi-o pasează și rânjește și el. Totuși, trebuie să recunosc că mi-a plăcut ce ai făcut azi în ring. Maimuțoiul acela și-a căutat-o, plus că e doar mass-media de el, comentează la adresa lui Fiorenzo.

Îi dau dreptate, tipul acela e doar supramediatizat, că în rest, stofă de luptător nu are dacă din prima l-am făcut praf. Intru la duș și las picurii să-mi relaxeze mușchii antrenați după o zi istovitoare. Îmi stabilesc în minte o următoare vacanță binemeritată.

Iau telefonul la verificat de cum ajung în vestiar și constat că am patru apeluri de la Layla, alte trei de la Yasmin, dar și cinci mesaje de la Danielle. Le deschid și găsesc în ele numai înjurături și alte înjurături la adresa mea, cum că am uitat de întâlnirea noastră.

Nu-mi aduc aminte să fi stabilit așa ceva. Sau poate am făcut-o? Cine știe? Oricum, numai chef de gura ei nu am, așa că șterg toate mesajele fără să mai stau să le mai citesc și pe restul și închid ușa de la dulap, ieșind din încăpere.

Capitolul 3

Karin Sanders
„Diavolul cu ochi albaștri”

— Karin... Karin, simt cum mă zgâlțâie cineva și bombăn cu fața în plapumă. Karin, e șapte seara.

Reușesc să-mi dau seama că Johanna e cea care nu-mi dă pace să dorm. Îmi ridic capul cu greu și iau ceasul la verificat, realizând că are dreptate. La opt ar trebui să înceapă petrecerea pe care James o dă în cadrul frăției din care face parte și eu încă nu sunt gata. Sar ca arsă din pat și mă postez în fața dulapului, încercând să-mi dau seama cu ce naiba să mă îmbrac. Nici nu mai știu sigur dacă petrecerea are o tematică sau nu. Sincer, nici n-am întrebat-o pe Jo despre asta, dar nici nu prea mi-am bătut capul ca să aflu. Scot o pereche de blugi scurți de culoare albă, un maiou cu mâneci lungi prinse de acesta și trag repede pe mine hainele.

Îmi încalț la fel de repede perechea de platforme crem cu barete groase, apoi mă postez în fața oglinzii din baie și încep să mă aranjez, iar la final completez totul cu o cordeluță cu urechiușe de pisică. Îmi iau telefonul, gentuța, cheile și ies din cameră, dând peste Johanna în hol, care țopăie încercând să închidă fermoarul de la spate al rochiei cu care e îmbrăcată.

— Stai locului și nu mai țopăi ca un cangur, mă iau de ea, încercând să o ajut să fie gata. Bun, zic îndată ce reușesc să-i trag fermoarul în sus.

— Crezi că e exagerat? întreabă de îndată ce se întoarce cu fața spre mine, făcând referire la rochia vaporoasă pe care o poartă.

Îmi arcuiesc o sprânceană și-o privesc lung, de sus în jos.

— Dacă urmează să ți-o tragi, nu.

— Fii serioasă, Karin! Nu am de gând să întrec limita, îmi vorbește de parcă ar fi vreo călugăriță în devenire.

— Așa ai spus și data trecută, și te-am prins că ți-o trăgeai pe la spate cu Caleb în baie, la petrecerea lui Mark, i-o arunc în față și-și mărește ochii. Mai aveam puțin și-mi dădeam mațele afară, așa că am intrat în prima baie pe care am găsit-o.

Completez repede ca să mă înțeleagă din ce cauză știu asta, deși, mai degrabă, o căutam ca disperata ca să mă ducă acasă. Eram într-o stare jalnică și beată criță.

— Cât e ceasul? schimbă subiectul și nu cred că are de gând să intre în detalii cu privire la noaptea aceea.

— Oh, drace! E opt fără zece minute, bombăn holbându-mă cu ochii în telefon. Ai vorbit cu Asher să vină după noi sau boul iar a uitat și trebuie să mergem cu mașina mea?

— A spus că vine, nu știu ce nai..., se oprește din vorbit în momentul în care interfonul sună. Da, răspunde Jo.

— *Scuze de întârziere, dar am făcut pană și mi-a luat ceva până am schimbat cauciucul,* urlă Asher în interfon. *Ce faceți? Veniți?*

— Ne vedem jos, îi spune Jo și se întoarce spre mine.

Fuge agitată până în dormitorul ei și se întoarce la fel de agitată înapoi, îndesându-și telefonul în geanta de pe umăr și ieșim din apartament. Ajunse jos, în parcarea complexului, ne urcăm cu toții în mașină și plecăm direct spre campus, la casa frăției Alfa Beta Omega.

Patruzeci de minute mai târziu, ajungem și noi la destinație, nervoase pe Asher că tocmai acum s-a gândit să facă pe bunul samaritean, oprind din douăzeci în douăzeci de metri, luând cu noi alte două fete, doi băieți și ducându-i pe alții în diferite direcții. Noroc că i-a trecut prin cap să vină cu minivan-ul mamei sale, altfel stăteam călare unul peste celălalt, mai rău ca niște sardine.

— Ați uitat unde trebuie să veniți de ați ajuns așa târziu? ne mustră James și ne face loc ca să intrăm.

— Întreabă-l pe Asher, căci el e dobitocul care s-a gândit tocmai acum să facă o faptă bună, mă iau de boul din spatele meu, răspunzându-i totodată și lui James.

— Oh, haide! exclamă Asher, dându-și ochii peste cap.

Clatin din cap, mai mult ironic, și înaintez împărțind coate în stânga și în dreapta pentru a-mi face loc să trec prin îmbulzeala ce-a acaparat mai mult de jumătate din încăpere și să-mi iau o băutură. Îndată ce reușesc să ajung unde mi-am dorit, la acea masă plină cu alcool, apuc o sticlă de bere între degete și îi desfac capacul dintr-o mișcare. Trag un gât sănătos din lichidul ușor amărui, răcorindu-mă.

Încep și-mi mișc trupul pe ritmul muzicii îndată ce Johanna își face apariția lângă mine și mai iau o gură din bere. James s-a întrecut pe sine cu petrecerea asta. Mă bucur mult că a lăsat tematicile ciudate deoparte, căci, mai mult ca sigur, aș fi avut numai bătăi de cap în găsirea costumației potrivite. După ce mai iau o altă sticlă plină cu bere, parcurg încăperea cu Johanna lângă mine, strecurându-ne cu greu doar ca să putem ajunge în partea cealaltă.

Dăm peste Kim, care se cam holbează într-un punct anume și-și mușcă buzele încontinuu. Ceva din expresia feței sale nu-mi place. Privesc și eu în direcția în care se uită ea și-mi dau ochii peste cap teatral, văzând la cine anume se holbează.

Austin Ryan Fox, murmur în gând numele tipului după care Kim salivează ca nebuna.

— Ar trebui să încetezi, zic pe un ton răspicat, făcând-o atentă la mine.

Oftează ca și cum mi-ar arunca un *„mai lasă-mă”*, continuându-și holbatul și pot să jur că tocmai i s-a scurs pe lângă gură un pic de salivă.

— Nu mă pot abține. E atât de sexy, lungește cuvântul într-o stare de euforie excitabilă. Uită-te și tu la el, suspină.

Se observă de la o poștă cum urlă hormonii în ea, de parcă ar avea o etichetă în frunte, dar, din păcate, nu e conștientă că între ea și Austin nu poate fi nimic. Doamne, și încă ce mai salivează.

— E verișorul tău, Kim! îi readuce Johanna aminte de un lucru atât de clar. Ce naiba?! spune surprinsă de reacțiile ei.

— E verișorul meu *vitreg*, se scoate Kim, corectând-o și-și mușcă din nou buzele.

— Tot aia e, i-o trântesc, sperând că-și dă seama și ea de asta.

— Și ce? Nu e ca și cum ne-ar curge același sânge prin vene, replică atât de aeriană. Tatăl lui doar s-a căsătorit cu mătușa mea și cam atât.

Pare atât de nepăsătoare și pun pariu că în seara aceasta o să facă o gafă la fel de colosală ca stupizenia ei.

Își flutură părul pe spate, de parcă ea e ditamai diva și, fără să ne mai adreseze vreun cuvânt, se îndreaptă fix spre locul în care Austin are o conversație intensă cu câțiva dintre prietenii săi. Dar se pare că lui Kimberly nu prea îi pasă de asta. Vrea doar să se afirme și să cadă bine în ochii lui, de aceea face ce face și e mai mereu prin preajma verișorului ei.

Ajunsă în dreptul acestuia, își așază palma pe umărul său și îi zâmbește cu gura până la urechi, observându-l că o privește. Austin începe să îi facă cunoștință cu restul din bun simț, probabil, dar mâna ei rămâne tot pe umărul lui.

— Pun pariu că în seara asta și-o vor trage pe undeva, sunt smulsă din transa gândurilor de către Jo și o aprob, dându-i dreptate.

Până și eu sunt sigură că asta se va și întâmpla, iar a doua zi Kim va rămâne cu buza umflată și proaspăt futută, că, altfel, eu nu-l văd pe Austin să se implice în vreo relație. Mai ales cu verișoara lui. Sinceră să fiu, nu l-am văzut vreodată într-o relație serioasă mai mult de câteva ore, întrucât pare mai degrabă tipul acela de băiat care ți-o trage și-a doua zi te lasă baltă, trecând la următoarea.

— Hopa! Uite cine tocmai a aterizat și vine încoace.

Johanna mă lovește cu palma pe umăr, făcându-mă atentă în direcția celui care și-a făcut apariția.

Mike Cavallari, îi murmur numele în minte și-l analizez din cap până-n picioare, umezindu-mi fugitiv buzele. E cu mult mai schimbat decât ultima dată când l-am văzut.

— Karin Sanders, îmi rostește numele senzual și mă sfredelește cu privirea, mușcându-și buza de jos.

— Mike, văd că ți-a priit călătoria, fac referire la corpul lui bine lucrat și el surâde privindu-mă intens.

— Iar tu ești la fel de încântătoare ca întotdeauna, îmi face un compliment, ceea ce mi se pare ieșit din comun, căci el mai niciodată nu a vorbit așa. Din câte observ, ai mai adăugat câteva tatuaje la colecția ta.

Analizează tatuajele pe care le dețin acum pe brațe, vizibile datorită mânecilor suflecate, dar și pe cel de pe umărul meu stâng, care se observă pe sub breteaua subțire. Sunt o iubitoare a tatuajelor, ce-i drept, de aceea nu pierd ocazia de a-mi mai face câte unul atunci când simt că e momentul oportun. Sunt mândră de cele pe care le am, căci, într-un fel, ele fac referire la tranziția mea de la adolescentă la femeia de azi.

— Te bagi? intervine James, captând atenția lui Mike și încerc să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Sigur, îi răspunde acesta și-i prinde mâna, salutându-l.

Mike îmi mai aruncă o ocheadă poznașă, apoi îmi face jucăuș din ochi și pornește spre James.

Ce naiba a mai fost și aia? Mă îndrept și eu spre locul în care se duc cu toții și-o observ pe Jo așezându-se pe jos lângă Asher. Chase și Hunter sunt și ei aici și se pare că se bagă și Kim, și Austin în jocul pe care James îl inițiază. Ceva cu o sticlă goală între ei și una plină cu alcool. Nu-l înțeleg deloc.

— Ce naiba vă jucați, *„adevăr sau provocare”?* întreb curioasă de jocul lui.

Joc ce a devenit viral la petrecerile pe care le organizează.

— E cam jalnic jocul acela, ăsta e mai bun. Te bagi? mi se adresează James, mijindu-și ochii în direcția mea.

Am să-i tai craca de sub picioare la fel ca și data trecută.

— Nu, mersi, mă sustrag, ca de fiecare dată.

Mai iau o înghițitură din băutura mea și mă reazem cu fundul de măsuța din spatele meu. Nici nu știu de ce mă mai întreabă, întrucât nu sunt cu jocurile de genul și niciodată n-am fost săritoare la așa ceva. Fiecare dintre ei știe bine că sunt mai mult persoana care privește totul de pe margine, decât să se implice în astfel de activități nebunești. Prefer activitățile care aduc un beneficiu multor oameni și de pe urma cărora rămân cu zâmbetul impregnat pe buze, satisfăcută că am putut da o mână de ajutor.

— Nu înțeleg de ce vă mai bateți capul s-o întrebați dacă joacă sau nu, intervine brutal Asher.

O face fiind, probabil, sătul ca ceilalți să tot tragă de mine ca de un copil mic ce nu vrea să plece din fața unui magazin plin cu jucării, și să mă implic în așa ceva, mai ales că nu e prima dată când fac asta.

— E doar o lașă și așa va rămâne, mi-o trântește verde în față și aproape că mă înec cu gura de bere.

— Ce ai spus? îl iau tare și fac un pas către el. Am impresia că nu știi definiția cuvântului *„laș”,* dar te asigur că dacă nu vreau să iau parte la jocul vostru stupid și infantil, asta nu înseamnă că sunt lașă, îmi pun mâinile în sân, indignată.

Începe să mă calce pe bătături cu chestia asta. Dacă nu vreau, nu vreau și punct.

Ce mama naibii tot insistă?

— Îți place să mergi doar pe lucruri sigure și nu știi să riști, nici nu-i de mirare că ai parte doar de dobitoci în viața ta.

Deja întrece măsura și mai are doar un pic până să mă scoată din sărite. E fix problema mea ce fac, cu cine fac sau orice altceva ce ține de persoana mea. Ce e așa de rău dacă vreau să fiu sigură în unele faze și să mă mențin la limita normalității?! Dobitocul.

— Pff..., pufnesc iritată și îmi dau ochii peste cap.

— Nu mai fi atât de arogantă, Karin.

Fac ochii mari la cuvintele spuse de Asher și aproape că mă înec a doua oară cu gura de bere pe care am luat-o. Eu sunt arogantă? De când? O înghit cu noduri și pe când mă pregătesc să-i ofer o replică pe măsura, Kimberly intervine în discuția noastră.

— Încep să cred că toată – face o pauză scurtă, rotindu-și mâinile în direcția mea – fațada asta de dură pe care o afișezi e doar o carapace falsă și, de fapt, înăuntrul tău ești doar o fetiță speriată ce vrea la mama, adaugă strâmbându-se cu dezgust și asta îmi pune capac.

— Îți dau o falsă peste ochi de-ți iese acidul hialuronic din obraji! zic nervoasă.

A dracu' ea de treabă! Nimeni nu mă face falsă, mai ales una precum Kimberly Rain. Ea e tipa falsă din cap până-n picioare din grupul ăsta. Nimic nu e natural la corpul ei, nici măcar sânii ăia imenși sau fundul obținut după ce-a fost la doctor să-i facă un lifting brazilian. Chiar nu înțeleg de ce unor femei le place ca părțile acelea ale corpului să fie atât de mari. Pe lângă faptul că abia se pot așeza, kilogramele în plus din față mai că-ți rup spatele în două. Nu văd nimic superb în asta, eu chiar mă gândesc că sânii mei sunt prea mari și mi-ar plăcea să-i am cu un număr mai mic. Totuși, îmi strâng buzele mânioasă și-mi fac loc între Mike și Hunter, proptindu-mă pe jos. Mi-a ajuns, azi voi demonstra că nu sunt așa cum mă percep ei.

— Bun! Dacă tot spuneți că nu știu să risc pentru că sunt o lașă, vă arăt eu acum că nu e așa, nici pe departe, zic revoltată și inspir o doză mare de aer în plămâni. Cum se joacă tâmpenia asta de joc? întreb și dau pe gât restul berii rămase.

James doar surâde pe sub mustăți, Asher pare mândru că am cedat și m-am alăturat lor, în timp ce Johanna bate palma cu Kim. Am sentimentul straniu că toată treaba asta a fost pusă la cale de toți cei prezenți, doar ca să cedez și să intru în jocul lor idiot. Fie ce-o fi.

— Tot jocul constă în nebunie și provocare, o sticlă goală și una plină cu alcool, începe James să-mi explice cum stă treaba. După ce sticla goală e învârtită și cade pe unul dintre noi, acela trebuie să spună o nebunie pe care a făcut-o. Dar, să nu uite să fie sincer, apoi bea o gură de alcool, spune pe nerăsuflate. Dacă mai sunt și alții aici de față care au pățit la fel, vor trebui și ei să bea câte o gură din sticla de Jack, fiecare.

Pare interesant jocul până aici.

— Acum vine partea mai interesantă, spune deodată și rânjește cu gura până la urechi. Dacă sticla cade de trei ori consecutiv pe aceeași persoană, ea trebuie să facă o provocare, îmi explică mai departe și simt un fior rece cum îmi traversează șira spinării.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, căci felul în care mă privește mă înfioară.

— Deci, să înțeleg că e un joc de... învârte sticla?! ridic din sprâncene, iar James doar chicotește.

— Eh, o poți numi și așa, mi-o pasează pasiv.

Încerc să-mi mențin emoțiile în frâu, dar pe naiba dacă pot. E pentru prima dată când mă bag și eu în nebunia asta. Sper doar să nu mă trezesc cu vreo provocare, că am dat de dracu', mai ales că lui James îi cam place să adauge și ceva extra la acestea. James învârte primul sticla și se așază la locul lui. Aceasta continuă să se învârtă și să se învârtă, făcându-mă pe mine să simt un gol ciudat în stomac și, îndată ce se oprește în dreptul lui Asher, răsuflu ușurată. Acesta suflă aerul printre buze, gândindu-se, probabil, la ce să spună și ia sticla de Jack în mână.

— Odată, am alergat gol pușcă până în fața secției de poliție și-am strigat în gura mare: *„Să mi-o sugeți, gaborilor!”,* spune rapid și duce mândru sticla de Jack spre buze, luând o înghițitură zdravănă din aceasta.

— Și după, am stat o noapte în arest, a fost demențial, intervine Hunter și dă și el pe gât o înghițitură zdravănă de alcool.

Își șterge buzele cu dosul palmei, apoi îi întinde sticla lui Austin, care face la fel, înghițind și el o gură zdravănă din lichidul maroniu. Mândri mai sunt pentru tâmpenia înfăptuită. Îmi vine să îmi dau ochii peste cap ironic din cauza faptei lor idioate, dar mă abțin ca să nu par că sunt crispată și că mă plictisește deja jocul acesta, deși abia a început.

Sticla se învârte din nou, și de data aceasta cade pe Kim. Sunt curioasă ce fel de nebunie va spune, căci faptul că e în limbă după verișorul ei, fie el și vitreg, o știe mai tot campusul.

Ne ațintim cu toții privirea către ea și așteptăm să ne spună grozăvia sa. Se încruntă și-și trece scurt limba printre buze.

— Mi-am tras-o cu toboșarul fanfarei în spatele amfiteatrului, zice deodată, pe nerăsuflate și rămânem cu toții șocați, întrucât nu ne așteptam la asta. Ce?! ne privește surprinsă. Am fost beată criță și-am simțit nevoia să mi-o trag. A fost acolo, mi-a oferit ce-am avut nevoie și restul n-a mai contat.

Ne oferă o explicație destul de plauzibilă, mai ales că lui Kim i se aprind hormonii mult prea des, de zici că e în călduri douăzeci și cinci de zile pe lună. Aceasta duce sticla de Jack spre buze și ia o înghițitură de alcool, strâmbându-se de gustul acestuia și, lingându-și buzele într-un mod senzual, îi aruncă lui Austin o privire cu subînțeles.

Ăștia doi, clar, și-o trag în seara asta. Sau Kim o să-i facă un oral, în timp ce el stă relaxat într-un scaun, cu mâna în părul ei doar ca să i-l înghită mai adânc. Că la cât își linge blondina buzele, încep să cred că vrea să simtă ceva în gura aia mare a ei.

Până acum totul pare OK, așa că sticla se învârte din nou, căzând de data asta pe mine. Oh, drace! Iau sticla de la Kim și oftez silențios, gândindu-mă la o nebunie nu prea cruntă, dar nici prea trasă de păr. Tot ce îmi vine pe moment e:

— Aveam zece ani când m-am trezit într-o noapte și, adormită cum eram, am început să cutreier holul, dând peste oala cu mâncare pe care am confundat-o cu wc-ul din baie, fiind uitată pe podea, probabil ca să se răcească mâncarea. A doua zi, mama n-a găsit o explicație de ce mâncarea mirosea a stricat, când de abia o făcuse cu o zi înainte, spun repede și izbucnesc cu toții în râs, iar eu mă îmbufnez ca un copil mic.

Beau o gură de Jack și simt sticla smulsă din mâna mea în următoarea secundă de către Johanna, pe care nu o credeam în stare de așa ceva. Apoi, aceasta se pasează la Mike, apoi la Hunter și se oprește la James. Ei bine, se pare că nu sunt singura cu chestii ciudate la activ. Zâmbesc și eu, într-un final. Sticla se învârte și se tot învârte, oprindu-se pentru a treia oară în fața lui Austin. Sunt tare curioasă ce fel de provocare va primi, întrucât privirea lui Kim căzută pe el ne duce pe toți cu gândul la doar un singur lucru. Austin se năpustește asupra verișoarei sale vitrege, chiar înainte ca James să-i poată spune provocarea, și pot să jur că i-a băgat și limba-n gură, cu atâta poftă o sărută.

Bun. La asta nu ne așteptam niciunul dintre noi, poate doar din partea lui Kimberly, însă nu și din partea lui. Sunt și mai sigură că noaptea asta se va termina cu scântei și-un scârțâit de pat. Cei doi se despart, iar Kim arată de parcă tocmai a avut un orgasm intens în gură. Doar zâmbește și se așază mai bine în locul ei. James învârte din nou sticla aia blestemată și aceasta cade pe Hunter o dată, de două ori și se oprește apoi în dreptul lui Mike. Acesta își drege ușor glasul și, ținând sticla cu alcool în mână, spune hotărât:

— Sunt îndrăgostit de Karin.

Mă înec cu aer când aud și nu îmi vine să cred ce a zis. Probabil că i s-a urcat alcoolul la cap, altfel nu cred că ar fi scos asemenea cuvinte pe gură. Duce sticla de whisky spre buze și ia o gură zdravănă din băutura ușor maronie, apoi Hunter i-o sustrage dintre degete și ia și el o gură din alcool, gestul făcându-mă să realizez că și el e îndrăgostit de mine.

Okey. Sunt total șocată de ceea ce am aflat. Brusc, se face liniște și toți ochii sunt îndreptați pe mine. Nu știu ce să spun, nu știu cum să reacționez. Sticla se învârte din nou, înainte ca atmosfera să devină și mai ciudată decât e deja și se oprește în dreptul Johannei. Își freacă palmele de genunchi și ia sticla de Jack între degete, pregătindu-se sufletește pentru ce urmează să spună.

— La vârsta de treisprezece ani, mătușa s-a gândit să-mi ofere o coafură nouă, tăind puțin câte puțin din părul meu. Însă mi-a adus numai necazuri, căci bunicul meu, cum nu vede prea bine, a început să mă confunde cu pudelul lor. Și acum îmi mai spune*: ”Șezi, rostogolește-te.”,* ne povestește pățania ei din copilărie, iar noi ne holbăm la ea, pufnind, în final, într-un râs colorat.

Jo duce sticla de Jack spre buze și ia o gură de alcool, constatând că e singura care a pățit așa ceva. O bat cu palma pe spate, abținându-mă cu greu să nu fac mișto puțin de ea, dar când sticla începe să se învârte din nou, încerc să fiu atentă, doar că ne cam pufnește pe toți râsul la amintirea a ceea ce a pățit prietena noastră și continuăm să jucăm jocul, ajungând să ne cunoaștem mai bine. Să ne aflăm temerile, chiar și tâmpeniile, pentru ca, două ore mai târziu, să fim cu toții beți criță, nemaiștiind pe ce planetă suntem.

Sticla se învârte pentru a mia oară în seara aceasta și mă rog în sinea mea să nu cadă cumva pe mine, întrucât deja a căzut de două ori la rând și cine știe ce fel de provocare mă așteaptă. Dar, din câte se pare, karma mi-a copt-o grav în noaptea asta și sticla se oprește fix în dreptul meu pentru a treia oară.

Fir-ar!

— Ohhh, încep să strige cu toții în cor și deja-mi simt inima bubuind în coșul pieptului.

Mi-a pierit tot amuzamentul.

— Ia să vedem noi ce provocare să-ți dăm, își freacă James mâinile una de alta și mă privește ca un drac, parcă proaspăt trezit din beție.

Am impresia că de mult își doreau ca să mi se întâmple asta.

— Gata, știu! spune într-un târziu.

Îi arunc o privire urâcioasă și-mi aștept sentința.

— Te provoc să intri în vestiarul din clădirea Skirmix și să iei din dulapul lui Mason Cross tricoul lui norocos, îmi zice cu un zâmbet șiret pe buze după cinci minute de tăcere.

Asta a venit ca un duș cu gheață ce m-a scos dintre aburii alcoolului. Cu toții suntem conștienți că acolo își fac veacul mai marii campioni ai luptelor libere, unii profesioniști chiar, iar Mason Cross e unul dintre aceștia. A câștigat numeroase meciuri, făcându-și adversarii knockout și menținându-și astfel titlul de campion de cel puțin trei sezoane încoace. Nu e un tip cu care ai vrea să te pui, întrucât e ca și cum te-ai pune cu dracu' în persoană, iar asta, clar, îți asigură un drum fără întoarcere spre Iad. Am dat de naiba în cel mai grav mod. Îmi înghit cu greu saliva ce o am în gură ca să îmi astâmpăr gâtul brusc uscat, apoi îmi deschid buzele, încercând să-i zic s-o lase baltă, dar nu mai apuc, pentru că Asher intervine iar.

— E prea lașă ca s-o facă. De abia ce ai convins-o să intre în joc, crezi c-o să facă provocarea ta stupidă? se ridică revoltat de jos, încruntându-se și împleticindu-se pe picioare. Pun pariu pe ce vrei tu că va fugi mâncând pământul.

Deja mi-a ajuns. Încep să mă satur să tot fiu făcută în felul acesta. Nu sunt o lașă, și-am să demonstrez asta. Împinsă de la spate de beția în care sunt, dar și de vorbele acide ale lui Asher, mă ridic în picioare și spun pe un ton răspicat:

— Am s-o fac!

Mă privesc cu toții de parcă aș fi vorbit într-o limbă întortocheată și izbucnesc în hohote de râs, crezând că eu glumesc, dar nu e deloc adevărat, pentru că numai să râd nu îmi vine. Îmi ling buzele descumpănită și vorbesc din nou:

— Dă-mi cheile de la mașină, mă răstesc la Asher, ordonându-i, și acesta face ochii mari către mine. Nu-ți mai

spun încă o dată.

Aproape că urlu la el, vădit enervată, dar și din cauza alcoolului ce-mi curge prin vene, și-mi duc o mână spre chip, sughițând.

Pășesc hotărâtă spre el îndată ce-și scoate cheile din buzunarul blugilor și i le sustrag din mână, îndreptându-mă apoi spre mașina parcată pe aleea din fața clădirii. În spatele meu, la nici doi pași, se află toată gașca, nevenindu-le să creadă că eu chiar merg să fac tâmpenia aia de provocare pe care James mi-a lansat-o.

Sughiț din nou. Urc hotărâtă în mașină, chiar dacă inima îmi pompează sângele prin artere de zeci de ori mai repede. Pornesc motorul cu greu, căci nu este ca și al mașinii mele, și plec în trombă spre clădirea Skirmix de pe Buena Vista. Sper doar să nu fiu cumva oprită de vreo mașină de poliție în patrulare, că am dat de dracu' și, mai mult ca sigur, voi petrece noaptea la secția de poliție, în arest. Apăs accelerația și după vreo zece, cincisprezece minute ajung la destinație – clădirea fiind foarte aproape de unde ne aflăm noi –, fără complicații care să-mi îngreuneze treaba și opresc mașina în parcarea acesteia, cam strâmb, ce-i drept.

— Karin, îl simt pe James în spatele meu, cuprinzându-mi brațul și oprindu-mă înainte să intru în clădire. Am glumit, pare să mi-o spună cu regret și aș putea jura că are fața albă ca varul dacă lumina din jur ar fi mai puternică. Am vrut doar să vedem...

— Nu contează, îi retez vorba înainte s-o ducă până la capăt. Tot o fac, mă depărtez de el, smucindu-mi brațul din strânsoarea lui și intru înăuntrul clădirii mai mult decât hotărâtă.

Deodată, îmi simt telefonul vibrând în mână și înjur de toți sfinții înainte să răspund.

— Ce mai vrei acum? mă răstesc la James în șoaptă.

— *Ești pe difuzor,* mă anunță și îmi dau ochii peste cap. *Rămâi la telefon, în caz de ceva să știm să te scoatem de acolo.*

Înaintez fără ca măcar să-i răspund, fiind atentă în toate direcțiile și cotesc spre dreapta, luând-o direct spre vestiarele unde își lasă lucrurile cei care vin aici. Mă uit în stânga și în dreapta după însemnele specifice și, imediat ce îl găsesc pe cel potrivit, dau buzna înăuntru.

— *Ai ajuns?* îl aud pe Asher vorbind de data aceasta și mă abțin cu greu să nu-l înjur.

Nu-i răspund nici lui și îmi continui drumul spre pierzanie. Sper să nu dau ochii cu vreo gorilă, că nu mă văd bine. Mai merg câțiva pași, rugându-mă în sinea mea să nu mă văd în nas din cauza platformelor pe care le port în picioare și privesc în toate direcțiile ca speriată de bombe. Ajunsă în vestiar, arunc și aici o privire fugitivă, asigurându-mă că nu e nimeni și pășesc silențios printre dulapuri, căutându-l pe cel a lui Mason Cross.

Bravo, Karin! Felicitări, tocmai ai ajuns la marele premiu, se amuză o voce în mintea mea ce îmi răsună ca un ecou în timpane. Conștiința asta se activează tocmai când nu trebuie, mai ales acum, când sunt de-a dreptul terifiată din cauza fricii ce a pus stăpânire pe corpul meu. Simt cum îmi transpiră palmele. Iau la rând fiecare dulap și expir aerul printre buze când, în sfârșit, găsesc ceea ce căutam, doar scrie numele lui pe el. Arunc o altă privire de jur-împrejur și mă rog în sinea mea ca dulapul să fie deschis, altfel, va trebui să fac pe infractoarea și nu-mi surâde deloc ideea.

Pun mâna pe ușa acestuia și-o trag spre mine, ținându-mi respirația. Am noroc până acum. Analizez atent conținutul, atingând lucrurile în treacăt cu vârfurile degetelor și inspir parfumul masculin ce îmi învăluie nările și trebuie să recunosc că are gusturi bune în materie de parfumuri. Pun mâna pe tricoul mult dorit, cu un nod ce mi s-a oprit în centrul gâtului și mă gândesc că e cazul să plec naibii de aici înainte ca vestiarul să se aglomereze și totul să iasă prost. Planul merge strună în capul meu, dar, în realitate, nu chiar, pentru că tricoul se agață în încuietoarea ușii fix în momentul în care o închid.

Fir-ar! Asta mai lipsea din peisaj. Ce naiba mă fac acum? Trag ca o nebună de tricou și de ușa blocată a dulapului, în timp ce ceilalți urlă în telefon.

— Gura, că deja mă înnebuniți, le cer celor ce ascultă la telefon și continui să trag de tot ce pot, reușind, în final, să iau tricoul după care am venit.

Zâmbesc de reușita mea și-l ridic în aer, doar ca să-l privesc pentru o secundă. Atât mi-a fost, întrucât, așa cum zâmbetul mi-a apărut pe buze, la fel și dispare când realizez că tocmai am făcut praf tricoul. Ruptura de la mijlocul acestuia mă face să înghit în sec în repetate rânduri.

— Oh, la naiba! înjur în gura mare și încremenesc instantaneu când aud câteva voci îndreptându-se spre locul în care sunt.

Mă agit mai ceva ca o bomboană Mentos scăpată într-o sticlă de Pepsi, verificând toate dulapurile posibile din încăpere și, pe când cred că sunt o cauză pierdută, reușesc să mă ascund într-unul gol și închid ușa după mine.

Capitolul 4

Mason Cross (Mase)
„Pisicuța Buclucașă”

— Mase, eu și câțiva băieți ieșim până la localul din colț, vii și tu? mă întreabă Ramirez când dau peste el în drumul meu.

— Vin și eu imediat, trebuie mai întâi să discut cu Roland, îi răspund și acesta încuviințează din cap, dispărând repede din raza mea vizuală și ieșind pe ușă afară.

Mă îndrept spre biroul lui Roland și sper doar să nu dau peste ceva important, dar cum copiii lui sunt aici, nu văd cum ar putea să facă ceva împreună cu roșcata sa. Ajuns în dreptul ușii, dau să intru înăuntru fără să mai bat, însă nici nu apuc să pun mâna pe clanță că aceasta se deschide larg și pe ea iese nervoasă roșcata pe care o pomenisem mai devreme în gând.

— Nici nu vreau să aud, iubi bubi, se mâțâie aceasta și face „botic”, fluturând din genele ei false. Mă vezi cumva să am stofă de mamă? întreabă și acum îmi dau seama de ce face tot acest scandal.

Era de așteptat, întrucât fetele de vârsta ei vor doar ieșiri în oraș în locurile cele mai scumpe, doar plimbări cu mașina, shopping, programări la tot felul de saloane de înfrumusețare sau chiar mărire de sâni ori fund, de parcă nu le ajung cele din dotare și mai știu eu ce tâmpenii. Niciodată nu m-am dat în vânt după asemenea femei plasticate și materialiste.

Sunt bune doar să-ți mănânce banii, și când nu mai ai, dau cu tine de pământ ca și cum ai fi un nimic. De aceea prefer să schimb femeile constant, așa nu-mi bat capul cu ce chestii feminine au ele de făcut.

Mă trag mai într-o parte și îi fac loc lunganei să treacă, îndreptându-se spre ieșirea principală. Și dusă e. Mă întorc cu fața spre Roland și-l găsesc căzut pe gânduri.

— Nu-mi spune că dai apă la bobocei din cauza lunganei, mă iau puțin de el, pășind până în fața biroului.

Acesta doar rânjește și mă ațintește cu privirea.

— Doar nu crezi că mă înmoaie ieșirile ei? mi-o pasează și tot ce fac e să-mi lungesc zâmbetul până la urechi, așezându-mă în scaunul gol. Nu mai sunt de multă vreme un puștan care abia și-a descoperit hormonii ca să mă poată duce de nas. Oricum, relația asta era pe sfârșite, deci…

— Prost obicei te-am mai învățat, să schimbi fetele ca pe șosete, mă prefac că tușesc și îmi trec cu rapiditate limba printre buze.

— De parcă tu ești mai breaz. Ia zi, când ai avut ultima relație? mă chestionează, pe mine pufnindu-mă râsul, întrucât niciodată nu am fost adeptul relațiilor stabile.

Nu pot să zic ca n-am încercat, dar mai niciuna n-a fost pe placul meu, căci nimic nu ieșea așa cum trebuia. Multe erau prea bătute în cap, ori prea proaste, sau mult prea timide de nici să mi-o ia în gură nu știau. Mai sunt și alea geloase. Să te ferească Domnul să dai peste una de aia, că ți-ai săpat mormântul.

De alea să fugi ca de dracu’. Prefer oricând una cu chef de viață, drăcoasă ca mine, ca să-mi țină piept, dar să fie deschisă la nebunie, întrucât mie îmi plac senzațiile tari. Și nu mă refer doar la sexul nebun și delicios, ci și la alte lucruri care-ți fac sângele să pompeze cu rapiditate prin artere.

— Doar mă știi, spun arcuindu-mi o sprânceană și ridic pasiv din umeri, rânjind.

— Într-o zi, va apărea tipa aia care o să te pună cu botul pe labe și atunci nu te văd bine, puștiule! mă atenționează luând loc în scaunul tapițat cu piele și mă privește în ochi.

— Visezi, moșneagule! Mai degrabă o pun eu cu botul pe labe și cu fundul în sus.

Gândurile nebune își fac loc printre buzele mele, jucându-se, în același timp, grav cu imaginația ce ia amploare în fața ochilor mei și deja o văd pe tipă stând în poziția aceea, gemând.

Ah, la dracu’! mormăi din cauza „prietenului” care începe să se scoale. Se vede că a trecut ceva vreme de când n-am mai punctat un scor și acum mă bag singur în suferință.

Futu-i! Sonia era ultima tipă cu care mi-am tras-o, asta fiind acum vreo două luni de zile. De atunci zici că sunt în abstinență.

Ce ai, boule, nu-ți mai ies abilitățile de cuceritor? mă bate la fund o voce din capul meu, amuzându-se pe seama mea. Încep și mă fâstâcesc în scaun doar ca să-l fac să se mai tempereze și, ajutat de o mână, încerc să-l așez mai bine prin materialul blugilor. Să mă ia dracu’!

— Deci, ce spuneai de meciul acela? încerc să schimb subiectul ca să mă pot gândi la cu totul altceva, dar imaginea provocatoare nu are de gând să dispară în mama mă-sii, întărindu-mi și mai mult „prietenul”.

Fir-ar!

Trebuie să mi-o trag, în pisicii mă-sii, dacă nu, măcar un film porno și o labă sănătoasă să îmi fac ca să mai scap de sacii ăștia insuportabili. În multe cazuri, asta e cea mai bună soluție, mai ales când n-ai cum altfel, merge și așa.

— Ți-am aranjat meciul din cincisprezece iunie, cel cu Rhys Sharp, mă anunță și încuviințez din cap, aprobându-l. A zis că abia așteaptă să-ți crape capul, îmi spune ceea ce mi-a transmis idiotul și eu zâmbesc.

De mult timp mi-am dorit un meci cu dobitocul acela, dar cel care va avea capul zdrobit va fi el, căci eu, în niciun caz, nu mă voi lăsa la un tip plin de steroizi. Arunc un ochi în ecranul telefonului și văd că deja e unsprezece seara, așa că mă ridic de pe scaun și mă gândesc să mă alătur celorlalți la localul din colț.

— Vezi să nu întreci măsura, mă atenționează Roland ca un tată pe când vreau să ies din birou.

— La alcool sau la femei? îl iau peste picior cu întrebarea și-l observ cum rânjește pe sub mustăți când mă întorc cu jumătate de corp în spate.

Nu-mi răspunde, doar rânjește în continuare, afundat cu ochii în hârtiile de pe birou.

— Tu nu vii? îl întreb pe când vreau să ies din încăpere.

— În seara asta, nu, trebuie să-mi duc copiii acasă și să le arăt noua lor cameră, îmi răspunde îndreptându-și postura și pune capacul pixului. După faza pe care a făcut-o fosta mea soție, cei de la Protecția Copilului mi-au spus că-și poate pierde tutela, revenindu-mi astfel mie.

O veste bună, pentru că și-ar fi dorit de la bun început să câștige tutela fiilor lui, însă Timea nu a vrut să audă de asta, așa că a adus acuzații false la adresa lui Roland. Cum că e un tată groaznic, că îi bate constant, deși vânătăile erau din pricina iubitului ei, și multe alte lucruri groaznice. Din cauza aceasta a pierdut procesul. Nici măcar mărturia mea și a băieților, cum că ar fi un tată exemplar, bun și muncitor nu i-a fost de ajutor. Scorpia aceea a vrut doar să-l distrugă și să-l stoarcă de bani.

— Ține-l pe Blake departe de Trina, e tot ce-i mai spun și ies pe ușă fără să mai aștept să mă întrebe de ce.

Se va prinde și singur, doar i-am spus ce am pățit cu nebuna aia, de aceea nu vreau ca Blake să cadă în plasa ei, că nu mai are scăpare. Îmi scot telefonul din buzunar, dorindu-mi să-l sun pe Jay ca să văd pe unde îi umblă fundul, însă dau de el în sala mare, realizând că și el mă caută pe mine.

— Aici erai, omule! îmi spune când mă vede și îmi prinde mâna cu a lui, salutând. Băieții ne așteaptă, hai să mergem. În seara asta dă Mark de băut, mă anunță frecându-și palmele una de alta. Cică a scăpat de belea și vrea să-și facă de cap.

Surâd când îl văd pe Jay atât de nerăbdător. Cât despre Mark, mă bucur că a scăpat de panarama aceea. Nu o suportam de nicio culoare. Îmi scotea peri albi cu vocea ei pițigăiată, iar atunci când el nu era de față nu se sfia deloc să-și etaleze formele prin raza noastră vizuală, ridicându-și în multe cazuri fusta în așa fel să i se vadă fesele. De zici că ne

invita pe fiecare să ne înfigem scula în toate găurile pe care le avea. Decât cu o așa femeie, mai bine fără, pentru că vreau să fiu eu singurul bărbat care i-o trage ca un armăsar, nu să-și deschidă picioarele pentru oricine. Asta în caz că voi avea vreodată vreo relație.

Îi fac semn lui Jay că trebuie să iau ceva din vestiar și mă îndrept într-acolo cu acesta în dreptul meu, trăncănind numai el știe ce. O iau spre dreapta și, odată ce mă văd lângă șirul de dulapuri, inspir adânc și ceva din aer îmi pare schimbat. Un miros ușor fresh, dar nu prea strident mă face să mă încrunt, rotindu-mi ochii atent în toate părțile după orice fel de mișcare. Nimic. Tot ce se aude e doar gura lui Jay care nu contenește să mai tacă, dar sunt sută la sută sigur că cineva a călcat pe aici. Și nu mă refer la femeile care vin să-și antreneze corpul, deoarece ele au partea lor de vestiare, iar aici intrăm numai noi, băieții.

— Idiotul de Fiorenzo Bolio și-a găsit nașul, mă bate Jay cu palma pe umăr, scoțându-mă din transa în care am fost și trece pe lângă mine. Cretinul și-a căutat-o, plus că nu cred că și-a dat seama cu cine se pune. Pun pariu că era sigur că te poate doborî. Totuși, îmi place cum l-ai pus la punct, continuă să-și bată gura, că azi nu prea a avut ocazia, lovind cu pumnii în aer și dându-se în spectacol.

Jay e o mare figură atunci când îl apucă, în rest, e un băiat de treabă.

— N-a fost cine știe ce, tipul a fost mult prea moale pentru cât de mediatizat este, rânjesc cu gura până la urechi și mă îndrept spre dulapul meu. Ar trebui să rămână la reclamele pentru boxeri și să lase luptele pentru profesioniști, mai adaug și deschid ușa larg.

Arunc o privire fugitivă prin el și-mi încrețesc fruntea, dându-mi seama că lipsește ce e mai important pentru mine: *tricoul meu norocos.*

Fir-ar!

Se pare că am picat până și eu în mâinile celor care mai dau buzna pe aici, când și când, ca să colecteze câte un

suvenir din dulapurile noastre. Acum o lună, lui Joseph i-au dispărut adidașii și-a trebuit să plece acasă desculț. Poartă mărimea patruzeci și cinci, deci nu văd cui i-ar fi fost buni. Acum o săptămână, lui Drew i-a dispărut maioul pe care-l primise cadou de la noul său sponsor.

Fără să-mi ies din minți și să fac vreo scenă, speriind pe oricine se ascunde pe aici, închid ușa dulapului ca și cum nimic nu s-a întâmplat și mă învârt pe călcâie, hotărându-mă să arunc o privire prin jur. Sunt cu urechile ciulite în stânga și-n dreapta după orice zgomot, cât de mic. Pășesc relaxat până în dreptul ultimului dulap din spate și simt același parfum de mai devreme, ușor fresh și nu foarte strident.

Acolo ești, rânjesc în sinea mea, dându-mi repede seama unde e ascuns vinovatul.

— Mase, omule! mă strigă Jay. S-a întâmplat ceva? vrea să știe și îmi întorc capul puțin într-o parte, răspunzându-i:

— Nu e nimic, rostesc fiecare silabă pe un ton dur, doar ca să-i dau de înțeles oricui e aici, că a dat de dracu'.

Mă întorc înapoi pe unde am intrat și odată ce mă văd în afara vestiarului mă opresc în loc.

— Ne vedem acolo, trebuie să-i las lui Roland niște chei și vin și eu, îl anunț pe Jay, prefăcându-mă că o iau spre biroul antrenorului.

După ce nu-l mai văd, acesta ieșind repede pe ușa principală, mă întorc înapoi în vestiar ca să văd cu ce pușlama am de-a face. Îmi trec cu lentoare limba peste buze când dau de priveliștea care îmi încântă irisurile. Un metru șaizeci și ceva, pe puțin, picioare sexy ce par mai lungi datorită platformelor pe care le poartă, fund bombat, talie nici prea subțirică, dar nici de balenă, și pieptul generos. Ce mă surprinde e că nu poartă sutien, oferindu-mi un impuls nebun de a-mi înfig degetele în sânii ei și să-i masez, să-i ling, să-i mușc, sugându-i.

Ah, la dracu'! Iar îmi fac filme în cap, dar să fiu al naibii dacă imaginea asta nu scoală „prietenul" la datorie, mârâi în gând și sunt curios ce caută pisicuța la dulapul meu. Pun

pariu că la ea mi-e tricoul. Păşesc cât de silenţios pot, dar la cât de mult se strofocă să deschidă dulapul nici nu-mi sesizează prezenţa. Aşa că mă postez în spatele ei şi închid la loc uşa dulapului, chiar înainte de a-l putea deschide cum trebuie, proptindu-mi palma peste aceasta şi făcând-o pe ea să ţipe din cauza spaimei care-i face acum trupul să tremure.

Îmi îngrop nasul în scobitura gâtului ei şi îi inspir parfumul.

Uşor fresh şi nu foarte strident, murmur cuvintele în sinea mea şi pot să jur că tocmai a înghiţit în sec.

— Am simţit eu că miroase a probleme. Sunt curios ce treabă ai tu la dulapul meu, vorbesc într-un final pe un ton jos chiar în dreptul urechii sale şi îi simt acelaşi tremur din corp ca acum un minut.

Îndrăzneşte totuşi să se întoarcă cu faţa spre mine după un minut şi, după felul în care i se mişcă buzele, a înghiţit din nou în sec, citindu-i-se frica în ochi. Rânjesc ca un drac în colţul gurii şi îmi apropii trupul şi mai mult de al pisicuţei.

— Nu ţi-a spus nimeni că fetiţele nu au ce căuta aici, pisicuţă? o întreb printre dinţi, apropiindu-mi chipul şi mai mult de al ei.

Felul în care reacţionează, de parcă ar vrea să intre cu totul în dulapul meu şi să iasă prin spatele lui, mă face să rânjesc. Îmi trec fin degetele peste pielea de pe coapsa ei dezvelită, întrucât pantalonii săi scurţi până sub fese îmi permit asta, şi o simt tresărind sub atingerea mea. Ceea ce pot să observ din poziţia în care suntem, trupul meu aproape strivindu-i-l pe al ei, tipei îi place să-şi picteze pielea. Tatuajele care sunt în raza mea vizuală sunt alese şi făcute cu bun gust şi într-o oarecare măsură mă fac să mă întreb dacă sub hainele pe care le poartă se mai ascund şi altele. Aş scăpa-o de ele din două, trei mişcări şi-apoi i-aş explora trupul exact ca pe o hartă care mă va duce până în punctul G.

— Eu…, scoate pe buzele tremurânde.

— Da, *tu*! o iau tare și o strivesc și mai mult cu trupul meu, aproape îngropând-o cu totul în dulap. Ți-e frică, pisicuță? o întreb, lăsându-mi capul mai într-o parte și-mi apropii fața de linia pulsului de pe gâtul ei.

Inspir din nou parfumul și, ca un drac ce sunt, îi prind subtil pielea între dinții mei și-n secunda următoare îi și dau drumul, uitându-mă acum la chipul său.

Ochii îi sunt pe jumătate închiși, semn că i-a plăcut gestul meu, așa că mă dau cu un pas mai în spate și încep să o analizez din cap până-n picioare. Urc lent cu privirea pe picioarele ei ușor bronzate până ajung cu ochii cât mai sus și mă opresc cu ei țintă spre sfârcurile pronunțate, care se văd foarte bine prin maiou.

Sunt sigur că mi-ar trage o palmă zdravănă, doar pentru că îndrăznesc să mă holbez ca un pervers la sfârcurile obraznice care-mi fac umflătura din pantaloni să se mărească, incomodându-mă. Tot ce vreau eu în această clipă e să-i vâr mâna în pantalonii mei, chiar acum și aici, și s-o fac să-mi simtă membrul tare ca piatra, căci pisicuța asta tocmai a trezit dracul din mine. S-o fac să-l simtă în palma ei, mișcându-și mâna pe toată lungimea lui, apoi în gurița sa dulce…

La dracu’! Că mă stârnește și mai mult, doar gândindu-mă la așa ceva. E frumoasă și sexy, trebuie să recunosc, și pun pariu că dacă o ating în locul ei sensibil și moale se umezește, ceea ce îmi place să fac pentru a duce o femeie în stadiul acela de excitație. O observ chiar la timp cum dă să scape de sub asediul meu, făcând un pas mai într-o parte și realizez că ea încă stă cu mâinile la spate, ca și cum ar ascunde ceva.

— Unde crezi că pleci, pisicuțo?

O prind din nou în strânsoarea mea, strivind-o cu corpul meu și făcând-o să-mi simtă membrul întărit lipit de pântecul său. Ochii ei verzi mă sfredelesc, de parcă ar tăia în carne vie, în timp ce eu îmi strecor degetele prin spatele ei, apucând ceea ce cred că e tricoul meu, dar se pare că nici ea

nu se lasă. Nu vrea nici în ruptul capului să dea drumul materialului pe care îl ține cu intensitate între degetele încleștate.

— Nu mi-e frică de tine, gorilă ambulantă, mi-o spune direct, zbătându-se.

— Mai vedem noi, pisicuțo! pun accent pe ultimul cuvânt, denumind-o astfel din cauza cordelușei cu urechiușe pe care o poartă pe cap. Ce te face să crezi că o să scapi vie de aici? o întreb cu subînțeles.

Ochii ei se măresc la auzul cuvintelor mele și, după felul în care buzele ei încep să se întredeschisă, e pe cale de a striga după ajutor. Din partea mea, să strige, că oricum strigă degeaba. Nu mai e nimeni pe aici, doar eu și ea.

— O să țip, mă anunță.

— Fă-o! o îndemn cu obrăznicie și rânjesc. Cine crezi că te aude? Plus de asta, avem o regulă, vorbesc cât mai aproape de urechea ei. Nimeni nu intră în vestiar când se bate de trei ori în dulap, continui să-i vorbesc, lovind metalul cu pumnul. Deoarece asta înseamnă că tu trebuie să-mi oferi ceva la schimb dacă vrei să scapi de aici, alunec cu degetele pe piciorul ei stâng în jos și i-l ridic, punându-i-l în jurul meu.

— Dă-mi drumul, perversul naibii, țipă la mine, lovindu-mă pe unde apucă cu mâinile, fără să realizeze că nu și le mai ține la spate.

Îi prind cu brutalitate încheieturile înainte să-mi scoată cumva vreun ochi cu gheruțele sale și i le țintuiesc deasupra capului, ținându-i-le acolo cu o singură mână și cu cealaltă îmi recuperez tricoul.

Ochii pisicuței se măresc, apoi se închid strâns, lucru ce mă face să mi-i mijesc pe ai mei, încruntându-mă. Întorc tricoul pe toate părțile și dau cu ochii de ruptura de pe mijlocul acestuia. Simt cum mi se ridică tensiunea, iar sângele-mi clocotește-n vene din cauza nervilor ce pun stăpânire pe trupul meu.

A dat de dracu', asta-i clar! Îi dau drumul mâinilor și îi prind maxilarul între degetul mare și celelalte degete,

strângând cu putere de acesta și făcând-o pe ea să tresară speriată și să țipe la mine. Tricoul „măcelărit” mi-a pus capac. Tocmai când voiam atât de tare să mă joc cu ea, apoi să-i dau drumul.

— Lasă-mă-n pace, cretinule! mă face în toate felurile și trage de mâna mea ca să se elibereze, dar strâng și mai tare, aproape îngropându-mi degetele în carnea ei.

— Te-ai pus cu dracu’, pisicuță! mârâi ca un diavol aproape de fața ei.

— Nu mă doare nici în fund de dracu’ tău, dă-mi drumul, țipă ca o descreierată la mine și eu rânjesc ca un maniac.

— Când o să termin eu cu fundul tău, îți garantez că nici să stai pe el nu vei mai putea, îi spun pe un ton pervers, întorcându-i capul într-o parte și-mi trec limba de jos în sus peste obrazul ei, făcând-o să se strâmbe din cauza gestului meu.

Scoate un sunet de dezgust.

— O să-mi facă plăcere să ți-l „dezvirginez”, continui împingându-mă cu bazinul în pântecul său și-o fac să simtă cât de nerăbdător îmi este penisul să intre în gaura ei strâmtă.

Se oprește pentru un minut din a se mai zbate și mă privește cu niște ochi mari. Se încruntă brusc, iar ochii ăia verzi care continuă să mă sfredelească – de parcă ar vrea să mă penetreze până în suflet – devin mai închiși la culoare cu cât se enervează, scuipând printre buzele ei cărnoase:

— Pedofilule.

Rânjesc la ceea ce naiba scoate pe gura ei apetisantă pisicuța asta neastâmpărată și-mi arcuiesc o sprânceană, menținând contactul vizual cu ea. Îmi prind buza de jos între dinți, deoarece gândurile murdare care o implică mă încântă al dracului de mult.

— Asta se aplică doar dacă ești copil, însă tu ești mai degrabă o pisicuță neascultătoare și obraznică. Mrrr! Și ce-mi mai place asta, o trag mai spre mine, dorindu-mi s-o așez cu

burta pe genunchii mei, să-i dezvelesc fesele și să i le plesnesc până ar căpăta o tentă de roșu.

În schimb, mă trezesc cu o palmă zdravănă peste față, pe care o anticipasem acum mai bine de cinci minute, lovitura întorcându-mi capul într-o parte. Fata asta, în loc să stea cuminţică, se joacă grav cu dracii mei. Nici nu-și imaginează ce o așteaptă dacă mă mai plesnește pentru a doua oară. Încep și râd amuzat, rotindu-mi ochii spre ea și, printr-o mișcare bruscă, o întorc cu fața spre dulap înainte să își dea seama de ce se întâmplă, și-o lipesc de acesta, în timp ce-mi presez trupul de al său.

— Știi ce se întâmplă cu fetițele îndrăznețe? rostesc întrebarea în dreptul urechii sale, simțind-o cum se zbate în continuare ca un pește pe uscat ca să scape de un maniac ca mine și mă trezesc cu un cot în stomac. Doar atât poți?

Îi prind încheietura și îi aduc mâna la spate.

— A fost doar un accident, drace! își deschide gura și-mi vorbește, înjurând la final. Nu a fost ceva intenționat. O să ți-l repar, promit, dar ia-ți labele de pe mine.

— Și tu crezi c-am să pun botul la cuvintele tale? Nu ți-ai găsit prostul.

— La dracu’, Mase! E doar un tricou, îți poți cumpăra altul.

Sunt surprins că îmi spune pe nume și nu mă ia cu alte apelative ce mă zgârie pe creier.

Totuși, oricât de multe scuze ar scoate pe gura aia ce o vreau adânc îngropată în a mea, tot nu scapă din mâinile mele.

— Nu e doar un simplu tricou, pisicuță!

Îmi plasez mâna liberă pe una dintre fesele ei și i-o strâng puternic în palmă, simțind-o tresărind. Însă, pe când să continui ce am în minte cu nemernica asta, vestiarul se aglomerează brusc și sunt luat pe nepregătite de o ceată de idioți care se năpustesc asupra mea, lovindu-mă.

Ce mama mă-sii?!

— Karin, ești bine? o întreabă pe pisicuță un tip înalt, ușor musculos, cu părul negru și îmbrăcat tip sport.

Karin, îi murmur numele în gând ca să nu i-l uit și mă duc țintă spre ea. O prind din urmă și-o opresc din a-și continua drumul spre ieșire.

— Unde crezi că mergi, pisicuțo? Încă ai de plătit o datorie, vorbesc cu maxilarul încleștat și mă trezesc cu o altă palmă peste față și cu tricoul sustras din mâinile mele de către cineva.

Drace! Înjur când văd că mi-a scăpat, ceea ce, de obicei, nu mi se întâmplă. Îi vin eu de hac nemernicei și-o s-o fac să plătească. Îmi strâng buzele de frustrare și mă reîntorc în vestiar, unde lovesc cu pumnul dulapul, încercând să-mi calmez nervii și simt cum dau cu piciorul într-un obiect. Mă încrunt și îmi mijesc ochii spre ceea ce pare a fi un mic obiect dreptunghiular care se oprește chiar înainte să intre sub unul dintre dulapuri. Îl iau între degete și odată ce ecranul se luminează și pe acesta se afișează poza cu pisicuța buclucașă și încă o tipă – presupun că îi este prietenă –, rânjesc cu gura până la urechi, realizând că ea nici nu știe că telefonul ei a picat pe podea când încerca să scape de mine. O să-mi facă mare plăcere atunci când o voi reîntâlni ca să-și recupereze telefonul din mâinile mele. Îmi ling buzele, în timp ce prin minte îmi trece:

Karin, bine ai venit în noul tău coșmar... EU.

Capitolul 5

Karin Sanders
„Regrete”

Fug ca nebuna mai bine de câteva minute, simțindu-mi picioarele tot mai grele și neînțelegând de ce nu ne-am oprit la mașina lui Asher, cu care am venit până în zona asta, dar îmi dau repede seama de ce. Aceasta nu se mai află în locul în care am lăsat-o eu, ci cu mult mai jos de clădirea Skirmix. Realizez că prietenii mei au mutat-o cu câteva minute mai devreme, înainte să vină să mă salveze din buclucul în care fix ei m-au băgat.

La naiba cu ea de provocare tâmpită. Abia îmi mai simt picioarele, așa de rău mă dor. Pe mâine, sigur, voi resimți efortul din noaptea asta și, ca totul să fie și mai cu impact, Mase aproape că mi-a tras-o în vestiar. Fir-ar! Nu-mi vine să cred. Multe fete doar visează cu ochii deschiși la un asemenea moment cu nemernicul acela, pe când eu aproape că l-am avut. Îmi scutur capul ca să alung imaginea care îmi dansează prin fața ochilor și mă opresc în loc, proptindu-mi palmele de genunchi. Înghit în sec ca să-mi astâmpăr gâtul uscat și încerc în continuare să-mi regăsesc suflul.

Îmi pun mâinile în cap, simțind cum îmi tremură corpul de parcă afară ar fi câteva grade cu minus și încerc să-mi dau seama ce dracului s-a întâmplat acolo. Dacă îi jucam în strună și mă lăsam ca proasta, cum fac multe fete când văd un tip musculos, care pe deasupra mai e și faimos și al dracului de sexos, în momentul acesta am fi fost fără haine pe noi, transpirând de parcă am fi fost la saună în timp ce ne călăream precum caii în călduri.

Din câte am auzit, tipul e un dur și îi place sexul tare. Informații ce îmi oferă alte imagini care încep să danseze prin fața ochilor mei și brusc îmi simt sfârcurile incomodându-mă. Fir-ar! Să-l ia naiba! Îmi scutur din nou capul, de data asta mai frenetic, ca să nu mai visez cu ochii deschiși, și decid să-mi dau jos platformele. Îmi las tălpile

goale să atingă asfaltul puțin răcoros, relaxându-mi picioarele, și simt furnicături care-mi urcă în sus pe pulpe cu cât picioarele mi se dezmorțesc.

— Puteam să jur că n-ai s-o faci și că vei da înapoi ca o lașă, dar ai făcut-o... wooow! îmi spune Asher mândru, cu un zâmbet tâmpit pe buze. Plus de asta, avem tricoul lui Mason Cross, continuă să vorbească, arătându-mi blestemăția aceea de material care m-a adus în bucluc și eu îmi măresc ochii.

Mă încrunt vizibil în următoarea secundă și îmi las palma să atingă cu putere obrazul lui Asher, plesnindu-l de s-a auzit, probabil, în tot orașul. Doamne, ce cretin de primă speță mai este. Suflu pe nări ca un taur ce vede numai roșu în fața ochilor săi și nu îmi vine să cred că tricoul acela e mai important decât ce puteam să pățesc eu.

Drace! Halal prieteni mai am. Nici nu știu de ce mai continui să ies cu ei.

— Să vă ia dracu’ pe toți, urlu la ei nervoasă. Nemernicul acela aproape că mi-a tras-o acolo și pe voi tot ce vă interesează e tâmpenia asta de tricou? țip în continuare la prietenii mei cât mă țin plămânii, susținând totodată tricoul din mâinile lui Asher și-l ridic deasupra capului.

— Hai, Karin, nu fi așa de supărăcioasă, intervine James și sunt șocată de ce scoate pe gură. Ești întreagă, n-ai pățit nimic, de ce te ambalezi așa acum? Plus de asta, nu cred că nu ți-ar fi plăcut să ți-o tragă *marele* Mason Cross.

Ultima lui frază mă omoară cu totul. De unde și până unde i-a venit tâmpenia asta în cap? Eu și Mase, călare unul peste celălalt? Mai bine mi-aș vârî un vibrator între picioare sau chiar blestemata aceea de banană pe care mi-a înfipt-o Mike o dată, decât să ajung în patul fustangiului ăluia.

— De ce mă enervez? De ce..., mă opresc înainte să scot ceva pe gură și după aceea să-mi pare rău că am zis-o. Știți ceva? Ăsta rămâne la mine, spun referindu-mă la bucata de material din mâinile mele. Am plecat acasă, îi anunț și încep să-mi caut telefonul.

Îl caut în buzunarele pantalonilor scurți de pe mine – nimic. Îl caut până și sub maiou, dar realizez repede că am uitat cu desăvârșire că nu mi-am luat sutien la ținuta pe care o port în momentul de față. Știu că mai am obiceiul de a-l pune în cupele sutienului.

La naiba!

Unde poate fi telefonul meu? Din câțiva pași ajung în fața mașinii lui Asher, îmi iau gentuța de pe scaun și cotrobăi și acolo după telefonul pe care nu îl găsesc. Degeaba caut ca nebuna și aici, când știu foarte bine că am avut telefonul asupra mea atunci când am intrat în clădire și, implicit, în vestiar. Și atunci îmi pică fisa, ca și cum mi-ar fi căzut cerul în cap, la propriu.

— Futu-i! înjur în gura mare și mă bosumflu, încleștându-mi degetele în păr. Sunteți mulțumiți? țip lovindu-mi corpul cu brațele. Acum boul ăla are telefonul meu, pe lângă faptul că aproape și-a înfipt scula între picioarele mele. Bravo! Meritați o medalie pentru cei mai nesimțiți prieteni.

— Karin, îmi aud numele strigat de către Johanna, dar îi tai avântul de cum a început.

— Nici nu vreau să aud.

Trag breteaua gentuței pe umăr și le întorc spatele chiar dacă ei continuă să mă strige. M-am băgat și eu o singură dată în jocul lor nebun și-am ajuns în brațele călăului. Frumos, n-am ce spune. Drace! Nu mai am niciun chef să-i mai văd. În noaptea asta, în niciun caz. Vreau doar să ajung acasă și să mă strecor în moliciunea așternuturilor din patul meu. O iau la pas pe drumul principal și mă rog să reușesc să dau peste un taxi, căci să sun după unul nu am cum, telefonul meu e la Mase.

Cum mama mă-sii o să mi-l pot recupera? Îmi pun mâinile în sân, chiar dacă îmi țin platformele între degete și privesc în toate direcțiile după un taxi, doar că nu se vede niciunul trecând prin zona acesta, deși traficul este destul de intens la o așa oră târzie din noapte. Îmi vine să îmi verific ceasul ca să aflu cât e ora, dar mă resemnez, plus de asta,

va trebui să mă obișnuiesc fără telefon până găsesc un mod prin care să îl am din nou în mâinile mele. Expir aerul printre buzele întredeschise, continuându-mi drumul. Încerc să mă mențin trează chiar dacă somnul își cere drepturile; nu vreau să mă trezesc adormind pe o bancă la întâmplare, cum fac cei ajunși pe străzi.

La naibii cu ei de prieteni. Uite de ce nu am vrut să joc, dar m-am săturat să fiu făcută lașă de fiecare dată, întrucât ei niciodată nu pierd ocazia de a mă numi într-un asemenea fel. Încep să cred că nu dau doi bani pe persoana mea și asta doare, deoarece mie întotdeauna mi-a păsat de ei și le-am fost alături, ajutându-i chiar și atunci când eram presată de timp sau aveam lucruri mai importante de făcut. Dar se pare că ești bun doar când ceilalți au nevoie de tine sau de ceva de la tine, dar când ești la ananghie, cu toții se sustrag și te lasă să te descurci de unul singur. Poate că mă îmbrac și arăt ca o păpușă Barbie în unele cazuri, însă asta se întâmplă și din cauză că îmi doresc prea mult să mă pot integra în rândul lor.

Ce s-a întâmplat cu tipa aceea normală din trecut? Simt că mă pierd pe mine. Poate ar fi cazul să mă regăsesc și să fiu eu, cea diferită de toți. Mai bine, decât să fiu în rândul tiparelor de prost gust.

Dau peste un indicator ieșit în calea mea și oftez zgomotos când văd că abia doar un sfert din drum l-am parcurs, iar până acasă mai este cale lungă. Noaptea asta poate fi mai nasoală? Și, da, poate fi. Ploaia care începe să cadă brusc din cer, udându-mă până la piele îmi pune capac cu totul.

Fir-ar! Mai bine fac autostopul, însă la cum sunt îmbrăcată, mai mult ca sigur pot fi confundată cu o prostituată care face trotuarul pentru a câștiga câțiva bănuți. Decid totuși să-mi continui drumul spre casă la pas, deși nu-mi surâde deloc ideea. Ca un făcut, mă trezesc și mai leoarcă decât sunt din cauza un idiot ce trece cu roțile

mașinii lui sport fix prin băltoaca care s-a format pe carosabil.

Îmi vine să urlu de frustrare, dar ce aș rezolva? Tot la fel ca acum aș rămâne. Mă opresc în loc după alte câteva minute bune de mers și mă așez pe o bancă pe care o găsesc în drumul meu.

Abia îmi mai simt picioarele. Încep și depun o presiune asupra pulpelor cu degetele, dezmorțindu-le, și mă las moale, strănutând. Sigur mă paște o răceală dacă nu găsesc repede un mijloc de transport care să mă ducă până aproape de casă. Îmi dau ochii peste cap când aud claxonul unei mașini în apropierea mea și măresc pasul aproape luând-o la fugă, dar mă opresc de îndată ce recunosc glasul celui care îmi strigă numele.

— Karin, vocea lui Rowan mă face să oftez ușurată.

Pentru un minut crezusem că sunt tipii aceea care-și fac veacul odată cu lăsarea întunericului peste oraș, racolând sau, mai bine spus, răpind fete singure care umblă noaptea și obligându-le să întrețină relații sexuale cu diverși bărbați pentru profitul lor. Întotdeauna m-am ferit de oameni de genul, căci nu vreau să cad în plasa lor, de aceea port tot timpul – în orice fel de geantă – câte un spray cu piper sau un mic dispozitiv cu electroșocuri. O „armă” care te poate salva chiar și de la un posibil viol.

Mă rotesc pe călcâie și îi zâmbesc ciudat lui Rowan când îi văd expresia feței, de parcă mă întreabă ce naiba am pățit și ce caut prin zona aceasta.

— Doamne, ești bine? Ce cauți pe aici de una singură? începe să mă bombardeze cu tot soiul de întrebări.

Deja dârdâi din cauza hainelor umede de pe mine, și dacă mă mai ține mult în ploaie ca să mă chestioneze, de aici voi ajunge direct la spital în perfuzii, nu în patul meu de acasă. Urăsc spitalele. Numai mirosul acela de medicamente combinat cu clor îmi face stomacul să protesteze, venindu-mi să dau afară toată masa din ziua precedentă.

— Ai de gând să mă ții aici în ploaie sau mă inviți să urc? îl întreb cu dinții clănțănindu-mi în gură și îl văd cum brusc se agită și vine spre mine.

Îmi trag nasul, timp în care Rowan îmi deschide portiera ca un gentleman și mă urc repede în scaunul pasagerului, relaxându-mi trupul cu cât simt căldura care mă învăluie ca o plapumă.

De ce m-am băgat în prostia aia? Of, Doamne! murmur în gând și privesc abătută spre crăpătura de pe mijlocul tricoului. Nu prea știu cum naiba voi repara asta, dar noroc cu mama, care m-a învățat tehnica cusutului ascuns, încât să pară cât de cât că materialul e întreg și nu rupt.

Sper să meargă.

— Cine și-a bătut joc de tricoul tău? mă întreabă Rowan după ce urcă la volan.

Nici nu știu dacă să-i spun adevărul, al cui este, de fapt, tricoul sau să mint. Mă fâstâcesc în scaun. Dacă i-aș spune că m-am băgat ca proasta într-un joc stupid și-am ajuns în gura leului, mi-ar arunca în față că sunt o naivă și prea influențabilă. Că el nu mă cunoaște ca fiind așa și trebuie să-i cam dau dreptate. Niciodată nu m-am lăsat dusă de nas în nicio situație, exceptând o singură dată, de aceea nu știu de ce am făcut-o acum. Doamne!

— Cretinul de Asher mi l-a prins într-o agățătoare, asta după ce l-a aruncat în sus, și-a tras apoi de el până s-a auzit un pârâit, confirmându-mi că mă voi urca în capul lui, spun repede o minciună scormonită în ultimul minut și mă rog să mă creadă, căci numai adevărul nu vreau să i-l spun.

— Halal prieteni mai ai, îmi vorbește cu o încruntătură pe frunte în timp ce o ia din loc. Nu te supăra pe mine, Karin, dar ar cam trebui să-i dai naibii, replică hotărât și întoarce volanul spre mine într-un viraj la dreapta. Nu-ți fac deloc bine, pe lângă toate astea, te bagă numai în rahat, să-mi scuzi expresia, și tot tu ai de suferit.

Nu spun nimic, pentru că are dreptate în tot ce afirmă. Liniștea se așterne între noi, iar eu îmi pun mâinile în sân ca

să îmi ascund sfârcurile, care, brusc, au devenit mai pronunțate din cauza hainelor umede de pe mine ce îmi țin acum frig. Îmi întorc capul și privesc picurii de ploaie ce se preling pe geam, acaparată de toate lucrurile care îmi trec prin minte. Gândurile îmi zboară la cele întâmplate în vestiar. Mi-e greu s-o recunosc, deși, pur și simplu, nu vreau să o fac. Mi-a plăcut fiorul care mi-a traversat șira spinării atunci când Mase s-a împins cu bazinul în trupul meu, făcându-mă să-i simt umflătura pronunțată prin pantalonii pe care îi purta. Iar când mi-a prins între dinții lui pielea de pe gât am simțit o căldură ciudată, circulând prin toate părțile corpului meu și oprindu-se între picioarele mele.

Fir-ar! De ce mă gândesc la asemenea lucruri? Nu e ca și cum m-ar atrage tipul, mai degrabă îmi vine să mă urc în capul lui sau să-l dau cu el de pereți.

Strănut din nou, fâstâcindu-mă în scaun.

— Sănătate, îmi spune Rowan, dându-și jos de pe el geaca pe care o poartă, fiind în același timp și atent la drum.

Mi-o pune în poală, așezându-și apoi mâna pe volan. Fără să spun ceva, îmi introduc brațele prin mânecile gecii și o închid deasupra sânilor, simțind cum mă încălzesc treptat.

— Am să ți-o aduc luni, când vin la muncă, gata uscată, îl anunț chiar când intră în parcarea complexului de apartamente în care stau.

— Din câte țin eu minte, mai ai cam încă o săptămână de concediu până să începi munca, îmi întoarce vorbele și clatin din cap, aprobându-l.

Oprește mașina în fața blocului, apoi se întoarce cu jumătate de corp spre mine și spune:

— Odihnește-te, că, după aceea, tot ai vreme și de muncă.

Rowan e o minunăție de băiat și cred că orice fată și-ar dori un iubit ca el: calm, atent, grijuliu, amuzant, nebunatic, gata să-ți sară în ajutor ori de câte ori ai nevoie. Întotdeauna mi-a fost alături atât ca prieten, cât și ca frate în unele cazuri, încă din noaptea aceea în care m-am ascuns de

„surorile” mele în cafeneaua lui, doar ca să scap de ritualul stupid de inițiere. Mi-a fost alături chiar și în momentele cele mai penibile. Momente care, în unele cazuri, mă fac să îmi doresc să mă ascund pe undeva, ori să pufnesc în hohote de râs când îmi dau seama cât de penibilă am putut să fiu. Oare ce-a fost în mintea mea în prima jumătate a anului doi de facultate? Posibil să fi fost gnomi în loc de creier în căpățâna asta blondă. Am vrut să agăț și eu un frumușel sexy pe care pusesem ochii de cum am intrat la petrecerea pe care a dat-o Michael Grey, fiind în ultimul an.

Doar că planurile mele nu prea au coincis cu cele ale alcoolului consumat pe parcursul nopții și, în schimb, am ajuns să fiu eu cea agățată – la propriu – după ce m-am amețit bine de tot, apoi m-am târât prin pat și am sfârșit în baie, coborând toți sfinții posibili.

Tot ce îmi aduc aminte e faptul că eram prin duș cu Jordan și ne sărutam de mama focului. Îmi simțeam corpul amorțit și tot ce voiam era să mă relaxez puțin, dar, în același timp, îmi doream să o și șterg de acolo înainte ca cineva să dea peste noi. Nu știam cât era ceasul, dar presupuneam că era deja spre dimineață, căci am zărit razele soarelui cum străpungeau geamul băii.

Întreaga casă era cufundată într-o liniște ca de mormânt, cu trupuri calde care încă respirau, dar nimeni nu făcea vreo mișcare. N-ar fi putut, căci erau cu toții într-o stare de ebrietate avansată, cu o posibilă revenire după câteva ore bune de somn sau chiar a doua zi, bubuindu-le capul din cauza mahmurelii. Până și mie îmi bubuia căpățâna.

Asta se întâmpla după ce muzica a încetat să mai bubuie în difuzoare. Unii erau dispăruți prin camere, iar pe alții îi lăsaseră de mult picioarele și îmbrățișau acum canapelele sau podeaua, dormind printre canistrele de bere. Era perfect normal, nimic ieșit din comun, doar o altă petrecere în frăție. Viață de student!

Totul părea a fi o noapte terminată perfect, dar nimic nu mă pregătise pentru ceea ce a urmat. Să fiu legată cu cătușe

de bara pe care atârna draperia nu fusese deloc în planurile mele, nici în fanteziile pe care le mai aveam câteodată. Dar mi-a picat cu totul fața când Jordan mi-a spus că acela nici măcar nu era numele lui. Îmi venea să-mi trag palme când mi-am dat seama că făcusem sex cu un necunoscut. Nici nu știusem pe unde să o iau ca să-mi bag capul în pământ de rușinea care mă acaparase.

În final rămăsesem singură, goală și furată, pentru că dobitocul mi-a sustras lănțișorul din aur alb cu un pandantiv în formă de lacrimă, din jurul gâtului – un cadou deosebit pentru mine, cu valoare sentimentală, mai ales că îl primisem în dar de la fratele meu cu ocazia aniversării mele. Mi-l cumpărase special din Ierusalim, trimițându-mi-l printr-un colet.

Mi-a venit să urlu, să lovesc ceva din cauza frustrării în care căzusem, dar m-am oprit din răzvrătirea mea când am sesizat o pereche de ochi mari și strălucitori cum se uitau la mine aproape salivând. Un tocilar pămpălău dăduse peste mine, unul care, probabil ,nu știa nici cum să vorbească coerent. La cât de roșu era în obraji, nici nu știam dacă mai văzuse până atunci o femeie goală. Norocul lui că era drăguț, iar gropița care îi dansa în partea dreaptă – atât de evidentă – îl făcea să fie simpatic. Totuși, m-a scos din minți atitudinea pe care și-o luase, de parcă voia să fie ca mai marii nemernici din frăție și să obțină ceva, dar măcar m-a ajutat să mă eliberez.

Chiar și așa, mi-a părut ciudat să văd un băiat roșind și nu știu ce forță m-a împins de la spate de l-am și sărutat. Oricum, i-am ținut puțină morală în legătură cu ce anume să facă și să spună atunci când se afla în preajma unei fete neajutorate, căci atitudinea aceea de la început nu-l prinsese deloc. Nu știu, nu-l vedeam deloc în felul acela. Totuși, i-am lăsat numărul meu de telefon, deși nu făceam astfel de lucruri de obicei. Însă, de atunci, n-am mai auzit nimic de Aaron.

Partea cea mai nasoală a urmat chiar după aceea, când m-am văzut nevoită să-l sun pe Rowan ca să vină după mine și să-mi aducă și haine pe care să le îmbrac. Se amuzase copios pe seama mea în dimineața aceea, dar, din privirea pe care o avusese, știam că îmi reproșa ce naiba putuse să fie în capul meu. Niciodată nu mi-a fost mai rușine ca în acea clipă.

De aceea îmi este acum groază să-i explic ceea ce am pățit.

În seara aceea, m-am simțit groaznic pe tot parcursul drumului spre casă. Și acum e la fel, chiar dacă doar ce ne-am întâlnit pe drum. Dar îi dau dreptate în tot ce mi-a înșirat până acum.

— Mersi, Rowan. Nu știu cum aș fi ajuns acasă dacă nu erai tu, îi spun și îi ofer o îmbrățișare scurtă. Oh, scuze! exclam când văd că i-am udat hainele.

— E în ordine, se vor usca, îmi răspunde cu un zâmbet cald pe buze.

— Nu vreau ca Aria să creadă altceva...

Îmi împreunez sprâncenele, privindu-l.

— Karin, nu-ți mai face atâtea griji. Aria nu va face vreo scenă din cauza asta, știe că te-am adus acasă, mă ceartă. I-am trimis un mesaj scurt când tu păreai în altă parte, numai prezentă aici, nu.

O cunosc pe Aria încă din ziua în care Rowan mi-a spus că postul vacant de la cafenea era al meu. Aproape că am sărit în sus de bucurie că îmi găsisem un loc de muncă, chiar dacă nu aveam experiența necesară, dar viața și greutățile te învață cum să te descurci în așa fel să nu depinzi de alții. Fusese și ea de față când s-a întâmplat asta, spunându-mi că mă va ajuta când eram total pe lângă, explicându-mi cum se procedează în anumite cazuri. E o tipă super de treabă, chiar am avut ocazia de a sta de vorbă cu ea de vreo câteva ori în pauzele de la cafenea, cunoscând-o mai bine. Rowan se poate declara cel mai norocos bărbat de pe planetă, având

lângă el o asemenea fată. Doar pe mine mă urmărește ghinionul de zici că suntem prieteni la cataramă.

— În caz că ai uitat, afară plouă torențial, îmi reamintește din ce cauză sunt udă leoarcă și chicotesc.

Pe deasupra, scaunul în care mă aflu e ud și el. Probabil îi va lua ceva timp până când se va usca complet. Oftez scurt și îmi dau jos geaca de pe mine, înmânându-i-o înapoi lui Rowan care mă privește pe sub gene.

— Păstreaz-o și mi-o dai într-o altă zi, îmi spune, refuzând să ia geaca din mâinile mele ca să nu dârdâi de frig până sus.

— Rowan, îi pronunț doar numele și insist să o ia înapoi.

Acesta oftează învins în cele din urmă, luând-o, și o așază pe bancheta din spate, apoi se întoarce cu fața spre mine și îmi zâmbește.

— Sigur o să fii bine? mă privește ușor sceptic.

— O să fac o baie binemeritată și lungă ca să mă încălzesc, apoi mă bag sub plapumă, îi spun scurt planurile mele.

Presupun că e deja spre dimineață, dar nu pot fi sigură de asta, căci telefonul meu e tot la cretinul de Mase. Îmi reprim datul ochilor peste cap la adresa imbecilului care nu e prezent. Îi mai ofer lui Rowan o altă îmbrățișare scurtă, după care ies în ploaia torențială. Simt frisoanele ce îmi acaparează instant corpul și încep să dârdâi, auzindu-mi până și dinții clănțănindu-mi în gură.

Trântesc portiera și o zbughesc spre intrarea în bloc, simțind din nou picurii de ploaie îmbibându-se în hainele mele și ajungând până la piele. Arunc o privire în spate când sunetul motorului prinde viață, și îi fac cu mâna lui Rowan înainte să dispară din raza mea vizuală. Nici nu știu dacă Jo a ajuns acasă sau încă e cu idioții ăștia de prieteni ai noștri, dar în clipa asta chiar nu-mi pasă.

Țopăi de pe un picior pe altul și mă lipesc cu spatele de peretele din metal. Gândurile mele fug din nou în direcția vestiarului din clădirea Skirmix. Minutele acelea o să mă

bântuie ca naiba. Îmi trag nasul, simțindu-l brusc înfundat. Strănut de două ori și deja simt că mă ia naiba.

Îmi simt ochii împunși și parcă ieșiți din orbite. Clipesc des și dau să intru pe ușă, însă nu mai trebuie, căci de după aceasta se ivește Jo cu o mină îngrijorată pe față. Speram totuși să nu fie acasă.

— Oh, Doamne, Karin! exclamă când mă vede și îmi face loc să intru după ce îi trag o privire nu prea încântătoare.

Presupun că ar fi vrut să mă îmbrățișeze, dar i-am tăiat avântul înainte s-o facă. Numai chef de momente melodramatice nu am. Pe la jumătatea drumului spre dormitorul meu sesizez prezența altor persoane aici și mă încrunt vizibil când îmi văd prietenii. Sau, mai bine spus, așa-zișii mei prieteni. Asher stă sprijinit cu fundul de blat, uitându-se prelung pe geam afară, în timp ce James trage cu nesaț din țigara pe care o are aprinsă între degete.

Mike e și el aici, chiar nu mă așteptam la asta, la fel și Hunter. Cei care lipsesc sunt Chase, care presupun că s-a retras cu vreo fată pe la el. Mai lipsesc Kim și Austin, însă asta nu e o noutate, știm cu toții unde sunt acum, deoarece încă de la faza cu jocul au dat semne că vor să se refugieze într-un spațiu intim. Sigur și-o trag ca nebunii în toate pozițiile din Kama Sutra[10].

Mi-aș trage-o și eu, dar am cu cine? Încă nu am întâlnit bărbatul care să mă ducă pe culmile extazului, iar cu puțoii ăștia nu prea am ce face, nu știu nimic.

— Voi ce dracu’ căutați aici? îi iau tare din start și-l observ pe Asher întorcându-și capul în direcția mea.

Mă privește direct în ochi, încruntat, și nu spune nimic.

— Pe unde ai fost, te-am căutat peste tot, se bagă Jo înaintea tuturor și vorbește.

Îmi mut ochii de la cei prezenți, implicit de la Asher, la prietena mea, făcând-o să-și înghită următoarele cuvinte pe care le-ar fi scos printre buze. Numai chef de ei nu am la ora asta.

— Vreau să plecați, chiar acum! spun pe un ton grav și nici nu mai aștept ca cineva să-mi răspundă.

Sunt mult prea obosită ca să am chef de un scandal. Mă îndrept alene spre dormitorul meu, resimțind toată durerea pe care am reprimat-o cumva până am ajuns acasă, însă acum nu o mai pot ține în frâu. Intru înăuntrul cuibușorului meu, hotărâtă să fac o baie binemeritată. Dar, pe când să închid ușa, aceasta se deschide larg, apoi se trântește puternic, închizându-se în cele din urmă după Asher, care nu știu ce naiba face aici. Nici nu apuc să reacționez în vreun fel sau să pot scoate vreun cuvânt pe buze, că mă simt prinsă de mână și trasă înspre el. Scap gentuța pe jos, apoi, dintr-o altă mișcare, mă lipește brutal de ușa din lemn, făcându-mă să icnesc. Își îngroapă gura în a mea, sărutându-mă cu o foame ce mă încremenește.

Ce naiba l-a apucat? Îmi pun întrebări în minte, timp în care buzele mele se mișcă în ritmul alor lui. Respirația îi devine tot mai accelerată cu fiecare centimetru redus dintre noi și îi simt mâinile explorându-mi fiecare colțișor al trupului, masându-mi când sânii, când fundul, oprindu-se pe el, chiar dacă eu protestez. Îmi strânge fesele în palmele lui mari, gemând în sărutul care devine tot mai amețitor și, odată ce simt nasturele pantalonilor scurți desfăcut și fermoarul tras, opresc totul, plasându-mi palmele pe pieptul lui încordat. Îl împing cu toată puterea rămasă în corp, făcându-l să îmi dea drumul.

— Asher, ce naiba? rostesc întrebarea în șoaptă, încercând în același timp să-mi găsesc și suflul, și îl simt tremurând cu mâinile așezate de-o parte și de alta a corpului meu.

Își lipește fruntea de a mea și, cu respirația întretăiată, îmi vorbește:

— De ce întotdeauna când încerc să-ți atrag atenția mă ignori? îmi răspunde printr-o întrebare și îmi măresc ochii din cauza cuvintelor lui, apoi mă încrunt brusc și îl împing ca să nu mai fie atât de aproape de mine.

— Spui că te ignor? răbufnesc. Dar tu prin ce mod ai încercat să-mi atragi atenția? Prin faptul că te iei constant de mine și mă faci în fel și chip? îl chestionez și tot ce face e să-și încleștеze degetele în păr, să sufle puternic printre buze și să se preumble dintr-o parte în alta a camerei.

Preț de câteva minute liniștea se așterne între noi, dar nu pentru mult timp, căci mă trezesc din nou lipită de ușa din lemn. Înghit în sec cu cât ochii întunecați ai lui Asher devin tot mai pronunțați, așa mi se pare din cauza semiîntunericului din cameră, și mă cutremur.

— Mă atragi, Karin. Mă atragi într-un mod nebun, îmi vorbește peste buze. Te vreau.

— Dacă tu ai impresia că o partidă de sex va rezolva felul în care îmi vorbești și te comporți cu mine, nu ți-ai găsit fata potrivită, Asher, pun accent pe numele lui și îl împing cu putere doar ca să scap odată de el.

Deja încep să mă scoată din minți schimbările astea pe care le are. Parcă e bipolar. Însă nici el nu cedează și mă țintuiește înapoi de ușă, strivindu-mă cu corpul lui.

Urăsc tipii care nu înțeleg niciodată că *„nu”* e tot *„nu”,* indiferent că folosești alte cuvinte decât cel format din două litere.

— Încetează! îi ordon și încerc din nou să îl iau de pe mine, împingându-l pentru a nu știu câta oară.

Dar cretinul tot nu vrea să se dea bătut. Cu greu reușesc să-l îndepărtez de mine, măcar cu un pas, și îmi las palma să se izbească fulgerător de obrazul lui, mutându-i capul într-o parte. Nimeni nu profită de mine, fie el și bun prieten, doar că, făcând un asemenea gest, clar, nu mai poate fi numit astfel. Asher își mișcă maxilarul, de parcă vrea să fie sigur că nu i l-am mutat și pe acela de la loc, și cu un rânjet tâmpit pe față începe să se îndrepte pas cu pas spre mine.

Bine, tu ai vrut-o! mârâi menținând contactul vizual cu el și, îndată ce-l văd mai aproape de mine, degetele mi se încleștează al naibii de dureros în jurul bijuteriilor pe care le deține în pantaloni, înfigându-mi unghiile în carnea moale.

Să văd acum ce mai îndrăznește să facă. Ochii i se măresc instant din cauza durerii care-i traversează simțurile prin corp și, cu respirația sacadată, îmi spune:

— Îmi pare rău.

Înghite în sec, ridicându-și mâinile în aer și pot să jur că e roșu ca racul la față din cauza durerii.

— Îmi pare rău, te rog, doar dă-mi drumul.

Vocea lui subțiată mă amuză.

— Și să risc să sari pe mine dacă îți dau drumul? Nț, nț! N-am să fac asta, așa că ne vom deplasa încet până vei ieși dracului din apartamentul meu, îi răspund cu maxilarul încleștat și scrâșnesc din dinți din cauza nervilor pe care încerc să-i mențin în frâu.

Cretinul.

Când îl simt că se relaxează, îl fulger din nou cu durerea, asta ca să știe ce-l așteaptă dacă face un pas greșit. Ținându-mi ochii constant pe Asher, apuc clanța și las ușa să se trântească de perete și să facă zgomot. Cei prezenți sunt șocați de ceea ce văd când ajungem lângă ei – pot citi asta pe fețele lor în treacăt – și îmi continui drumul spre ieșire.

— Jo, urlu după aceasta și îi fac semn să deschidă ușa.

Fără să stea pe gânduri, meditând dacă s-o deschidă sau nu, face precum o rog. Îl îndemn pe Asher – mai bine spus, îl oblig – să facă stânga împrejur și îl poftesc pe ușă afară, dar cu degetele încă încleștate în prețioasele sale bijuterii. S-ar putea ca după asta să nu mai poată puncta scorul prea repede, căci la cât de rău îmi înfig unghiile cu gel în carnea lui moale, nu îl văd prea bine. Aștept ca și restul să părăsească apartamentul și abia după ce îi văd îndepărtându-se îl eliberez pe Asher din tortură.

— Ești nebună, mi-ai nenorocit...

— Puțin îmi pasă de scula ta, Asher! Caută-ți altă păsărică în care să ți-o bagi, a mea e închisă în colivie, i-o retez și îi trântesc ușa în nas înainte să îi mai aud smiorcăielile.

Dau peste Johanna care mă privește clipind, ușor confuză de tot ceea ce s-a întâmplat în urmă cu câteva clipe. Stă cu gura întredeschisă, de parcă ar încerca să-mi spună ceva, însă nu-i ies cuvintele printre buze.

Nu zic nimic, doar o ocolesc și intru ca un uragan în dormitorul meu. Abia dacă mai am vlagă în fiecare fibră și mușchi din corp. Toate mă dor.

Îmi frec fața cu palmele și, dacă îmi aduc bine aminte, Rowan mi-a dat cândva un telefon de muncă; sigur e pe aici pe undeva.

Nu l-am mai folosit de luni de zile, probabil a și uitat de el, ca și mine, de altfel. Cotrobăi în toate sertarele posibile pe care le am și, pe când cred că totul e o cauză pierdută, îmi aduc aminte că l-am pus în dulăpiorul de la noptiera de lângă pat. Nu e un model foarte strălucit, cred că e din generația a șasea sau a șaptea, nici eu nu sunt sigură, dar măcar voi avea cu ce suna în caz de ceva până îmi recuperez telefonul de la cretinul acela.

— Mason, Mason, Mason, argh, îi rostesc numele de câteva ori cu voce tare și mă așez la marginea patului, trecându-mi degetele printre firele de păr.

Sper să sughiță nemernicul. Părul încă îmi este ușor umed, la fel și hainele de pe mine. Îmi scutur capul și încetez să mai visez cu ochii deschiși la cum s-ar fi simțit buzele lui peste ale mele, mai ales că au fost de câteva ori atât de aproape de chipul meu. Strâmb din nas, tocmai pentru că am permis minții mele să fugă în direcția dobitocului și îmi strâng palmele în pumni de frustrare. Decid să caut telefonul după ce fac o baie fierbinte care să-mi încălzească trupul. Îmi iau cele necesare și o tulesc în baie.

Doamne, e atât de bine, mormăi în gând cu cât tensiunea din corp dispare după ce intru în cadă și îmi așez un prosop sub cap. Dar îmi simt din nou sfârcurile în mod ciudat, de parcă duc dorul să fie atinse de limba cuiva, dezmierdate într-un mod senzual, și îmi prind buza de jos între dinți. Sexul cu Dylan nu mi-a astâmpărat de niciun fel

focul ce mocnește ca un vulcan în mine. A fost un eșec care nu se va mai repeta și, ca un făcut, cele întâmplate în seara asta mi-au cam pus capac. Mă fâstâcesc ca să-mi mai treacă senzația ce îmi face sânii să se întărească subit, însă nu prea dă roade. Căldura ce îmi coboară acum între coapse mă face să îmi doresc să mi-o trag.

La naiba! Înjur, ațintind tavanul cu ochii. Dacă nu fac ceva, o să mor încet pe dinăuntru. Urăsc când sunt pe jumătate excitată, dar neterminată, senzația e insuportabilă. Într-un fel, și Asher e de vină pentru asta, căci a trezit ceva în mine când a încercat să ducă totul la extrem.

Fir-ar! Mă așez mai bine cu capul pe prosop, îmi închid ochii din nou și încep să-mi masez sânii, imaginându-mi-l pe actorul acela frumușel ce joacă în filmul *Nerve*, Dave Franco, ca și cum ar fi aici cu mine. Cred că fiecare dintre noi are câte-o plăcere vinovată. Ei bine, a mea e el, mai ales atunci când n-am parte de un sex fierbinte așa cum mi-aș dori. Îmi imaginez cum mâinile și gura lui flămândă îmi dezmiardă sânii, iar aerul îmi iese printre buze ca un geamăt surd când degetele îmi coboară spre abdomen.

Gem mai prelung când îmi masez într-un mod senzual și lent clitorisul dintre labiile umflate, iar cu mâna continui să-mi frământ sânii pe rând. Să fiu a naibii dacă nu se simte bine. Îmi molfăi buzele și gem ca o nebună atunci când îmi introduc degetele în mine, satisfăcându-mă. Când nu găsești bărbatul potrivit să facă asta în locul tău, merge și așa, dacă nu, scoți vibratorul de la naftalină și termini treaba. Măcar dacă aș avea unul. Continui să mi-l imaginez pe Dave cum mă penetrează cu degetele lui, iar gura sa se înfruptă din mine până când simt orgasmul venind în valuri, scuturându-mi trupul.

Ți-a plăcut, pisicuță? îmi răsună în urechi și pot să jur că în locul lui Dave l-am văzut pe Mase cu un zâmbet ca de drac în colțul gurii.

Futu-i, murmur tresărind. Cum naiba? Adun apă în palmele mele făcute căuș și îmi stropesc fața de vreo câteva

ori cu ea. Înțeleg că sunt obosită și duc lipsă, dar nici într-un asemenea hal, încât să mi-l imaginez pe Mason Cross cum mă penetrează cu limba sa caldă, provocându-mi un orgasm. Îmi zgâlțâi capul ca să fiu sigură că nu dorm cumva și fac pe somnambula, continuând apoi să mă îmbăiez.

Zece minute mai târziu, ies din cadă cu prosopul în jurul meu. Îmi privesc reflexia în oglindă, iar după cearcănele pe care le am, un somn ar fi soluția cea mai bună ca să scap de ele. Îmi răsfăț puțin pielea cu crema mea cu parfum de mango și ies din baie gata îmbrăcată, simțindu-mi corpul amorțit.

Mă așez pe marginea patului și încep să caut telefonul de care mi-am adus aminte. Trebuie să-l mai am. Scotocesc în stânga și-n dreapta până îl găsesc. Îl bag la încărcat, apoi mă strecor sub plapuma subțire și moale, luând telecomanda de la televizor între degete.

Știu că poate Jo ar fi stat de vorbă cu mine, dar în situația de față nu mi-ar fi făcut bine, doar m-aș fi enervat și cine știe ce aș fi scos pe gură. Sunt o fire vulcanică atunci când sunt scoasă din minți, dar la fel pot fi și calmă dacă mi se arată respect. Casc prelung în timp ce schimb canalele cu speranța că poate găsesc un film bun la care să mă uit, simțindu-mi tot mai grele pleoapele, până când acestea se închid de tot și somnul mă atrage în brațele sale.

Capitolul 6

Karin Sanders
„Întâlnire de gradul zero”

Ziua de duminică mi-am petrecut-o mai mult închisă în dormitor. Am strănutat din când în când, ochii mi i-am simțit ca ieșindu-mi cu totul afară din cap, iar corpul parcă mi se transformase în stană de piatră, așa de greu îmi părea să fie. N-am avut chef de nimeni și nimic. În fond, nu s-a interesat nimeni de cum sunt sau cum mă simt, deși puteau s-o facă de pe telefonul lui Jo, dar se pare că n-au dat doi bani pe așa ceva. Oricum, nici cu aceasta nu prea am vorbit, doar ne-am salutat scurt atunci când am fost în bucătărie să-mi fac ceva să mănânc, apoi ea a ieșit pe ușă și dusă a fost.

Nici nu știu când s-a întors acasă, nici nu mi-a păsat. Eu, în schimb, m-am strecurat înapoi printre așternuturile moi, cu o cană cu ceai fierbinte lângă, câteva pastile ca să îmi revin și am început să caut la televizor un film care să-mi țină mintea ocupată. Doar că optimismul m-a și părăsit în secunda doi când am văzut tricoul buclucaș așezat pe marginea patului.

Pentru câteva clipe am și uitat de el. Mi-am dat ochii peste cap, suflând aerul printre buze și m-am trântit cu capul pe pernă, ațintind tavanul alb. În următoarele minute, tot ce pățisem sâmbătă noaptea voiam să cred cu desăvârșire că fusese un coșmar urât, doar că materialul care continua să îmi sară în ochi mă contrazicea. Trebuia să fac ceva.

Așa că m-am dat jos din pat, cu toată lenea după mine și am luat trusa de cusut, dar și tricoul. L-am întors pe toate părțile și am mulțumit în sinea mea Domnului că nu avea vreo culoare ciudată, ci era negru, dar cu un nume de formație pe el. Nu îmi părea așa deosebit, dar se părea că pentru Mase era important. Am băgat firul de ață neagră prin micul orificiu al acului și-am început să cos ruptura de pe mijlocul tricoului cu tehnica ascunsă pe care o învățasem de

la mama. Ce m-a scos din minți a fost când ața se tot înnoda, iar asta mi-a adus aminte de vorbele ei.

„Dacă s-a înnodat ața, cel sau cea care va purta acea haină va fi mândru sau mândră că o are asupra sa.”

Oare va fi mândru Mase că i-am reparat tricoul? De fapt, nici nu vreau să aflu. Vreau doar să i-l dau înapoi și, după aceea, să nu-l mai văd cât trăiesc. Îmi închid și îmi deschid ochii, în timp ce iau un loc pe unul dintre scaunele de la bar și îmi proptesc cotul pe blat, privind somnoroasă spre Rowan care abia acum intră pe ușa cafenelei.

— Și-a luat patul tău vacanță și te-a dat afară din dormitor? se ia acesta de mine, rânjind cu gura până la urechi.

— Ha, ha! O să mi se facă fundul plat de la atâta stat în pat.

— Nu se vede, mi-o întoarce și îmi mijesc ochii în direcția lui, proptindu-mi mai bine capul în palmă.

— Să înțeleg că nu-ți mai ajunge fundul iubitei tale și acum atentezi la fundul angajaților tăi? Frumos. Aș putea să fac o plângere la cei de sus pentru molestare la locul de muncă, doar că ar trebui să-ți iei stofa de șef la înaintare mai întâi, și apoi pe cea de angajat. Altă durere de cap.

Rânjind încă, Rowan intră după tejghea și așază pe suprafața blatului lădița din lemn plină cu tot felul de pachete de cafea, biscuiți și lapte condensat. Le scoate pe rând, organizându-le și se oprește pentru un minut din ceea ce făcea.

— Făcând abstracție de la faptul că am o iubită, n-am de ce să mint, Karin. Arăți bine, ai un fund bombat, un corp binefăcut și...

— Țâțe, știu, completez eu spre finalul frazei lui. Câteodată mi se par prea mari, fac referire la sânii pe care îi am în dotare și îi cântăresc în palme chiar în fața șefului meu.

Poate de aceea prefer, în multe cazuri, să nu port un sutien pe sub haine, pentru că dacă o fac mi se pare că oamenii mă privesc altfel, crezând că mi-am pus silicoane, iar asta mă incomodează.

Totuși, nu le prea înțeleg pe tipele care-și injectează botox sau silicon prin anumite părți ale corpului. Sunt cu mult mai urâte dacă o fac decât dacă ar fi naturale, adaosurile doar deformându-le înfățișarea.

Corpul lui Rowan tresare din cauza râsului colorat care îl acaparează și-și clatină capul dintr-o parte în alta la nebunia mea, continuând să pună la loc marfa cu care a venit.

— Te complexezi prea mult, Karin, îmi dă peste nas. Și asta nu e sănătos pentru starea ta mintală. Nu o zic de parcă ai fi nebună, nici pe departe, însă gândurile negative te pot aduce în disperare, încât să ajungi să faci ceva extrem și toxic.

Surâd, chiar dacă are mare dreptate în ce îmi zice.

— Nu e ca și cum aș fi trasă prin inel, Rowan. Încă simt că ar trebui să mai retușez ceva la mine, declar puțin certăreață, dar într-un mod serios și trag mai aproape de mine ceașca cu cafea pe care mi-a așezat-o pe blat.

În cele mai multe cazuri, mulți ar spune că nu mă comport exemplar ca și angajat după felul în care vorbesc cu șeful meu, ba din contră, arăt de parcă încerc să mă dau la el. Însă, între mine și Rowan e o istorie lungă care s-a materializat ca fiind prieteni și frați în anumite cazuri, nu suntem doar șef și angajat.

Ne spunem ofurile, gândurile, sfătuindu-ne atunci când trebuie.

— Ești chiar prostuță dacă crezi asta. O operație estetică făcută doar ca să arăți ca un fotomodel nu te va schimba cu nimic dacă tu continui să ai un suflet negru și o minte cât o boabă de cafea, îmi ține din nou morală ca un frate mai mare, care s-a săturat să-și audă sora cum se autocritică pentru aspectului ei fizic, punându-mi în palmă o boabă de cafea verde și una maronie.

Îmi strâng palma în jurul boabelor, apoi o deschid și mă uit ciudat la ele.

— Să luăm exemplu aceste două boabe de cafea, începe să-mi spună în timp ce se așază pe scaunul de lângă mine. Cea maronie are o aromă plăcută, îmbietoare, arată bine, însă gustul lasă de dorit. Pe când cea verde e în stadiul ei natural, nu e coaptă, dar, chiar și așa, are un miros plăcut, iar gustul cafelei preparate din această boabă e divin. Care e diferența?

El îmi pune întrebarea, iar eu ridic din umeri.

— Degeaba continui să prăjești boaba ca să aibă un aspect și un miros mai plăcut, dacă gustul în sine e putred. Așa e și cu voi, degeaba încerci să te schimbi, arătând ca cineva care nu ești, dacă înăuntrul tău rămâi la fel.

Și cu astea spuse, mă simt de parcă am primit o palmă peste față și o trezire la realitate. Rowan are dreptate și nu o spun doar așa. Atunci când e serios și te privește direct în ochii când îți vorbește, știi bine că nu spune toate astea doar ca să se afle în treabă, o face ca să ajute.

Să-ți deschidă ochii și să te determine să vezi că viața în sine e frumoasă, dar dacă o lași să treacă pe lângă tine, ai cam trăit-o degeaba.

Duc ceașca cu cafea spre buze și sorb din aceasta, privind în gol. După alte câteva minute în care stau și îmi savurez liniștită băutura maronie, încăperea începe să se aglomereze, încetul cu încetul, oamenii intrând să-și bea cafeaua de dimineață înainte să meargă la serviciu sau să savureze ceva dulce, ori ceva sărat. Mă ridic și eu ca leneșa de pe scaun, intru după tejghea și încep să spăl cana, timp în care ușa se deschide și pe ea intră voioasă Everly, colega mea.

— Ți s-a urât de atât bine și te-ai gândit să vii la tortură? mă întreabă cu un rânjet pe față și-și trântește geanta pe blat. În locul tău, eu aș mai fi dormit la ora asta, femeie, dacă aș fi fost în concediu, îmi spune căscând și îi așez sub

nas o ceașcă cu cafea, chiar în momentul în care ia un loc pe scaun.

Din instinct îmi duc mâna spre buzunarul pantalonilor din denim pe care îi port azi, dorind să-mi scot telefonul și să verific ceasul, dar realizez în scurt timp că acesta nu e în posesia mea.

Fir-ar! Îmi strâng palmele în pumni pe lângă corp din cauza frustrării care mă acaparează, și dacă prietenii mei ar fi aici, le-aș fi dat cu ceva în cap. E doar vina lor, în special a lui Asher.

— S-a întâmplat ceva? mă scoate Rowan dintre gânduri și doar acum îmi dau seama că e lângă mine.

Oftez scurt, proptindu-mi fundul de marginea mobilei din spate și arunc o privire în jur.

— După ce m-ai lăsat acasă în seara aceea, Asher a dat năvală peste mine în dormitor și m-a sărutat cu forța. A încercat chiar să mi-o și tragă, dar nu i-a mers, îi spun ceea ce am pățit, dar Rowan nu pare prea surprins de asta. Erau cu toții în apartament când am intrat, aproape toți, că unii erau deja pe treabă în altă parte, continui să-i povestesc cele întâmplate.

— Nu mă mira, pufnește și îl privesc nedumerită.

— Ce vrei să spui?

Rowan îi plasează lui Everly comanda de la masa șase, apoi se întoarce cu ochii spre mine.

— Acum o săptămână, Asher a fost aici cu James, începe să îmi povestească, aruncând o privire scurtă în cafenea și își ia aceeași postură ca a mea, proptindu-și fundul de blat. Erau tare aprinși în discuția pe care o aveau ca să mai sesizeze prezența mea la o masă distanță de ei, așa că am auzit destul de bine ce vorbeau, mai ales că nu era prea multă lume. Au pus pariu că în cel mult o săptămână unul dintre ei ți-o va trage, Karin.

Mă înec cu aerul pe care abia l-am inspirat în plămâni și îmi măresc ochii la cele spuse de Rowan. Ce mama dracului?

Asher și James au pus un pariu? Pe mine? Pe care mi-o va trage primul? Sunt de-a dreptul șocată de cele aflate, nu am cuvinte ca să pot descrie ce amalgam de stări mă învăluie în clipa de față. Dezamăgire, furie, nici eu nu știu, dar e clar că îmi simt corpul tremurând din cauza nervilor care au început să-mi clocotească în vene. Să-i fută toți dracii!

— Nici nu știu de ce mai umbli cu ei, sincer.

— Nici eu nu știu, chiar credeam că îmi sunt prieteni, glasul meu ușor jos încearcă să-mi ascundă dezamăgirea din vorbe, dar e mult prea evidentă, mai ales după cele aflate. Ne cunoaștem de doi ani, la naiba! Chiar...

Privesc într-un punct anume și prin gând mă fulgeră o întrebare: *oare Johanna știe?* Pentru că felul în care s-a comportat cu mine ieri, rece și distant, mă face să-mi pun multe întrebări.

— Asher ar trebui pus la punct, la fel și James, îmi spune dintr-odată și încuviințez din cap, dându-i dreptate. Cineva trebuie să le dea o lecție, altfel...

— Asher și acum cred că mai resimte durerea pe care i-am lăsat-o drept cadou, rânjesc într-un colț al gurii când îmi aduc aminte ce i-am făcut. L-am scos afară din casă de bijuteriile lui prețioase.

— Cred că a durut, se amuză pe seama cretinului, râzând și începe să pregătească următoarea comandă.

— Oho, și încă cum, îi țin isonul, arătându-mi manichiura pe care o am proaspăt făcută de trei zile și ceva de îndată ce se întoarce cu fața spre mine.

— Auch! exclamă Rowan, strâmbându-se de parcă pe el l-ar fi fulgerat durerile. Și vrei să spui că i-ai băgat unghiile alea ascuțite în...

— Și-a căutat-o.

— În anumite cazuri pari atât de normală, dar, alteori, ești chiar sărită de pe fix. Bravo, fato! se mâțâie într-o încercare ciudată de a părea o divă, bătând palma cu mine.

Nu ai cum să te plictisești cu el, e o adevărată „prietenă”, căci, spre deosebire de fete, el nu pare îngâmfat, cu nasul pe sus sau supărăcios din absolut orice prostie. Niciodată nu am avut o relație de prietenie prea bună cu fetele, multe din ele erau mult prea cu aere, fluturându-și părul pe spate ca divele și privindu-mă cu superioritate. Am urât întotdeauna fetele de genul, îmi păreau mult prea false.

Până să-mi crească sânii eram mai mult băiețoasă decât feminină, apoi totul s-a schimbat radical.

— Te duci tu să iei comanda de la masa nouă, cea din stânga, de lângă geam? mă roagă Everly agitată, în timp ce se grăbește să ducă o altă comandă.

— Sigur, măcar nu stau să vegetez, bombăn încercând să-mi țin ochii deschiși și iau între degete carnețelul și un pix.

Îmi umezesc buzele cu vârful limbii cu fiecare pas care mă duce în direcția mesei cu numărul nouă și ochii mi se măresc instant când văd cine sunt clienții care așteaptă să li se ia comanda. Am dat de dracu’, din nou. Inima îmi bate cu putere în gât, pentru că acolo e locul în care o simt și înghit cu noduri, sperând totuși că o să îmi astâmpăr nervozitatea din corp.

Da, pe naiba!

De ce trebuie să fie el tocmai aici? Încep și mă joc stresată cu pixul printre degete, oprindu-mă în loc și pentru câteva minute uit cum se respiră. Mâinile îmi tremură de îmi vine să fac cale întoarsă și s-o las pe Everly sau pe Rowan să le ia comanda în primire. Imagini din seara aceea îmi trec prin fața ochilor și, pe când am crezut că am scăpat de ele, acum revin și mai puternic, la fel și modul în care respirația lui îmi electriza pielea.

Oh, drace! Acum mi-e cald. În ultimul moment decid să mă întorc de unde am venit, dar nu mai apuc, căci glasul puternic și ușor răgușit al lui Mase îmi răsună în timpane. Îmi strâng buzele, înciudată pe mine că n-am plecat mai repede.

— Karin, îmi rostește numele într-un mod atât de senzual că mă lovește direct în plex.

De o mai face încă o dată am să mor aici. De ce naiba sună atât de bine numele meu rostit pe buzele lui? Futu-i! Mi-l imaginez cum îmi rostește din nou numele, dar de data asta în dreptul urechii, în același mod senzual ca acum o secundă, furnicându-mi pielea cu respirația lui și cutremurându-mă pe dinăuntru.

— Ai prins rădăcini, pisicuță, de nu te întorci? îl simt pe Mase chiar în spatele meu, atingându-mi galant pielea de pe brat cu vârfurile degetelor.

Îmi mușc limba ca să nu-mi scape vreo înjurătură colorată printre buze, făcându-i pe cei prezenți să mă privească ciudat și trag aer în piept, forțându-mă să zâmbesc ca să nu par atât de crispată.

— Nu, speram să dispari, murmur cât să audă el și rânjește de parcă am zis ceva amuzant.

— Ai vrea tu, dar să nu uităm că încă ai o datorie de plătit, îmi reamintește și scrâșnesc din dinți.

Printr-o mișcare bruscă mă întorc cu fața spre el și-l privesc drept în ochi după ce îmi las capul un pic pe spate din cauza diferenței de înălțime, realizând cu stupoare că trupurile noastre sunt mult prea aproape unul de celălalt. Colțul drept al gurii i se lungește într-un zâmbet ca de drac și-și arcuiește o sprânceană spre mine.

— Cred că noi doi am început-o cu stângul, își trece limba peste buza de jos și sesizez cercelul pe care-l are în nas când ochii mei se mută asupra gestului său.

Înghit cu greu nodul din gât și îmi fixez din nou ochii în ai săi, observându-l rânjind cu gura până la urechi și dezvelindu-și dinții de un alb imaculat.

— Nu mai spune, doar crezi?! îi răspund arțăgoasă, iar el chicotește.

Să fiu a naibii!

Felul în care a chicotit mă înnebunește și mă face să mă fâstâcesc de pe un picior pe altul, nemaigăsindu-mi locul.

Reușesc să fac un pas mai în spate, ca să nu mai fim atât de aproape unul de celălalt, întrucât oamenii au început să ne privească ciudat, șușotind, însă Mase nu are de gând să mă lase în pace.

Mă apucă de mână înainte să mai pot face și al doilea pas în spate, oprindu-mă din a o lua la fugă, la figurat.

— Nu mușc... prea tare, pisicuțo, spune aproape încleștându-și degetele în jurul mâinii mele, părând să se asigure că nu fug.

— Atunci, ia un loc, căci îmi sperii clienții, mârâi către el și îl forțez să se așeze pe nenorocitul acela de scaun, plasându-mi palma pe pieptul său tare, dar cretinul nu vrea să-și miște picioarele. Mase, tun.

Își dă ochii peste cap într-un mod ironic și îmi dă drumul mâinii, așezându-se, în final, pe scaun.

Aleluia! Domnul fie binecuvântat, îmi vine să urlu. Deschid carnețelul și îmi dreg glasul ca să-i fac pe el și pe tipul cu care a venit atenți la mine și aștept cuminte să îmi spună ce doresc. Sper că repede, deoarece nu am chef să prind rădăcini aici până se hotărăsc.

— Vreau o cafea tare și o limonadă, îmi spune brunetul din dreapta mesei.

Notez repede și aștept acum comanda lui Mase, care nu încetează să vină, plină de aroganță, ego umflat în pene, de zici că totul i se cuvine.

— O cafea lungă cu lapte și pe tine.

Chicotesc pufnind.

— Nu sunt în meniu, Mase. Așa că pune-ți pofta-n cui, i-o retez, notând în carnețel ce vrea și plec de acolo înainte să-i mai vină vreo idee ciudată în minte.

Mă bag după tejghea și încep să pregătesc ceea ce au comandat. Îmi rotesc ochii în direcția mesei lor și îl găsesc pe Mase privindu-mă cu insistență. Jur că îmi vine să-i scuip în cafea, dar cum nu e etic să fac un asemenea lucru, mă resemnez și iau tava între degete, pășind hotărâtă spre ei.

Aș vrea ca timpul să se oprească în loc sau măcar să se dea înapoi și să-i fi sesizat la timp când au intrat. Așa, evitam să se mai întâmple asta, dar cum telecomanda universală a lumii nu s-a inventat, înjur de toți dracii, în frunte cu Mason Cross. Poate mă ajută Domnul să deschidă podeaua de sub el, înghițindu-l, dar cred că mă rog degeaba. Așez tava pe marginea mesei și împart comenzile, ca mai apoi să mă îndrept de spate și să plec naibii de lângă ei. Dar uite că iar nu pot.

Mase îmi face semn să mă apropii și ridic din sprâncene în direcția lui, nedumerită de ce naiba mai vrea acum. Cu o ușoară reticență în gesturile mele, fac un pas în față, apoi mă îndoi de brâu și aștept să văd ce vrea.

— Uite cum facem..., începe să-mi vorbească cu un zâmbet strengar pe buze. Mergem în baie sau oriunde vrei tu, te pui în genunchi, mi-o iei frumos în gurița ta dulce și uităm definitiv de faza cu tricoul.

Mi-o spune atât de senin, ca și cum ar fi normal să-i fac un sex oral, de parcă asta ar face parte din munca mea de zi cu zi.

Sunt – efectiv – șocată și fără grai. Scrâșnesc puternic din dinți, îndreptându-mi postura. Răsuflând ca un taur pe nări, încerc să mă calmez, dar sunt hotărâtă să-i suflu în ceafă, așa că fac un pas spre el. Îmi bag genunchiul între picioarele sale, privindu-l, și cu zâmbetul pe buze mă aplec înspre chipul său.

— Ce-ai zice dacă..., fac o scurtă pauză ca să mențin suspansul și să-l fac pe el cât mai atent la mine, timp în care eu îmi întind mâna spre dreapta.

Apuc, cum pot, de toarta micului vas în care este limonada prietenului său, cu câteva felii de lămâie, frunze de mentă și limetă. Apoi inspir adânc și vorbesc pe un ton grav:

— Suge-o pe-asta! izbucnesc având maxilarul încleștat și întorc vasul cu susul în jos, turnând astfel tot conținutul acestuia în capul lui Mason Cross.

Las carafa pe masă și plec dracului de lângă ei. Sunt extrem de nervoasă în momentul de față, încât mă văd în stare să dau oricui cu ceva în cap și să-l las lat pe jos.

Jigodia naibii! Cum poate să-mi ceară așa ceva? sâsâi în sinea mea și mă opresc în dreptul tejghelei.

Dar ce sunt eu? Damă de companie sau vreo prostituată adunată de pe stradă ca să-i fac lui un sex oral? Să se ducă dracului!

— Ce-a mai fost și aia? mă chestionează repede Rowan, dorindu-și să afle mai multe.

— Îți povestesc eu altă dată, acum trebuie să plec, mă sustrag fără să îi ofer răspunsul pe care îl așteaptă.

Ies din cafenea, băgându-mi pe rând brațele în mânecile cardiganului și pășesc apăsat spre mașina mea, pe care am lăsat-o puțin mai jos de locul în care parcam odinioară. Nici nu apuc să o deblochez și să mă urc la volanul acesteia, că mă simt întoarsă spre cel care mă apucă serios de braț și mă lipește cu spatele de caroseria mașinii.

— Ai un tupeu dat dracului, sâsâie cu ochii ațintiți în ai mei. Sunt uimit.

Chipul lui Mase e la câțiva milimetri distanță de al meu.

— Nicio femeie nu mi-a mai ținut piept până acum cum o faci tu, pisicuță afurisită ce ești.

— Du-te dracului! îi urez.

— Deci, să înțeleg că nu mai ai nevoie de ăsta? mă întreabă, schimbând puțin subiectul.

Își introduce rapid mâna în buzunarul din față al blugilor, scoțând la iveală telefonul meu. Mi-l flutură prin fața ochilor doar ca să mă enerveze și mai mult, iar eu încerc să mi-l recuperez, dar nu reușesc. În schimb, mă trezesc cu corpul lui Mase strivindu-l pe al meu și încă ce-i mai place, căci, după felul în care rânjește, poate și-ar dori și ceva mai mult.

— Te aștept deseară să vii la clădirea Skirmix, în vestiarul băieților. Știi exact unde este, ai mai fost acolo, simt că mă ia peste picior după modul în care îmi vorbește. Asta dacă îți mai vrei telefonul înapoi.

Nu prea îmi dă de ales și asta mă sperie, dar tot trebuie să îmi recuperez telefonul. Îmi dă drumul în secunda următoare, îndepărtându-se, și abia acum, când mă văd singură și fără loc de replică, îmi dau seama că mi-am ținut respirația în tot acest timp.

Fir-ar!

Capitolul 7

Mason Cross (Mase)

„Un alt eu”

Suge-o pe asta, îmi răsună în urechi cuvintele ei, de parcă ar fi un CD stricat. Scrâșnesc din dinți cu cât mă apropii de locul în care am lăsat motocicleta parcată, fix în momentul în care Karin trece cu mașina pe lângă, gonind pe carosabil. Sunt curios dacă va veni să-și recupereze telefonul sau, pur și simplu, se va descotorosi de el, cumpărându-și altul. Îmi trec cu lentoare limba printre buze și, inevitabil, pe acestea îmi revine senzația pe care am simțit-o atunci când i-am prins pielea de pe gât între dinții mei.

Ușor fresh și nu foarte strident, spun în gând, de parcă și acum îi mai simt parfumul gâdilându-mi nările. Dar asemenea unui vampir mi-aș mai înfige dureros dinții în pielea ei și aș gusta minute-n șir din ea. Pe deasupra, mi-aș înfige și altceva, dar între picioarele ei, deoarece, ca și data trecută, și acum am simțit acel mic tremur care îmi dă de înțeles că-i place atunci când corpurile noastre se ating. Simt acea dorință ce-mi zvâcnește în pantaloni de a mă adânci în interiorul ei, de a o face a mea, ca apoi să își dorească și mai mult. Și nu, nu e vorba despre nicio iubire la mijloc, aș fi nebun să zic că m-am îndrăgostit de ea în câteva ore sau într-o zi, două, poate doar dacă aș mai fi avut cei paișpe ani și aș fi fost încă la pubertate. Da, atunci puteam să jur că sunt îndrăgostit și de păpușa Dolly a vecinei de alături. Acum, la cei douăzeci și șase de ani ai mei, planul bine fixat este să ajung cât mai sus în carieră și să mai punctez câte un scor din când în când. Iar Karin e deja pe lista mea.

— Te-a asezonat destul de bine tipa, omule! se amuză Jay pe seama mea când ajung în dreptul lui și arunc un ochi în oglinda de la motocicletă.

Se pare că și acum mi-a mai rămas câte o felie de limetă pe ici și colo. Îmi trec degetele printre firele de păr, scăpând de prima felie, apoi o iau și pe cea de pe umăr și i le trântesc direct în față.

— N-ai putut să mă avertizezi de intențiile ei, boule? îl întreb revoltat, luându-mi casca în mână și arunc o privire

scurtă spre prietenul meu.

— Și să stric toată distracția? îmi răspunde cu un zâmbet larg pe buze. Ce?! exclamă nedumerit când îi arunc o privire urâcioasă. A fost mult prea tare, să fi văzut ce mutră aveai, se amuză în continuare copios pe seama mea. Nu te așteptai ca tipa să ți-o întoarcă, asta-i sigur. Nu că ar fi prima, dar, după cum am observat, asta știe să-și scoată ghearele și să te facă... limonadă, izbucnește în hohote de râs.

— Cretin mai ești, sâsâi scos din minți.

Lasă că vede ea. Nu scapă nepedepsită pentru umilința din public, nu că ar fi prima dată când mi se întâmplă așa ceva, întrucât băuturi aruncate în față am mai primit de la mai multe domnișoare, chiar doamne. Asta se întâmplă după ce aproape că devastezi camere de hotel sau chiar dormitorul lor de acasă, apoi îți iei frumos tălpășița și te prefaci a doua zi sau după câteva săptămâni că nu le-ai văzut în viața ta.

Doamne, ce vremuri! Nici acum nu stau rău treburile la capitolul acesta, dar m-am învățat minte în unele privințe, iar acum selectez și eu „materialul”, doar nu vreau să cad în nu știu ce rahat și abia să mai pot ieși din el după aceea. Îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic la tâmpeniile pe care le face Jay câteodată, căci poate fi un idiot notoriu în mare parte a zilei, dar, în rest, e băiat bun.

— Orice ai mai avea de zis, ține-ți-le pentru tine, altfel ți le îndes în gură cu pumnul, îi tai tot avântul și-o iau din loc.

Trebuie să ajung la Miami Homes for All, așa cum o fac în fiecare zi de luni, miercuri și vineri, atunci când nu intervine nimic altceva în programul meu. Adăpostul pentru cei nevoiași mi-a fost casă ani la rând, mai ales când mama voia să plece cine știe pe unde pentru o escapadă „romantică”, după cum le numea, iar pe mine mă lăsa să zac acolo chiar și zile în șir, apoi venea și mă lua acasă, ca și cum doar mersese până la magazinul din colț și se întorsese înapoi. Jalnic.

Aici am cunoscut femeia care m-a ajutat să văd și o altă perspectivă a vieții, pe măicuța Ecaterina. Avea cam patruzeci de ani pe atunci. Cred că m-a văzut mai abătut, chiar plângând în baie în unele nopți, când nu puteam să adorm și mă simțeam ca într-o prăpastie, poate de aceea m-a luat sub aripa ei și a ajuns să aibă grijă de mine mai mult decât o făcea mama. Dar mi-a prins bine. Am avut multe de învățat de la ea, chiar dacă mai erau dați în care îi cream probleme, unele destul de serioase. Am fost dintotdeauna un pui de drac, așa cum mă numește și acum, deși ea fusese sigură că în sufletul meu se ascundea și ceva bun. Și a avut dreptate.

Chiar dacă sunt ce sunt, nu mă dau în lături de la a ajuta și asta nu o arăt oricui, doar celor care merită, în rest sunt dracu' în persoană și nu cred că vrea cineva să se pună cu mine. Totuși, să fiu al naibii dacă mai țin minte să mă fi pedepsit vreodată, dar știu sigur că întotdeauna îmi spunea când făceam o prostie:

„Mason... capul face, capul trage!"

Și îi dau dreptate în privința asta, căci, cu cât am crescut, multe dintre belelele în care am intrat aproape că m-au omorât. Au fost dăți în care chiar ea m-a scos din probleme, poate de aceea am și rămas pe aici, deși puteam oricând să plec și să nu mai privesc înapoi.

Parchez chiar lângă mașina roșie a măicuței Ecaterina, o Toyota Prius. Eram sigur că va ajunge înaintea mea. E punctuală, ca de obicei, iar acum sunt sigur că mă va urechea puțin, cum o face în toate dățile în care întârzii.

— Băiete, la ora asta se vine? mă ceartă măicuța Ecaterina de îndată ce mă vede și îi zâmbesc strengar, deschizându-mi brațele și arcuindu-mi o sprânceană.

— Mă bucur să te văd și eu, măicuță, o trag într-o îmbrățișare strânsă. Hai că ți-a fost dor de mine, mustăcesc în direcția ei și dau să-i sărut obrazul.

În schimb, scot limba la ea, făcând-o să se strâmbe când vede ce mama mă-sii mi-am putut face.

— Fă bine și bagă-ți limba aia de șarpe înapoi în gură înainte să ți-o vadă careva, mă ceartă încă o dată și, drept răspuns, scot din nou limba în direcția ei și o mișc într-o parte și în alta, rânjind. Slăvit fie numele Domnului, continuă și își face cruce de trei ori. Diavolul numai la prostii te-a îndemnat.

— Ai uitat un lucru esențial, măicuță. Nu cred în Dumnezeu, ce să mai zic de Diavol.

Aveam cam optsprezece ani când m-am îmbătat ca naiba și-am încercat pentru prima dată în viață drogurile, ceva ce n-ar fi trebuit să fac. Nu voiam să ajung ca mama, însă anturajul în care fusesem m-a întors pe dos. Nu mai știam de mine, nici de lume, de nimic, tot ce știam era că mă simțeam al naibii de bine și cam atât.

Inima îmi bubuia în piept, căci adrenalina din sângele meu era la cote maxime și, cum îmi plăcea să mă bag în tot soiul de provocări, am intrat într-una care m-a făcut să regret a doua zi. Nu știu ce-am făcut, ce n-am făcut, dar m-am trezit cu o limbă umflată și tăiată în două până la jumătate.

Mi-a trebuit o lună de zile, chiar două, mai bine spus, până când limba mi-a revenit la normal și-am putut să mănânc mult mai bine decât o făceam. Atunci am știut că trebuia să ies și să-mi văd de drumul meu în viață.

— Nu prea contează în ceea ce crezi sau nu, băiete! Atâta timp cât crezi în tine e de-ajuns, căci în inima ta stă Dumnezeu, călăuzindu-ți pașii prin viață, nu contenește în a-mi oferi lecții atunci când mă ia gura pe dinainte, fără să uite să-l slăvească și pe Domnul printre cuvintele ei.

Rânjesc amar.

— Dacă mi-ar fi călăuzit pașii atunci când am avut mai mare nevoie, l-aș fi slăvit acum, încerc să-i întorc cuvintele, în timp ce continui să o ajut să pregătească tot ce trebuie pentru persoanele care vor veni aici pentru o masă caldă și un pat cât de cât moale.

— Tot un bădăran ai rămas, oare ce mă fac eu cu tine? pune întrebarea mai mult pentru sine și zâmbește cu gura până la urechi, așezând tacâmurile într-un suport.

Are dreptate, într-o oarecare măsură, dar prefer să cred că, în ciuda aspectului meu, dar și a caracterului pe care l-am dobândit, măcar pe sfert să fiu iertat la Judecata de Apoi. Dacă există așa ceva.

— Lasă-mă să te ajut, mă reped și iau cutia grea de carton din mâinile ei înainte să o lase picioarele de tot.

După accidentul pe care l-a suferit acum jumătate de an, am crezut că o voi pierde. Cretinul care a provocat un carambol pe autostradă, în care au murit cinci persoane și alte șapte au fost rănite, printre care și măicuța Ecaterina, s-a făcut că plouă, că i-a intrat, cică, soarele în ochi și l-a orbit, din cauza asta s-a ajuns la așa ceva. Cum să nu. Doar că a uitat un lucru important. Era noapte afară, de unde mama naibii să-i fi intrat soarele în ochi? Boul era fumat de-a binelea, pe deasupra și băut. Puțea a alcool de la o sută de metri distanță și el susținea în continuare că nu avusese nicio vină. Râdea ca nemernicul, iar asta m-a scos din minți. Fusesem pe punctul de a mă năpusti asupra lui, dorindu-mi cu ardoare să-l omor în bătaie. Și aș fi făcut-o, dacă nu mă opreau la timp băieții.

Pentru mine, măicuța nu a fost și nu este doar o persoană care a avut grijă să nu-mi lipsească învățătura, masa caldă și hainele de zi cu zi. Mi-e ca o mamă și prietenă în același timp, iar asta m-a ajutat să trec mai ușor prin viață, chiar și în cazurile cele mai extreme. Oricum, tot nu scap să nu fiu tras de urechi de către ea atunci când calc strâmb.

Arunc un ochi în ecranul telefonului și constat că deja e ora prânzului. Verific din nou mesajul primit de la Mayla, care m-a anunțat că azi trece pe la mine, specificându-mi că mă vrea în toate pozițiile posibile, chiar s-o și leg dacă e nevoie. Nici nu-i de mirare că nebunei îi place sexul tare și nu se sfiește deloc să mi-o zică în față cum s-o fut. Singura

precizare pe care mi-a făcut-o a fost să o anunț și eu la rândul meu când scap de aici ca să știe să se pregătească.

Cine știe ce-și va mai lua pe ea, mai ales că în unele dăți m-a surprins cu tot felul de costume, care mai de care mai sexy, mai transparente și mult prea minuscule pentru trupul ei cu forme. Totuși, știe exact cum să mă întărâte și să-mi scoale „prietenul” la datorie, cu limba aia a ei și buzele cărnoase care știu al naibii de bine cum să-și facă treaba. Pe lângă asta, cuvintele murdare pe care le scoate pe gură în timpul actului sexual mă fac să mârâi ca un diavol, să i-o trag în cel mai dur mod și parcă pentru ea tot nu e de-ajuns. Îmi trec limba pofticios peste buze și deja gândurile îmi sunt invadate de tot felul de lucruri perverse, de poziții în care aș vrea să i-o trag Maylei, dar sunt adus cu picioarele pe pământ când simt o palmă ce mă lovește peste cap.

— Iar visezi cu ochii deschiși, băiete? Îți curg balele pe la colțurile gurii, să știi, se amuză măicuța Ecaterina pe seama mea. Poftim un șervețel și șterge-te înainte să vadă cineva ce drac ești.

Oricât aș încerca să fiu serios și să mă abțin, tot mă pufnește râsul atunci când măicuța se pune la mintea mea și începe să facă glume, cot la cot cu mine. Încă de la bun început a fost deschisă, indiferent de natura subiectului. Nu e atât de pudică pe cât s-ar crede că este, asta spre deosebire de alte măicuțe care vin în voluntariat pe aici, deci nu există cineva care să nu o îndrăgească.

— Drac, nedrac, tu tot mă iubești, îi fac cu ochiul și zâmbesc cu gura până la urechi, dezvelindu-mi dantura.

— Hai, lasă femeile și treci la treabă, mă repede, dojenindu-mă.

Îmi sustrage telefonul din mână, ca la un copil neascultător și mă împinge de la spate ca să trec la treabă. Rânjind, fac cum mi se cere și încep să verific fiecare pat în parte, să aibă tot ce trebuie pe acesta, dacă nu să știu să aduc din spate ceea ce lipsește. Pe urmă, împreună cu Jay terminăm de descărcat mașina de proviziile pe care le-au

adus măicuța și alți voluntari, cât timp ceilalți încep să aranjeze ceea ce a mai rămas. Verific rapid și băile de prosoape, șampon, săpun și ce mai este nevoie. Mă reîntorc în încăperea imensă după ce am terminat, găsind-o pe măicuța Ecaterina ducându-și o mână spre chip. Face ochii mari și scoate sunete pe gură în timp ce privește stupefiată spre ecranul telefonului meu. Iar nu s-a putut abține să nu-mi umble prin telefon.

Tot am zis că îmi schimb parola, însă doar am zis, nu am și făcut-o. Pășesc relaxat spre locul în care măicuța se strâmbă, apoi se încruntă zgâindu-se lung în ecranul telefonului, în timp ce-și trece din când în când degetul peste ecran și mă abțin cu greu să nu izbucnesc într-un râs colorat când aud un *„Oh, Doamne!”* scos de gura acesteia. Cred că Mayla s-a gândit să-mi trimită din nou tot felul de poze despuiate, așa cum o face când hormonii ei sunt activi și înfierbântați, asta doar ca să mă pună pe jar și mai mult până când ne vom întâlni. Îmi dreg ușor glasul și mă apropii de urechea măicuței.

— Dacă vrei să-i faci o spovedanie ca la carte, spune-mi și o aduc aici, vorbesc cu un amuzament în glas și o văd cum pune repede telefonul înapoi pe suprafața mesei și se fâstâcește de pe un picior pe altul.

Încă mă abțin cu greu să nu pufnesc în râs.

— Diavolul te cam ispitește să-ți faci păcate, măicuță.

— Ce-i frumos și Domnului îi place, mi-o trântește și sunt surprins când văd că-mi face cu ochiul, apoi continuă să-și vadă de treburi.

Recunosc, Mayla e o tipă superbă, frumoasă, curtată de mulți bărbați, dar se pare că norocul a căzut pe mine dacă tot în compania mea se simte cel mai bine. Ca bărbat contează mult și cum știi să te comporți în dormitor cu o femeie, în așa fel încât ea să se simtă specială, ca apoi să se tot întoarcă la tine. Fac conturul buzelor mele cu degetul mare și mă apropii mai mult de măicuța Ecaterina, un gând aiurit îmi fulgeră simțurile.

— Dacă ai înclinații spre femei nu e nimic rău în asta, mă ia gura pe dinainte, ridicând din umeri.

O privesc fluturând din gene de zici că eu sunt fată, cu un zâmbet tâmp pe față și tot ce primesc de la ea e o încruntătură ce-i schimbă total figura senină și mă face să mă dau un pas înapoi. Suflă pe nări, își pune mâinile în șolduri și mă analizează scurt din cap până în picioare. Mă aștept din clipă în clipă să mă ia la bătaie pentru că scot numai idioțenii pe gură, dar mă trezesc cu un șorț înflorat pus pe după gât și legat la brâu, o bonetă pe cap – nu că aș avea cine știe ce plete – de zici că eu sunt bebe și trebuie să fiu înfofolit.

— Ți-am zis să-ți iei echipamentul pe tine când ești în jurul mâncării. Nu vreau să-ți fluturi flocii pe aici și să ajungă în farfuria cuiva, îmi trântește cuvintele pe nepusă masă, certându-mă și rămân mut.

De ce simt că am atins o coardă sensibilă cu ceea ce am zis acum cinci minute?

Îmi așez palma pe umărul ei și o văd oftând în timp ce-și închide ochii pentru scurt timp.

— N-am vrut să te jignesc, îmi cer sc...

— N-am ajuns măicuță pentru că mi-am dorit, Mason, ci pentru că părinții mei nu au fost de acord cu faptul că mă simțeam atrasă de fete, mă întrerupe, mărturisindu-mi lucruri destul de personale. Spuneau că asta este lucrarea diavolului, nicidecum a Domnului, și că eu trebuie să mă curăț de așa ceva, altfel sunt sortită pieirii.

Țin minte când mi-a spus odată că părinții săi au fost creștini și credeau mult în învățăturile Domnului. Totuși, sunt uimit de ceea ce aflu, mai ales că aș fi băgat mâna în foc că asta și-a dorit dintotdeauna, să îl slujească pe Hristos, dar se pare că m-am înșelat.

Nu trage concluzii pripite înainte de-a cunoaște omul, se prea poate să o dai în bară rău de tot.

Iar eu tocmai asta am făcut. Cred că e pentru prima dată când cunosc o măicuță lesbiană. Și cum sunt un drac, nu mă

pot abține să nu-i pun tot felul de întrebări cretine.

— Și ai împărtășit pe vreuna de când..., rânjesc în direcția ei când îi pun întrebarea și flutur iar din gene doar ca să aflu mai departe povestea.

— Mă întrebi dacă am făcut sex de când sunt măicuță? își mijește ochii în direcția mea și nu sunt sigur dacă vrea să mă tragă de urechi sau să mă bage cu fața în supa fierbinte, doar pentru că am îndrăznit s-o întreb așa ceva.

Afișez în continuare un zâmbet tâmpit pe față, căci mă mănâncă rău de tot să aflu și acest amănunt. Trebuie să hrănesc dracul din mine, altfel zici că nu-s întreg la cap.

— Ce-ar fi să luăm o pauză, mai ales că totul e pregătit...

Încuviințez din cap cuminte, pentru că îmi dau seama că aici nu e locul potrivit pentru asemenea discuții și mă dau puțin mai la o parte, făcându-i loc măicuței să o ia înainte.

Ne luăm fiecare câte o cafea și ne așezăm pe treptele din curtea din spate a clădirii. Rămân surprins pentru a doua oară pe ziua de azi.

— De spui cuiva, ți-o tai, mă amenință pe față în timp ce-și scoate din pachet o țigară și și-o așază între buze.

Încă mă holbez ca boul la ea cu gura întredeschisă. Își scoate și bricheta din buzunar, și-o aprinde, trage din țigară de vreo câteva ori și apoi lasă fumul să-i iasă printre buze, relaxându-se.

— Ei, ei, măicuță! Și mai zici că eu sunt drac, rânjesc în direcția ei, sorbind din paharul meu cu cafea.

— N-am zis niciodată c-aș fi sfântă, Mason, dar nici drac împielițat ca tine nu sunt, mi-o dă peste nas și trage din nou din țigara pe care o ține între degete.

Soarbe din paharul ei cu cafea și își drege ușor glasul înainte să înceapă să vorbească.

— Am încercat de mai multe ori să fug de la mănăstirea la care m-au trimis părinții mei. Au făcut-o pe motiv că eram posedată de diavol și că trebuia să-mi curăț sufletul ca să pot ajunge în Rai după moarte, însă tot acolo am ajuns, în final, începe măicuța Ecaterina să-mi povestească cum se

face că n-a renunțat la a deveni ceea ce este în ziua de azi. Nu știu dacă conștiința fusese cea care m-a făcut să mă întorc de fiecare dată, ori frica de Dumnezeu sau amenințările tatălui meu. Cert este că, până la urmă, am depus jurământul acela idiot și-am devenit măicuță.

— Amenințări? îndrăznesc s-o întreb și îmi mijesc ochii spre ea.

Clatină din cap ca răspuns la ce am întrebat și trage un alt fum din țigara aprinsă. O întinde spre mine cât timp lasă să-i iasă printre buze fumul. Nu sunt genul care să fumeze – greu de crezut, dar adevărat –, deoarece nu m-am dat niciodată în vânt după astfel de vicii, așa că o refuz politicos și mai beau o gură de cafea.

— La două săptămâni distanță după ce-am intrat la mănăstire, mama s-a îmbolnăvit brusc, reîncepe să-mi povestească de unde a rămas, puțin cam abătută. Starea ei începuse să se agraveze pe zi ce trecea, iar tata a început să mă acuze pe mine pentru sănătatea ei care se ducea repede la vale. Și asta doar din cauză că ceea ce simțeam eu în sufletul meu se îndrepta spre sexul feminin și nu spre masculi, cum îi plăcea tatei s-o zică.

Mai trage un fum din țigară.

— Mi-a băgat în cap că eu eram vinovată. Că dacă nu mă căiam și nu mă mântuiam, mama nu avea să-și revină niciodată. Ei bine, am făcut cum mi-a spus să fac, însă starea mamei nu s-a îmbunătățit nicidecum, iar la scurt timp a murit, ultimele cuvinte mi le spune cu regret în glas. Cât despre ce vrei tu să știi…

Stinge mucul de țigară în scrumieră. Oftează scurt, părând că e căzută pe gânduri și își șterge ochelarii de vedere.

— Ca să mă răzbun pe tata, mi-am tras-o cu una dintre măicuțe pe altar, îmi mărturisește răzvrătirea ei din adolescență și rămân uimit, dar și mut în același timp de ceea ce îmi spune. Când toată lumea dormea, noi ne ungeam trupurile cu mir și ne mângâiam, oferindu-ne

plăcere. Mary fusese în aceeași problemă ca și mine și a vrut să se răzbune și ea pe ai ei, doar că asta nu ne-a oprit să mai facem nebunii și prin alte părți ale mănăstirii, rânjește spre final, parcă amintindu-și de vremurile ei nebunești și își așază înapoi pe nas ochelarii.

— Înțeleg că mai sunt preoți care cad în ispită, însă de măicuțe nu am auzit niciodată, afirm lucrurile pe care nu le știam, dar pe care le-am aflat acum. După rânjetul pe care-l ai, să înțeleg că ți-a și plăcut.

Nu neagă deloc.

— Cum am zis, ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place. Amin!

Își duce cruciulița de lănțișorul de la gât spre buze și o sărută scurt.

— Totuși, cum se face că ai rămas măicuță? o întreb curios de ce a rămas la mănăstire și nu a renunțat la jurământ.

— Nu s-a aflat de mica mea nebunie, dacă asta vrei să știi, plus că Mary n-a pomenit niciodată de ceea ce s-a întâmplat între noi două, chiar dacă s-a mutat la o altă mănăstire, îmi răspunde la întrebare și soarbe ultima picătură de cafea. Și aș fi putut renunța, asta dacă tata nu și-ar fi pus capăt zilelor, obligându-mă cumva să-mi spăl din nou păcatele de parcă m-ar fi blestemat.

Sunt uimit prin câte a trebuit să treacă doar ca să ajungă tot în același punct în care a fost aruncată cu forța. O stimez și o respect, întrucât în urma răzvrătirii ei a găsit forța necesară de a-și asuma păcatele, cerându-și iertare în fața Domnului.

Nu sunt mulți care să procedeze în felul în care a făcut-o ea, poate nici eu nu mă simt în măsură de a cere un lucru atât de pur, căci mă știu cum sunt. Voi călca strâmb în fața primei ispite, poate de aceea nici nu mă sfiesc de a mă arăta exact cum sunt, deoarece tot în păcat aș cădea, pentru că *„ce-i frumos și Domnului îi place”*, așa, ca s-o citez pe măicuța Ecaterina.

— Și-acum la treabă, mă repede, ridicându-se în capul oaselor și își scutură cu mâna rochia pe care o poartă. Am zăbovit destul. Hai, mișcă-ți fundulețul ăla, că după aceea ai de dat din el, mi-o spune fără menajamente și rânjesc.

Mă ridic la rându-mi în picioare și o urmez, scărpinându-mi ceafa cu degetele.

Se pare că lumea a început să apară, constat, acum că suntem în interiorul clădirii. Arunc un ochi prin mulțime și încerc să o găsesc pe micuța Ayanna. Ultima dată când a fost aici abia dacă avea cu ce se îmbrăca, așa că acum i-am adus eu câte ceva ce a rămas de la fratele meu. Sunt sigur că ar fi vrut ca ea să le aibă, în fond, el nu mai are cum să le folosească, a plecat de mult timp dintre noi, dar, într-un fel anume, mi-a fost greu să renunț la lucrurile sale. Sper să-i pot aduce un zâmbet pe buze acolo unde e, încât să fie mândru de mine.

Te iubesc, frate! Te iubesc, Ace! Întotdeauna te voi ține aproape, în suflet, și-mi voi aminti mereu de tine. Zâmbesc și clatin din cap când îl văd pe bătrânul Berny, care abia se mai mișcă sprijinit chiar și într-o cârjă, cum nu se sfiește deloc când vine vorba de „fete”. Zic *fete*, că așa le vede el pe bătrânelele care vin pe aici. Întotdeauna le aduce câte o floare, fie ea și ruptă de pe undeva. Mai arunc încă o privire de jur împrejur și tot nu o găsesc pe Ayanna, dar nici pe mama ei.

Încep să mă întreb dacă nu cumva bărbatul cu care mama ei avusese o relație și la care stătuseră acum ceva timp le-a găsit și le-a sechestrat pe undeva, căci îl cred în stare. Oricum, n-ar fi pentru prima dată când se întâmplă un asemenea lucru. Deși Cora mi-a promis că nu se va mai întoarce la el, tot a mai făcut-o de două ori, chiar dacă și-a luat-o peste bot. Am sentimentul că nu a procedat așa cum a spus, deși mi-a promis iar că nu mai vrea să aibă de-a face cu boul acela. Oftez îngândurat.

— Ce-i cu fața lungă? mă chestionează măicuța de îndată ce ajung în dreptul ei și mă pun pe treabă. S-a

răzgândit Maya, Mala sau cum o chemă pe tipă și nu mai vine la tine pentru huța-huța? se amuză din nou pe seama mea, mișcându-și șoldurile în față și-n spate.

Mă pufnește râsul, căci, fără doar și poate, tot nu mă pot abține când măicuța Ecaterina își deschide gura și-L slăvește pe Domnul în modul ei unic. Dacă ar trebui, m-ar și spovedi cu vreun polonic în cap dacă m-aș crede mare și tare pe aici, ea făcând pe Maica Teresa cu un pistol în mână, de parcă ar fi într-o misiune de a aduce pacea mondială.

Asta a pățit și Danny Mititelul din Crew Cartel după ce a intrat aici și a început să se ia de oameni doar pentru că sunt mai săraci, mai cu probleme, fără vreun adăpost, unii dintre ei, amenințându-i la un moment dat că le va curma viața. Și asta doar spre amuzamentul lui. Idiotul nu și-a găsit bine locația în care să se manifeste, căci în secunda doi s-a și trezit trăsnit de un polonic direct în vârful capului. După ce a reușit măicuța să-i ia arma pe care o avea asupra lui, l-a pus să stea în genunchi și să recite Crezul de cinci ori, apoi să citească din psalmi de vreo zece ori, ca în final să cânte *Aleluia*!

Scena aceea a fost memorabilă, deși totul putea degenera în ceva cu mult mai rău și grav, existând și victime pe deasupra.

— Nu o văd nicăieri pe Ayanna și mă tem că mama ei s-a întors din nou la nătărăul acela, deși a promis că n-o s-o mai facă, spun repede totul și continui să împart mâncarea deja pusă în farfurii de unică folosință. Nu e un mediu bun pentru...

— Nu te-am văzut niciodată atât de îngrijorat, tonul de amuzament din glasul măicuței a dispărut subit, fiind înlocuit de unul mai serios, privindu-mă cu coada ochiului.

— Fratele meu avea vârsta micuței Ayanna atunci când a murit, îi ofer răspunsul la întrebarea ei nerostită. Știu, știu foarte bine că nu-l pot înlocui cu ea, dar..., mă opresc din ceea ce fac pentru un minut și suspin când o văd pe măicuță privindu-mă încruntată.

Fratele meu a murit la vârsta de zece ani, poate de aceea îmi doresc atât de mult ca să o văd pe Ayanna trăindu-și viața și ajungând acolo unde își dorește să ajungă. Însă, cu mama pe care o are, nu știu ce siguranță va avea în viața asta. E iresponsabilă, neglijentă și câteodată îmi aduce aminte atât de mult de mama, poate de aceea îmi și fac griji acum. Nu îi doresc o viață cum am avut-o eu, mai ales că e fată.

Scrâșnesc din dinți din cauza fiorului rece de pe șira spinării. Ceva nu-mi dă pace și nu e din cauza Maylei și a telefonului care îmi tot bâzâie prin buzunarul pantalonilor, anunțându-mă că mi-a trimis, cel mai probabil, o altă poză deochiată. E cu totul altceva și nu pot să-mi dau seama ce.

— Mase, îmi aud deodată numele strigat prin mulțimea de oameni și mă încrunt, îndreptându-mi privirea spre sursa vocii înainte ca să îmi dau seama cine are nevoie de mine. Mase... Ayanna...

Cade vine într-un suflet spre mine, dar se oprește pe la jumătatea drumului și-și pune palmele pe genunchi, încercând să-și tragă suflul pentru câteva secunde. Las totul deoparte și îmi port pașii cât mai aproape de locul în care poposește.

— Cade? îi pronunț numele ca să-l pot face atent la mine. Ce s-a întâmplat cu Ayanna? întreb cât pot de calm, dar simt că-mi zvâcnește o venă pe linia pulsului în acest moment.

Nervii îmi clocotesc prin sângele care-mi circulă cu rapiditate prin vene și pot doar să-mi imaginez ce se întâmplă cu mititica aceea. Îmi dau jos boneta și șorțul, întorcându-mă cu jumătate de corp spre măicuța Ecaterina.

— Cheamă poliția, eu mă duc să o iau pe Ayanna, o anunț, dar pe când să plec, glasul acesteia mă oprește.

— Mason, ce ai de gând să faci? mă întreabă cu o îngrijorare vizibilă pe chip.

Toți cei prezenți sunt cu ochii pe mine, așteptând răspunsul meu.

— Ce trebuia să fac de mult timp. Să-i mut falca în spate pedofilului ăluia, sâsâi printre dinții încleștați și îi fac semn lui Jay să vină cu mine. Cade, arată-ne unde stă cretinul acela, îl iau pe pușți cu mine și ieșim din clădire.

— Mason...

Măicuța Ecaterina mă oprește din drumul meu. Prind între mâinile mele cheile pe care mi le aruncă și sunt surprins că mă îndeamnă să iau mașina sa.

— Mersi, măicuță! îi sărut creștetul.

Urc la volan cu Cade pe bancheta din spate și Jay în dreapta mea.

Ajutat de indicațiile puștiului, îmi ia doar câteva minute să ajung la destinație, undeva pe Perimeter Road.

— Care e casa?

— Du-te puțin mai în față, îmi răspunde, așezându-se între scaune și privește atent în jur. Asta e, își deschide gura, arătând cu degetul spre căsoiul imens din fața noastră.

Se pare că nemernicului aceluia îi merge destul de bine dacă locuiește într-o zonă rezidențială destul de bună, însă caracterul lui e infect, poluând aerul din jurul său.

— Stai aici! îi ordon lui Cade după ce parchez mașina pe aleea din față.

— Deci, cum facem? mă întreabă Jay, bătând cu palma pe suprafața caroseriei.

Nici nu mai apuc să rostesc planul, căci zgomotele și țipetele venite dinăuntrul casei ne captează total atenția și nu mai este timp de zăbovit aiurea.

Trântim portierele și o luăm din loc, mișcându-ne picioarele într-un pas alergător. Sar gardul, căci poarta nu se deschide și încerc ușa din față, dar e închisă, așa că mă duc la ușa din spatele casei, sperând că măcar pe aceea să o pot găsi deschisă. Dar, ce să vezi, boul a închis toate punctele de acces, ceea ce mă face nevoit să sparg un geam ca să pot intra. Zis și făcut.

— Ayanna? urlu după aceasta de îndată ce mă văd înăuntru și continui să o caut când văd că nu-mi răspunde.

— Mase, mă strigă Jay din living și mă duc într-acolo. E încă în viață, însă nu știu pentru cât timp, mă anunță și scrâșnesc puternic din dinți.

— Drace! înjur în gura mare când o văd pe Cora cu o plagă înjunghiată în abdomen și deja mă tem de ce-i mai rău pentru micuța Ayanna.

La dracu' cu ea treabă! înjur în sinea mea și încerc să-mi dau seama pe unde e fiica acesteia. I-am spus tâmpitei să nu mai vină aici, să-și caute o locuință în altă parte ca să stea, că o ajut eu cu tot ce are nevoie, la fel și măicuța, dar a vrut să asculte? Nu. Că ea îl iubește, că nu poate fără el, dar a uitat cu desăvârșire cât rău îi face fiicei sale omul acesta. Fir-ar!

— Stai aici și cheamă salvarea, îi cer lui Jay și ies din living direct în holul principal, oprindu-mă în dreptul scărilor ce duc spre etaj.

Nu l-am plăcut niciodată pe Chase. E un tip arogant, plin de sine, un bătăuș care nu știe să facă diferența dintre o femeie și un sac de box, de zici că mai tot timpul își injectează steroizi în vene, descărcându-și apoi nervii prin sexul dur, aproape masochist.

Dacă nu i se răspunde, întotdeauna ia cu forța ceea ce își dorește, degeaba la prima vedere pare tipul acela pe care l-ar lua orice femeie de soț, fiind convinsă că va fi un tată bun pentru copilul său. Decizie proastă, căci, din spusele băieților, tipul nu se dă în lături de la a-și manifesta plăcerile carnale de față cu copiii.

Mă trezesc la realitate când țipătul Ayannei venit de la etaj îmi captează atenția. Urc repede și o caut în fiecare cameră ieșită în cale. Mă izbesc cu umărul în ușa ultimului dormitor și intru în forță, năpustindu-mă asupra lui Chase înainte să reușească să-și dea pantalonii cu totul jos. Îl trântesc la podea. Încep și-i servesc un pumn, apoi încă unul și încă unul, fără să mai conștientizez faptul că e un minor de față cu noi. Sunt tot un pachet de nervi.

— Mase? aud ca prin ceață că sunt strigat. Mase, te rog oprește-te, glasul și brațele micuțe ale Ayannei, care se strâng în jurul meu mă scot din transa în care am căzut și-l eliberez pe Chase de sub asediul furiei mele.

Cad în fund chiar în momentul în care polițiștii intră în cameră – nici nu știu când au apărut, nici nu am auzit sirenele – și o trag pe Ayanna în brațele mele. Nu vreau s-o pierd și pe ea cum mi-am pierdut fratele. Îi sărut creștetul și îmi strâng brațele în jurul ei, ieșind apoi cu ea din încăpere.

Cobor scările și mă opresc doar în fața măicuței care mă privește îngrijorată și i-o pasez pe mititica asta în brațe. Iau un loc pe trepte, proptindu-mi coatele pe genunchi și capul în palme. Aproape că l-aș fi omorât în bătaie dacă nu mă oprea Ayanna.

— Va trebui să vii la secția de poliție ca să dai o declarație, îmi spune Vincent și încuviințez din cap că am înțeles.

— Nu mă părăsi, Mase! îmi cere Ayanna îmbrățișându-mă strâns.

— N-am să te părăsesc, mititico! îi promit asta.

Într-un fel anume, mă simt ca și cum i-aș promite fratelui meu că n-am să-l părăsesc, dar sunt conștient că el nu mai e printre noi, însă ea este.

— O să rămâi la măicuța Ecaterina până mama ta se va face bine și va putea ieși din spital. Bine?

Mă aprobă din cap și iese cu tot cu măicuța afară din casă. Împreună cu Cade și Jay plecăm spre secția de poliție să dăm declarații cu privire la ce s-a întâmplat aici. Pe Chase îl așteaptă câțiva ani buni de pușcărie pentru tentativă de omor, violență și pedofilie.

Capitolul 8

Mason Cross (Mase)

„Aventuri spumoase”

După aproape două ore petrecute la secția de poliție, dând declarații despre ceea ce s-a întâmplat acasă la Chase, ajung acasă. Singura declarație pe care o mai au de luat este a Corei, dar asta după ce se trezește, pentru că, odată ajunsă la spital, a și intrat în sala de operații.

Se pare că plaga înjunghiată din abdomen e destul de gravă. Sper să-și revină, altfel Ayanna va rămâne orfană și nu mi-ar plăcea să o văd îndureratã. E un copil bun, dar care nu are parte de o viață așa cum merită, ci doar de dezamăgiri și lipsuri. Îmi dau seama că e aproape șapte seara după ce verific ceasul. Mai am doar o jumătate de oră până când Mayla va ajunge la mine, așa că fac un duș rapid și mă pregătesc, învăluit de gândurile idioate pe care le am. Iar unul singur nu-mi dă pace. Mă duce spre pisicuța pe care urmează să o revăd în seara aceasta.

Sunt tot la fel de curios, deși n-ar trebui, dacă va veni să-și recupereze telefonul de la mine. A sunat de vreo câteva ori, dar n-am răspuns, deși mă tenta rău s-o fac, mai ales atunci când pe ecran apărea scurt *„mama”* sau *„tata”.* Sunt sigur că va avea câteva explicații de dat, de ce anume nu a răspuns.

Rânjesc, aranjându-mi membrul în pantaloni, căci la cât de tare îmi zvâcnește de dorința de a se simți la „căldură” în interiorul Maylei, mai că mi-i rupe. Doar că imaginația mea sare brusc într-o altă direcție și acum o văd pe Karin în locul ei, desfăcându-și picioarele pentru mine și primindu-mă între ele.

Futu-i! Presimt că voi avea de furcă cu pisicuța asta până să ajung în pantalonii ei și, implicit, ea în patul meu. Îmi iau telefonul în mână și încep să caut prin agendă până dau de numărul măicuței.

Vreau să știu cum se simte Ayanna, dacă nu cumva are nevoie să-i cumpăr ceva anume.

— S-a întâmplat ceva, băiete? Nu-ți mai funcționează motorașul din pantaloni și ai nevoie de vreo slăvire la Domnul? mă ia peste picior de cum răspunde.

Rânjesc cu gura până la urechi. Trebuia să mă aștept la una ca asta, mai ales că știe că Mayla vine pe la mine astăzi.

— E bine, mersi, măicuță, îi răspund și îmi aranjez mai bine scula în pantaloni. Voiam doar să știu cum se mai simte Ayanna sau dacă aveți nevoie de ceva, continui să-i vorbesc, schimbând subiectul.

Se aude un oftat scurt în difuzor, ceea ce mă duce cu gândul că mititica nu e tocmai în cea mai bună formă. Cum ar putea fi după cele întâmplate? Sper doar să nu mă văd nevoit să o duc la un psiholog.

Nu zic că nu i-ar prinde bine, dar mă doare sufletul să o știu într-un asemenea stadiu. Nu vreau să aibă impresia că are vreo problemă.

— *A plâns până acum o oră, apoi a întrebat de tine, dacă ești bine și, într-un final, a adormit,* mă pune la curent cu ceea ce s-a întâmplat după ce au plecat de la secția de poliție.

Trag aer în piept cât să-mi umplu plămânii cu el. Mă bucur că e bine, chiar dacă nu în totalitate.

— Dacă aveți nevoie de ceva, te rog să mă suni indiferent de oră, e tot ce mai adaug înainte să închid.

Privesc în gol preț de o secundă și-mi aranjez din nou scula în pantaloni, fix în momentul în care se aude zgomotul soneriei, anunțându-mă că cineva e în fața ușii. Știu exact cine e, iar asta mă face să zâmbesc drăcește în timp ce pășesc spre ușă. O deschid larg și în fața mea apare o Mayla îmbrăcată într-o cămășuță albă, legată deasupra buricului și cu trei nasturi desfăcuți în așa fel să i se vadă sânii din dotare. O fustă care-i vine până sub fese, șosete până deasupra genunchiului, iar în picioare poartă o pereche de tenișI negri. Ca ținuta să fie completă, părul îi este coafat în două codițe, poartă ochelari pe nas și în mână ține o cravașă.

— *Ola, papi!*[11] mă salută în limba spaniolă și-și fâțâie sânii prin fața mea.

Mă dau mai într-o parte și îi fac loc să intre. Umflătura din pantalonii mei începe să capete proporții, mai ales acum, când mă zgâiesc ca un nemernic la fundul ce se ivește de sub fustă.

— Mi-e milă de sănătatea celor care te-au văzut, murmur.

Abia mai știu cum să respir. O plesnesc puternic peste fese, iar ea tresare.

— Se prea poate să fi provocat vreun accident pe drum încoace, chițăie și flutură în stânga și-n dreapta cravașa pe care o ține între degetele ei subțiri, cât timp eu nu contenesc să-mi trec limba pofticios peste buze.

Mă privește peste ochelari într-un mod excitant și-mi cuprinde în palma sa membrul tare ca piatra, mângâindu-l și țintuindu-mă de peretele din spatele meu.

— *He sido una chica mala, papi!*[12] îmi vorbește din nou în spaniolă – o limbă pasională –, continuând să-mi frece apăsat scula peste materialul pantalonilor.

Drace! Las o cantitate mare de aer să-mi părăsească buzele, simțindu-mă tot mai excitat și nerăbdător să mă afund între picioarele ei. Însă asta mai poate aștepta puțin, întrucât vreau să mă înfrupt cu totul din ea, apoi să o iau tare. Mă privește atât de seducător. Îi înconjor codițele în jurul degetelor mele și să le strâng într-un pumn, trăgând de ele. Îi prind maxilarul între degete și îmi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o animalic. Geme excitată și-și presează sânii de pieptul meu gol, iar eu continui să-i gust pielea de la maxilar până în dreptul urechii. Îi prind lobul între dinții mei, trăgând ușor de el, apoi îl sug cu nesaț, făcând cerculețe în jurul acestuia cu limba.

Buzele Maylei continuă să scoată sunete de plăcere. Îmi introduc două degete în cavitatea ei bucală și-o fac să mi le sugă, ceea ce mă excită și mai tare. Mârâi prinzându-i pielea de pe gât între dinții mei, apoi îmi trec limba pe toată lungimea acestuia, plasându-mi în același timp palmele peste fesele ei ferme. Le strâng cu duritate, făcând-o să

geamă din nou și îi simt buzele depunând săruturi umede pe gâtul meu. Coboară cu ele până la piept și-mi prinde între dinții ei sfârcul, torturându-l. Procedează la fel și cu celălalt, lingându-l și sugându-l, aproape cu adorație, până scoate de la mine un geamăt parcă venit din străfundul ladului. Îmi mut privirea în jos pe măsură ce buzele ei îmi gustă și-mi ling fiecare părticică a abdomenului, simțind dorința de a-mi înfige mâna în părul său. Ceea ce și fac.

— *Dámelo, papi!*[13] mă roagă într-un mod pervers și știu exact următoarea mișcare pe care vrea s-o facă.

O eliberez, și înainte să-mi pot retrage mâna, ea mi-o prinde și începe să-mi sugă fiecare deget în parte, un obicei ce-o face să se excite. Pun pariu că e udă al dracului de bine, încât până și chiloții de pe ea sunt îmbibați în dulceața ce mă cheamă să o gust.

O trag spre mine înainte de a trece la următorul pas și îmi vâr ca un nemernic limba în gura ei, adâncind și mai mult sărutul dintre noi. Degetele mi se strâng în jurul gâtului ei pentru câteva secunde, apoi îi cuprind sânii în palme. Îi frământ prin materialul care mă cam încurcă și îmi simt pantalonii lăsați să cadă pe picioare în jos împreună cu boxerii. Mârâi excitat când îi simt mâna strângându-mi penisul în palmă, frecându-l cu duritate, încât până și fesele mi se încordează, lipindu-se de perete. Îmi umplu hămesit gura cu unul dintre sânii ei fermi după ce o scap de cămașă și sutien, gustându-l și lingându-l până când printre buzele Maylei ies alte gemete de plăcere.

Se așază în genunchi în fața mea și-și linge pofticioasă buzele, fixându-mi erecția cu privirea. Îmi cuprinde penisul în palma sa și-l freacă de câteva ori ca să se întărească mai bine, pe urmă începe să-și treacă limba pe toată lungimea acestuia, lingându-l ca pe o acadea. Plescăie mulțumită și înghite, procedând din nou la fel, dar după ce buzele ei se mulează atât de perfect în jurul meu gem înfundat, ca un grohăit venit din străfundul pieptului. Și-l afundă în gură aproape până la refuz, lipindu-mă și mai bine cu spatele de

perete, iar mișcările de du-te-vino pe care le execută se intensifică.

Gem ca un diavol cu cât gura ei mă suge cu nesaț, înghițind lichidul albicios de îndată ce-mi dau drumul în gura sa. Drace! Mayla zâmbește satisfăcută, lingându-și degetele de parcă a avut o masă copioasă și-o trag spre mine, schimbând acum rolurile.

O îndemn să se miște până în dreptul mesei și, printr-o mișcare, o întorc cu spatele la mine. Îi strivesc sânii de suprafața dură a blatului și mă împing cu bazinul în fundul ei. Îi ridic fusta în sus, în timp ce cu o mână o țin de gât ca să stea într-un loc și-i plesnesc pe rând fesele, făcând-o să suspine după ceva mai mult. I-a plăcut dintotdeauna să fie dominată și pedepsită, exact ca în clipa de față. Îi depărtez picioarele și-o cuprind în palmă, atingându-i apoi gentil locul cu terminații nervoase prin materialul chilotului. Șoldurile-i tresar și-o aud suspinând de parcă m-ar implora să nu o mai chinui.

— *Papiii*, se plânge împingându-și fundul spre mine.

Dau materialul puțin mai într-o parte și-mi adâncesc trei degete în interiorul ei, făcând-o să geamă puternic, fără să-mi pese că se poate auzi și la vecini. N-ar fi nici prima, nici ultima dată când s-ar întâmpla asta. Le scot puțin în afară și le introduc din nou în ea, răscolind-o. Îi simt pereții interiori cum pulsează în jurul degetelor mele, dar nu o las să atingă apogeul.

Nu încă.

Îmi încleștez mai bine degetele în jurul gâtului său și-o trag spre mine, făcând-o să mă simtă cât sunt de tare și de dornic să o fut când penisul mi se așază între fesele ei. Mă las peste ea și îmi înfig dureros degetele în sânii rotunzi care mă îndeamnă să-i torturez.

— Ai fost o fetiță rea, îi șoptesc pe un ton jos.

— Pedepsește-mă, căci am fost foarte rea, geme scurt și se împinge din nou cu fundul.

Recuperez cravașa de pe jos, o aplec pe Mayla înapoi peste masă și-o lovesc cu ea peste fund. Tresare, chicotind și mârâind excitată când o mai lovesc iar. Mă plimb cu vârful cravașei peste spatele ei și cobor până ajung cu aceasta între picioarele sale, unde încep și-i frec clitorisul prin materialul chilotului.

Mârâie încontinuu, devenind tot mai nerăbdătoare să mă simtă adânc cu cât fundul ei se împinge în scula mea. O întorc cu fața spre mine, o cuprind de șolduri și-o așez cu fundul pe blat, în timp ce limbile noastre se împletesc una în jurul celeilalte, sărutându-ne cu patos și destul de animalic. O opresc din a-mi mai devora buzele, conturându-i-le pe ale ei cu degetul. Mi-l cuprinde și-l suge de câteva ori, apoi se întinde pe suprafața mesei, desfăcându-și picioarele pentru mine. Realizez că e udă și pregătită pentru mine când o cuprind cu palma.

— *Ai, si, papi! Dámelo fuerte!*[14] îmi cere și zâmbesc, privind-o cum mă imploră să-i ofer plăcere.

Imaginea palpabilă pe care ochii mei o ațintesc îmi scoate dracul la suprafață după ce o scap de chiloți. O penetrez din nou cu degetele, iar ea geme, încântându-mi auzul cu ele și îmi trec limba peste sexul ei fierbinte, înfruptându-mă din umezeala ei dulce.

Faptul că limba mea e despicată o răscolește profund. O ling cu poftă și simt cum îi tremură șoldurile sub asediul gurii mele. Mă opresc și îmi rulez prezervativul pe penis, în timp ce degetele Maylei continuă ceea ce am început eu, stimulându-și clitorisul. Ajutat de o mână, potrivesc capul penisului la intrarea ei, tachinând-o în așa fel, încât să-mi ceară ea singură să o fut.

— *Dios mío! Dámelo, papi!*[15] rostesc buzele ei și eu intru brusc în interiorul ei, făcând-o să țipe.

O țin bine de șolduri și continui să pompez în ea des, dur, pentru că știu cum îi place s-o fut. Nu contenesc să mă opresc, așa că îmi încordez degetele în jurul gâtului ei,

strângându-mi-le treptat, în timp ce cu cealaltă mână îi frec clitorisul.

Gemetele ne ies pe buze amândurora, cu cât îmi încordez fesele, mișcându-mă cu duritate în ea și ne lăsăm învăluiți de orgasmul ce ne scutură în valuri fierbinți trupurile asudate.

Mayla începe și zâmbește, mușcându-și buzele și întinzându-și brațele deasupra capului, privindu-mă.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu tine azi, dar ai fost al dracului de apetisant, îmi face un fel de compliment și își strânge picioarele în jurul meu, făcându-mă să intru din nou în ea.

Nu e vorba că nu mi-ar plăcea să rămână și să ne mai jucăm, însă cât de curând mă întâlnesc cu Karin și nu am timp acum. Dar, cu siguranță, voi mai repeta experiența când va reveni din nou în oraș.

— Oh, la naiba! înjură subit când vede cât e ora. Mi-ar plăcea să mai stau, scumpule, dar trebuie să prind avionul spre Milano, mă anunță după ce ies și-o las să se îmbrace.

— Te duc la hotel? o întreb în timp ce scap de prezervativul folosit.

Îi plesnesc fundul când mă reîntorc lângă ea, chiar când se apleacă să-și culeagă hainele de pe jos, tresărind instant din cauza usturimii.

Rânjesc.

— Te mănâncă rău, mârâie spre mine, iar eu ridic din umeri ca și cum nu înțeleg ce vrea să zică. Și nu e nevoie să mă duci la hotel, din clipă în clipă trebuie să apară Lana ca să mă ia cu mașina.

Trag pe mine boxerii, apoi pantalonii de trening, postându-mă după aceea în fața Maylei și o ajut să se îmbrace.

— Un gentleman, ca de fiecare dată!

— Doar cu tine, Mayla, altele nu au dovedit că o merită, dar asta nu înseamnă că voi fi întotdeauna așa, i-o spun pe un ton jos și o trag spre mine, înlănțuindu-i talia cu o braț.

Îi cuprind ceafa în palmă și-mi îngrop gura într-a ei, oferindu-i un ultim sărut înainte de a o lăsa să plece.

— Caută-mă când ești în Miami.

— De îndată ce aflu cum îmi sunt zborurile, categoric. Nu vei scăpa așa ușor de mine. Poate doar dacă îmi vei spune că te-ai îndrăgostit și ești pe cale să te însori, se amuză pe seama mea.

Îmi trec degetul mare peste buza de jos.

— Eu cu însurătoarea suntem ca uleiul cu apa, îi întorc vorbele, dându-i de înțeles că nu sunt făcut pentru așa ceva.

Și cât despre îndrăgosteală, mai este cale lungă până când se va găsi fata aceea care să-mi pună inima pe jar de dorul ei.

O conduc până la ușă și, înainte să mă lase singur, îmi oferă un sărut scurt pe care îl savurează cu patos. Plescăie mulțumită și pleacă.

Opt și cincisprezece minute seara. Un colț al gurii mi se lungește doar gândindu-mă că urmează să o văd pe pisicuță și îmi port pașii spre dormitor. Dacă întârzii pentru câteva minute nu are nimic, poate să și aștepte, că nu e regina Angliei ca să fiu la timp la clădirea Skirmix.

Câteva minute mai târziu parchez în fața clădirii și arunc o privire de jur-împrejur, dar nu observ pe nicăieri mașina lui Karin. Continui să cred cu tărie că nu o să vină, e prea fricoasă ca să o facă.

— Mase, omule! mă salută Jay îndată ce apar în raza lui vizuală. Cum se simte Ayanna? vrea să știe, fiind și el îngrijorat pentru starea ei.

Nu am mai vorbit cu el de când am ieșit de la secția de poliție, chiar dacă locuim unul lângă celălalt, dar cum eu am avut treabă, am convenit amândoi să ne vedem direct aici după ce termin. Mă privește destul de atent, frecându-și bărbia și așteptând să-l pun la curent cu una, alta.

— Când am vorbit cu măicuța Ecaterina mi-a spus că e mai bine. A plâns, ce-i drept, dar e mai bine, îi răspund și-l văd suflând ușurat, de parcă i s-a luat o piatră de pe suflet.

— A fost o nebunie cu ce s-a întâmplat azi, își deschide buzele și vorbește din nou cam abătut.

Îi dau dreptate. Totul putea degenera în ceva cu mult mai rău și atunci ce ne-am fi făcut? Nici nu vreau să mă gândesc. Jay ia un loc pe bancheta din spatele său și-și proptește coatele pe genunchi, privind în gol. Nici mie nu-mi place haosul care s-a creat azi în jurul Ayannei și, mai mult ca sigur, n-am s-o iert prea curând pe Cora pentru grozăvia sa.

Nu știe să gândească înainte de a acționa. E iresponsabilă. Sunt conștient că mai există dăți în viață pe care nu avem cum să le controlăm, doar că asta nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm doborâți de ele..

— Hai! Lasă nostalgia și vino, îl trag pe Jay de pe bancă, pentru că nu-mi place deloc fața lungă pe care o are și ne punem pe antrenament.

Mă așteaptă un meci mare și e posibil ca și pe el, de aceea trebuie să fim în cea mai bună formă.

— Mase, te caută o tipă sexy, strigă Jay la mine și zâmbesc pentru că știu exact cine este și n-am de ce să mint, chiar arată bine pisicuța.

Arunc un ochi la ceasul de pe perete și constat că deja s-a făcut ora nouă și douăzeci de minute seara. Văd că nu s-a grăbit deloc ca să ajungă aici, dar nici eu nu am de gând să mă grăbesc ca să mă întâlnesc cu ea și să-i dau telefonul.

— Spune-i să mă aștepte în vestiar, urlu către el ca să mă audă și zâmbește cu gura până la urechi, dezvelindu-și dantura.

— Numai chef de nebunii ai, replică repede și se face nevăzut înainte să-i pot întoarce vorba.

Tot timpul am chef de nebunii dacă e să o luăm până acolo, însă cu pisicuța asta simt că fac cinci pași înapoi și

doar unul înainte. Dar o îmblânzesc eu până la urmă, așa cum am făcut cu toate pisicuțele răzvrătite. Îmi trag tricoul peste cap, rămânând doar în pantalonii scurți de trening, lăsați mult prea jos pe șolduri, și pășesc relaxat spre vestiar. Îmi trec privirea cu lentoare peste picioarele dezvelite a lui Karin și mă opresc în dreptul fundului, pe care îl plesnesc de îndată ce intru în încăpere, făcând-o să tresară speriată. Mă ațintește cu o privire ce parcă aruncă săgeți otrăvite înspre mine și își freacă fesele din cauza usturimii, înjurându-mă, probabil, în gând după felul în care își mișcă revoltată buzele una peste alta.

Rânjesc drăcește.

— Mult ți-a mai luat să te gândești dacă îți mai vrei telefonul înapoi sau nu, vorbesc eu primul, căci văd că ea nu îndrăznește să spună nimic. Ți-a mâncat pisicuța limba? mă amuz pe seama ei, dar ea tot nu spune nimic, ci doar continuă să mă fixeze cu o privire urâcioasă și cu brațele încrucișate sub piept.

Arunc tricoul pe bancă și încep să-mi dau jos pantalonii scurți sub privirea stupefiată a lui Karin, care se și întoarce cu spatele la mine în secunda următoare. În sfârșit, o reacție din partea ei, dar să vedem cum se descurcă cu ce va fi mai departe. Prin cap îmi trec doar chestii perverse.

— Te comporți mai rău decât o virgină, arunc săgeți în direcția ei și o aud pufnind ca și cum și-ar fi dat ochii peste cap.

— Du-te dracului! îmi urează, bătând dintr-un picior ca și cum nu mai are răbdare.

Deschide geanta pe care o are asupra ei și scoate ceva de acolo.

— Ți-am reparat tricoul, mă anunță, fluturându-l deasupra capului ei. Așa că dă-mi, te rog, telefonul înapoi și hai să ne vedem fiecare de viața lui.

Vorbește atât de repede că mă pufnește râsul.

— Mase..., îmi pronunță numele când își dă seama că eu tac și nu am de gând să spun nimic.

Observ cum vrea să se întoarcă cu fața spre mine și din trei pași sunt lângă ea, oprind-o. Îmi plasez cu rapiditate brațul în jurul taliei sale și-o lipesc cu spatele de pieptul meu, făcând-o să scape tricoul dintre degete.

— De ce atât de repede? Te grăbești undeva? o întreb cu chipul băgat în adâncitura dintre gât și umăr, inspirând profund parfumul cu care este dată.

Același ca și data trecută, constat și inspir din nou.

— Dă-mi drumul, cretinule! urlă la mine, încercând să se elibereze din strânsoarea mea, dar nu-i merge cu mine.

Îi prind mâna dreaptă și i-o duc la spate, plasând-o peste abdomenul meu dezgolit, apoi i-o ghidez tot mai jos spre membrul ce începe să capete proporții în spațiul minuscul din boxeri, chiar dacă ea continuă să se zbată și să protesteze.

— Mă dezgușți, îmi aruncă vorbele, probabil crezând că mă poate răni cu ele.

Nu și-a găsit cu cine. Printr-o smucitură o întorc cu fața spre mine, făcându-i geanta să-i alunece pe braț în jos și o țintuiesc între corpul meu și dulapul din spate său, mijindu-mi ochii la ea.

Pieptul îi urcă și îi coboară ritmat, înghițind în sec pentru a doua oară în seara asta.

— Să văd dacă asta te dezgustă, sâsâi printre dinți, prinzându-i maxilarul între degetele mele ca să o pot ține pe loc și îmi îngrop feroce gura în a ei, chiar înainte să mai poată reacționa în vreun fel.

E luată total prin surprindere de gestul meu, îmi pot da seama după cum a încremenit, dar, chiar și așa, reușesc să-mi introduc – ca un nesimțit – limba în gura ei dulce. Îi explorez fiecare colțișor, limbile noastre împletindu-se reciproc și, chiar dacă îi simt mâinile cum mă împing, încercând să mă îndepărteze, până și ea îmi răspunde sărutului, deși ar vrea să-mi arate că nu îl vrea. Încep și îmi plimb mâinile pe corpul ei, strângându-i sânii în palme și, în

secunda următoare, cobor cu ele spre fundul pe care de mult îmi doream să-l simt.

O salt în brațele mele, încolăcindu-i picioarele în jurul meu și o prind de încheieturile de la mâini ca să o opresc să mai mă lovească, ducându-i-le deasupra capului. O lipesc mai bine de dulapul din spatele ei, strivindu-i sânii cu pieptul meu dur și mă împing cu bazinul în șoldurile ei, scoțând de la ea un geamăt de plăcere care mă face să zâmbesc ca un drac în sărutul din care niciunul nu ne despărțim.

Capitolul 9

Karin Sanders

„Frustrări interioare”

Gem fără să mă pot abține în sărutul amețitor din care Mase nu mă slăbește nici măcar un pic, iar faptul că-i simt erecția strivindu-mi sexul chiar și prin pantalonii scurți pe care-i port nu mă ajută deloc. Mă rog pentru sănătatea mea mintală să nu leșin din nevoia de a simți plăcerea la apogeu. Totuși, sunt șocată de poziția în care am ajuns să fim, căci continuă să-mi mângâie când sânii, când fesele, împingându-se tot mai puternic în șoldurile mele, iar eu îi răspund fără rețineri.

Ce naiba e în capul tău, cretino? urlă vocea mea interioară la mine. Nu știu exact cum să-mi revin și să-l îndepărtez într-un așa mod în care să-mi dea drumul ca să pot pleca de aici, mai ales că mi-a atins punctul sensibil după care tânjesc de la un bărbat. Zici că-mi citește gândurile, aflând de lucrurile perverse care îmi scurtcircuitează neuronii și în clipa asta vrea să mi le ofere așa cum niciun alt bărbat nu mi le-a oferit până acum. Și chiar sunt de-a dreptul ghinionistă, căci numai peste idioți am dat.

Futu-i! Însă ce mă șochează și mai mult este ceea ce simt în gura lui. Nu știu dacă am eu halucinații din cauza a ceea ce mă face să simt înăuntrul meu, acele mici firișoare de electricitate care îmi stimulează simțurile în cel mai nebun mod sau faptul că m-a obligat să-i simt dorința de a mi-o trage, însă limba lui nu e normală.

Cum mama mă-sii să scap din toată tâmpenia asta? Nu de alta, dar cred că de mai continuăm mult în felul acesta sau, mai bine zis, de mai continuă mult să mă înfierbânte, sunt sigură că vom ajunge să ne călărim ca animalele. Partea cea mai proastă este că s-ar putea să-mi și placă, de fapt, deja-mi place. La dracu’!

— Te mai dezgust acum? îmi pune întrebarea de îndată ce ne despărțim, iar eu abia dacă reușesc să-mi găsesc suflul, privindu-l în ochi.

— Jigodie! îl înjur pe față, deși l-aș mai pune să mă mai sărute încă o dată.

Îl lovesc cu pumnii în piept, frustrată mai mult pe faptul că mi-a plăcut. Rânjește ca și cum nici nu-l afectează ceea ce am zis, iar eu îl privesc cu ochii mari, simțindu-mi obrajii în flăcări. Pesemne că roșesc de nervi.

— Nu-mi spune că nu ți-a plăcut, căci nu te cred, pisicuță! mi-o dă peste nas și mă încrunt, scrâșnind din dinți.

Urăsc faptul că pare atât de sigur pe el.

— Nu, nu mi-a plăcut, tun și fulger, încercând să-l fac să-mi dea drumul, împingându-l cu mâinile.

Ba da! Mi-a plăcut, mai vreau, urlu în sinea mea și îmi reprim dorința de a-mi prinde buza de jos între dinți, doar ca să nu-i confirm spusele. Noroc că nu poate să-mi audă gândurile, că sigur nu aș ști pe unde să-mi bag capul în pământ. Deodată, chipul lui este mult prea aproape de al meu, întrucât forța sa e de zece ori mai mare decât a mea – doar e luptător, ce naiba! –, ținându-se cu mâinile de partea de sus a dulapului și strivindu-mă pe mine.

Cuvintele lui mă fac să înghit în sec.

— Karin..., îmi pronunță numele într-un mod atât de senzual și de provocator, cu o octavă mai jos.

Simt cum mi se ridică părul pe întreg corpul – acolo unde încă-l mai am – și mi se întăresc subit sfârcurile din cauza aceasta.

— Trupul tău îmi spune cu totul altceva atunci când îl ating, pisicuțo! continuă așezându-și palma pe pieptul meu și urcă cu ea, cuprinzându-mi gâtul între degetele lui. Atunci când îți gust pielea... tremuri, mai adaugă, în timp ce-și presează buzele de linia pulsului de pe gâtul meu, făcându-mă să mă cutremur și să-mi închid ochii pentru scurt timp.

Suspin, lăsând o cantitate mică de aer să-mi părăsească buzele în cea mai mare liniște posibilă, dar după râjetul ce se întinde pe pielea mea, simt că i-am cam confirmat spusele. Băga-mi-aș! Își bate joc de mine nemernicul. Înfuriată, încep și-l lovesc ca să pot scăpa de el, dar și de data asta mă oprește din revolta mea, prinzându-mi

încheieturile mâinilor și mi le aduce deasupra capului, în timp ce tălpile-mi ating podeaua.

— Dacă tu crezi că ai să scapi de mine, te înșeli amarnic, mârâie și răspunsul meu către el e un scuipat în față, ceea ce îl face să se dea cu un pas mai în spate.

Și-l merita încă de când cu faza de la cafenea. Trebuia atunci să-i scuip în cafea și n-am făcut-o din cauza eticii care mă împiedica, însă aici nu se mai aplică. Îmi ridic repede geanta de jos, îmi iau telefonul de pe raftul din dulap, aruncând o privire în spate ca să știu cât timp mai am până își șterge cretinul fața, dar, spre nefericirea mea, mă trezesc cu el fix lângă mine, făcându-mă să tresar din cauza spaimei care mi-a cuprins corpul la vederea acestuia. După felul în care mă fulgeră cu privirea, l-am scos rău din minți. S-a activat masculul alfa sau, mai bine zis, vârcolacul, că după ochii ce aș zice că-i ies din orbite, mai are puțin și se umflă în pene sau blană, orice-ar fi.

Bărbații și orgoliul lor masculin, ce să zic! Dar orgoliul nostru feminin nu mai contează? Suntem doar făcute să ne supunem? O bucată de carne ce poate fi întoarsă pe toate părțile până se rumenește bine, apoi, gata? Avem și noi demnitatea noastră, ce naiba! Plus că îmi vreau doar telefonul, ce e așa rău în asta, apoi să nu-l mai văd cât trăiesc. Încep să blestem noaptea de la petrecerea în care am acceptat să mă alătur jocului aceluia stupid, căci doar din cauza lui sunt în situația de față. Aproape că mă îngrop singură în dulapul lui, din dorința de a o lua la fugă, dar se pare că nu am scăpare. Cine știe ce o să-mi facă nebunul. Simt cum mi se strânge stomacul, în timp ce inima aproape că îmi explodează, de-a dreptul, în cutia toracică, de parcă aș fi băut zece energizante odată, făcându-mi pieptul să se zdruncine din cauza respirației accelerate. Se apleacă, ia tricoul între degete, iar eu tot ce fac e să-l privesc terifiată. Îmi simt gura uscată.

— Pisicuțele neascultătoare sunt pedepsite, știai asta? rânjește ca un drac spre mine, înfigându-și brusc degetele în

gâtul meu și trăgându-mă înspre el într-un mod care mă surprinde.

Fir-ar! Ce naiba mai vrea acum? Încerc să-mi eliberez gâtul de sub teroarea idiotului, și cum văd că tot nu îmi dă drumul, îmi iau avânt și cu toată forța de care dispun îmi las palma să-i atingă obrazul, plesnindu-l și mutându-i capul într-o parte. După dungile roșiatice pe care le are acum pe obraz, se pare că l-am zgâriat cam rău cu unghiile, ceea ce mă duce cu gândul la ideea că tocmai am agravat situația. Pentru a doua oară.

Urcă cu mâna puțin mai sus și mă prinde acum de maxilar – cam brutal –, izbindu-mă de dulap. Mă strivește la propriu cu corpul său imens, încordându-și fiecare mușchi în parte – oare de ce îmi vine să-i ating? – și oricât încerc să-l oblig să mă elibereze, mai mult îl fac să rânjească din cauza strădaniei mele inutile. Îmi întoarce cu forță capul mai într-o parte, croindu-și drum liber spre pielea de pe gâtul meu. Îi simt limba trasând linii umede pe toată lungimea acestuia, convingându-mă și mai mult că limba lui nu e normală. Doar că ceea ce mă face să tresar e momentul în care-și strecoară mâna liberă între picioarele mele. Mă cuprinde cu palma sa mare peste materialul pantalonilor, făcându-mă să înghit, și simt o pulsație stranie între coapse, exact ca și o excitație ce de mult tânjea să iasă la suprafață. Sunt surprinsă.

— Ești o pisicuță rea, Karin! îmi pronunță numele în dreptul urechii, cuprinzându-mi apoi lobul moale între buzele sale calde și simt un fior traversându-mi șira spinării. Și intenționez să te îmblânzesc, îmi șoptește cu o satisfacție că îi va reuși ce intenționează să facă.

— Poți să-ți îndeși intenția în fund, n-o să se întâmple, sâsâi printre dinții încleștați și îmi lipesc palmele de pieptul lui, încercând pentru a nu știu câta oară să-l îndepărtez de pe mine.

Mă eliberează până la urmă, chicotind, apoi își trece cu lentoare limba printre buze și realizez cu stupoare din ce cauză îmi părea atât de ciudată. E despicată în două.

Drace!

Îmi duc mâna spre gât și frec locul vătămat de către degetele lui Mase, aruncându-i priviri de gheață și furie, căci comportamentul lui de maimuță ordinară mă scoate din minți. Într-o oarecare măsură, mă și excită, ceea ce nu e bine deloc. Clar nu e bine deloc.

Fără să mai stau pe gânduri ori să ne mai luăm la ceartă unul cu altul, îmi trag geanta pe umăr, îmi strâng telefonul în palmă și mă pornesc să ies din vestiarul ăsta blestemat. Dar se pare că dracul ăsta împielițat nu are de gând să mă lase să plec, nu încă. Mă prinde de braț – ceea ce mă enervează – și printr-o smucitură mă întoarce cu fața spre el. Sunt gata-gata să-l mai plesnesc încă o dată, însă îmi intuiește repede următoarea mișcare și-mi prinde mâna la timp, ducându-mi-o la spate.

— Lasă-mă dracului în pace sau te denunț la poliție pentru tentativă de viol, spumeg dând pe dinafară, iar Mase doar râde ca boul.

Privirea lui batjocoritoare parcă mi-ar arunca în față: *„n-ai decât s-o faci!”,* dar la fel și senzația pe care o simt în fiecare fibră din corpul meu îmi spune același afurisit de lucru.

De ce mi se întâmplă mie asta? De ce n-a putut să fie o seară liniștită? Voiam doar să mă tolănesc în pat cu un bol plin cu pop-corn și să vizionez unul dintre serialele mele preferate: *Rizzoli and Isles*, un serial polițist pe care îl ador. Îmi strâng palmele în pumni de nervi și scrâșnesc din dinți.

— Păstrează-l, parfumul lui să-ți aducă aminte de mine în miez de noapte, îmi eliberează mâinile, punându-mi tricoul pe după gât și îl îndeasă între sânii mei, fără să-mi ia în seamă cuvintele rostite mai devreme.

Dobitocul. Fără să mai scot un cuvânt care îl poate provoca și mai mult, ies din vestiar, implicit din toată clădirea, înainte să-i mai vină cine știe ce prin minte, și mă opresc în fața mașinii. Suflu precipitat și plec naibii de aici.

Cică să-mi amintesc de el, pufnesc în sinea mea. Mâna mi-e încordată pe volan, ochii îmi sunt fixați pe asfaltul din fața mea, în timp ce talpa mi se apasă tot mai brutal asupra pedalei de accelerație. Vreau doar să ajung acasă. Trupul mi se cutremură în spasme, căci toată adrenalina ce mi-a curs prin vene se evaporă, făcând loc șocului ce îmi îmbracă simțurile cu haina sa. Îmi trag nasul, gonind pe carosabil ca și cum aș fugi de poliție precum un infractor evadat din închisoare. De fapt, fug de Mason Cross, omul acela zici că e scăpat de la balamuc.

În pana mea! Eu nu știu cum să scap de drac și el vrea să rămână lipit de mine? Să-mi bag picioarele-n fundul lui de gorilă. Nu vreau să am de-a face nimic cu unul ca el. Nu mai vreau să-l văd nici măcar în treacăt. Îmi era mai bine când nici măcar nu-l cunoșteam, nu aveam nicio interacțiune cu el sau orice altă tâmpenie. Acum... să se ducă naibii și să îmi dea pace!

Nici nu știu cum de am avut tăria să-l confrunt. Îmi sprijin fruntea de volan câteva minute mai târziu, izbucnind în plâns, apoi îl lovesc cu furie de zici că ar avea vreo vină. Mâinile îmi tremură, plămânii mă ard din nevoia de a respira și simt o durere în piept. Gâtul mi-e uscat, iar ochii mă ustură.

Când termin cu criza, mă las moale în scaun și privesc lung prin parbriz. Sincer, nici nu știu din ce cauză plâng, simt doar nevoia de a o face ca să-mi mai eliberez sufletul, dar îmi pare atât de pustiit. Într-un fel anume, îmi este dor de fratele meu, de orașul meu natal, de lucrurile care mă făceau să mă simt în siguranță, de locurile frumoase de acolo, de oameni, de toate. Aici mă simt goală câteodată, mă simt ca și cum nu m-aș mai recunoaște. Simt că m-am pierdut pe undeva pe drum, iar acum nu mai știu calea de întoarcere spre mine.

Nu știu de câte minute zăbovesc în mașină, dar cred că e timpul să urc în apartament, să fac o baie fierbinte și să mă bag în pat, deoarece îmi simt corpul încordat, sânii sensibili

ca naiba și sunt, oarecum, cam excitată. Cretinul a știut cum să trezească în mine acea scânteie ce-mi face simțurile s-o ia razna. În mă-sa de treabă! Îmi șterg fața de lacrimile rămase și deschid portiera, având cea mai tâmpită noapte posibilă când se întâmplă să îi zgârii mașina vecinului. O să mi se urce în cap când își va vedea frumusețea. Sunt sută la sută sigură că îmi va ține o morală idioată, cum că sunt o șoferiță încuiată la minte, de aceea am parcat atât de strâmb, făcându-i praf bijuteria pe patru roți. Nu o să înțeleg niciodată de ce unii au impresia că dacă părul unei femei e blond, ea trebuie să fie și proastă, de parcă creierul său e de mărimea unei nuci și doar atâta poate.

— Rahat! înjur când văd cât de urâtă e zgârietura provocată din neatenție și-mi încleștez degetele printre firele de păr, înjurând din nou. Futu-i!

Cine m-ar auzi cum vorbesc ar susține că sunt o țărancă venită de pe la vreo fermă rătăcită, care nu știe să se comporte și înjură ca un bărbat. Poate că am crescut la una, dar sunt și eu om, ca toată lumea. Îmi iau telefonul și mă proptesc pe partea cealaltă a mașinii. Staționez pentru un minut cu ochii pe tricoul rămas la mine după ce îmi iau geanta și dau să plec, dar mă opresc. Ceva din mine nu mă lasă să-l fac uitat acolo. Inspir acut, puțin cam zăpăcită pe acțiunile mele și apuc cu mâna tricoul acela nenorocit.

Doamne, în ce m-am putut băga. Oare de ce n-am fost puțin mai deșteaptă să mă prind de unele intenții ale altor persoane? Am crezut că îmi sunt prieteni, dar tocmai ei îți pot și săpa mormântul. Un lucru pe care mi-l spunea tata adesea. Tind să-i dau dreptate acum, chiar dacă atunci strâmbam din nas, dar până nu te împiedici singur de astfel de situații, n-ai de unde să știi că e așa sau nu.

În pana mea! În unele cazuri sunt atât de încuiată la minte, încât nu gândesc înainte de a face ceva. Îmi închid ochii ca să mă relaxez puțin, dar nu mă prea ajută cu nimic. Modul în care Mase mi-a pronunțat numele mă face să tresar

și să privesc în toate direcțiile. Puteam să jur că i-am auzit vocea.

Să-l ia naiba! îl înjur în minte cu speranța că va sughița.

Oh, nu! Nu, nu și iar nu, revin la realitate chiar imediat după aceea, când îmi dau seama că nu îmi găsesc cheile pe nicăieri. Sper că nu mi-au căzut prin vestiarul acela idiot și să mă văd nevoită să mă întorc încă o dată acolo, dând nas în nas cu nemernicul acela. Ar fi prea de tot. Refuz să cred că sunt acolo. Scot tot conținutul genții afară și simt că mă cuprinde panica din ce în ce mai mult, în timp ce inima mea nu mai face față. Mă opresc din căutat și mă scurg efectiv pe beton, aproape izbucnind în plâns pentru a doua oară în noaptea asta. Mă simt ca o paranoică, dar trebuie să mă calmez.

Inspir și expir de câteva ori, apoi îmi continui căutarea, găsind cheile în buzunarul din spate al genții. Împrăștiată mai sunt în unele cazuri. Îmi aduc catrafusele de pe jos și le arunc înapoi în geantă așa cum sunt, ridicându-mă în picioare. Mi-a plăcut, la dracu’! Mi-a plăcut cum m-a luat, cum m-a atins, ca și cum a știut de ce are nevoie o femeie ca să se simtă bine, să i se activeze hormonii și pot să jur că mi s-au udat până și chiloții de la excitația provocată de iscusința lui.

Spre deosebire de cretinii ceilalți, care la douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani zici că se comportă ca și cum în clipa asta și-au descoperit hormonii și că au o sculă în pantaloni cu care să se joace, se vede că el are mai multă experiență. Nu știu, așa simt, așa mi-a dat de înțeles. E faimos, îi cad fetele la picioare, iar eu de ce mama mă-sii stau și mă gândesc la toate astea? Îmi vine să lovesc ceva, pe cineva.

— Karin, ești în regulă? vocea Johannei mă face să încetez din criza în care am căzut, privindu-mă ciudat.

S-a gândit și asta să spună ceva după atâta timp? Mă strâmb fără să scot vreun sunet și o ocolesc, intrând în incinta apartamentului. Mă duc țintă spre camera mea fără

a-mi deschide gura și a-i răspunde, însă mă opresc la jumătatea drumului când Jo îmi vorbește din nou.

— Îmi pare rău! spune tare și pot simți regretul în glasul ei. Vorbește cu mine, te rog! aproape că plânge.

Oftez. Clatin din cap, lăsându-mi geanta să atingă gresia și mă întorc cu totul în spate.

— Știi prin ce zile am trecut din cauza tâmpeniei ăleia de provocare? mă iau tare de ea, aproape urlând. M-am trezit cu cretinul acela azi-dimineață la cafenea, cerându-mi să i-o sug, îți vine să crezi? pufnesc iritată. Ce dracu' sunt eu, vreo prostituată sau vreo damă de companie adunată de pe undeva?

Învârtindu-mă haotic, continui.

— Ca mai apoi să-mi ceară să ne vedem în seara asta în vestiarul de la Skirmix dacă îmi mai vreau telefonul înapoi, îți dai seama? adaug ce am mai pățit până în clipa de față, urlând cât mă țin plămânii. Și cum am nevoie de cutia asta cu ecran, îi arăt telefonul pe care am reușit să mi-l recuperez, a trebuit să merg.

— Karin, doar îmi pronunță numele, înghițind în sec.

Îmi trag nasul din cauza faptului că deja plâng și clipesc des ca să pot vedea bine, cât de cât.

— M-a luat tare, fiind aproape gol în fața mea... *Jeez!* Oricât am încercat să scap de el, n-am reușit. Pe deasupra, m-a mai și sărutat cu forța, atingându-mă între picioare, spun tot ce am pe suflet, simțindu-mă într-un fel ușurată că mi-am descărcat sufletul.

Suflu aer printre buze și îmi înec un suspin.

— Oh! exclamă Jo șocată, închizând repede ușa de la intrare ca să nu ne mai audă și restul scării.

— Partea proastă..., suspin din nou, înghițind saliva care mi s-a acumulat în cavitatea bucală. Partea proastă e că mi-a plăcut, poate prea mult, dacă și acum îmi simt sânii incomozi și sunt excitată ca mama naibii.

E frustrant când ești în situația asta, zici că nu-ți găsești locul, că ceva e lipsă. Nu-mi place, mă face irascibilă, mă

face să-mi doresc să mi-o trag în draci sau măcar să am parte de o masturbare pe cinste. Fir-ar!

— Mase te-a sărutat?! mă întreabă cu un șoc în glas.

— Tu nu ai ascultat nimic din ce dracu' îndrug de cinci minute? mă răstesc la ea și-mi las brațele să se izbească violent de corpul meu.

Îmi dau ochii peste cap ironic, apoi prind breteaua genții între degete și dau să intru în camera mea, însă prietena mea – dacă o mai pot numi așa după toate cele petrecute – nu e dispusă să mă lase în pace.

Oare ce mai vrea acum? Îmi frec ochii din cauza oboselii care pune tot mai multă stăpânire pe trupul meu și, în clipa asta, tot ce îmi doresc e să mă cuibăresc în moliciunea așternuturilor mele.

— Vrei o cafea? seninătatea din întrebarea ei mă uimește. Uite ce e, Karin, oftează scurt și își strânge buzele într-o linie, venindu-i parcă greu să îmi spună ce are de spus. Tot ce-am vrut a fost să fii și tu alături de noi, jucându-te. Te voiam acolo, căci mă simțeam aiurea că nu ești lângă mine, însă n-am crezut vreodată că James și restul vor merge atât de departe, îmi spune totul pe nerăsuflate. Chiar îmi pare rău și mi-e dor de prietena mea.

De ce mă simt prost? Suspin pentru a nu știu câta oară, mă învârt pe călcâie, întorcându-i spatele și intru în camera mea fără să îmi deschid gura. Îmi las lucrurile pe pat. Scap de încălțări, căci deja simt că mă omoară picioarele din cauza lor, îmi masez ceafa și gâtul cu degetele ca să mă mai dezmorțesc un pic, apoi iau doar tricoul lui Mase între degete și mă reîntorc în hol, dar nu o mai găsesc pe Jo acolo. Acum e în bucătărie, lângă aragaz, pregătind cafeaua de care zicea.

Cafea la douăsprezece noaptea?

Ei bine, merge și acum. Mă așez pe scaun, proptindu-mi un picior pe acesta, cu genunchiul la piept și aștept cuminte până când nebuna asta pune lichidul maroniu în cănile noastre obișnuite. Îmi place mult să miros cafeaua proaspăt făcută, parfumul acesteia încântându-mi simțul olfactiv.

Mi-o așază a mea pe suprafața blatului, apoi aduce zahărul, două lingurițe și se așază și ea pe scaunul de partea cealaltă a mesei, ținându-și cana cu cafea între degete. O duce spre buze și soarbe liniștită din ea.

— James și Asher au pus pariu pe mine, care mi-o va trage primul, deschid eu prima conversația, iar Johanna tușește brusc, înecându-se.

— Ce?! e șocată de ce aude.

— Mda! I-a auzit Rowan când au fost o dată la cafenea, fără ca cei doi să sesizeze că era la un pas de ei, îi explic și iau o gură din cafeaua mea după ce am îndulcit-o puțin. De aceea a intrat Asher în camera mea atunci când v-am găsit pe toți aici, așteptându-mă. Voia să mă oblige ca să mă culc cu el, îmi duc mai departe vorbele și ridic din sprâncene.

— Karin... ăăă, suflă aerul printre buze și am sentimentul că îi este greu să-mi mărturisească ceva anume sau probabil îmi scapă mie niște lucruri.

Nu știu. Sunt prea bulversată la ora asta.

— Jo..., îmi mijesc ochii în direcția ei, îndemnând-o să-mi zică ce este.

— Mi-am tras-o cu Asher, îmi aruncă bomba și acum e rândul meu să mă înec cu lichidul din cana mea. Nu e prima dată când se întâmplă, continuă să-mi mărturisească, jucându-se stresată cu degetele. Și... și cred că sunt însărcinată, îmi oferă o altă bombă, iar acum chiar mă înec de-a binelea cu cafeaua, căci nu mă pot opri din tușit.

Mă bat cu pumnul în piept și încerc să-mi revin, privind-o cu ochii cât cepele pe prietena mea. Nu m-am așteptat ca Jo să ajungă în patul lui, mai ales că ea a fost întotdeauna cea rațională și cu capul pe umerii, nu ca mine, chiar și atunci când o mai dădea în bară. Eu, în schimb, m-am aruncat cu capul înainte de fiecare dată și chiar dacă m-am lovit cu el de pragul de sus, tot am continuat pe același drum ca o idioată, poate de aceea am și dat doar peste idioți.

Mă așez mai bine în scaun și încerc să asimilez informația pe care mi-a furnizat-o, dar tot la fel de șocată

sunt că boul acela a reușit s-o ducă de nas în așa fel să-i pice în pat. Totuși, îmi ia câteva minute să îmi revin, dar nu în totalitate. Îmi deschid buzele, venindu-mi să-i spun ceva, dar mi le închid repede la loc, căci habar n-am ce. Îmi dreg totuși glasul, suflu aerul printre buze, întrucât nu e ceva de joacă și vorbesc într-un final.

— Ți-ai făcut vreun test de sarcină care să confirme asta?

O privesc pe sub gene când îi pun întrebarea, luând o altă gură de cafea și mă încrunt brusc când o văd cum se foiește pe scaun. Se uită într-o cu totul altă parte, doar la mine, nu, și își strânge buzele într-o linie. Ceva nu mi se pare în regulă în toată povestea ei, pare prea trasă de păr.

— Johanna! urlu la ea, făcând-o să tresară și aproape că se împrăștie pe jos, dezechilibrându-se de pe scaun. Spune-mi, te rog, că nu i-ai zis nimic lui Asher, continui să-mi bat gura și tot ce face e să roșească.

— Știu exact de ce ai nevoie, schimbă brusc tot subiectul discuției dintre noi două și pleacă precum un fulger de lângă mine, intrând în camera ei.

Ce mama naibii? Îmi încrețesc fruntea, las cana pe masă și mă duc după ea. Trebuie să aflu ce naiba are. Mă mișc puțin greu din cauza furnicăturilor și amorțelii ce-mi traversează piciorul stâng, însă, chiar și așa, ajung în fața dormitorului ei și îmi așez mâna pe clanță. Sunt curioasă de ce anume crede ea că am nevoie, așa că dau buzna înăuntru și o găsesc cu un dildo[16] în mână. Mărimea acestuia e destul de impresionantă. Nu știu ce aș putea să spun sau ce nu, dar sunt surprinsă dacă ea crede că am nevoie de așa ceva.

— Nuuuu! Nu, nici nu mă gândesc! refuz din start, chiar dacă ea nu a zis nimic.

N-am folosit în viața mea un vibrator, nici măcar ca să-l încerc, deci nu mă văd folosind nici acum unul. Mă reîntorc în bucătărie cu Jo pe urmele mele, în timp ce îmi masez tâmplele și simt cum mă ia durerea de cap, neînțelegând ce naiba a apucat-o așa, dintr-odată, de vrea să-mi dea un dildo. Înțeleg că duc lipsă de un bărbat care să mă fută cum

trebuie și să îmi ofere plăcerea în stadiul său natural, dar nici chiar în halul acesta. Dar, dacă stau să mă gândesc bine...

— De ce naiba ai așa ceva în cameră, dacă tot ți-o...? dau s-o întreb, însă mă opresc înainte să-mi duc întrebarea până la capăt. De fapt, știi ceva, nici nu vreau să știu.

Iau cana între mâini și-o duc spre buze, sorbind din cafeaua care aproape că s-a răcit. Tot mă macină pe dinăuntru un lucru și știu sigur că doar ea poate să îmi ofere un răspuns. Oftez și proptindu-mi cotul pe suprafața mesei, privesc lung într-un punct anume, căscând la final. Oboseala începe să-și spună cuvântul, însă tot n-am scăpat de senzația stranie de la sâni sau de faptul că sunt udă între picioare.

— Care-i șmecheria? mă trezesc vorbind după câteva minute.

— Ce vrei să spui? îmi răspunde cu o întrebare, încercând să pară că nu e nimic.

Doar că fix agitația pe care o are în secunda asta îmi dă de bănuit că povestea ei e cusută cu ață albă.

— Jo, fii serioasă! o iau tare din start. Tu n-ai fost niciodată atât de cu capul în nori, încât să rămâi gravidă, deci... care e șmecheria? Și nu încerca să mă duci din nou de nas, că nu ține a doua oară, o atenționez privind-o direct în ochi.

Își închide scurt ochii, oftând spășită și spune în cele din urmă:

— Nu sunt însărcinată, îmi mărturisește sincer de data asta și eu o cred. Doar că... vezi tu, Asher s-a apucat să arate azi la mai toată facultatea ceea ce a filmat sâmbătă seara, când ai primit tu provocarea de a sustrage tricoul lui Mase.

Buzele ei nu contenesc în a se mișca, spunând tot adevărul și aproape că mă prăbușesc pe podea când aud ce-mi zice.

— Stai, ce?! Ce filmuleț? vreau să știu, simțind cum îmi urcă tensiunea.

— Asher și James au dispărut cu două minute înainte ca noi toți să intrăm după tine în clădire ca să te scoatem din vestiar. Nu am știut unde s-au dus, însă după ce am intrat, i-am găsit amuzându-se pe situația în care ei te-au băgat, filmând totul.

Johanna e din ce în ce mai sinceră cu mine, iar eu sunt mută de cele aflate. Îmi strâng palmele în pumni, apoi îi deschid și continui procedura de vreo câteva ori, încercând să mă calmez, doar că nu îmi iese. Nemernicii ăia doi întotdeauna au căutat să mi-o facă, să mă bage în bucluc, dar n-am găsit niciodată explicația plauzibilă pentru care o fac. Nu o găsesc nici acum.

— Și ce treabă are falsa sarcină cu toate astea?

— Mai ții minte ce s-a întâmplat în anul doi? Faza în care au ajuns amândoi să fie lipiți unul de altul, în așa fel încât părea că și-o trăgeau, iar Asher cam era cu pantalonii în vine?

Încerc să îmi dau seama ce s-a întâmplat cu exactitate atunci și, cu cât încep să-mi reamintesc, cu atât luminează și mai tare beculețul aprins deasupra capului meu. Trebuia să fie o farsă inocentă, la naiba! Dar s-a transformat în ceva la care nu m-aș fi așteptat. Țin minte că, după aceea, o perioadă – destul de lungă aș putea spune – toată lumea îi numea poponari, ceea ce nu le-a prea convenit, căci nu mai reușeau să-și facă siesta, cucerind fetele din primul an. Prospăturile, cum le numeau ei. Ei bine, nici mie nu mi-ar fi convenit, într-adevăr, însă nu se compară cu nicio farsă pe care mi-au făcut-o ei mie. Am suferit, în tăcere, tot anul până să scap de eticheta care aproape m-a băgat în depresie, deși mințeam cu nerușinare că sunt bine. Am ajuns până în punctul în care mă credeam și eu pe mine. Nu mi-a făcut niciun bine.

La naiba! Am lipsit chiar și-o perioadă de timp, dându-mi peste cap examenele și alte treburi. M-am simțit de parcă aș fi fost la linia fierbinte atunci când primeam tot felul de mesaje, chiar poze obscene în care mi se cereau tot soiul de

servicii sexuale. Partea proastă a fost că boala de care am suferit în copilărie a recidivat și m-a cam băgat în spital.

Și acum mai sunt dăți în care îmi provoc singură să îmi dau afară tot conținutul stomacului. Nu știu dacă din obișnuință sau reflex, dar e posibil să îmi fi rămas întipărit bine în subconștient, iar trupul meu acționează în cauză atunci când trece printr-o emoție mult prea puternică.

— Deci, dacă nu au reușit să mi-o tragă, acum recurg la altceva? sunt de-a dreptul oripilată, așa că mă ridic de pe scaun și încep să mă plimb dintr-o parte în alta.

Nu am stare, îmi vine să urlu de nervi. Cretinii naibii!

— Karin..., o aud pe Jo cum îmi pronunță numele, dar nu o bag în seamă. Karin..., urlă la mine în final, făcându-mă să tresar speriată și să o privesc nedumerită. Aproape întreaga facultate a pus pariu pe capul tău că Mason Cross va ajunge să ți-o tragă, explodează cea mai mare bombă din noaptea asta și aproape cad pe jos când o aud.

Nu mai știu ce-aș putea spune sau cum să reacționez. Se pare că idioții ăia doi vor răzbunare pentru ceva la care mi-am cerut scuze. Numai eu știu cât am stat să caut jocul acela scârbos pe care și-l doreau, doar ca să le arăt că-mi pare rău pentru ce-au pățit și să îngropăm securea dintre noi. Chiar am crezut că au trecut peste, dar se pare că m-am înșelat amarnic în privința lor. Au fost de la bun început niște cretini afemeiați și așa vor rămâne pentru tot restul vieții lor. Îmi încleștez degetele printre firele de păr și îmi închid ochii, scrâșnind din dinți.

Doamne, ajută-mă! Știu că n-am mai dat cu nasul pe la biserică de când aveam șapte ani, dar, te rog, ajută o păcătoasă, mormăi, adunându-mă de pe jos.

— Of, frate! Îmi vine să-i omor! De fapt, îi omor!

Simt că mi se bulbucă ochii în orbite de la nervii care-mi urcă până în creier, de zici că-mi iese fum pe urechi, iar presiunea sângelui din vene crește în intensitate, făcându-mă să mă înroșesc. Cu astfel de prieteni îți sapi singură mormântul.

— I-am spus lui Asher de falsa sarcină pentru că mi-am dorit să-l bag în sperieți, doar din cauză că-mi rănește prietena.

— La naiba, Jo! De ce ai făcut asta? Știi bine că dacă află că nu e adevărat se va răzbuna și pe tine, o cert pentru că nu s-a gândit un pic la consecințele de după aceea, însă într-un fel anume mă bucur că nu mi-am pierdut prietena, fiind de partea mea. Și totuși, cum l-ai convins că ai fi însărcinată? sunt puțin curioasă la ce metodă a recurs.

— Păi..., face o scurtă pauză și continuă. Înainte să dau nasul cu el am intrat în baie, încercând să găsesc ceva, orice. Așa am găsit-o Sonia care plângea de mama focului, ținând între degetele ei un test de sarcină pozitiv. M-am băgat într-una din toalete, doar ca să-i dau de înțeles că am venit pentru altceva, când, de fapt, am așteptat ca ea să iasă și să pot lua testul din coșul de gunoi, acolo unde l-a și aruncat.

Începe să-mi povestească de unde i-a venit splendida idee. Sunt fără cuvinte.

— Zis și făcut. M-am udat pe față, mi-am pișcat obrajii, m-am frecat la ochi ca să pară că am plâns și după ce-am ieșit din baie, i-am făcut o criză care i-a alarmat pe toți cei prezenți pe hol.

Oare vor mai fi și alte surprize de care nu știu? Pentru că, în clipa asta, vreau să mă înghită pământul. Mă las moale în scaun de parcă m-aș scurge, picătură cu picătură, și privesc aiurea prin jur. Mintea mi-e goală, iar eu sunt ca ruptă în două. Arunc un ochi în ecranul telefonului și îmi vine să mă îngrop cu totul, oriunde, când văd mesajele disperate ale părinților mei.

Nici nu știu ce fel de explicații să le dau cu privire la faptul că nu le-am răspuns până acum, aproape întreg weekendul. Tot ce sper e să nu mă fi dat dispărută, întrucât îi cred în stare de așa ceva. Beau și ultima gură de cafea, gânditoare, îmi mut ochii pe dildo-ul ce tronează acum în mijlocul acestuia și mi-i dau peste cap într-un mod ironic.

— Ia-l de aici și pune-l unde vrei tu, dar să nu-l mai văd, i-l flutur pe sub nas, simțindu-i moliciunea de parcă ar fi o sculă adevărată.

— Păi..., e tot ce-mi răspunde, dându-și o șuviță de păr după ureche și privește în jos, făcându-mă să mă încrunt suspicioasă.

— Doar nu vine la pachet cu niște cătușe, o cravașă și o lenjerie sexy, nu? mă amuz puțin pe seama ei și o dau într-un râs puțin cam forțat.

Doar că modul în care se strâmbă, ridică din umeri și își mușcă buzele îmi face tot zâmbetul să-mi piară de pe chip.

— Nu cred! exclam șocată și surprinsă în același timp.

— Ar fi trebuit să fie cadou de ziua ta, îmi spune repede, ridicându-se de pe scaun și pornește spre camera ei, ca două minute mai târziu să se întoarcă înapoi cu întregul set.

Îmi flutur genele cu rapiditate și îmi măresc ochii când văd lenjeria din dantelă roșie, cătușele cu blăniță în aceeași culoare și cravașa de care pomenisem mai mult în glumă, dar se pare că lui Jo numai de glume nu i-a ars când a ales „jucăriile”.

Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit la un asemenea cadou de ziua cuiva, poate doar de petrecerea burlăcițelor. Un cadou menit pentru mireasă, ca ea să-și poată surprinde proaspătul soț cu ceva inedit și pervers în prima lor noapte ca însurăței. Oricum, apreciez cadoul primit de la ea, chiar și cu atâtea săptămâni mai devreme de ziua mea de naștere, care este pe treizeci și unu iulie.

— Trebuia să-i pui și la acesta o blăniță roșie și era perfect, fac haz pe seama cadoul ei, referindu-mă la penisul ăsta cauciucat și pufnesc în râs alături de prietena mea, imaginându-ne amândouă, cel mai probabil, cum ar fi arătat să aibă „fustiță”.

Mi-a fost dor să ne prostim indiferent de situație. Ne oprim, ne privim una pe alta și ne prindem de mână.

— Deci, suntem în regulă? vrea să știe în ce stadiu a ajuns prietenia noastră și aprob din cap, zâmbindu-i și

dându-i de înțeles că totul e în regulă între noi.

Categoric nu o să mai fiu atât de binevoitoare tura viitoare.

— Și... ai de gând să-i spui lui Asher că nu există nicio sarcină?

Își țuguie buzele, foindu-se pe scaun cu mâinile între picioare și după ce trage aer în piept îmi răspunde:

— Neh! Am de gând să-l mai țin în suferință puțin, îmi zice, hotărâtă să continue cu tortura deja începută. Sunt curioasă de ce este în stare să facă ca să scape de *„problemă”.*

Își cam merită pedeapsa, cu vârf și îndesat, poate așa îi vine mintea la loc, dar e prea puțin probabil la cum îl cunosc eu pe Asher. Mai degrabă ar recurge la alte mijloace, de unde știe că ar putea să-și procure o sumă colosală de bani fără prea multe explicații și toate problemele lui s-ar rezolva ca și cum ai zice „puf”. N-ar fi rău să-l scuturăm de câțiva dolărei, în fond, domnul Lennox e deținătorul principal al lanțului de magazine de bijuterii *„Heavon Deluxe”.*

Nu știu exact cât are de gând Johanna să-l mai ducă de nas, dar sunt absolut sigură că „sarcina” ei îi stă deja ca un ghimpe în coaste lui Asher, nelăsându-l să-și trăiască liniștit viața așa cum își dorește. Îmi prind buza de jos între arătător și degetul mare, fiind cu gândurile în altă parte. Îmi îndrept atenția spre fata din fața ochilor mei, care acum se ridică în picioare ca să pună cănile la spălat. Trag aer în piept ca să-mi umplu plămânii cu el, apoi îi dau drumul și îmi frec genunchii cu palmele.

— Ții minte că tatăl lui Asher e destul de bogat, nu?

— Toată lumea știe asta, Karin! mă apostrofează ea, întorcându-se cu jumătate de corp spre mine, în timp ce bagă sub jetul de apă prima cană. Ce ți-a venit? mă întreabă curioasă.

— Ia gândește-te puțin așa, Jo! Sunt sigură că Asher îți va cere să faci avort, căci el nu poate să devină tată și multe alte rahaturi pe care le va scoate pe gură, încep să-i spun un

fapt despre care știu sigur că se va întâmpla cât de curând. Nu cred că ar fi rău să-l scuturi puțin de bani, știi ce zic?

Zâmbesc ca un drac în direcția acesteia când o văd că se oprește din ceea ce face și se întoarce cu întreg corpul spre mine, apa cu clăbuci scurgându-se de pe mâinile ei pe gresie. Fruntea i se încrețește subit, ca și cum procesează cuvintele pe care i le-am zis, apoi i se înseninează figura și zâmbește.

— Să știi că nu zici tu rău ce zici, îmi ține partea, rezemându-se cu fundul de marginea blatului din spatele ei. Oricum, cam avem nevoie de bani, îmi reamintește de faptul că, foarte curând se apropie ziua chiriei și trebuie să avem banii pregătiți.

Ne privim una pe alta și rânjim ca nemernicele, făurind astfel planul prin care să-l facem – într-un fel sau altul – pe Asher să plătească pentru toate faptele sale. Casc prelung și îmi arunc ochii în ecranul telefonului, constatând faptul că mai sunt doar vreo cinci minute rămase și se face ora trei dimineața.

Nici nu știu când a trecut timpul atât de repede, dar cred că e momentul să mă schimb de haine și să mă bag sub plapuma subțire din patul meu. Îmi iau cadoul primit în avans de la Jo și pășesc alene spre dormitor.

— Și, zi-mi… cum e să-l săruți pe *marele* Mason Cross, încearcă Johanna să mă tragă de limbă, urmându-mă îndeaproape.

— Nu e nicicum, îi trântesc un răspuns sec.

Strâmb din nas pentru faptul că a trebuit să-l aducă din nou în discuția noastră, pe când eu deja începusem să mai uit de ceea ce s-a întâmplat ieri.

— Hai, Karin! Chiar tu, cu gura ta, ai spus că ți-a plăcut, că…

— Rahat! înjur, parcă simțindu-i din nou buzele peste ale mele.

Oftez cu inima grea, închizându-mi scurt ochii și deschid sertarul de la noptiera de lângă pat, aruncând acolo cadoul

de la nebuna din spatele meu. Mă așez pe marginea patului, privind în gol, în timp ce Jo se așază lângă mine. Își pune mâna peste a mea, scoțându-mă din reverie și ridic din sprâncene, privind acum înainte.

— A trezit ceva în mine când m-a sărutat, recunosc serioasă și parcă și acum mai simt încă acel fior pe șira spinării.

— Hm! Așa ai spus și despre alți tipi, deși s-a dovedit că…

— Nu, Jo! E diferit de data asta, îi întrerup vorbele și îmi canalizez privirea în ochii ei. Nu știu, sincer, e ca și cum…, mă opresc brusc pentru că nu-mi găsesc cuvintele potrivite ca să-i pot explica ce am simțit în acele clipe.

Oftez. Nici Dylan, nici Mike sau oricare alt tip cu care mi-am mai tras-o nu au reușit să trezească în mine acel fior care mi-a ajuns până în pântec, apoi s-a revărsat încet prin fiecare fibră a mușchilor mei, gâdilându-mi la final locul sensibil dintre labii și-a staționat acolo câteva secunde, pulsând intens în interior.

— Cuiva i s-au aprins călcâiele după domnul luptător, se împinge cu umărul în mine, chițăind și făcându-mă să îmi măresc ochii.

— Fii serioasă, Jo! pufnesc trecându-mi degetele printre firele de păr ca să le mai aranjez. Tu te auzi ce spui? Nici nu se poate numi atracție, ce să mai zic de iubire, și tu crezi că mi s-au aprins călcâiele după un cretin? Ha, ha! Numai amuzantă nu ești la ora aceasta, îi vorbesc ironic și mă ridic în picioare. Pe mine mă înțeleg, că sunt obosită, dar tu ce scuză ai?

— Sunt gravidă, se scuză sarcastic, oferindu-mi un răspuns care mă face să pufnesc într-un râs colorat, mai ales că acum și-a mai și băgat o pernă mică pe sub haine și se mișcă ca un pinguin – chipurile, mersul specific gravidelor.

Îmi vine să mă ascund, căci nu e bine să ieși în public cu o așa comică, pentru că s-ar putea să dai în boala râsului nebun și nu știu sigur cine s-ar încumeta să te mai și

salveze, de îndată ce și ei ar râde ca nebunii. Nu știu dacă mai sunt în stare să fac un duș, dar tot trebuie să-mi schimb lenjeria intimă. A devenit cam incomodă.

— Hai, gravido! Du-te și fă-ți somnul de frumusețe, eu am de gând să mă bag la somn, o scot, efectiv, afară din dormitor, chicotind și, înainte să pot închide ușa în urma ei, mă trezesc cu perna aruncată direct în față.

— Noapte bună, Karin! îmi spune repede, intrând în camera ei ca un fulger chiar înainte să pot reacționa și să i-o întorc.

Zgâlțâi din cap zâmbind și mă îndrept spre baie ca să îmi fac toaleta după ce închid ușa și iau perna de jos. Încă sunt bulversată de toate, iar gândurile nu îmi dau pace nici în minutul de față. Ele se mișcă dintr-o parte în alta, punându-mi tot soiul de întrebări stupide. Trebuie să încetez cu astea, au trecut.

Îmi frec fața de vreo câteva ori cu palmele și apoi mă bag în pat, trăgând plapuma peste trupul meu. Iau telecomanda în mână și încep să butonez televizorul în speranța că voi găsi ceva care să mă facă să adorm mai repede, dar cum am băut o cafea acum de câteva minute, nu cred că îmi voi închide prea curând ochii.

Găsesc repede un film care-mi captează atenția, așa că îl las să ruleze pe ecran și-mi bag brațele sub plapumă, holbându-mă interesată de ceea ce se va întâmpla pe mai departe. Nimic ciudat până acum, doar un film despre pompieri și cum încearcă aceștia să salveze lumea de la un posibil dezastru, doar că totul se complică atunci când un cutremur zgâlțâie pământul și-i aruncă în teroare pe oameni. Pare interesant filmul.

Secvențele încep să se schimbe una după alta, eu fiind absorbită în acțiunea acestuia până în punctul în care lucrurile încep să se cam încingă, scenele fierbinți dintre protagoniști făcându-mă să mă fâstâcesc subit pe sub plapuma moale. Și încă ce se mai încinge treaba, nu glumă, căci la felul în care se iubesc, cu atâta patimă mă face să-mi

trec limba cu lentoare printre buze, cam pofticioasă. Imaginația începe să-mi joace feste, căci acum, în locul celor doi, mă văd pe mine, dar și pe cretinul de Mase, atât de lipiți unul de altul.

Drace!

Doar amintirea palmelor lui, masându-mi sânii mă face să-i simt ciudat de sensibili, mai ales sfârcurile care mi se freacă de maiou, iar fiorul pe care l-am simțit atunci în vestiar revine, făcându-mi pielea de găină. Mă foiesc printre așternuturi de parcă brusc nu îmi mai găsesc locul și prin minte mă fulgeră un singur gând.

— Nuuu, nu, în niciun caz! îmi spun de parcă m-aș lua la harță cu cealaltă partea a mea.

Mârâi și îmi frec ceafa cu degetele, îngropându-mi apoi capul în pernă pentru câteva secunde. Mă simt frustrată pe dinăuntru deoarece îmi vine să recurg la un asemenea obiect, dar acele durerii pe care le resimt în vintre devin enervante. Totuși, îmi mut privirea pe sertarul de la noptieră și suflu aerul printre buze, bosumflându-mă ca un copil mic.

Pe de o parte, mă mănâncă rău să-l deschid și să văd de ce e în stare cadoul primit de la Jo, dar, pe cealaltă parte, e ceva ce mă reține. Nu știu de ce naiba mă gândesc la un asemenea lucru, mai ales că n-am încercat niciodată să-mi provoc plăcere cu ajutorul vreunei jucării sexuale, exceptând banana pe care Mike mi-a înfipt-o fără vreun avertisment în mine, crezând că o să-mi placă, când, de fapt, gestul mai mult m-a dezgustat.

Dar cum nu văd niciun bărbat prin zonă la ora asta, scrâșnesc din dinți și mă reped spre sertar. Trebuie să recunosc că arată ca ceva real. Înghit în sec și, brusc, îmi simt gâtul uscat în timp ce întorc obiectul pe toate părțile și încerc să-mi dau seama de ceea ce trebuie să facă, în afară de faptul că trebuie să fie introdus *acolo*.

Înghit în sec pentru a doua oară și, după ce găsesc de unde se pornește, acesta începe să se miște. Să mă ia naiba! Se vede că sunt o necunoscătoare în materia jucăriilor

sexuale, dar dacă tot îl am, mă cam roade curiozitatea să văd cum este. Îmi vine să mă ascund undeva, fiindu-mi rușine că mă gândesc să încerc așa ceva. Renunț, oprindu-l și încerc să mă concentrez pe film, însă starea pe care o am tot nu vrea să plece și să-mi dea dracului pace. Futu-i!

Karin! îmi răsună atât de senzual și de provocator în urechi, făcându-mă să tresar instant, privind de jur-împrejur după cretinul acela. Mi-a dat fiori ce mi-au zbârlit pielea, dar într-un mod anume mă și excită atunci când îmi pronunță numele ca o șoaptă senzuală menită să ajungă prin anumite părți ale corpului.

Îmi mușc violent cu dinții buza de jos, închizându-mi ochii și încep să-mi plimb mâinile pe întreg corpul meu. Îmi strâng sânii în palme și mă joc cu sfârcurile întărite între degete, ceea ce îmi trimite impulsuri electrice direct în vintre și apoi în zona dintre coapse, pulsând într-un mod haotic. Printre buze îmi iese o cantitate mare de aer ca un suspin, începând să respir mai sacadat atunci când degetele-mi ating feminitatea peste material. Mi le strecor atât în pantalonii scurți, cât și în lenjeria intimă și încep să-mi stimulez clitorisul, dar mă opresc când îmi aduc aminte de cadoul de la Jo.

Acum e acum, bombăn în sinea mea și cuprind între degete dildo-ul, dându-i drumul, dar nu înainte de a scăpa rapid de hainele care mă incomodează de la brâu în jos. Trag aer în piept și-mi bag mâna sub plapumă, simțindu-mă emoționată. La naiba! Mă simt ca la prima experiență sexuală, doar că sper să fie mai plăcut, nu ca atunci. Actul acela s-a consumat repede, terminându-se cu o ușoară durere, lăsându-mă neîmplinită, întrucât numai plăcerea despre care îmi spuneau toți că e wow atunci când te dezvirginezi nu am simțit-o. Mă simțisem goală, fusesem goală și totuși lipsise ceva.

De îndată ce-mi apăs clitorisul cu jucăria, stimulându-l, mă simt ca trăsnită până în străfundul sufletului, atingerea făcându-mă să gem, să suspin, să nu mai știu de mine.

Dacă așa se simte doar presându-l de sexul meu, sunt curioasă cum se simte înăuntru. Oh, frate! gândesc, proptindu-mi capul pe pernă și îmi mușc obrazul pe dinăuntru de cum îmi depărtez mai mult picioarele, pregătindu-mă pentru ce urmează. Gem moale. Îl centrez la intrare, suspinând după acea plăcere și îmi strâng buzele într-o linie cu cât încep să îl introduc și mai adânc în mine, intensificând astfel senzațiile pe care mă face să le simt prin tot corpul.

Oh, la naiba! Pieptul îmi urcă și coboară ritmat, fiind tot mai plin de broboane de transpirație cu cât execut mișcări dese, puternice și destul de adânci. Spatele mi se cabrează sub presiunea plăcerii care începe să-mi scuture trupul în valuri, eu gemând ca nebuna. Sunt tot mai pierdută în senzațiile care-mi pulsează până în pântec, încât ajung să dau plapuma la o parte, căci nu mai pot de cald ce mi-e. Pot să jur că simt o mână peste a mea, ghidându-mi mișcările.

Karin, parcă-i aud din nou vocea lui Mase, pronunțându-mi numele atât de senzual, într-o șoaptă menită să mă ia dracu', chiar în dreptul urechii mele. Gem din nou, prinzând așternuturile în pumn cu cât plăcerea mă învăluie treptat, răscolindu-mă pe dinăuntru.

— Sfinte drace! îmi scapă printre buze.

Îmi strâng coapsele între ele, deoarece abia mai fac față plăcerii, aceasta ducându-mă până în punctul de a simți și al doilea orgasm, despicându-mă de-a dreptul.

Încep și mă calmez treptat după ce reușesc să-l opresc și scâncesc atunci când îl scot din mine. Îl privesc cu niște ochi somnoroși, nevenindu-mi să cred că așa ceva te poate duce într-o altă lume, de parcă ai fi un drogat. Mă cuprinde exasperarea când mă gândesc că un obiect mi-a provocat nu doar un orgasm, ci două, iar un idiot de bărbat nici măcar unul. Ok, să nu exagerez, a fost una, poate chiar două dăți în care am simțit câte un orgasm, dar și ăla pe jumătate, căci tipul a terminat prea repede, apoi i-a fost lene să mă termine și pe mine. Grozav, ce pot să spun. Totuși, Mase m-a bântuit

chiar și în acest moment intim, de parcă ar fi fost lângă mine, savurând scena minut cu minut, atunci când în timpanele mele l-am auzit rostindu-mi numele. Fir-ar!

Îmi încleștez degetele în păr și ațintesc tavanul cu privirea.

Îmi vine să-l omor!

Capitolul 10

Karin Sanders

„Poți să te prefaci pentru un minut?”

30 Mai 2019, Joi

Două săptămâni și jumătate au trecut fără prea multe incidente relevante de când cu Mase și alte nebunii care m-au bulversat total, răscolindu-mi sufletul și încrederea în oameni. Nu crezusem vreodată că voi ajunge să fiu dezamăgită de persoanele pe care le numeam cândva prieteni, întrucât mai niciodată nu mi-au dat un motiv s-o fac, doar că noaptea aceea a fost clicul declanșator care m-a trezit la realitate.

Cred că ar fi trebuit s-o fac cu mult timp în urmă, să-mi deschid ochii în anumite privințe, poate azi nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Însă, dacă e să o iau pe partea cealaltă, în majoritatea timpului recurg la demența pe care am ajuns să dau vina constant pentru a-mi explica comportamentul superficial și lipsa de gândire în „n” cazuri. Ca și indivizi, ne aburim în fiecare clipă că dacă facem așa sau pe dincolo vom fi văzuți mai bine în societate. Că vom părea mai inteligenți, deși urlă prostia în noi, dar când totul merge pe făgașul normal, așa cum cred cei sus puși, de ce să ne mai plecăm capul și să-i ajutăm pe cei nevoiași? Putem recurge la cea mai simplă metodă de a rămâne pe piedestal, împiedicându-i pe cei de jos ca să ajungă sus. Suntem o națiune de oameni egoiști, oameni care se gândesc doar la bunăstarea propriului sine, uitând cu desăvârșire de micile plăceri ale vieții și de faptul că și noi am plecat cândva de jos.

— Jo, putem vorbi?

Asher apare de nicăieri, trăgând-o de braț ca s-o oprească chiar cu câțiva pași înainte să ajungem în sala de cursuri. Azi se țin cursurile de artă în sala mare, poate de aceea sunt puțin curioasă și nerăbdătoare să aflu pe cine anume a găsit doamna profesor Mackenzie să ne fie modelul după care să schițăm frumos portretul pe coala de hârtie. Ador să desenez, o fac de mic copil, chiar dacă la început au fost doar niște mâzgălituri, dar, cu cât am continuat și nu am renunțat, am creionat o întreagă poveste.

A fost întotdeauna refugiul meu, acea portiță de scăpare din lumea reală, de gura rea a omenirii care nu a știut altceva decât să denigreze pe alții. Faptul că am fost întotdeauna o fetiță durdulie nu m-a ajutat mai deloc în a-mi face prieteni, din contră, am fost marginalizată constant doar pentru că fusesem o *„balenă eșuată”*, așa cum mulți copii mă numeau. A fost o perioadă în care am ajuns să mă urăsc pe mine însămi, să urăsc felul în care arătam, dorindu-mi cu ardoare o schimbare, așa că am recurs la lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Mă provocam de una singură să-mi fie rău ca să pot da afară tot ceea ce mâncasem cu câteva minute înainte, ca apoi să înfulec o altă porție de mâncare, alte câteva minute mai târziu. Fusese un ciclu toxic din care nu reușisem să ies, devenind în scurt timp o dependență și toate astea doar pentru că îmi doream să slăbesc, să arăt bine pentru a putea să mă integrez în anumite cercuri.

În tiparul oamenilor perfecți.

Dar aveam să aflu că mă omoram cu zilele, căci acțiunile mele au venit la pachet cu reacții adverse. Aveam perioade în care mă simțeam slăbită, chiar leșinam în multe părți ale zilei, iar inima mea bătea într-un ritm alert, în timp ce stomacul și flora mea intestinală nu mai făceau față. Orice încercam să bag în gură dădeam instant afară, efectul acțiunilor mele prostești, asta până când mama s-a prins și m-a internat forțat într-o clinică ca să-mi revin. Stările de sevraj în care cădeam adesea erau groaznice, căci trebuia să mănânc după cum mi se dădea, nu după cum îmi doream eu.

Și nu orice fel de mâncare, tocmai asta mă înnebunea, având stări de zici că eram o crizată nebună. Fuseseră dăți în care crezusem că urma să mă sufoc, căci camera părea că se micșora în jurul meu, sau dăți în care nu făceam nimic, doar stăteam turcește pe jos, cu capul căzut într-o parte, ochii goi și cu privirea ațintită într-un punct.

Zilele au trecut repede după ce corpul meu a început să revină în parametrii normali și, cu cât îmi reveneam mai mult, cu atât mă speria și mai mult gândul că am să redevin acea *balenă* de care toată lumea făcea haz. De aceea a trebuit să învăț să mă accept așa cum sunt, iubindu-mi imperfecțiunile. Am ales să fac sport, croindu-mi drumul spre o cale mai sănătoasă de a da jos kilogramele care mă incomodau și, chiar dacă și acum mai sunt momente în care mai recurg la gestul meu stupid, nu îl duc la extrem. Sau așa vreau eu să cred.

— Nu, nu putem! glasul Johannei mă scoate dintre gândurile în care am căzut ca într-o visare cu ochii deschiși, tăindu-i lui Asher craca de sub picioare din prima, fără vreo explicație.

Își recuperează brațul, dar când să mă urmeze la curs, cretinul ăsta nu are de gând să se dea bătut și o oprește din nou.

— Dacă încerci iar să mă convingi că cel mai bine e să avortez, te anunț de pe acum că n-am s-o fac, îi vorbește prietena mea pe un ton grav ca să se facă bine înțeleasă, împungându-l cu degetul în piept. M-am hotărât să păstrez copilul, Asher! îi trântește o veste pe care nu o digeră mai deloc boul, mai ales că deja e alb ca varul la față și se dă cu un pas mai în spate, clătinându-se pe picioare.

Johanna, în schimb, se întoarce cu fața spre mine și își mușcă cu putere una dintre buze doar ca să nu izbucnească în râs, dându-se astfel de gol. Cum că, de fapt, nu e deloc însărcinată și că totul a fost pus la cale pentru a-l determina pe el să plătească pentru ceea ce mi-a făcut mie. Și, într-o

oarecare măsură, chiar și ei, dar și celorlalte fete pe care le-a dus de nas doar ca să-i ajungă în pat.

Se pare că dobitocul recurge la tot felul de declarații și gesturi siropoase, clișeice, văzând că-i merge, doar că acum și-a cam găsit nașul. Îmi arunc privirea în ecranul telefonului și constat că mai este doar un minut până când vor începe cursurile și suntem conștiente amândouă că, odată întârziate la ora doamnei profesor Mackenzie, nu mai avem voie să intrăm. Nu e primul profesor care procedează astfel. Îi fac semn acesteia că trebuie neapărat să intrăm, însă parcă e un făcut, că nu mai scapă de idiotul de Asher. Era de așteptat să se țină și acum ca un cățeluș de Johanna, deși mai are dăți în care face câte-o criză de nervi, atrăgând atenția tuturor de pe hol.

— Jo, eu..., dau să spun, dar mă opresc.

Nu mai are rost să o conving să vină la curs – un lucru cam imposibil în momentul de față –, așa că intru ca un taifun în sala mare chiar înainte ca ușile să se închidă. Răsuflu ușurată că am reușit să nu întârzii la ora aceasta și mă așez pe locul meu, lăsând ghiozdanul să-mi pice la picioare.

Îmi cuprind ceafa între palme și îmi mișc capul când într-o parte, când în alta ca să îmi dezmorțesc mușchii adormiți, apoi îmi iau ghiozdanul între degete și scot din el setul de creioane speciale *Pitt Monochrome Graphite Faber–Castell.*

Mi le doream de foarte mult timp, iar acum, când le am în mâna mea, îmi dau seama că le ador. Modul în care pot creiona cu atâta finețe fiecare curbă al corpului, fiecare contur al feței pe coala albă de hârtie mă face să mă simt ca un maestru al artei. Îmi aranjez punctul de lucru și îmi îndrept postura când profa își face apariția, radiind toată numai a fericire. O privesc cu o sprânceană arcuită, întrucât nimeni nu a mai văzut-o vreodată intrând la ore cu un zâmbet cât China de mare. De fapt, ea mai niciodată nu zâmbește, de aceea mi se pare ciudată starea ei de spirit. Ori și-a tras-o azi-noapte, ori a câștigat la loterie de e așa de

binedispusă. Una din două, însă nimic nu mă pregătește peste ce „fericire” dau cu ochii. Când în încăpere își face apariția trupul bine lucrat și acoperit de câteva tatuaje al unei matahale pe care o recunosc, având în jurul brâului doar un cearșaf și un rânjet de drac pe buze, simt că s-au deschis porțile Iadului și am fost absorbită acolo.

— Futu-i! îmi scapă printre buze o înjurătură, ceea ce o alertează pe doamna Mackenzie.

Bravo, Karin! Mai tare de atât n-ai putut să înjuri? se ia de mine vocea mea interioară și mă roade că nu pot să-i trăsnesc una în față, doar ca să-i mai tacă gura. *Nicio șansă, pisi!* mă maimuțărește și simt cum una din buze îmi zvâcnește de frustrare.

— Sanders, ai face bine să iei peste o sută cincizeci de puncte, altfel te pic! doamna profesor Mackenzie mă atenționează, amenințându-mă pe un ton ridicat și aspru, făcându-l pe Mase să-și întoarcă ochii în direcția mea.

Rahat! Ce mama mă-sii caută el aici? mă revolt de data asta în gând și mă ascund după șevalet ca să nu-i mai văd mutra, dar nici el să nu mă mai poată vedea pe mine. Pot să jur că zâmbește în continuare ca un drac împielițat. Îmi vine să-i spun să se ducă dracului, dar e foarte posibil să-l fac mai mult să râdă. Și, sincer, numai chef de probleme cu profa nu am. Și așa e pornită pe persoana mea, și dacă nu dau tot ce-i mai bun din mine acum, mă pică idioata. Nu că aș avea din ce cauză să pic, însă am sentimentul că are ceva cu mine special, altfel nu găsesc motivul pentru care să nu mă treacă. Sunt de zece ori mai bună la desen decât oricare din încăperea asta, care zici că se tot micșorează încetul cu încetul. Și o știe și ea, însă presupun că...

Nu mai presupun nimic, căci niciodată nu mi-a spus cu vocea ei pițigăiată: *„Felicitări, Karin! Ai făcut o treabă excelentă.”* Marmota. Să-și îndese în dos toată mărinimia ei și laudele la adresa altora, eu n-am nevoie de ele.

Mackenzie își drege glasul, punându-și la suprafață figura serioasă și își ia palma dreaptă în stânga, privindu-ne pe

fiecare în parte cu superioritate. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap la cât de îngâmfată pare, însă îmi reprim gestul și continui să fiu atentă la ce are de gând să ne împărtășească.

— După cum bine știți, pentru unii dintre voi ora aceasta va conta enorm de mult la nota finală, accentuează fiecare cuvânt în parte, plimbându-se printre noi și aruncând ocheade otrăvitoare celor care au absentat mai mult de o dată de la cursurile dânsei, printre care și eu.

În timp ce profa își răcește gura adresându-ne cuvinte sfinte, Mason se așază confortabil pe micul piedestal din mijlocul încăperii, așteptând. Își freacă palmele una de alta, ochii lui făcând instant contact cu ai mei atunci când mă las mai într-o parte – chipul meu ivindu-se de după șevalet – și-l surprind privindu-mă printre gene, cu un rânjet poznaș dansându-i pe buze. Revin la locul meu și mă bucur că nebuna asta de profă și-a pus lacăt la gură, însă mă bucur degeaba atunci când *marmota* vorbește din nou.

— Astăzi avem deosebita plăcere ca cel mai mare campion al luptelor libere, Mason Cross, să ne fie model pentru această lucrare...

Mason Cross, dracul dracilor, o maimuțăresc iar pe profă în sinea mea, strâmbându-mă și mișcându-mi buzele în timp ce-mi rotesc ochii ironic, dar fără să scot vreun sunet.

— Domnișoară Sanders, vă distrați? tresar când Satana e chiar în dreptul meu, tunând, și îmi vine să mârâi nervoasă când aud râsul lui Mase ajungând până la timpanele mele, împreună cu ale celor din jur.

De unde draci a mai răsărit și asta? Hocus-pocus? E cumva Houdini? Ridic pasiv din umeri și fac mătănii în sinea mea că a dat Domnul să plece de lângă mine fără să mai zică ceva.

Trebuie să fiu mai atentă, altfel risc să fiu scoasă afară sub o ploaie de râsete – deja m-am făcut de mândra minune – , iar jigodia să rămână să se amuze pe seama mea. Îmi scot capul de după șevalet chiar când Mackenzie e cu spatele la mine și fac ceva copilăresc atunci când aleg să

scot limba către Mase, acesta zâmbind și răspunzându-mi printr-un gest ascuns, de parcă mi-ar fi dat de înțeles că risc să rămân fără limbă dacă o mai scot printre buze afară.

Ai vrea tu, i-aș spune, dar mă retrag înainte să mai observe ceva profa și încep să-mi fac schița după ce scot un creion din cutia de metal. Trasez concentrată linii fine pe suprafața colii albe de hârtie, aruncând din când în când câte o privire spre Mase, fiind obligată să-l privesc mai mult decât aș fi făcut-o... decât aș fi vrut s-o fac. Îi cercetez atentă fiecare curbă a corpului său, fiecare mușchi ieșit în evidență sub cele câteva tatuaje pe care le poartă cu mândrie. Bicepșii tonifiați, conturul dur al feței care nu trădează vreo emoție. Îmi simt obrajii ușor înflăcărați cu cât ochii acestuia continuă să stea fixați în direcția mea.

Chiar dacă nu mă uit la el constant – așa cum o fac mulți dintre colegii mei, doar ca să le iasă desenul perfect –, eu prefer să-mi folosesc ochii minții pentru a mi-l proiecta ca și cum s-ar afla la un pas în fața mea, ca fiind eu cea care îi dă viață. Ochii de un albastru electrizant par mult mai luminoși, ca și cum ar avea o sclipire ciudată oglindindu-se în ei, iar felul în care limba sa pătrunde printre buzele cărnoase mă face și pe mine să-i urmez gestul de parcă aș fi hipnotizată. Nici măcar nu mi-am mai scos capul de după șevalet și tot pot să-i văd figura, buzele moi pe care buzele mele ar dori din nou să le atingă. Respirația caldă care-mi furnică și acum pielea.

La naiba! Îmi închid ochii scurt ca să-mi revin, dar cred că mai rău fac. Fir-ar! Se joacă cu mintea mea, iar eu, ca o proastă, îl cam las s-o facă. Clatin din cap și încerc să-mi revin în simțiri, adunându-mi mințile înainte să mi le pierd pe drum. Decid să nu mai las nimic să-mi distragă atenția de la ceea ce am de făcut și continui să duc desenul spre finalizare.

— Hm! aud în spatele meu ca un oftat și știu că doar profa poate fi.

E tot ce știe să-mi zică, nimic mai mult, și chiar dacă la început voiam ca timpul să treacă pe nesimțite, ei bine, acum aș vrea să mă teleporteze cu toate de-a gata într-o altă dimensiune din spațiu și timp. Clipesc lent, mă dau puțin mai într-o parte și privesc înainte, apoi revin la locul meu, mai trec creionul de câteva ori acolo unde simt că trebuie și mă opresc. Așez creionul înapoi în cutia de metal și mă uit intens la creația finalizată din fața mea. Până și privirea din aceasta pare că mă străpunge până în suflet, ceea ce mă face să-mi strâng rapid catrafusele și să ies din sala de clasă. Sunetul clopoțelului anunță imediat pauza, iar eu nu mai rămân nici măcar să-mi spună profa ceva despre proiectul înfăptuit în cele două ore. Pur și simplu nu îmi mai doresc să fiu aici.

— L-am stors pe Asher de bani, îmi vorbește Johanna destul de entuziasmată de reușita sa după ce reușește să mă ajungă din urmă, dar eu nu-i răspund, ci continui să merg țintă spre ieșire. Karin... Karin, ce s-a întâmplat? mă oprește într-un final, postându-se în drumul meu. S-a luat profa de...?

— Cât tupeu pe el, mârâi ieșită din minți. De ce dracu’ a venit aici? continui să bâigui, plimbându-mă dintr-o parte în alta agitată. De ce tocmai aici? Putea să meargă oriunde altundeva. Futu-i!

Îmi frec palmele una de alta din cauza nervozității care mi-a invadat corpul și încerc să-mi reglez modul în care respir. Prin minte îmi trec tot felul de absurdități și încerc să găsesc un răspuns plauzibil pentru faptul că el e aici, căci ceva din mine mă alertează că nu a venit doar ca model, ci să mă scoată și pe mine din minți.

— Stai, nu înțeleg! Ce tot îndrugi acolo? vrea să știe prietena mea, așa că mă oprește din a face vreo gaură în ciment, punându-și palmele pe umerii mei.

Mă scutură puțin ca să-mi revin în fire, holbându-se ca o psihopată la mine și încearcă din nou să mă descoase.

— Karin, despre cine...?

— Mase! Mason Cross a fost aici, e aici, încerc să-i explic cât pot de bine. El a fost modelul pe care a trebuit să-l

desenăm, turui ca o moară stricată, gesticulând din mâini.

Nici nu știu de ce îmi simt inima pompând atât de repede sângele prin artere sau de ce simt o slăbiciune stranie în mine. Crezusem că atunci fusese ultima dată când aveam să-l mai văd, părea atât de clar că totul a revenit la normal, exceptând unele mici schimbări, însă faptul că l-am revăzut azi a reaprins amintirea acelor câteva zile ce mi-au devenit coșmar.

— Oh, rahat! exclamă Jo și mă încrunt.

Îmi rotesc capul spre direcția în care ochii ei privesc și îl văd din nou. De data asta e îmbrăcat într-o pereche de blugi negri, cam lăsați pe șolduri și un maiou alb ce-i scoate tatuajele de pe brațe și mai în evidență. E cu doamna profesoară, a cărei gură nu mai tace de zici că-i face avansuri, poate-poate reușește să-l facă să cadă în mrejele ei seducătoare, doar că pe Mase nu prea pare să-l intereseze așa ceva. E mult prea concentrat pe altcineva și deloc la ce spune tipa de lângă el. Contactul nostru vizual nu ține mai mult de un minut, căci decid să îi întorc spatele și să-mi continui drumul spre casă cu Johanna lângă mine.

— Vrei să comandăm ceva pentru acasă? sparge liniștea dintre noi două. Nu de alta, dar de mâine trebuie să mă prefac că am avortat și alte tâmpenii. Să fac pe smiorcăita și...

— Nu știu! răspund scurt, mai mult absentă decât prezentă. De ce a fost aici? gândesc cu voce tare și mă așez pe o bancă ieșită în cale, acum că am ajuns în parc.

— Poate ți-e sortit, mai știi?! afirmația Johannei mă trăsnește până în moalele capului și tușesc, înecându-mă cu aer.

— Jo?! țip.

— Ce? Poate că tipul chiar te place, te-ai gândit la asta?

— Marele Mason Cross să mă placă? Pe mine? Ha! Bună glumă, pufnesc surprinsă de cele spuse de către ea.

Rânjesc de parcă aș fi un personaj diabolic din filme și mă opresc instant, fulgerând-o cu privirea.

— De unde ți-a venit ideea asta? o chestionez rapid. Tipul ăla știe doar să marcheze și atât, nu vezi cum îi cad fetele la picioare? Plus de asta, ce te face pe tine atât de sigură că dacă el, să presupunem că mă place, îl plac și eu? îi pun întrebare după întrebare.

— Îl placi? vrea să știe ce poate ascunde inima mea, fluturându-și genele lungi – recent puse – spre mine fără să-mi ia în seamă întrebările.

— Nuuu!

Mă ridic instantaneu în picioare și o iau înainte prin parc, trăgându-mi mai bine breteaua ghiozdanului pe umăr și îmi încrucișez brațele sub sânii. Ce naiba să-mi placă la cretinul acela? Îmi mușc limba ca nu cumva gura mea să scoată prostii pe ea și îmi las capul ușor pe spate, privind în sus. E senin, constat ochind cerul care acum începe să capete niște tente de portocaliu cu un pic de vișiniu pe alocuri, dar și o ușoară culoare de roșu, ceea ce îmi dă de înțeles că soarele apune.

— Nu-mi vine să cred, îl placi, afirmă din nou lucruri care mă irită pentru că sunt neadevărate.

— Ți-a făcut ceva Asher de ai luat-o razna? îi arunc o strâmbătură și-mi trec degetele printre firele de păr, rotindu-mi ochii de jur-împrejur.

Urăsc când dă cu presupusul.

— Hai, Karin! Chiar tu ai admis că ți-a plăcut cum te-a luat și…

— Da, poate pe partea sexuală, căci pare să știe exact ce își dorește o femeie, dar n-am admis niciodată că mi-ar plăcea de el, Johanna! ridic tonul la ea vădit enervată, voind mă fac înțeleasă.

Subiectul Mase din ultimul timp deja îmi provoacă acid la stomac.

— Atunci, de ce nu-i propui să v-o trageți ca să scapi de obsesia asta și gata? îmi oferă unul dintre sfaturile ei.

Efectiv am ajuns să urlăm una la alta în mijlocul parcului, și pe măsură ce întunericul începe tot mai mult să acapareze

orașul Miami, mă miră faptul că nimeni până acum nu s-a oprit ca să se holbeze ciudat la noi.

— Nuuu, mersi! refuz vehement ceea ce îmi propune. Sfaturile tale în materie de bărbați și sex nu prea au dat roade, mai mult m-au băgat în încurcătură.

Practic, am ajuns s-o cert.

— Fie! își dă ochii peste cap iritată.

Scrâșnesc puternic din dinți de aproape că-mi sare smalțul de pe ei, pentru că nu ajungem niciunde cu toată tâmpenia asta și deja simt că mă paște o durere de cap.

— Dacă îi propun așa ceva o să spună că duc lipsă de..., îmi închid ochii. O să mă creadă țicnită și, pe deasupra...

— Îl aștepți pe Făt-Frumos venind pe un cal alb, mă ironizează Jo, întrerupându-mă. Bărbații perfecți nu există în lumea reală, Karin! Aceia fac parte din cărțile pe care le citești.

— Nu înțelegi, nu? N-am nevoie de un Făt-Frumos, nu sunt nici eu Cenușăreasa, fac semn spre felul în care arăt. Vreau doar pe cineva care... nu știu. Să mă țină în brațe, spre exemplu. Nu e ca și cum aș vrea să mă mărit la aproape douăzeci și trei de ani, Jo! Apoi să fac câțiva plozi și să mă așez la cratiță.

— Ești nebună.

Mă încrunt.

— Ha?!

— Arăți foarte bine, Karin! Încetează să te mai complexezi atât, nu mai ești copilul acela, mă trage de urechi la figurat și îmi las privirea în jos, căci îmi simt ochii împunși de lacrimi. Uită-te la mine, îmi cere și își așază degetele sub bărbia mea, ridicându-mi ochii ca să o privesc. Nu sunt nici eu trasă prin inel, dar nici o balenă, și totuși îmi merge, chiar dacă nu întotdeauna.

La naiba!

Știe cum să mi-o arunce în față ca să regret ce spun.

— Aveți dreptate, atât tu, cât și Rowan, spun într-un târziu, pe un glas ușor răgușit. Mă sperie gândul că poate...

— Lasă gândurile negative, Karin, nu-ți fac deloc bine. Trăiește-ți viața, căci până la urmă doar una avem. Mai bine s-o facem să conteze, chiar dacă vom trece prin multe obstacole ca să putem fi fericite, îmi cuprinde brațul cu degetele drept susținere atunci când simte că sunt pe cale să clachez. Nimic nu e perfect, dar mai bine să fim noi acele ciudate într-o lume aparent normală, decât pe aceeași lungime cu restul.

Morala ei mă face să văd totul într-o altă perspectivă. Încă de mică m-a complexat al naibii de rău greutatea pe care o aveam, iar jignirile celor din jurul meu m-au făcut să îmi găsesc alinarea în mâncare, ca apoi să-mi fac singură rău, provocându-mi să vomit.

— Ne vedem acasă? o întreb din dorința de a fi eu cu mine, iar ea îmi răspunde încuviințând din cap. Mă duc să mă plimb puțin.

— Mâncare chinezească?

Strâmb din nas.

— Atunci am să cer specialitatea casei, să văd ce au, dacă nu... mai bine KFC?

— Să fie cu sos de usturoi, ucidem câțiva vampiri în noaptea asta, spun și ne apucăm amândouă să râdem.

Îmi oferă o îmbrățișare scurtă și după aceea mă lasă singură, ea îndreptându-se spre stația de autobuz, în timp ce eu mă afund tot mai departe prin parc. Sunt învăluită de tot felul de gânduri când telefonul începe să-mi vibreze în buzunarul din față al pantalonilor trei-sferturi. Îl scot ca să văd cine mi-a scris.

Poate e de la Johanna, întotdeauna îmi trimite poze cu mâncare ca să-mi facă poftă și să grăbesc pasul spre casă, însă nu cred că a ajuns ea atât de repede la destinație. Doar că odată ce ecranul se luminează, dezvăluindu-mi mesajul de la fratele meu – ceea ce nu m-am așteptat – îl deschid rapid și îmi trec ochii peste cuvintele scrise:

Derran: *„Hei, surioară! Cum o mai duci? Sper că ești la fel de frumoasă cum te știu* 😊 *. Eu sunt pe undeva prin*

Franța în această clipă, însă mâine sau peste o zi nu știu pe unde voi ajunge. Mi-e dor de tine, sper să te văd curând, deși nu știu când voi ajunge în Miami. În orice caz, lasă-mi cheia în locul obișnuit. Îți trimit o îmbrățișare de urs și... las-o mai moale cu băieții. Nu vreau să ajungi prea crăcănată. Ai grijă de tine. Te iubesc!”

Mesajul lui mă face să rânjesc, mai ales la partea cu *„las-o mai moale cu băieții”* și *„nu vreau să ajungi crăcănată”.* Slavă cerului că parantezele dintre picioarele mele nu sunt foarte evidențiate, sunt exact cât trebuie, și cât despre băieți, aș putea să-i mai dau naibii, doar am unul fidel acasă. Bine, poate doar partea importantă de jos, căci, în rest, presupun că l-am cam pierdut pe drum. Eu și băieții nu prea suntem pe aceeași conexiune, încă n-am găsit tipul care să mă facă să îmi pierd mințile, fie și numai în pat. Sau poate că nu mi-am ales bine orientarea, nici eu nu știu.

Dar din câte am verificat ultima dată, tot bărbații îmi plac, deși nici femeile nu-s de lăsat. Doamne! Ce gânduri mă năpădesc la ora asta. Inhalez o cantitate de aer în piept și îmi continui plimbarea. Mă simt mai împăcată în suflet că fratele meu e bine.

Chiar nu mai știam nimic de el de mai bine de câteva luni de zile, iar faptul că acum mi-a scris mă bucură. Îmi este dor de el. Mi-e dor de dățile în care ne certam de la orice prostie, chiar și pe care să pună stăpânire pe televizor, deși tata câștiga de fiecare dată. De tachinările de zi cu zi sau de farsele pe care ni le făceam doar ca să ne scoatem din pepeni.

Zâmbesc când figura lui îmi apare în fața ochilor în următoarea poză. E atât de nebărbierit și cu părul lung, încât îl pot confunda cu un boschetar de pe stradă. Strâng cu putere telefonul în mână și îmi simt inima cât un purice când, deodată, se aud niște fluierături venite de undeva din stânga mea, urmate de voci de bărbați. Oh, la naiba!

— *Hei, frumoaso!* spune unul dintre ei și fac prostia de a mă întoarce cu privirea în spate ca să văd cine e.

Nu-i cunosc, dar presupun că sunt din gașca lui Oz, căci doar ei își fac veacul noaptea pe străzi. Speram să nu dau peste ei, dar norocul nu a ținut cu mine. Sunt pe puțin cinci la număr, iar asta îmi face stomacul să mi se strângă ca un pumn și să grăbesc pasul spre ieșirea din parc, pentru că eu sunt singură și nu am cum să mă lupt cu atâția.

Respir din ce în ce mai greu cu cât mă forțez să grăbesc și mai mult pasul, băgându-mi telefonul înapoi în buzunarul din față al pantalonilor. Tremur toată, iar inima mi-o simt în gât.

— *Unde te grăbești, păpușico?* aud că-mi vorbesc din nou, în timp ce eu continui să-i ignor și să-mi văd de drum. *Vrem doar să ne jucăm puțin.*

Drace! Cât mai este până ies din blestemăția asta de parc? Încep să-mi pierd răbdarea, dar și speranța că voi mai ieși de aici întreagă. Pașii lor relaxați se aud tot mai aproape, venind în spatele meu și deja îmi este teamă de ce poate aș putea păți. Îmi încleștez degetele într-un pumn, simțind cum unghiile îmi sapă în carne și de îndată ce simt atingerea mâinii unuia dintre ei, mă întorc pe călcâie și-l lovesc cu pumnul direct în bijuteriile lui prețioase, apoi o iau la fugă cât mă țin picioarele fără să mă mai uit în spate. Asta doar m-ar încetini. Reușesc să ies din parc și trec strada pe partea cealaltă fără să mă asigur, printr-un loc nepermis, provocând câteva mașini să mă claxoneze. Mă opresc pentru un minut ca să-mi trag suflul, proptindu-mi palmele pe genunchi.

Sper să fi scăpat de ei, îmi spun în sine mea și arunc o privire spre intrarea în parc, găsindu-i arătând în direcția mea. Trebuia să-mi dau seama că nu aveau de gând să renunțe. Niciunul dintre ei. Rahat! Mă uit debusolată în jur pentru o portiță de scăpare și înghit în sec atunci când găsesc una. Și nu-mi place deloc.

Cum se face că dau tot peste el oriunde mă aflu? bolborosesc în gândul meu la vederea lui Mase ieșind dintr-o

cafenea și, deși îmi doresc să nu mă vadă, tot îmi zâmbește poznaș când ochii lui cad pe mine. Îmi mușc limba doar ca să tac din gură, dar când văd că pericolul e doar la un pas de mine, îmi calc pe mândrie. Sunt hotărâtă să-i cer ajutorul, chiar dacă nu îmi doresc asta, dar nu am ce face. Îmi port rapid pașii apăsați în direcția lui chiar în momentul în care se pregătește să plece și, cu respirația întretăiată, spun:

— Poți să te prefaci pentru un minut că ești iubitul meu? îl iau din scurt, fără prea multe explicații, fiind într-un fel presată de timp și îmi simt inima strigând după ajutor, atât de rău îmi bate în piept.

Mai arunc o privire în spate și înghit în sec, determinându-l pe Mase doar să îmi rânjească fără să-mi dea un afurisit de răspuns și asta deja mă scoate din sărite. Nici nu știu de ce mi-a trecut prin gând că poate are bunăvoința de a mă scăpa de niște violatori idioți. M-am înșelat, din câte observ. Mai degrabă m-ar da pe mâna lor sau s-ar alătura și el unei orgii în grup, satisfăcându-și nevoile ca un bădăran.

Cretinul naibii!

— Las-o baltă! i-o trântesc când văd că nu are de gând să-mi răspundă și dau să plec.

Însă nu apuc să fac nici măcar un pas, căci mă simt prinsă zdravăn de gât și întoarsă într-o fracțiune de secundă spre posesorul mâinii în cauză. Buzele mele se întâlnesc cu moliciunea buzelor lui Mase, iar limba acestuia își croiește drum spre interiorul gurii mele, sărutându-mă. Mă trage mai bine în brațele sale, în timp ce el se proptește cu fundul de ceva anume, făcându-mi loc între picioarele lui.

Felul în care gurile noastre se contopesc una cu alta, iar mâinile lui se plimbă nestingherite pe trupul meu îmi oferă senzația că mi-a dus dorul sau mi se pare doar mie.

Poate sunt eu prea îmbătată de senzațiile pe care mi le oferă în clipa de față. Îi strâng maioul în pumnii mei cu cât el adâncește și mai mult sărutul dintre noi – ce devine tot mai sufocant de plăcut – și îi simt palmele strângându-mi cu putere fesele și lipindu-mă cu pântecul de membrul lui. Nu

știu dacă el e excitat sau dacă o are mare, însă umflătura din pantalonii săi se simte destul de bine.

Mă surprinde faptul că ne aud pe amândoi gemând la unison, apoi buzele lui coboară încet spre clavicula mea, depunând săruturi umede unul câte unul, încât mă face să-mi închid ochii și să-mi mușc buzele.

— Karin.

Vocea lui înceată, ușor gravă, venită parcă din străfundul pieptului său, atât de senzuală, se aude ca o șoaptă în dreptul urechii mele, încât mă zgribulesc din cauza fiorului ce mi-a traversat șira spinării.

— Karin..., îmi mai pronunță încă o dată numele, conturându-mi buzele cu degetul mare.

Apoi îmi mai sărută pentru a doua oară buzele, dar de data asta mai scurt și mă privește în ochi, suflând aer peste chipul meu.

— Ăăă... mersi! spun îmbătată de el, căci abia îmi găsesc suflul și îmi trec limba printre buze, în timp ce degetul lui mare trece iar peste buzele mele și-l ating, așezându-mi palmele pe pieptul lui bine lucrat.

Nu știu de ce secundele în care ne privim unul pe altul par atât de diferite față de înainte.

— Știi că fetele singure nu prea au ce căuta noaptea prin parc, nu?

Mă simt de parcă m-ar certa, dar în același timp nici nu-mi dă drumul din brațele lui. Mă ține lipită de el și mâinile lui încă poposesc peste posteriorul meu, dar privirea îi este undeva prin jur.

Rânjește când îmi întâlnește ochii și, dacă ar putea, mi-ar da și peste nas.

— Am să țin minte asta, i-o spun cu aroganță în glas.

Chicotește. Nu știu ce-i trece prin minte, dar câteodată mă frustrează faptul acesta.

— Vino! Te duc eu acasă, îmi spune deodată și mă face și pe mine să mă dau un pas în spate, în timp ce își îndreaptă postura. Urcă, îmi face semn spre motocicleta din spatele lui.

Doar nu are de gând să mă ducă cu monstruozitatea aceea pe două roți? gândesc, dându-mă cu încă un pas mai în spate. Nu o rup la fugă, dar nici mult nu mai am.

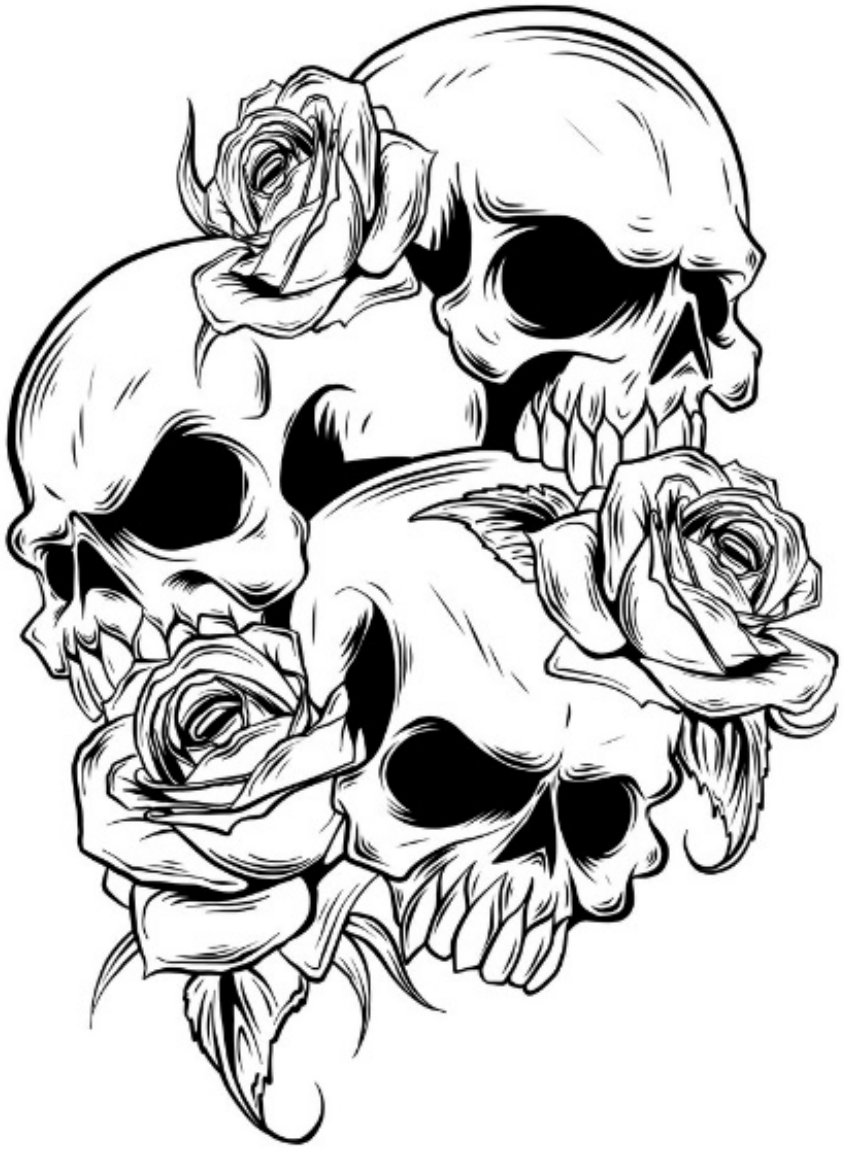
— Te-ai țicnit dacă tu crezi că mă voi urca pe aia, mă sustrag fără să stau pe gânduri. E moarte sigură, îmi tremură buzele vorbind.

— Nu atâta timp cât ești cu mine, surâde și scoate încă o cască de protecție pe care o are atașată în spatele motocicletei și mi-o întinde.

— De asta mi-e și mai frică.

Mase doar chicotește ca și cum am zis ceva amuzant și mă prinde de mână când nu sunt atentă. Mă trage mai aproape de el și mă urcă cu forța pe drăcovenia cu două roți, apoi îmi pune casca pe cap, ridicând protecția solară de pe ochii mei.

Îi arunc o privire urâcioasă și aștept să încalece și el motocicleta ca să putem pleca de aici. Oamenii lui Oz nu se mai văd prin jur, iar asta mă mai liniștește puțin, dar mă îngrozește ceea ce urmează să se întâmple, căci îmi simt gâtul uscat și un nod ciudat mi se formează în piept.

Capitolul 11

Mason Cross (Mase)

„Plimbări nocturne, fantezii nebune”

Colțurile gurii mi se lungesc într-un rânjet diavolesc pe măsură ce o simt pe Karin cum se strânge în jurul meu, în timp ce eu accelerez din nou și fac slalom printre mașinile

care circulă regulamentar. Am de gând să-i ofer o plimbare nocturnă pe care nu o va uita prea curând. Îi pot simți tremurul corpului chiar dacă motocicleta hârâie sub noi și ceva îmi spune că ochii îi sunt închiși, ca și cum îi este teamă să privească în jur. E lipită la propriu de mine, încât pot simți în spatele meu sânii ei strivindu-se, dar și cât de repede îi pompează inima sângele prin artere, apoi prin vene. Toată atingerea asta îmi oferă noi senzații. Nu e nici prima, dar nici ultima femeie pe care o plimb cu motorul, doar că ea trezește diavolul din mine atunci când îmi refuză toate avansurile, scoțându-și ghearele la înaintare. Zgârie rău pisicuța asta, am simțit-o pe pielea mea, și nu se lasă mângâiată prea ușor, dar îi găsesc eu leacul, căci oricărei pisicuțe îi place iarba mâței. Oftez scurt și învârt de vreo câteva ori mânerul drept, accelerând și intrând în prima curbă spre stânga.

Simt cum picioarele ei îmi înlănțuie cu rapiditate talia din cauza înclinării mult prea abrupte în virajul la intersecția care ne iese în cale. Am fost conștient că voi avea de furcă cu ea și chiar am crezut că voi ajunge să mă plictisesc după două, trei zile în care am încercat s-o fac să-mi cedeze, dar acum realizez ceva. Cu cât ea se încăpățânează să nu-mi împlinească dorința, cu atât mai mult îmi place jocul acesta de-a șoarecele și pisica.

O vreau atât sub mine, cât și deasupra mea. Atât pe la spate, cât și în orice altă poziție, lăsându-mă să o penetrez adânc cu degetele mele, în timp ce gura mea se înfruptă hămesită din dulceața feminității ei. Apoi, când aș presupune că e a mea cu totul, să o înnebunesc și mai mult, învăluind-o în plăcerea extazului atunci când erecția mea îi va străpunge interiorul scăldat în sucul ei propriu. Îmi ling buzele, mușcându-mi-le brutal la final, întrucât imaginația mea a cam luat-o razna din pricina a tot ce i-aș face. Dar momentan mai am doar câteva etape de trecut pentru ca ea să fie a mea de bunăvoie.

Încetinesc treptat, treizeci de minute mai târziu, virând spre stânga și intrând în parcarea complexului de apartamente unde locuiește Karin cu prietena ei, Johanna, oprind motorul fix lângă mașina nebunei din spatele meu. Am tras câteva sfori pe ici și colo și așa i-am aflat atât adresa de acasă, cât și la ce facultate merge, iar faptul că profesoara ei căuta un model pentru cursul de arte a fost prilejul oportun ca să mă autopropun. Fusesem sigur că domnișoara Mackenzie era un fan înrăit al meu, de aceea a și acceptat atât de repede ca eu să particip la ora ei, fără prea multe comentarii. În orice caz, nu arată deloc rău, doar are treizeci și doi de ani, dar, oricât de mult a încercat să-mi facă avansuri după curs, nu mi-a trezit interesul ca pisicuța, fie ea și proaspăt divorțată.

Nu știu de ce, dar îmi cam place mâța asta. E nebună, intrigantă, plină de viață și mă stârnește ca dracu'. Când am văzut-o în seara aceea în vestiar și cu nasul îngropat în dulapul meu, fundul ușor în afară, penisul mi-a tresărit în strânsoarea boxerilor și-am știut că trebuia s-o fac a mea.

Cum am zis, nu e iubire la mijloc. Nici măcar nu se pune problema să mă îndrăgostesc cumva de ea, doar că atunci când o femeie îmi trezește interes, fie el și pentru o partidă de amor doar, nu cunosc ce înseamnă a renunța până nu ajung între picioarele ei. Chicotesc dându-mi jos casca de protecție de pe cap – din simplul fapt că ea încă nu s-a mișcat deloc, de zici că e paralizată de frică – și-mi trec degetele printre firele de păr, aranjându-l cât de cât. Agăț casca de un mâner al motocicletei, apoi mă întorc mai într-o parte, îmi trec brațul cu greu peste capul ei și o prind de talie cu o mână, iar cu cealaltă îmi îngrop degetele în șoldul ei stâng ca să o prind bine. Tresare brusc, fiind puțin debusolată de ceea ce se întâmplă, dar până reușește ea să își revină eu deja am poziționat-o în fața mea pe motocicletă cu picioarele ei încă în jurul taliei mele. O ajut să-și dea jos casca și o agăț de celălalt mâner liber, fiind cu chipul foarte aproape de al ei.

— Mase..., îmi pronunță numele ca într-o șoaptă, suflând aer peste buzele mele și înainte să mai poată scoate ceva pe gura ei, o acaparez eu în totalitate cu a mea, sărutând-o.

Îmi duc o mână în părul ei moale ca să pot adânci și mai mult sărutul amețitor pe care-l avem, iar cu cealaltă îi înconjor brâul, trăgând-o mai înspre mine. Îi simt mâinile cum încearcă să mă îndepărteze ca să întrerupem ceea ce am inițiat, doar că nu am de gând să o eliberez, nu încă, deși, după felul în care mă sărută, nici ea nu mi-ar mai da drumul. O țin bine de după talie și cu mâna stângă – acum liberă – încep și îi îndepărtez prima bretea de la ghiozdan, lăsând-o să-i cadă pe umăr în jos, apoi fac rapid și cu cealaltă bretea la fel, ca în cele din urmă să-l las să cadă pe ciment.

Gemem amândoi și continui ce mi-am propus, deși Karin se zbate în brațele mele ca să-i dau drumul. Sunt un nemernic declarat, un drac... foarte împielițat. Îi cuprind sânul stâng în căușul mâinii mele drepte și i-l masez, scoțând de la ea alte gemete care mă încântă, apoi cobor încet în jos și îmi strecor degetele atât în pantalonii pe care-i poartă, cât și în lenjeria intimă, cuprinzând-o cu totul în palmă. Chiar dacă ea încearcă să îmi îndepărteze mâna, eu o simt încremenind. Înghite în sec, privindu-mă adânc în ochi cu cât încep și mă joc cu locul sensibil dintre labii, stimulând-o până când buzele-i sunt părăsite de un alt geamăt care mă face să zâmbesc într-un colț al gurii. Îmi plasez buzele pe linia pulsului de pe gâtul ei și o îndemn să se lase pe spate și să se întindă cât e motocicleta de lungă, croindu-mi astfel drum liber spre interiorul ei.

Scâncește ușor, lăsând aerul să-i iasă pe gură în timp ce două dintre degetele mele alunecă adânc în ea și rămân așa preț de o secundă. Știu că o înnebunesc făcând asta și, probabil, se întreabă ce mai aștept, de ce nu merg mai departe, însă am eu pașii mei pe care-i parcurg pentru a face o femeie să-și piardă mințile după mine. Spatele i se cabrează sub trupul meu când încep să-mi mișc degetele

lent în ea și văd cum ochii i se închid, capul i se dă ușor pe spate, senzațiile făcând-o să geamă din nou.

Îmi îngrop nasul între sânii ei, în timp ce degetele i se pierd în părul meu. Ce-mi mai place s-o țin sub dominație. Îi acaparez buzele într-un sărut, executând încă două-trei mișcări de du-te-vino în păsărica ei zemoasă și îi simt dinții cum îmi mușcă buza cu putere. Mă opresc brusc, fără să o duc spre orgasm. Al doilea pas tocmai a fost finalizat. Rânjesc, făcându-i jucăuș din ochi de îndată ce ies din ea și-mi duc degetele spre buze, dorindu-mi să ling de pe ele dulceața fierbinte și plescăi mulțumit când gust din propriul ei suc.

— Ești atât de dulce, Karin, că te-aș linge ore-n șir doar ca să te pot gusta, îi spun exact ceea ce-mi trece prin minte la ora aceasta din noapte.

— Ești un porc, îmi scuipă în față și mă trezesc plesnit peste obraz.

Într-un fel, mă cam așteptam la reacția asta din partea ei și chiar dacă nu va recunoaște, știu sigur că i-a plăcut. Am putut să-i citesc dorința în ochi, aceea ca eu să merg mai departe cu ceea ce am început, dar am ales să nu o fac, chiar dacă în sinea mea o voiam pe deplin.

Mă împinge brutal și se dă jos de pe motocicletă.

Curând vei fi a mea, pisicuțo! gândesc, rânjind în timp ce ea își recuperează ghiozdanul de pe jos, aruncându-mi săgeți otrăvite cu privirea. Se îndreaptă spre intrarea în scară, împleticindu-se pe picioare din cauza locului dintre coapse, care, cu siguranță, încă-i mocnește de excitație. Chicotesc. Rămân relaxat pe motocicletă și o privesc cum se îndepărtează, dar se oprește preț de câteva secunde și urlă:

— Stai dracului departe de mine. Vorbesc serios, Mase!

Cuvintele ei sună mai mult a amenințare, ceea ce pe mine mă face să izbucnesc într-un râs colorat, dar pe ea să mă privească cu o încruntătură pe mijlocul frunții. Nici ea nu crede ce spune.

— Mai vedem noi, pisicuță! Căci odată ce-am gustat din tine, ești însemnată ca fiind a mea.

— Du-te dracului! îmi urează și dispare după ușa scării care se închide în urma ei.

Karin, Karin! Să văd eu cum dormi tu la noapte, mârâi cu un zâmbet larg pe buze, satisfăcut de ceea ce mi-a ieșit. Întorc spre dreapta de cum motorul prinde viață și cu un scârțâit prelung ies din parcarea complexului de apartamente, îndreptându-mă spre cafeneaua de unde am plecat. Drumul înapoi pare mult mai scurt, așadar, câteva minute mai târziu, opresc în fața clădirii Sweet&Savory Café, sperând ca Brianna să mai fie încă aici.

Nu bag mâna în foc, căci a trecut mai bine de o oră de când am plecat cu Karin, încercând să salvez pisicuța la ananghie de niște dobitoci, fără să-i spun ceva tipei cu care mă vedeam. Apuc mânerul din metal și deschid ușa larg, îndreptându-mă apoi spre interior.

Arunc o privire de jur-împrejur, dar așa cum mă așteptam, Brianna nu mai e. Îmi frec barba ușor crescută și iau un loc pe scaunul de la bar, făcându-i semn lui Roy să-mi aducă un pahar cu tărie. Unul nu strică, oricum s-a dus naibii toată distracția mea din noaptea asta, mă așteaptă doar patul gol și o mâță care se perindă prin capul meu. Apuc paharul între degete imediat ce Roy mi-l pune sub nas, și-l duc spre buze, sorbind din el. Mă strâmb la contactul papilelor gustative cu gustul ușor înțepător și așez paharul pe blat, mustăcind.

— Bruneta trăsnet pe care ai lăsat-o baltă, Brianna parcă o chema, ți-a lăsat asta, spunând s-o suni, mă anunță deodată Roy și-mi trântește pe blat o pereche de chiloți din dantelă neagră, cu o ață ce intră între fese și o foaie pe care scrie un număr de telefon.

Mă așteptam mai degrabă să mă dea dracului și să nu-și mai dorească să aibă ceva de-a face cu mine, dar faptul că mi-a lăsat astea mă surprinde. Mi-ar face plăcere s-o revăd, tipa chiar arată trăsnet și e o partidă destul de bunicică, însă

o anumită pisicuță m-a cam agitat pe dinăuntru în noaptea asta, imprimându-și pe hainele mele parfumul. Același parfum ușor fresh și nu foarte strident pe care nările mele nu l-au uitat nici acum. Surâd și plimbându-mi limba prin gură, privesc spre mâna mea dreaptă și plescăi puțin cam nemulțumit în momentul de față. Acum îmi doresc să-i simt din nou gustul. Să-i ling dulceața care se revarsă printre labiile ei umflate, ca apoi s-o răscolesc pe dinăuntru cu limba, să o fac să-mi geamă numele. Să-mi ceară să o pătrund atât de adânc până când pereții ei interiori se mulează în jurul penisului meu gros și devine toată a mea până la epuizare.

Drace!

Îmi arunc ochii la foaia din fața mea și trag aer în piept cât să-mi umplu plămânii cu el. Îl las apoi să iasă printre buze, gânditor, și spun către Roy după ce se întoarce cu tot corpul spre mine.

— E toată a ta, omule! le împing mai spre el, refuzând ispita din mâinile mele, iar acesta le strânge imediat într-un pumn, fără să mai stea prea mult pe gânduri.

Le bagă repede în buzunarul hainei pe care o poartă.

— Încă unul? mă întreabă ținând în mână sticla de whisky, iar eu îi fac semn că mi-a ajuns.

Nu vreau să fiu tras pe dreapta, provocând vreo isterie colosală cu poliția, iar mâine să ajung pe prima pagină a ziarului sau a vreunui canal de știri la secțiunea scandaluri. Paparazzi ar face orice să ne prindă într-o postură proastă care să ne dăuneze imaginii. Chiar și așa, norocul nostru ca luptători este că nu suntem atât de vânați precum celebritățile ale căror vieți înseamnă lumina reflectoarelor.

A mass-mediei care nu contenește să afișeze pe ecrane tot soiul de clipuri jenante, scandaluri și multe altele. Noi putem spune că ducem o viață liniștită. Însă mie mi-au ajuns tâmpeniile din trecut, acelea de la începutul carierei, atunci când petreceam zi și noapte ca un idiot. Mă îmbătam ca un nemernic, luându-mă de oricine îmi ieșea în cale sau căutam

eu dinadins să mă iau la bătaie cu cineva. Nu mai vreau și altele, asta dacă îmi doresc să avansez.

— Care-i cea mai bună metodă de-a scăpa de-o mâță ce și-a înfipt ghearele în creierul tău? pun o întrebare, zgâlțâind paharul în mâna mea și-l aud pe Roy oftând scurt.

— Probleme cu felinele? ia în mână un pahar proaspăt spălat pe care începe să-l șteargă cu un prosop.

— Mai degrabă cu o singură mâță afurisită, vorbesc și sorb ultima picătură din lichidul ușor maroniu. Nu reușesc nicicum s-o îmblânzesc, pe deasupra, cam zgârie rău, continui și împing paharul gol spre el.

Roy mustăcește, își drege puternic glasul și spune, plasându-și mâinile pe marginile tejghelei și aplecându-se puțin spre mine:

— Nu știu dacă sunt în măsură să-ți dau sfaturi, Mase, dar știu un lucru. Cu răbdarea treci marea, mai mult sau mai puțin. În cazul în care vrei s-o îmblânzești, dacă nu, da-o naibii, femei sunt cât vezi cu ochii.

Îmi arcuiesc o sprânceană atunci când aud ce-mi spune și îmi proptesc coatele pe bar. Îmi împreunez degetele de la mâna dreaptă cu cele de la mâna stângă și încep să meditez asupra cuvintelor lui. Să fiu romantic nu e atuul meu, mai degrabă m-aș simți ca un puști care abia și-a descoperit hormonii și cum să se joace cu scula în nisip. Asta se exclude, garantat.

Ca să o zic drept, nici n-aș ști cum să procedez și, clar, aș da-o în bară ca un tâmpit. Oftez și-mi trec degetele prin păr, apoi scot portofelul, achit consumația de acum, dar și pe cea de dinainte, căci se pare că Brianna mi-a cam plătit-o înapoi pentru c-am lăsat-o baltă, consumând pe banii mei.

— Noapte bună, Roy! îl salut pe barman și ies din local.

Încalec monstrul pe două roți și demarez de pe loc, îndreptându-mă spre casă. Nu știu cât e ceasul și nici că-mi pasă, așa că accelerez și încep să cutreier orașul în lung și-n lat mai întâi – nevoia de a simți adrenalina curgându-mi prin

vene exact ca nevoia aerului de a-l inspira în plămâni, își spune cuvântul. O oră mai târziu, ajung în Miami Beach.

Gândul îmi cam zboară la Karin, ceea ce e puțin absurd pentru mine, dat fiind faptul că niciodată nu mă gândesc atât de mult la vreo femeie anume. Nici nu știu dacă am făcut-o vreodată, poate de aceea sunt atât de surprins că ea îmi joacă prin minte de parcă ar fi în fața mea.

Mă lipesc cu spatele de unul dintre pereții de metal ai liftului, proptindu-mi capul de acesta și încerc să nu mai reflectez la absolut nimic, dar se pare că fata asta s-a decis să-mi mănânce mințile, să nu mă mai lase întreg. Se plimbă de colo-colo prin capul meu, făcându-mă să înghit în sec și să-mi aranjez membrul în pantaloni, căci nu mai stă cum trebuie.

A naibii de treabă! Prind de tivul tricoului de pe mine și-l trag peste cap, strâmbându-mă din cauza aerului ușor închis ce domnește în apartament. Îl arunc pe suprafața canapelei și mă îndrept spre bucătărie. Scot din frigider cutia cu suc, dar și resturile de mâncare pe care nu le-am aruncat. Le bag la cuptorul cu microunde și setez timpul pentru a le încălzi puțin. Între timp, mă așez pe marginea canapelei până totul e gata și deschid laptopul, aruncând un ochi la mesaje, la ce mai este pe net, dar și la e-mail-urile primite. Nu sunt un fan al tehnologiei, dar asta nu înseamnă că sunt din preistorie să nu știu una, alta, încât să nu pot ține legătura cu anumite persoane sau să aflu ceea ce vreau. Iau cutia cu suc în mână și beau direct din ea, lichidul amărui-dulceag răcorindu-mă.

O las deoparte în momentul în care sunetul de la cuptorul cu microunde mă anunță că mi s-a încălzit mâncarea și mă ridic în capul oaselor, deplasându-mă spre bucătărie. Scot mâncarea, arzându-mă puțin la degete – pentru că deșteptul de mine a uitat să ia un prosop – și-o trântesc pe suprafața de lemn a blatului, frecându-mi dinții unii de alții.

— Băga-mi-aș! înjur din cauza neatenției mele, dar și pentru că pisicuța asta s-a gândit să-mi cam bântuie

gândurile în noaptea asta.

Scutur din cap, poate reușesc în draci s-o alung, dar se plimbă rău prin mințile mele, ceea ce mă face să-mi trec limba peste buza de jos, dorindu-mi cu atâta ardoare să mai gust din ea. Fir-ar! Inspir aerul adânc în piept, încercând să-mi calmez respirația și îmi port pașii înapoi la canapea cu mâncarea în mâini. Încep și înfulec de îndată ce mă așez, continuând să-mi verific mesajele – nu prea importante – și trec la următoarele ca, în final, să mă axez pe e-mail-uri.

Dar, înainte de toate, arunc un ochi peste ceea ce netul îmi mai poate oferi, de la știri la tot felul de filmulețe ce încep să mă plictisească enorm, așa că le abandonez. Trag un gât sănătos de suc între două îmbucături, continuând să mă holbez cu ochii în ecran. Dau peste un anunț care mă face să-mi arcuiesc o sprânceană și să-mi frec barba.

Fă-o fericită! scrie în e-mail-ul primit, făcând reclamă la ceva anume și, într-o oarecare măsură, sunt curios de ce fel de ciudățenii se mai inventează în ziua de azi. Se face reclamă la tot felul de stupizenii, care mai de care mai eficiente, așa spun toți. Îl deschid și continui să citesc ce mama naibii scrie în el, dând cu ochii peste: *va țipa în pat dacă...*

De țipat, le fac pe toate să țipe, asta nu e deloc greu dacă știi cum să le oferi ceea ce au nevoie sau după ceea ce tânjesc. Fanteziile sunt și ele incluse. Citesc mai departe și aproape că pufnesc în hohote de râs când observ eficiența anunțului în sine, oferind bărbaților o alungire a penisului de doar cinci centimetri în plus, acesta fiind sculat la datorie. Foarte amuzant.

Zic pas, strângându-mi scula în palmă și-o aranjez mai bine în pantaloni, căci cei douăzeci și patru de centimetri ai mei nu se încadrează în standardele reclamei. Sunt mare, gros și mândru de asta. Îmi găsesc repede o altă poziție de stat pe canapea, chicotind pe seama reclamei de mai devreme și de data asta iau telefonul în mână, intrând pe contul meu de Instagram. Încep și mă chiorăsc pentru a

vedea cum o mai duc restul sau dacă Roland și-a mai tras vreo poză nouă, iar prin gând îmi trece din nou numele lui Karin.

Fata asta. Îmi frec mâinile una de alta și, cum mă mănâncă rău degetele, trebuie să le „scarpin”, așa că dau pe căsuța de căutare și introduc tot numele pisicuței buclucașe: *Karin Sanders.*

Nu durează mult și pe ecran îmi apare contul ei de Instagram – recunoscându-i repede poza – pe care îl accesez și, spre surprinderea mea, acesta nu e pus pe modul privat. Îmi plimb limba dintr-o parte în alta a cavității bucale și zâmbesc poznaș în timp ce mă holbez ca un nesimțit la pozele pe care le are postate. Unele par făcute prin ceva cluburi, altele sunt de la petrecerile care se dau prin campusul frățiilor, iar altele...

— Să mă ia dracu’! spun cu voce tare când dau peste o poză cu ea îmbrăcată doar într-un costum de baie din două piese, fiind la plajă pe malul oceanului, ținuta punându-i în valoare formele pe care le are.

Respirația accelerată și inima ce-mi bubuie brusc acum în piept se datorează unui anumite fotografii care îmi apare în raza vizuală cu cât derulez pagina. Karin e îmbrăcată într-o lenjerie intimă neagră, cu dantelă peste, portjartiere și poartă o cămașă bărbătească albă, descheiată la toți nasturii, oferindu-i un aer senzual și pasional din poziția în care stă. Privește spre obiectiv și, implicit, la persoana care i-a făcut poza, oferindu-mi mie senzația că se uită în ochii mei. Îmi prind violent buza de jos între dinții mei, mușcând-o ca să-mi calmez imaginația ce ia și mai mult amploare. Urechiușele de pisicuță nelipsite, dar și tatuajele care completează femeia sexy din fața mea îmi provoacă penisul să-mi zvâcnească în strânsoarea materialului de la pantalonii și boxerii pe care-i port.

— Să mă ia toți dracii! răcnesc ca un diavol, eliberându-mi erecția în cele din urmă.

Din cauza excitării ce îmi învăluie simțurile, îmi las imaginația în voia ei.

Karin îmi depărtează mai mult picioarele, făcându-și loc între acestea și, în timp ce-și linge senzual buzele, îmi cuprinde membrul excitat în palma sa. Începe să-l frece des, când ușor, când dur, privindu-mă în ochi și tot ce pot să scot pe gură e un suspin plin de excitație.

Drace! Îi conturez buzele moi cu degetul mare, apoi îl introduc în cavitatea ei bucală, îndemnând-o să mi-l sugă. Ah! Ce-mi place. Se oprește din ce face preț de câteva secunde și scâncesc, respirând din ce în ce mai sacadat atunci când buzele ei îmi cuprind delicat capul penisului, trecându-și limba peste acesta și dau drumul unul suspin hârâit datorită plăcerii ce îmi traversează simțurile într-un mod agonizant. Și-l afundă în cavitatea bucală până undeva la jumătate – ceea ce mă face să îmi dau capul pe spate și să ațintesc tavanul cu ochii pe măsură ce execută mișcările de du-te-vino – și mă las pierdut în senzațiile pe care mi le oferă doar prin faptul că mă suge.

— Futu-i! înjur și-mi pierd degetele printre firele de păr din capul ei, încordându-mi fesele, în timp ce geamătul venit din piept ca un răget îmi iese atât de natural printre buze.

Mă mișc de câteva ori în gurița ei, apoi o trag spre mine, lăsându-mă învăluit de orgasmul ce îmi scutură trupul în valuri și ejaculez în prosopul pe care-l am în dreapta mea.

La naiba! Ar fi fost și mai plăcut dacă totul ar fi fost real, iar ea aici, lângă mine, și nu un vis închipuit, declanșat în timp ce îmi futeam o labă ca să scap de tensiune.

Capitolul 12

Karin Sanders

„Chinuri excitante”

La naiba! Nu-mi vine să cred ce mi-a putut face nenorocitul acela, mă revolt în sinea mea și mă aplec în față din cauza disconfortului pe care îl simt, apăsându-mi pântecul chiar în dreptul ovarelor.

Să fii excitat fără finalizare e ca și cum te-ar lua diavolul în coarnele lui și te-ar trânti la podea, lăsându-te să sângerezi printr-o rană superficială, dar al naibii de dureroasă. Când mă gândesc la modul în care degetele lui au pătruns în mine, apoi au staționat acolo pentru câteva secunde, ca în cele din urmă să execute mișcări circulare, pompând... Futu-i!

Mi se face pielea de găină doar gândindu-mă la asta, ce să mai zic de sfârcurile pronunțate pe care mi le simt împungând prin materialul cupelor de burete ale sutienului, dar și prin tricoul pe care îl port. Îmi frec brațele cu palmele și iau un loc pe treptele scării, încercând să mă mai destind, însă gândul tot la Mase îmi zboară și la ceea ce m-a făcut să simt acum zece minute. Într-o oarecare măsură, duc dorul de a mai simți felul în care mă săruta, în care mă ținea atât de lipită de el, dar și felul în care degetele lui erau în mine.

La dracu’!

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la asta, deoarece nu-mi face bine. Simt din nou dureri în vintre, iar pereții mei interiori parcă strigă după acea „mângâiere” de care au atâta nevoie ca să se elibereze de presiune.

— Lua-te-ar dracu’, Mase! înjur cu voce tare la adresa cretinului, fără să-mi pese dacă m-a auzit cineva.

Mă ridic în capul oaselor, încovoindu-mă pentru ultima dată. Îmi îndrept postura și, cu toată dispoziția mea dată dracului încerc să mă gândesc la cu totul altceva decât la el.

Îmi dau șuvițele de păr după ureche. Încă încerc din răsputeri să nu mă mai gândesc la cele simțite în seara asta, însă mi-e imposibil să nu o fac. E ca și cum umbra lui a

rămas lipită de mine, chinuindu-mă încet și sigur, fără încetare. M-a înfierbântat așa cum alții nu prea au reușit s-o facă. Îmi strâng palmele în pumni și scrâșnesc din dinți. Inspir pe nări și expir pe gură ca să îmi schimb puțin starea de spirit în care sunt căzută ca într-un abis.

Dau să deschid ușa, dar brațul îmi cade pe lângă corp. Mă sprijin cu spatele de peretele de lângă și rămân în întuneric, cu gândurile amestecate după ce becul de pe scară s-a stins. Clipesc de câteva ori și las liniștea să mă învăluie, amorțindu-mi trupul. De ce? De ce e atât de grea viața? De ce se întâmplă unele lucruri care poate nu au sens la început, iar pe urmă... pe urmă explodează ca un tun plin cu confetti. Nu îmi înțeleg corpul de ce reacționează diferit la el, iar la alții parcă îmi paralizează simțurile și mă face total imună la orice fel de atingere.

E ceva în neregulă cu mine? Au existat prea puțini – pot să-i număr pe degetele de la o singură mână – cei care au reușit să-mi resusciteze fiecare nerv adormit, trezindu-l la viață. Dar clipele acelea au fost mult prea scurte, căci odată ce începeam să mă obișnuiesc, în următoarea secundă parcă trecea tornada, izbindu-mă la pământ.

Pleoapele îmi cad greoaie peste irisuri, auzindu-mi respirația ca un vuiet venit parcă să mă înfioare și, cu o frustrare ce îmi aduce lacrimi în ochi, intru în apartament, arătând ca o mâță plouată. Mă încrunt când dau peste Johanna care își balansează șoldurile în stânga și-n dreapta pe ritmurile unei melodii de pe laptop, cu o linguriță în gură.

— Karin, ești bine? vocea ei mă scoate din starea de transă în care am căzut subit și simt că-mi bubuie căpățâna dacă mai continui să mă gândesc la boul acela.

— În mă-sa de treabă! izbucnesc, făcând-o pe aceasta să mă privească ciudat și să se dea un pas înapoi. De ce a trebuit să-l cunosc? mă răzvrătesc ofticată de toată treaba și trântesc ghiozdanul de podea.

— Karin..., simt palma lui Jo așezându-se pe umărul meu. Ești bine? mă întreabă din nou, fiind îngrijorată de starea

mea și nici eu nu știu dacă sunt bine sau nu.

Tocmai când am crezut că totul a revenit la normal după tâmpenia aceea de provocare, dar și după zilele care au urmat, mai mult sau mai puțin, prezența lui Mase mă bulversează ca naiba. Felul în care se comportă în preajma mea îmi spune clar că el vrea doar să ajungă între picioarele mele și atât. N-am nimic împotriva unei relații cu beneficii, însă jocurile pe care le născocește mă omoară. Dacă tot mă excită, să ducă naibii treaba până la capăt și să mi-o tragă odată, nu să mă lase în suferință!

Drace!

Tura viitoare, de se mai întâmplă una ca asta, categoric îl strâng de gât și-i bag capul intenționat între picioarele mele, ca să ducă naibii treaba până la capăt. Știu că o să-i placă, dar puțin îmi pasă. Nu mai vreau să mă simt ca acum. Drăcia mă-sii! La ce mama naibii mă gândesc? Nici nu va exista „tura viitoare”, pentru că n-am de gând să-l mai văd pe nenorocitul acela vreodată și, dacă se va întâmpla, am de gând să-l scuip direct între ochi, fără discuții.

Îmi sprijin capul de perete.

— După ce ne-am despărțit am dat peste câțiva din banda lui Oz în parc, încep să-i povestesc cum am ajuns în starea în care sunt.

— Oh, Doamne! Te-au atins? Ți-au făcut ceva? mă repede Jo ca să afle mai multe detalii. Karin?! îmi pronunță numele cu groază, probabil gândindu-se la ce-i mai rău când vede că nu-i răspund. Am să chem poliția, mă anunță, ridicându-se rapid în picioare și își apucă telefonul cu mână.

— Nu e nevoie, o opresc înainte să facă vreo prostie. Nu din cauza lor sunt așa, oftez și îmi trec degetele prin păr, oprindu-le în zona cefei. Ăm... Mase e de vină pentru starea pe care o am.

— Mase?!

— După ce am reușit să scap din parc am dat peste el, ieșind din Sweet&Savory Café, încep să vorbesc din nou. Fără să mai stau pe gânduri și împinsă de la spate din nevoia

de a scăpa de idioții aceia, i-am cerut lui Mase să se prefacă pentru un minut că e iubitul meu, continui cu explicațiile, iar expresia pe care o are Jo în clipa de față, plină de surprindere, mă face să-mi doresc să mă ascund undeva.

— Karin! exclamă cu un zâmbet imens pe buze, ascunzându-și-l cu greu după palme. Și... v-ați sărutat? rostește cu un entuziasm pe care nu-l înțeleg mai deloc și o privesc cu ochii mari.

— Jo!

— Hai, Karin, spune. Așa-i că v-ați sărutat? ațâță din nou toată treaba și în minte îmi revine sărutul pe care Mase l-a inițiat jos, în fața blocului.

A fost atât de pasional și de animalic în aceeași măsură, cu o tentă sexuală care mă făcea să îl doresc cu totul în mine. Să-i simt modul în care mi-ar atinge trupul, înfierbântându-mă. Să-i simt respirația cum îmi furnică pielea. Gemetele pe care le-a scos și limba ca de șarpe ce se mula în jurul alei mele...

Iar felul în care îmi pronunță numele mă înfioară într-un mod plăcut.

Doamne!

Simt că o iau razna. Bolborosesc în barbă câteva cuvinte indescifrabile chiar și pentru mine, făcând o față de cățeluș vinovat și mă bosumflu ca un copil de trei ani, umflându-mi obrajii cu aer.

— Da, ne-am sărutat și a fost al naibii de bine, recunosc cu o ciudă în glas. Apoi m-a adus cu motocicleta până acasă, mă încrunt brusc, dându-mi seama de un fapt care îmi pune semne de întrebare. Stai, de unde naiba știe unde locuiesc?

Acum îmi dau seama că eu nici măcar nu i-am spus adresa... vreodată.

Și atunci, cum se face că o știe?

— Tipul, clar, e în limbă după tine, de știe unde locuiești.

— În limbă după mine? Jo, tu te auzi ce zici? o iau puțin în șuturi și mă așez pe scaun după ce îl trag. Tipul vrea doar

să mi-o tragă, nici nu-i de mirare că și-a băgat degetele între picioarele mele...

— Nu cred! mă întrerupe, scăpând pe jos lingura din mână. Vrei să spui că... Mase te-a...

Johanna pare a fi într-o stare de șoc combinată cu una de entuziasm, iar asta mă bulversează puțin. Îmi proptesc cotul pe masă, capul în palmă, șovăind, și mă simt tot mai moleșită, chiar dacă numai eu știu cum mă usuc pe dinăuntru.

— Și? o aud, deși speram să nu mai zică nimic, căci îmi plesnește capul. Spune odată, ce s-a mai întâmplat? mă simt certată, de parcă i-aș fi povestit un episod din nu știu ce serial pe care l-a ratat, iar eu am ațipit exact la partea cea mai interesantă.

Așa că s-a gândit să facă zgomot, aducându-mă la realitate, deoarece vrea să o pun la curent cu absolut toată acțiunea.

— Mi-a tras-o cu degetele lui, izbucnesc. Bine, mai mult m-a înfierbântat și m-a lăsat așa, mă smiorcăi. Acum îmi simt ovarele de parcă își doresc să iasă afară din cauza excitării care și acum persistă în nervii mei, în fiecare fibră din corpul meu, mă plâng și mai bosumflată. E frustrant, știi?

— Într-o oarecare măsură, îmi răspunde, stând cu spatele la mine, apoi se oprește din ceea ce face. De fapt, nu prea, strâmbă din buze cu o părere de rău în glas pentru că nu poate să-mi împărtășească durerea. N-am trecut niciodată prin așa ceva, deci nu prea știu cum e.

— Nici să nu știi. Crede-mă, nu ai vrea.

Îmi las capul pe spate și mă uit la tavanul de culoarea unui albastru senin, pierdută din nou în gânduri.

— Mă duc să mă trântesc în pat, o anunț pe prietena mea și casc ușor somnoroasă în timp ce-mi port pașii spre dormitor.

— Karin...

Mă opresc și mă întorc în spate, așteptând să văd ce vrea să-mi spună.

— De ce nu-i propui să faceți sex și după aceea să scapi de toată treaba asta? mi-o spune atât de serioasă, ștergându-și mâinile cu un prosop. Dacă tot vrea să ajungă între picioarele tale, cum ai zis...

Clatin din cap la ceea ce mi-a spus și mă rotesc pe călcâie fără să-i ofer vreun răspuns. Poate că are dreptate, poate ar trebui să-i propun așa ceva, însă mă oprește demnitatea mea de femeie și n-am de gând să șterg cu ea pe jos chiar dacă simt că mor încet pe dinăuntru. În schimb, prefer să folosesc cadoul primit de la Jo în caz că trebuie să-mi satisfac propriile plăceri. E mai eficient și știu sigur că dă roade, nu voi rămâne futută pe uscat și scoțând dracii din Iad.

Totuși, în timp ce intru în cameră și mă lipesc de ușă, stând în semiîntunericul care-mi ține acum companie, gândul îmi zboară brusc la Mike – pe care nu l-am mai văzut de câteva zile. Poate că ar trebui să-i mai ofer o șansă, nu știu. Poate. Doar a spus că e îndrăgostit de mine, așa cred. El și... Hunter. Îmi flutur genele cu rapiditate și încep să-mi fac filme cu mine, Mike și Hunter.

Un *ménage à trois*[17]. Eu stând deasupra lui Mike, în timp ce gura lui îmi gustă și îmi linge hămesită sânii, iar penisul său își face loc între pereții mei, ca după nici un minut să simt cum sunt penetrată în celălalt orificiu de către Hunter, pe la spate. Mă cutremur toată, zgribulindu-mă, chiar și strâmbându-mă din cauza imaginii care mi se perindă prin fața ochilor.

Mă strâmb cu dezgust și îmi zgâlțâi capul ca să alung coșmarul acela.

Am încercat și sexul anal, din păcate, cam fără voia mea. Fusese în perioada primului semestru din anul întâi de liceu – un mic bobocel în floare – cu un tip din anul trei, chiar în vacanța de iarnă. Nu mă prea dădeam în vânt după cei de vârsta mea, deoarece erau cam neexperimentați. Voiam pe cineva care să știe ce să facă, cum să se comporte cu o tipă

care avea la activ cel puțin trei sau patru dăți de dat prin bărci.

Frumușel tipul, păcat că nu îmi mai aduc aminte cum îl chema. Toate bune și frumoase. Doar noi doi și întreaga casă, deoarece părinții lui erau plecați din oraș până a doua zi. Muzică în surdină, pentru ca atmosfera să fie mai degajată, un fel de prim pas spre ceea ce fusesem destul de conștientă că avea să se întâmple în următoarele minute. Sincer, voiam să mi-o trag, nu căutam ceva stabil, pentru că nimic nu ține o veșnicie în adolescență.

Nu mă vedeam încă de pe atunci cu un bebeluș în brațe, fugind dintr-o parte în alta a casei, în timp ce partenerul să țipe la mine că de el nu mai am timp. Îmi doream să excelez, să urc și mai mult. Voiam să fiu eu mândră de mine însămi, nu o dezamăgire, chiar dacă în final am ajuns să trag de existența mea ca să-i mulțumesc pe alții și să fiu acceptată în lume.

Dacă ar fi să mă întrebe cineva acum, i-aș spune că a fost un pas total greșit și că ar trebui să învețe ceva din el. Eu am făcut-o, în cele din urmă, așa sper, deși, probabil că o voi mai da în bară. Nu sunt perfectă, nici nu aș avea cum să fiu.

Pe lângă toate astea, am învățat și ceva din seara aceea de iarnă, după ce am acceptat invitația tipului. Că viața îți oferă și bune, și rele, dar nimic nu te pregătește pentru unele momente care par să te trezească la realitate. Am simțit-o pe propria-mi piele, fiind ca o găleată cu gheață turnată direct în cap. Și spun asta pentru că abia după ce și-a băgat boul erecția între fesele mele, împingându-se cu o forță ce m-a trăsnit ca un fulger direct în plex, mi-am dat seama că greșise gaura. Nici n-am apucat să reacționez în vreun fel și să-i pot spune că nu îmi doresc așa ceva. Am țipat ca din gaură de șarpe, încât, probabil că mă auziseră și cei din orașul vecin. Nu mai aveam forță în mâini și simțeam că mi se face rău, iar camera părea că se învârtea cu mine.

Să mi-o tragă cineva în fund a fost ultimul lucru de pe lista mea – una cât se putea de lungă.

Și în clipa de față prefer să cred că greșise și că nu o făcuse dinadins, dar poate că mă înșel. Cine știe. Oricum, i-am lăsat o amintire destul de frumușică pentru ceea ce a îndrăznit să facă.

De notat: *Practică sexul anal doar dacă îți face plăcere și ești puțin sărit de pe fix, în rest, nu o face dacă nu te simți confortabil. Nu trebuie să oferi nimănui satisfacție, în timp ce tu simți doar durere. Să te complaci în ceva care te poate distruge mintal înseamnă abuz, iar un partener ar trebui să te înțeleagă și să te respecte, altfel, ar putea oricând să rămână fără un membru destul de important pentru el dacă acesta sare calul fără voia ta.*

De luat aminte: *Aviz tuturor cretinilor care vor să-și vâre scula pe unde nu trebuie.*

Mă dezlipesc de ușă, căscând din nou, căci somnul începe să se cam cuibărească bine în simțurile mele și mă opresc în fața dulapului. Îl deschid, îmi plimb ochii alene prin el și oftez.

Pentru prima dată îmi este greu să mă decid ce naiba să iau pe mine înainte să mă bag în pat. Dau să închid ușa dulapului, gândindu-mă că mă hotărăsc eu după ce ies din baie, dar o deschid la loc când un tricou anume îmi cam face *„ochi dulci”* de pe raftul al doilea. Îl iau între degetele mele și-l despăturesc, privind spre el. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru și duc materialul spre chip, inspirând adânc parfumul bărbătesc de pe acesta, care și acum persistă destul de tare.

Decid să-l iau cu mine, împreună cu o pereche de chiloți din bumbac și mă bag în baie. Mă așez mai bine în cadă, lăsându-mi trupul să fie învăluit de apa caldă și îmi pun sub cap un prosop. Îmi închid ochii ca să mă relaxez, doar că

numai de așa ceva nu am parte, căci senzația de excitație tot acolo e, chiar dacă nu persistă ca la început.

Hai, pisicuțo! Arată-mi cum știi să te atingi, știu că vrei s-o faci.

Buzele mi se întredeschid când glasul ușor răgușit al lui Mase se aude în dreptul urechii mele, șoptindu-mi atât de senzual. Futu-i mama mă-sii de drac! Iar mă bântuie, dar asta nu mă împiedică deloc să îmi masez sânii și să îmi prind sfârcurile între degete de parcă ar face-o el.

De ce naiba n-a dus totul la capăt? Știu că voia s-o facă. E tortură pură ceea ce mi-a făcut. Simt cum un fior rece și cald în același timp îmi traversează nervii, excitându-mă mai mult, și mă las abandonată în euforia momentului.

Nu pot să gândesc coerent, chiar dacă știu că totul e doar o închipuire de-ale mele, iar el nu e aici, lângă mine, însă sunetul vocii sale mi-a rămas imprimat în minte ca un tatuaj ce nu se mai duce. Mâinile îmi coboară încet peste abdomen și sfârșesc mult mai jos, atingându-mi locul sensibil dintre labiile ușor umflate, plin de terminații nervoase, fapt ce-mi scurtcircuitează simțurile, stârnindu-mă al naibii de rău. Gemetele îmi ies atât de ușor printre buze, ca o melodie uitată pe repetare. Într-un fel nebun, eu chiar îmi doresc ca nemernicul acela să fie aici în clipa de față, să mă atingă și să-mi rostească numele așa cum numai el știe s-o facă.

Karin..., parcă-i aud din nou vocea cum îmi pronunță numele în același mod care mă înnebunește și mă face să mă las pierdută în fantezia pe care o am cu el. Îmi ridic picioarele de o parte și de alta a căzii, sprijinindu-mi-le de marginile acesteia și-mi las degetele să alunece între pereții mei interiori, în timp ce continui să-mi masez clitorisul cu degetele de la cealaltă mână.

Băga-mi-aș!

— Mase, îi gem fără rețineri numele, lăsând în final ca orgasmul să mă învăluie într-un val de căldură.

Simt cum pântecul mi se relaxează treptat, în timp ce pulsația dintre coapse mă face să mi le strâng una de alta,

scufundându-mă cu tot corpul în apă ca să-mi revin.

Ies repede ca nu cumva să mă înec și mă așez mai bine în șezut. Îmi strâng genunchii la piept și-mi așez bărbia pe aceștia, privind într-un punct fix și căzând pe gânduri. Mă frustrează totul, în primul rând, de ce el, când putea fi oricare altul. Ce are atât de special de îmi face corpul să vibreze?

Doamne! Nu simt nimic, absolut nimic pentru Mase, doar că ceea ce face, cum o face, felul în care mă ia, ori vorbele care ating acel loc ascuns din mine... la naiba! Pur și simplu vreau să mi-o tragă, ca pe urmă să scap de el și punct. Nu vreau nimic mai mult. E doar un fustangiu cretin care nu va reuși să aibă vreodată sentimente pentru nicio femeie. Nici azi, nici mâine, dar nici peste cinci ani. Știu că-l judec și nici măcar nu-l cunosc – cum poate ar trebui să încerc s-o fac –, dar până acum acțiunile lui nu mi-au oferit alte sentimente decât acestea, deși tata îmi spunea adesea:

„Draga mea, nu judeca o carte după copertă. Te-ar putea surprinde să vezi ce se găsește între acele pagini dacă oferi o șansă.”

Exact așa se întâmplă și cu oamenii. Nu-i poți judeca până când nu ajungi să-i cunoști, pentru că doar din acea clipă le poți descoperi adevărata față. Însă, oare el își va dori să mă cunoască ori să mă lase să-l cunosc? Deși cred că doar vrea o partidă de sex și, după, fiecare pe drumul lui.

Totuși, dacă o să mai vreau după aceea? Dar dacă nu o să mai vrea el? Fir-ar! Gânduri tâmpite. Du-te dracului, Mase! îl înjur în gând și chiar sper să sughiță.

Mă îmbăiez repede, căci deja apa a început să se răcească și ies din cadă, dându-i drumul să se ducă pe scurgere în jos. Măcar am mai scăpat de senzația pe care mi-a lăsat-o, altfel nu știu cum i-aș fi făcut față, dat fiind faptul că mâine trebuie să mă trezesc devreme și să merg la muncă.

Privesc preț de câteva secunde tricoul buclucaș ce mi-a rămas cadou de la boul de care voiam să scap, iar acum, cu care vreau să mi-o trag, și-l trag repede pe mine. Dacă stau bine să mă gândesc, sună atât de tâmpită toată treaba asta. Oftez obosită și refuz să mă mai gândesc la altceva, vreau doar să dorm naibii și să uit de noaptea asta.

Capitolul 13

Karin Sanders
„Inelul cu diamante”

— ‘Neața, somnorici, mă salută Rowan, intrând pe ușa cafenelei și îmi ridic cu greu capul de pe tejghea ca să arunc o privire spre el.

Sunt pe jumătate adormită, numai cum trebuie nu am reușit să dorm toată noaptea. M-am foit prin așternuturi de la un timp, încât am crezut că nu voi mai reuși să închid un ochi. Cineva s-a jucat grav cu nervii mei azi-noapte, căci continua să mă tot sune cu un număr necunoscut și, când am răspuns, de vreo două ori nu zicea nimic, doar i se auzea respirația și cam atât. L-am și înjurat de morții mă-sii, ce-i drept, apoi i-am închis în nas apelul. Când am dat să-l pun pe silențios, am crezut că-l trântesc de pereți din cauza faptului că îmi cam face figuri de o săptămână încoace, așa că am reușit cu greu să-l setez ca să nu-l mai aud. Era în jur de trei și ceva dimineața.

— ‘Neața! murmur și casc.

— Mă tot întreb ce naiba faci tu noaptea de ești ca un zombi dimineața, surâde acesta, stând cu spatele la mine și pornește aparatul pentru cafea, punând în acesta două căni.

Le așază pe tejghea de cum s-au umplut și o ia pe cea goală cu care am mai băut o cafea până să apară el. Aduce și zahărul, dar și două lingurițe, apoi ocolește barul și se așază pe scaunul din dreapta mea, savurându-ne împreună lichidul amărui-dulceag care ne trezește simțurile atât în zilele negre, cât și în cele obișnuite.

— M-am gândit s-o cer pe Aria în căsătorie.

Subiectul conversației noastre se schimbă subit și, dintr-odată, sunt mai trează ca oricând.

— Pe bune?! exclam surprinsă. Ce te-a făcut să-ți schimbi deciziile? Știi tu, alea cum că ar mai trebui să așteptați încă vreun an, poate doi, până să faci pasul. Că sunteți prea tineri ca să vă căsătoriți, bla-bla-uri de genul, îl iau puțin peste picior, căci, la cât de hotărât fusese acum patru luni în direcția opusă, nu-l vedeam să-și întemeieze o familie.

Oftează puțin cam îngândurat și soarbe din cana lui cu cafea.

— De ceva timp am început să ne gândim la ideea de a avea un copil împreună, dar de câte ori încercăm să vorbim

despre asta, Aria devine nervoasă și începe să-mi reproșeze diverse lucruri, își descarcă sufletul în fața mea despre ceea ce ascunde relația lor de văzul lumii. Câteva zile după aceea n-am mai spus nimic, însă ieri, când am fost să luăm masa cu părinții ei, cu fratele său și soția acestuia, a izbucnit în plâns când și-a văzut nepoțelul, dar și la faptul că cei doi mai așteaptă încă un copil. Nu am înțeles ce s-a întâmplat cu ea, deoarece nu a vrut să-mi spună nimic.

Rowan continuă să-mi povestească, privind fix cana din mâna lui.

— Știu că poate n-am procedat bine, dar, odată ajunși acasă am întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva sau dacă are pe altcineva, orice ca să-mi pot da seama ce s-a schimbat la noi. Nimic! Așa că, acum, de dimineață m-am gândit că poate toată situația e din cauza mea, că nu am cerut-o de soție mai devreme și poate de aceea e în stadiul de acum.

Mă doare să-l văd în postura aceasta, e puțin aiurea, dat fiind faptul că mai niciodată nu l-am văzut atât de căzut la pământ. Mă întorc cu tot corpul spre bar și îmi iau cana între mâini, holbându-mă pierdută la mărgelușele care s-au format deasupra lichidului maroniu și trag aer în piept, închizându-mi pentru un minut ochii.

— Cu tine ce naiba s-a întâmplat? mă înghiontește acesta, trezindu-mă din „visare”.

— Mason Cross?! îi răspund mai mult cu o întrebare, decât cu o afirmație.

— Campionul acela de lupte libere?

— Îhâm! Chiar el, îi confirm ridicând din sprâncene.

— Ce-i cu el? vrea să știe și mai ia o gură din cafeaua lui.

Îmi plimb limba prin gură, simțind aroma cafelei pe papilele gustative și îmi rotesc privirea spre Rowan, aruncându-i o față de cățeluș nevinovat.

— Am cam dat-o de belea cu el…

— Nici nu mă mir, chicotește pe sub mustăți. După ce i-ai turnat limonada în cap, cred și eu.

— Hei! Nu mă certa doar pe mine, ia-te și de el, căci boul mi-a cerut să i-o sug de față cu toată lumea, spun țâfnoasă și mă întorc la cafeaua mea, pe când Rowan o scuipă pe a lui afară din gură când îmi aude cuvintele.

Sprâncenele lui saltă în sus de uimire, în timp ce ochii săi mă privesc ca și cum mi-ar spune: *„Nu cred! Pe bune?!"* și aprob din cap ca să-i confirm ceea ce gândește.

— Știi, după ce ai ieșit ca un fulger în dimineața aceea, ți-a lăsat ceva, mă informează și încerc să-mi dau seama ce putea să-mi lase cretinul acela.

Oricât încerc să ghicesc ce anume, tot nimic. În dimineața asta îmi este goală căpățâna, nici să gândesc cum trebuie nu merge, iar figurile pe care le face telefonul meu încep să-mi dea dureri de cap. Sorb și ultima picătură de cafea și plescăi ușor nemulțumită. Dar, dacă ar fi să mai beau încă una, intru la balamuc, clar. Și așa, până și două consecutiv e prea mult.

— Poftim! spune punând pe suprafața barului un plic.

Îmi arcuiesc sceptică o sprânceană și privesc când la plic, când la prietenul și șeful meu, oftând scurt. Apuc plicul cu degetele și, mustăcind, îl deschid. Mă încrunt vizibil și întorc plicul cu gura în jos, lăsând ceea ce este în el să cadă în palma mea. Pandantivul în forma florii-soarelui îmi pare cunoscut, așa că îl întorc și ceva din simțurile ce îmi fac inima să pompeze sângele rapid îmi oferă sentimentul că știu deja ce este scris pe spate:

— *„Friends forever*[18] *K&T",* murmur cu buzele tremurânde.

Nici n-am băgat de seamă că nu-l mai aveam. Îmi simt ochii împunși de lacrimile care stau să cadă pe obraji și îmi trag nasul, încercând să îmi revin, însă amintirile ce mă năpădesc nu-mi dau pace. Îmi este dor de Taylor, de buna mea prietenă. Simt o durere în coșul pieptului ce pulsează atât de intens când gândul îmi zboară la ea și prin fața ochilor îmi revine acea zi nenorocită. Ziua în care am pierdut-o pentru totdeauna.

Am jurat că vom rămâne prietene până când moartea ne va despărți, dar cine ar fi crezut că avea de gând să ne despartă cu mult mai repede decât anticipaserăm noi? Înghit cu greu nodul care mi s-a strâns ca un ghem în gât și las lacrimile să-mi curgă pe pomeți, strângând în palmă pandantivul.

De ce a trebuit să pleci? De ce Dumnezeu nu te-a lăsat să mai rămâi lângă mine?

— Karin?! Karin, ești bine? mă scutură Rowan de zici că nu mai are mult și îmi desprinde carnea de pe oase.

— Da, sunt bine, îi răspund într-un final și îmi șterg lacrimile rămase. De unde îl avea cre... Mase? fac referire la lănțișorul meu.

— A zis că s-a trezit cu el în poală după faza cu limonada, îmi explică. Karin?

Oftez, fiindu-i, într-un fel, recunoscătoare că mi l-a înapoiat.

— Lănțișorul acesta l-am primit de la buna mea prietenă Taylor, încep să-i povestesc de ce anume mi-au dat lacrimile atât de repede la vederea acestuia. Ne-am cunoscut în centrul în care am fost internată ca să depășesc faza cu bulimia, îmi ridic privirea spre el. Încă din ziua în care ne-am cunoscut s-a legat o prietenie între noi două, surâd când îmi aduc aminte cât de speriată am fost când am ajuns acolo.

Trag aer în plămâni și apoi îl expir pe gură, clipind des ca să fac lacrimile să se oprească din a mai curge.

— Împărțeam aceeași cameră, așa că șederea mea acolo a fost puțin mai nedureroasă, mă joc cu cana goală cât timp buzele mele continuă să se miște. Părinții aveau voie doar la câte o vizită pe lună, aducându-ne strictul necesar. Nu aveau voie să ne strecoare nimic special, totul era verificat cu de-a amănuntul și abia apoi le primeam noi.

Oftez pentru a doua oară și continui să mă joc absentă cu cana.

— În ziua în care am împlinit optsprezece ani, amândouă eram deja acasă. Lănțișorul e cadou de la ea. Ne-am jurat că

vom rămâne prietene pentru totdeauna, indiferent de ce ne va rezerva viitorul. La două zile după asta, am pierdut-o, în timp ce a încercat să-și salveze părinții atunci când magazinul pe care îl dețineau fusese prădat de hoți, înghit cu dificultate cuvintele din ultima parte și simt din nou lacrimile cum îmi curg pe obraz.

— Îmi pare rău, Karin, spune Rowan după ce a stat să-mi asculte povestea.

Clatin din cap la ceea ce mi-a spus, căci nu-mi pot deschide buzele ca să vorbesc iar și clipesc des ca să nu mai las lacrimile să-mi curgă. Mi le șterg cu degetele, la fel și pe cele rămase pe obraji și schițez un zâmbet spre Rowan, măcar așa, cât de cât. Privesc spre ecranul telefonului și văd că deja s-a făcut aproape opt, deci nu mai e timp de lenevit, căci clienții vor apărea imediat și nu prea e etic să ne găsească așa. Îmi las cardiganul și geanta sub tejghea și ies pe sală cu un prosop umed, începând să curăț puțin mesele, să aranjez vazele cu flori și meniul de pe acestea. Apoi mă întorc la bar și mă uit dacă mai este ceva de făcut.

— Hei! spun către Everly de îndată ce își face apariția.

— ‘Neața! mă salută și ea la rândul ei, oprindu-se în dreptul meu. Încep să cred că aici e casa ta, de ești atât de matinală, îmi spune, în timp ce-și pregătește o cafea.

— Mi-am făcut patul în spate și când cade o cutie de cafea de pe raftul al treilea de sus, țâșnesc în picioare cât ai pocni din degete, vorbesc serioasă, făcându-i în același timp scurt cu ochiul.

— Câteodată, chiar aș putea jura că vorbești cât se poate de serios, dar, la cât de nebunatică te cunosc, nu m-ar mira să fie chiar așa, chicotește așezându-se pe scaunul pe care-l trage lângă ea.

Rânjesc, pentru că și eu mă cred în stare de a face astfel de năzbâtii.

Dimineața trece mai repede decât mă așteptam; o zi liniștită, așa cum nu au fost cele care au trecut. Dau o tură prin sală ca să debarasez mesele goale cât timp Everly se

ocupă de comenzile de la două mese și revin la bar chiar în momentul în care ușa de la intrare se deschide. Pe ea intră Mike cu un buchet de floarea-soarelui în mână și se oprește în dreptul meu, făcându-mă să tresar. Aproape că scap tava pe jos, cu comandă cu tot, noroc că mi-o prinde el la timp și doar puțin din conținutul acesteia se varsă pe lângă.

— Bună! mă salută Mike când privirile noastre se intersectează.

— Hei! zâmbesc și încerc să îmi dau seama ce-i cu el aici, niciodată nu a venit la mine la muncă. Cu ce ocazie pe aici? îl întreb senină în timp ce așez tava pe bar ca să o pot curăța și apoi să duc comanda.

— Am venit să te văd, îmi răspunde cu un zâmbet alungit până la urechi, dezvelindu-și dantura imaculată.

— Oh! exclam surprinsă.

Nu mă așteptam la o asemenea vizită din partea lui, mai ales să-și dorească să mă vadă după ce că n-a mai dat niciun semn de viață de la faza cu petrecerea, jocul acela nebun și provocarea care mi-a schimbat cursul vieții. Îi fac semn să aștepte pentru un minut, cât timp eu mă duc să las comanda și mă reîntorc.

— Astea sunt pentru tine, îmi întinde buchetul de flori și zâmbesc, luându-l.

— Observ că nu ai uitat ce fel de flori îmi plac.

— Poate că a trecut ceva timp, dar asta nu înseamnă că am uitat ce-a fost între noi, Karin! îmi spune deodată, făcând un pas către mine. Mi-ar plăcea să o reluăm de unde am rămas, de aceea mi-ai face o mare onoare dacă ai accepta să iei cina cu mine în seara aceasta.

Sunt bulversată de schimbarea lui. Știu că nu l-am mai văzut de câteva luni bune, de când și-a înghețat facultatea pentru a călători alături de ai lui, dar, chiar și așa, nu pare să mai fie tipul din trecut. Acesta e un nou Mike și începe să-mi cam placă latura asta a sa, însă n-am de gând să sar calul. Vreau întâi să văd unde ne va duce ziua de mâine, chiar

dacă e posibil să ajungem și la baza a doua. Îmi trec scurt limba printre buze și trag pe nări aerul până în piept.

— Mi-ar face plăcere, îi răspund cu un zâmbet pe buze și îmi simt vârful nasului atins de arătătorul lui, gestul făcându-mă să mă strâmb.

— Vin să te iau pe la opt, mă anunță, luându-mă prin surprindere când buzele lui se lipesc scurt de ale mele.

Știu că poate pare prostesc, însă acțiunea lui mă face să mă simt ca în adolescentă.

Îl privesc cum iese din cafenea și încep să chițăi, mușcându-mi buzele de parcă aș fi o adolescentă plină de hormoni – nu că n-ar fi așa, bine, doar partea cu hormonii – și mă pun să pregătesc următoarea comandă când Rowan mă oprește cu totul.

— O să ducă Everly comanda ta, tu vii cu mine, mi-o spune ca pe un ordin și nici n-apuc să spun ceva, că mă simt prinsă de braț și trasă de acesta după el.

Îl opresc pentru câteva secunde, cât să-mi iau cardiganul și geanta și o salut pe colega mea din mers, ieșind cu totul din cafenea și oprindu-mă lângă nebunul de șef al meu.

— Ăăă... unde mergem? îl întreb curioasă în timp ce ne îndreptăm spre mașina lui.

— În mall, îmi răspunde scurt, deblocând ușile și îmi face semn să urc.

Fac întocmai și mă așez confortabil pe scaunul pasagerului.

— Vreau să mă ajuți în alegerea inelului, îmi explică motivul pentru care m-a „răpit” de la muncă și virează puțin spre stânga pentru a putea ieși din parcare.

— Și nu puteai să spui așa de la bun început? îl iau tare, punându-mi mâinile în sân.

— Voiam să fac și eu un pic pe șeful și tu îmi strici tot avântul, mă ceartă în timp ce schimbă vitezele și se încadrează pe banda a doua de mers. Oricum, mai e ceva ce vreau să vorbesc cu tine.

Devine brusc serios, virând la stânga.

— De câteva zile încoace am început să mă gândesc serios la un pas pe care vreau să-l fac. M-am hotărât că e timpul să am pe cineva... cum să zic eu mai bine? Ca fiind mâna mea dreaptă, cineva de încredere, care să gestioneze totul atunci când eu nu o să mai fiu o perioadă prin preajmă, începe să-mi spună despre planurile de viitor pe care și le-a făcut.

— Asta sună bine. Ai găsit pe cineva?

— Da! E cam nebună de felul ei, dar are un suflet bun. Ușor cam zăpăcită și, câteodată, cu capul în nori, dar știu că mă pot baza oricând pe ea. Hm! Cam blonduță la păr și îi cam place să arunce limonadă în capul clienților.

Face o scurtă caracterizare a persoanei pe care a găsit-o și tresar în scaun câteva secunde mai târziu, când îmi dau seama că despre mine e vorba.

— Rowan, ce naiba! Eu?! Te-ai țicnit?

Sunt șocată, de-a dreptul, căci nu mă așteptam la una ca asta. Eu, mâna dreaptă a șefului meu? Ce naiba știu eu despre toate astea? Doamne! Mă așez mai bine în scaun, cu cât mașina demarează pe asfaltul aproape fierbinte din cauza soarelui dogoritor care se înalță tot mai sus pe cer și încă nu-mi vine să cred ce mi-a spus. Sunt în negare sau habar nu am ce e cu mine, dar e clar că m-a surprins cu toate astea. Mașina se oprește în parcarea centrului comercial Brickell City Center alte câteva minute mai târziu, așa că, după ce îmi desfac centura, deschid portiera și dau să ies, însă glasul lui Rowan mă oprește.

— Karin...

— Hm!

— Am vorbit pe bune. Chiar îmi doresc ca tu să fii mâna mea dreaptă. Acea persoană în care am încredere că va ține totul sub control, chiar dacă trebuie să recurgă la gesturi extreme, precum faza cu limonada, seriozitatea din glasul lui îmi dă din nou de gândit. Ești lângă mine de foarte mult timp, știi tot mersul pe acolo, mai bine chiar și decât mine. Te descurci în absolut orice situație, continuă.

Tot ce fac e să clatin din cap, ieșind din mașină cu geanta în mână.

— Și Aria?

Sunt curioasă ce a spus iubita lui de treaba asta.

— Tocmai asta e, ea te-a propus, surâde.

Nu mă așteptam la asta. Trântim portierele în același timp și ne îndreptăm spre intrarea în mall de îndată ce blochează mașina, fără să mai spunem nimic niciunul. Gândul îmi zboară la ceea ce mi-a propus, traversând mai bine de jumătate din mărimea mall-ului, apoi luăm scările rulante care ne duc spre etajul superior și, din câțiva pași, mă trezesc în fața magazinului de bijuterii *Kirk Jewelers.*

Rowan îmi deschide ușa și îmi face semn s-o iau înainte. Ochii mei se rotesc în toate direcțiile, căci la cât de tare strălucește totul, nu există șansa să nu-mi fure privirea. Mă apropii cu pași mărunți de fiecare vitrină în parte, în special de cele în care se văd inelele, care mai de care mai frumoase, de diferite modele și culori.

— Deci, care să fie? mă întreabă Rowan într-un târziu și pot simți emoțiile care vibrează în vocea sa.

— Pff! Grea decizie, spun și îmi trec degetele prin claia de păr cam încurcată, pentru că nu știu pe care inel să-l aleg.

Sunt atât de multe și atât de frumoase, dar, cunoscând-o pe Aria, știu sigur că nu îi plac lucrurile extravagante, de aceea ar merge un inel mai simplu. Îmi îndrept privirea spre partea dreaptă a vitrinei, căci de acolo îmi face cu ochiul unul superb, așa că-i spun vânzătoarei să ni-l arate. Aceasta încuviințează din cap și scoate inelul din vitrină, punându-l pe suprafața blatului. Bijuteria din două piese, una de aur galben și una de aur alb, încrustată cu pietricele pe toate părțile și un frumos diamant tronând deasupra, pare inelul perfect pentru a o cere pe Aria de soție. E finuț și nu foarte extravagant.

— Ce zici de acesta? îl fac pe Rowan să fie atent la mine, întrebându-l de inelul pe care am pus ochii.

— Sigur o să-i placă Ariei? îmi răspunde cu o întrebare, fiind atât nesigur pe el, cât și emoționat. Nu mai bine i-l iau pe acesta? arată spre un inel mult prea extravagant până și pentru gusturile mele.

Femeia îl scoate și pe acela din suportul său. Fără să-i ofer un răspuns, iau inelul indicat de el și mi-l pun pe deget, apoi mă întorc cu fața spre *domnul-emoție*, căci până și broboanele de transpirație care-i curg de pe frunte i se pot vedea atât de intens, și ridic mâna în aer, trăgându-i o privire gen: *„Pe bune?”.*

— Ți se pare că arată bine? îl cert puțin.

— Hm! oftează scurt și-și rontăie buzele. Pff! Cine naiba a crezut că e atât de greu să cumperi un inel? pune întrebarea, dar mai mult pentru el, sprijinindu-se în mâini de vitrină și cu privirea în jos.

Chicotesc.

— Nu degeaba sunt eu aici. Sau de ce m-ai adus cu tine, dacă nu ca să te ajut? îmi așez palma pe umărul lui ca să-l mai liniștesc puțin. Hai să ne mai uităm, să vedem ce mai găsim, îi sugerez observându-i nehotărârea, pentru că nu e nevoie să cumpere chiar din primul magazin în care am intrat.

Rowan se îndreaptă de spate și inspiră adânc aerul în piept. Clatină din cap, întorcându-și privirea spre mine și spune:

— Prefer să-ți ascult sfatul decât să ajung s-o cer pe Aria cu cine știe ce...

Surâd.

— Poate că suntem noi femei și catalogate ca fiind niște ființe care vor doar tot ce e extravagant și scump, însă nu e întotdeauna așa, Rowan! Câteodată e mai bine să fie ceva simplu și finuț, vei avea mai mult succes decât cu ceva foarte împopoțonat.

Îi zâmbesc cu căldură și mă bag puțin cu corpul în al lui, doar ca să-l fac să zâmbească, ceea ce și reușesc, și aștept cuminte să văd pe care îl va lua până la urmă. Nu m-am dat

niciodată după lucrurile super-scumpe sau mai știu eu ce fel de chestii împopoțonate. Și mai știu că au fost dăți în care am spus cu totul altceva, dar cred că am făcut-o și pentru că nu îmi doream să cad drept proastă și să fiu catalogată ca un outsider care nu știe pe ce lume trăiește. Voiam să fiu acceptată cu tot dinadinsul de toți, dar acum nu mai fac asta. Nu mai îmi pasă. Prefer oricând ceva simplu. Până și hainele pe care le port nu sunt cumpărate din magazine cu cine știe ce fel de firme.

Mai degrabă vizitez magazinele vintage când vreau ceva diferit, ori pe cele cu prețuri accesibile pentru toată lumea. Nu mi-e rușine să recunosc asta, chiar dacă stau cam prost cu încrederea în sine la capitolul cum arată corpul meu. Într-adevăr, aș mai schimba câte ceva, pe ici și colo. Oricum, nu sunt nici adepta celor care cumpără și tot cumpără, iar atunci când se uită în dulap zic că nu au cu ce se îmbrăca, chiar dacă stau hainele cu etichetele pe ele. Nu am înțeles vreodată mania asta, nici nu știu dacă voi ajunge s-o înțeleg. Dacă cineva s-ar uita în șifonierul meu ar găsi doar câteva haine, pe care le asortez în toate modurile posibile, încât să pară că e ceva nou tot timpul.

— Gata, mă anunță Rowan într-un târziu, trezindu-mă din visare și clipesc, privindu-l.

— Te-ai hotărât?

— Da.

Zâmbetul lui e mai radiant decât acum două minute și pare mult mai liniștit, iar eu sunt super entuziasmată să văd ce a ales.

— Deci?

— Ah, da! Scuze, sunt atât de emoționat cum n-am fost în viața mea, îmi spune repede, în timp ce ieșim din magazin și ne îndreptăm spre partea de *food court*[19].

— Prima dată, hai să ne luăm ceva de mâncare, că eu mă împleticesc pe picioare de mai stau flămândă, îi mărturisesc sincer și încep să mă satur de dieta asta pe care o țin de ceva timp.

Încep să am iar stările acelea de rău și asta nu e tocmai bine, nu în condițiile în care eu am suferit cândva de bulimie. Oricum, nu e ceva de care să scapi definitiv, poate recidiva în orice moment, și să mă trezesc din nou în aceeași situație ca acum câțiva ani, nu e tocmai plăcut. Ne oprim în fața standului de la KFC și ne așteptăm rândul, încercând să-mi liniștesc cumva stomacul înainte să facă vreo serenadă pe aici. Îmi scot telefonul din buzunarul pantalonilor scurți pe care-i port și arunc un ochi în ecranul acestuia, holbându-mă la ceas.

E deja trei după-amiaza? Nu-mi vine să cred cum a trecut timpul de repede, dar e de înțeles, mai ales că Rowan a fost atât de nehotărât. Aproape că a întors magazinul de bijuterii cu susul în jos în căutarea inelului perfect. Încă sunt curioasă pe care l-a ales până la urmă, în definitiv, e vorba de un pas foarte important.

Pășesc de două ori și mă opresc chiar lângă tejghea, aruncând o privire scurtă pe panoul imens de deasupra. Îmi comand un meniu Kentucky cu sos de usturoi, salată de varză cu morcov și maioneză, dar și un pahar mare de Cola. Ori mă fac cât o vacă, ori ajung să vărs prin baie. Din două, una, dar știu bine că n-am să regret masa aceasta. Fie binecuvântat KFC-ul, că de mâncarea săracului încep să mă satur, căci la câtă verdeață am băgat în mine în zilele care au trecut, până și animalele au început să se uite urât la mine, cică le cam fur din mâncare.

După ce îmi iau comanda, mă așez la o masă și mă pun pe înfulecat până apare Rowan. Nu că nu l-aș aștepta, dar cineva are chef de serenade și mie nu îmi prea convine.

— Eu ți-am zis să încetezi cu prostia aia de dietă, că nu ai nevoie de așa ceva, mă ceartă acesta de îndată ce ia loc pe scaun, privindu-mă pe sub gene.

— Știi bine că…

— Ce să știu? mă întrerupe. Că ești prea încăpățânată să mai și asculți așa puțin? Când cineva care ține la tine îți spune clar să te oprești, tu continui să te omori încet și sigur,

făcându-ți rău, sunt luată la rost destul de aspru de către prietenul meu, căci masca de șef a dat-o jos și nu e pentru prima dată când sunt certată în privința asta.

Mă opresc din mâncat, înghițind cu dificultate îmbucătura care mi s-a oprit în gât și îmi închid ochii pentru câteva secunde. Trebuie să-i dau dreptate, îmi cam bat joc de mine și de sănătatea mea, dar nici nu vreau să revin la cum arătam în adolescență. Să fii luat peste picior doar pentru că nu ești ca alții nu e prea plăcut, poate tocmai asta m-a făcut s-o dau în cealaltă extremă. Adică să mănânc ca o vacă proastă, apoi să-mi provoc singură greață și să vomez. Citisem nu știu ce articol dintr-o revistă, unde scria că manechinele folosesc metoda asta ca să slăbească mai repede și să arate bine în timp record. Și am crezut balivernele scrise de un redactor tâmpit. M-am lăsat prostită de lucruri neadevărate și m-am distrus, crezând că e bine cum procedez, dar m-am și ridicat după ce Taylor s-a stins și m-a lăsat de una singură. Sunt zile în care îmi este dor de prietena mea, de sora mea, așa cum ne consideram că suntem.

— Karin... Karin, îmi pare rău! Eu nu...

— E în regulă, Rowan. Ai dreptate în tot ceea ce mi-ai spus. Mă distrug de una singură, chiar și atunci când poate nu îmi dau seama. Și ar trebui să am mai multă încredere în mine, dar nu o prea fac, spun cu ochii scăldați deja în lacrimi. Ar trebui să gândesc rațional, însă câteodată pare că îmi este întunecată judecata și mă complac în situație, când, de fapt, ar trebui să iau atitudine. Nu pentru alții, ci pentru mine. Nici pe la sală nu am mai dat de foarte mult timp.

Mă simt sleită de toate puterile, iar pofta de mâncare mi-a pierit. Privesc spre ce am în fața mea pe masă și nu știu dacă să mai continui sau să mă opresc. Îmi las capul pe spate și clipesc des ca să-mi fac lacrimile să se „furișeze” înapoi de unde au ieșit, dar și să nu mi se mai întindă tot rimelul pe față la cât de des îmi șterg obrajii. Îmi trec limba printre buze.

— Mulțumesc! zic într-un târziu. Mulțumesc că, pe lângă faptul că ești șeful meu, ești și un bun prieten.

Zâmbesc puțin cam strâmb.

— Ești o fată bună, Karin. Păcat că nu mulți văd asta. Ai toată viața înainte, merită să o trăiești pentru tine, pentru lucrurile bune care te așteaptă să le descoperi, nu pentru alții.

Se fâstâcește în scaun, aruncând o privire fugitivă în jur, apoi trage o gură de aer în plămâni ca și cum se pregătește pentru ceva anume și mă prinde de mână, făcându-mă atentă la el.

— Vreau să știi că sunt alături de tine și nu numai eu, ci și Johanna, îmi strânge și mai cu putere mâna în semn de susținere și simt că mă va pufni din nou plânsul. Nici nu știu cum aș putea să o spun mai bine fără să se interpreteze altceva, pare puțin agitat, dar nu îmi dă drumul mâinii.

— Rowan...

Simt o durere acută în piept și nu prea înțeleg de ce. Cred că emoțiile pe care mi le provoacă în clipa de față sunt de vină. Își așază și cealaltă mână peste ale noastre și își umezește buzele cu vârful limbii.

— Știu că nu e tocmai ușor să discuți despre problemele prin care ai trecut și te înțeleg perfect dacă nu vrei să o faci mai mult decât ai făcut-o până acum, îmi vorbește pe un ton cald și blând, emanând îngrijorare, iar asta îmi aduce lacrimile înapoi în ochi. Îmi pare rău dacă unele cuvinte pe care ți le spun câteodată îți fac rău. Nu e ceva intenționat, dar îmi fac griji pentru tine, Karin.

— Îmi pare rău că v-am pus în situația aceasta, de a vă face griji pentru mine, oftez cu sufletul îngreunat de durere și îmi las privirea să cadă spre mâinile noastre. Nu îmi doresc să fiu o povară pentru nimeni...

— Dar nu ești o povară, mă întrerupe. Nu e ceva înjositor să ceri ajutor sau să-ți descarci sufletul prin a vorbi, își așază degetele sub bărbia mea și îmi ridică privirea spre a sa.

— Știu, doar că...

— Doar că, ce? vrea să știe, însă eu habar nu am ce i-aș putea răspunde.

Mă simt și eu câteodată depășită de situație, poate de aceea ajung să recurg la unele obiceiuri toxice.

— Mi-e frică, răspund ținându-mi ochii închiși. Mi-e teamă că o să mă pierd pe mine, ceea ce sunt acum, iar restul vor vedea doar o persoană bolnavă de care vor fi nevoiți să se îngrijească, răbufnesc și mă abțin să nu plâng în hohote, dar mi-e atât de greu să nu o fac.

Clipesc des și inspir ca să îmi stăpânesc suspinele.

— Nu îmi doresc asta, Rowan. Nu vreau să fiu un calvar pentru nimeni, îmi înghit un sughiț și îmi încleștez degetele în jurul mâinilor sale.

— Dar nu o să fii, crede-mă, și nu o să te pierzi pe tine. Ești cea mai nebunatică și plină de viață persoană pe care o cunosc, încearcă să mă încurajeze de fiecare dată când mă vede la pământ. Trebuie doar să încerci să nu te mai distrugi de una singură, pentru că nu e o soluție tocmai bună. Încearcă să ai mai multă încredere în tine și în forțele tale, vei trece peste toate. Eu am încredere în tine și, pe lângă toate astea, nu ești singură, zăpăcito! Suntem alături de tine.

Îmi mișc capul în semn că am înțeles ce mi-a spus, răzând și plângând în același timp și îmi simt mâinile strânse de către ale lui, privindu-mă cu afecțiune. Johanna și Rowan sunt singurele persoane cărora am avut curajul să le povestesc prin ceea ce am trecut. Singurele persoane care simt cu adevărat că îmi sunt alături așa cum mi-a fost Taylor și cum îmi este familia.

Iau un șervețel de pe masă și îmi șterg lacrimile, dar și rimelul care s-a întins ca naiba sub ochii pe care îi simt ca ieșiți din orbite. Beau și o gură zdravănă din paharul meu de Cola, sughițând, și ne continuăm savuratul mâncării în liniște. Trebuie să mă gândesc mai mult la mine și nu la mine. Nu știu dacă are vreo logică ceea ce gândesc, poate nu are deloc în clipa de față, dar, într-o zi, va avea, cu siguranță.

Sper doar să-mi dau seama de asta mai devreme decât prea târziu. După alte zece minute care au trecut pe nesimțite, eu încă mă simt scăldată printre aceste gânduri aiurite care mă stresează. Trebuie să le alung cumva, pentru că o să îmi fută toată starea pe care o am și încă mai sunt multe de făcut. Îmi frec tâmplele și încerc să fiu atentă la Rowan când îmi vorbește iar și pe suprafața mesei așază o cutiuță deschisă.

— Wow! exclam când văd inelul pe care i-l recomandasem să-l cumpere. Până la urmă...

— Ai gusturi bune, mă complimentează. Până și vânzătoarea mi-a spus că „iubita” mea știe ce vrea, continuă și mă înec când aud ce spune.

— Ce?!

Rowan rânjește cu gura până la urechi și îmi întinde paharul cu suc, pentru că și acum continui să tușesc din cauză că m-am înecat când am auzit ceea ce spusese vânzătoarea. Beau câteva guri zdravene din lichidul acidulat și mă las moale în scaun. Am înfulecat ca o spartă și acum mi-e lene până și să-mi mișc fundul înapoi la cafenea. Îmi ascund căscatul în palme și mă îndrept de spate, scoțându-mi telefonul ca să mă uit la ceas, nu de alta, dar Mike a zis că vine să mă ia pe la ora opt seara și chiar îmi doresc să fiu gata până atunci. Nu știu de ce, dar sunt într-o oarecare măsură destul de entuziasmată de întâlnirea cu el. Mă uit la ceas și rămân trăsnită când constat că deja s-a făcut ora cinci.

— Plecăm?

— Poți să îl ții tu la tine? mă întreabă fără să-mi răspundă la întrebarea pe care am pus-o și mă trezesc că-mi așază cutiuța cu inelul sub nas, rugându-mă. Nu vreau ca Aria să-l găsească din greșeală prin casă, și până voi găsi momentul potrivit pentru a face cererea, vreau să fie în siguranță.

— La cât de zăpăcită mă știi, nu știu sigur cât de în siguranță va fi la mine, șefu’, chicotesc și iau cutiuța între degete, vârând-o repede în geantă.

— Te cunosc, Karin. Tu nici beată n-ai fi în stare să pierzi ceva, afirmă cu seriozitate.

— Auch.

Îmi măresc ochii când aud ce spune și-l lovesc ușor cu pumnul în umăr. Surâde.

— Poți s-o iei drept compliment, pentru că altele în locul tău și-ar pierde și capul de pe umeri la cât de *în altă lume* sunt chiar și treze, replică continuându-ne drumul spre ieșirea din mall.

Acum, că suntem în parcare, Rowan scoate cheia de la mașină din buzunarul blugilor pe care-i poartă, și deblochează ușile. Mă fâțâi în scaunul moale de la materialul pufos cu care este acoperit și îmi leg centura în jurul corpului când mașina se pune în mișcare.

Drumul înapoi spre cafenea e presărat de liniștea ce ne înconjoară și care-mi face ochii să se închidă încetul cu încetul. Inspir adânc aerul în piept și mă așez mai bine, privind lung pe geam afară.

— Și... te-ai gândit la propunerea mea, aceea în care să devii mâna mea dreaptă? glasul lui Rowan sparge tăcerea apăsătoare care ne-a ținut companie până acum și oprește mașina în parcarea din fața cafenelei.

Se întoarce spre mine cu jumătate de corp și îmi așteaptă răspunsul.

— De ce eu? De ce nu una dintre fete? îl bombardez cu întrebări, pentru că vreau să știu ce l-a determinat să se gândească la mine și nu la restul. Nu mă înțelege greșit, e o ofertă a naibii de bună, doar că... nu vreau să fii dezamăgit de mine.

Acesta oftează scurt, ducându-și o mână spre ceafă și începe să se scarpine în timp ce mă privește cu niște ochi somnoroși.

— Am încredere în tine, Karin! Acesta ar fi primul lucru, căci întotdeauna m-am putut baza pe tine când a fost ceva. Ai știut cum să gestionezi totul încă din prima zi, fără să te pierzi. În plus de asta, ai reușit să mă scoți pe mine din

lucruri în care mă încurcam singur, de mai multe ori chiar. Ești singura care s-a dovedit a fi bună pentru a-i face propunerea asta, îmi spune totul pe nerăsuflate. Nu trebuie să-mi dai un răspuns chiar în clipa asta, dar gândește-te.

— Mersi, Rowan! Cred că e primul lucru bun care mi se întâmplă în viața asta, spun mușcându-mi frenetic buzele din pricina emoțiilor care mă cuprind acum pe mine.

— Deci, să înțeleg că accepți?

Aprob din cap cu un zâmbet pe față și îi ofer o îmbrățișare înainte să cobor din mașină. Nu știu exact cât e ceasul, dar sper să mai am măcar câteva minute în care să mă aranjez cât de cât înainte ca Mike să vină după mine.

— Nu-mi vine a crede, glasul Ariei se aude tunând de cum iese pe ușa cafenelei.

Nu-i înțeleg izbucnirea, nici măcar Rowan nu o înțelege.

Are fruntea încrețită și o privire de parcă ar vrea să omoare pe cineva. Sunt puțin nedumerită de atitudinea ei, pentru că nu am mai văzut-o în felul acesta. Parcă nu mai e ea, cea pe care o cunosc, calmă și zâmbitoare, căci pare total schimbată. Ochii i se întunecă de nefericire, dar îi ascunde repede sub mantia furiei ce mocnește înăuntrul ei. Îmi dau seama de asta după felul în care pumnii i se încleștează pe lângă trup.

— Te caut ca disperata de mai bine de o oră și tu îți faci de cap cu angajații?

Își ceartă aspru iubitul și îmi ia fix cinci secunde ca să-mi dau seama ceea ce spune. Ce naiba?

— Iubito, nu înțeleg ce vrei să zici.

Rowan ocolește mașina prin față ca să ajungă în dreptul ei, în timp ce eu îmi iau repede geanta și cardiganul de pe scaun.

— Hai întâi să ne calmăm și spune-mi ce s-a întâmplat.

Încearcă să o cuprindă în brațe, dar nu-i prea reușește mișcarea.

— Ești bine? Ai nevoie de ceva? o învăluie cu întrebări, voind să afle motivul pentru care e atât de nervoasă și pusă

pe scandal.

Rowan e debusolat și îngrijorat în același timp, dar încearcă să gestioneze situația cum poate mai bine. Eu, în schimb, nu pot să îmi scot din minte întrebarea ei. Cum adică să-și facă de cap cu angajații? Doar știa că e cu mine și vorbeam despre muncă, nimic altceva sau...

Oare să fi aflat despre inel? Nu prea cred, presupun că ar fi menționat de asta. Ori iubitul ei m-a mințit în legătură cu ce mi-a spus? Sunt total confuză de ce se întâmplă în clipa de față. Arunc priviri spre cei doi, lovindu-mă de sentimentul că ceva nu e deloc în regulă.

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez, izbucnește Aria, aproape fumegând. Te-am așteptat acasă, pentru că urma să mergem la doctor, și tu ești cu fufele prin oraș.

Îl împunge cu degetul în piept fără oprire.

— Aria..., îndrăznesc să-i pronunț numele după minute în care n-am zis nimic, ci doar am ascultat.

Sprâncenele ei negre se încruntă în direcția mea și îmi taie tot avântul chiar înainte de a merge mai departe.

— Tu să taci! Și de ce, mă rog, încă ești aici? Ar trebui să fii înăuntru și să-ți faci treaba, se ia de mine așa cum nu a făcut-o niciodată, de parcă aș fi un angajat care creează numai probleme.

— Nu-i vorbi lui Karin așa, îmi ia Rowan apărarea și îl opresc din a mai scoate ceva pe gură, prinzându-l de braț.

Dar presupun că mișcarea mea nu e una bună, căci după felul în care Aria se uită în direcția noastră... nu-mi place deloc. Presimt că se va lăsa cu scandal între cei doi.

— E în regulă, are dreptate, încerc să aplanez eu totul înainte să se transforme într-un uragan devastator. Ar trebui să fiu la muncă.

— Tura ta s-a terminat.

Tonul vocii lui denotă nervozitate când mi se adresează și doar îl aprob din cap. Aria își strânge buzele și face cale întoarsă, îndreptându-se spre intrarea în cafenea. Nici în minutul acesta nu pot să îmi dau seama ce s-a întâmplat.

— Karin? mă strigă Rowan înainte să pot închide portiera după mine. Luni mergem să facem actele. Am vorbit cât se poate de serios în tot ce ți-am zis.

Ne privim preț de câteva secunde, eu încuviințând din cap, și trântesc portiera ca să o închid.

— Nu lăsa cuvintele Ariei să te doboare.

— E în regulă.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, dar îi voi da eu de capăt, în final. Totuși, sunt puțin derutat. Nu țin minte să fi făcut vreo programare la niciun doctor.

Îmi petrec degetele prin claia de păr și sunt și mai confuză, dar nu găsesc un răspuns plauzibil pentru scandalul iscat de Aria. Ceva se întâmplă.

Dau din cap în semn de salut și o iau din loc.

Capitolul 14

Karin Sanders
„O întâlnire dubioasă”

Mă urc la volan, ies din parcare și conduc spre casă. Iau prima curbă la stânga și îmi continui drumul cu gândurile în toate direcțiile, zâmbind când văd pe ecranul telefonului

numele lui Mike. Îi răspund și-l pun pe difuzor ca să pot fi atentă și la drum.

— Hei! S-a întâmplat ceva? vreau să știu și virez spre dreapta, luând-o pe o străduță lăturalnică ca să mai scap de aglomerația de pe autostradă.

— *Hei! Nu, nu s-a întâmplat nimic,* îmi răspunde ușor pierdut*. Voiam să mă asigur că nu te-ai răzgândit și că iei cina cu mine în seara asta.*

— Ah, nu! De ce m-aș răzgândi?

— *Ne vedem la tine, atunci,* chicotește în difuzor ca un tip îndrăgostit.

E puțin ciudat faptul că Mike are sentimente pentru mine. Nici nu știu când și-a dat seama de ele, deși, poate că distanța și timpul departe unul de celălalt, după toate cele întâmplate între noi, l-au făcut să vadă ce a pierdut. Însă sentimentele mele nu mai sunt ce-au fost odată. Nu pot spune că l-am iubit, dar nici că nu l-am iubit. Oricum, nu mai simt ce-am simțit atunci pentru el, chiar dacă n-au fost sentimente foarte puternice. Nici gândurile mele nu se mai îndreaptă în direcția lui, ci, mai degrabă, prin minte îmi joacă puțin cam insistent un cretin.

Drace! De ce a trebuit să-l aduc iar printre neuronii mei întregi la minte?

— *Te iubesc,* răsună în difuzorul telefonului, iar eu mă blochez instantaneu, aproape să fac un accident când îl aud pe Mike rostind acele cuvinte.

Nu mă așteptam, dar nici n-am de gând să-i spun și eu la fel dacă nu simt s-o fac.

— Okey, e tot ce-i răspund înainte ca apelul să se întrerupă.

A fost cel mai jalnic răspuns posibil, dar n-am vrut să mint.

După treizeci de minute petrecute pe drum opresc mașina în parcare. Deschid portiera și ies, realizând că mașina a cărei caroserie am zgâriat-o în seara aceea e tot aici, neclintită, și nici urmă de proprietar. N-a venit nimeni să

mă ia la rost, dar mă aștept în orice moment ca cineva să bată la ușa apartamentului meu și să-mi ceară să-i plătesc reparațiile.

— Fir-ar! înjur în gura mare când văd mai bine stricăciunile provocate.

Mă bosumflu, punându-mi mâinile în cap și, în secunda următoare, mă opresc în loc când un glas se drege puternic în spatele meu. Mă întorc pe călcâie cu tot corpul, dând peste o priveliște ce aproape că-mi taie respirația. Și spun aproape, pentru că nu mă dau în vânt după tipii îmbrăcați la costum. Mi se par superficiali și am impresia că ascund mereu ceva. Dar ochii aceia negri care mă fixează ca pe o țintă par să-mi pătrundă până în suflet. Nu stă rău nici la capitolul buze cărnoase, ale sale mai că te îndeamnă să le simți gustul, în timp ce părul aranjat în stilul dezordonat completează masculul din fața mea. Pe unde naiba a stat ascuns tipul ăsta?

Zâmbește într-un colț al gurii, căci prea mă holbez cu insistență la el, iar eu simt că nu mai am aer în plămâni. Exceptând hainele cu care este îmbrăcat, nu pot să nu mă întreb: *De când am un vecin atât de hot?*

Înghit în sec și încerc să-mi revin în simțiri.

— Să înțeleg că tu ești pacostea care mi-a zgâriat mașina, glasul lui răgușit și un pic gros mă face să-mi măresc ochii, dar mai mult din cauza felului în care m-a numit.

Pacoste, ha?!

— Știi, voiam să-mi cer scuze pentru faptul că ți-am zgâriat mașina neintenționat, dar m-am răzgândit, i-o trântesc mustăcind și tot ce face e să-mi zâmbească, privind într-o altă parte decât la mine.

Tipul acesta, al cărui nume nu-l cunosc încă, își bagă mâinile în buzunarele de la pantaloni și face un pas spre mine. Mă fulgeră cu privirea în timp ce mă reazem cu fundul de mașina mea și-mi pun mâinile în sân.

— Nu te lași ușor, mai mult afirmă decât întreabă.

— Îhâm!

— Bun, rânjește și se reazemă de mașina lui, stând acum față în față cu mine. Nici eu nu mă las ușor, pacoste.

— Baftă atunci, spun puțin răutăcioasă.

— Maverick, își spune numele, întinzându-și mâna către mine.

Surâd puțin amuzată de toată situația de față.

— Karin, mă prezint și eu, prinzându-i mâna cu a mea și mă trezesc brusc trasă în brațele lui.

La asta nu mă așteptam și, sincer, oricât de bunăciune dată naibii este, mă deranjează. Urăsc comportamentul acesta de mare macho la un tip, de parcă speră ca după ce te ia în brațele lui să fii îmbătată de acțiunile sale. Poate dacă s-ar fi comportat diferit... doar poate, și atât. Mă strâmb și încerc să mă desprind de el.

— Deci, cum facem? mă întreabă într-un târziu, ținându-mă lipită de corpul său.

— Nu știu la ce te referi.

Fac pe neștiutoarea și încerc pentru a doua oară să mă eliberez din brațele lui, însă acestea se strâng și mai tare în jurul meu, ceea ce mă face să pufnesc iritată de acțiunile lui.

— Tu și cu mine, vinerea viitoare...

— Întâlnire?! întreb surprinsă.

— E mai mult... Să zicem că am să trec cu vederea cele întâmplate dacă accepți să ieși cu mine, mi-o spune verde în față, iar figura mea se arată mai surprinsă ca niciodată.

Vorbește pe bune?! Doamne, încă un idiot.

— Nu te supăra pe mine, dar nu plătesc în natură, i-o întorc vădit enervată, desprinzându-mă din brațele lui. Prefer să o fac cu banii jos, așa că ia-ți gândul de la orice posibilă întâlnire cu mine. N-ai să vezi așa ceva.

Unii chiar au impresia că nu mă prind unde vor să ajungă, atunci când o iau pe ocolișuri cu ceea ce vor de fapt să spună: *Te culci cu mine, te scap de datorie.*

Cum ziceam, încă un idiot. În pana mea!

Rânjește, iar asta mă enervează și mai rău.

— Ce e așa amuzant?

— Nu ți-am cerut să ne-o tragem, Karin, ci doar o întâlnire, nimic mai mult.

Acum e rândul meu să rânjesc.

— Tot n-ai să vezi așa ceva, îi tai craca de sub picioare. Doar spune-mi suma pe care trebuie să ți-o înapoiez pentru reparații.

— Nu trebuie să îmi plătești nimic, mă întrerupe, având și acum zâmbetul impregnat pe buze.

Oftez, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

— Atunci, măcar o cafea, insistă el, iar eu îmi dau ochii peste cap când observ că nu vrea să o lase baltă.

— Ăăă... nu!

— Oh, haide! Nu cred că iubitul tău se va supără dacă...

— Stai puțin, ce iubit? întreb debusolată, întrerupându-i fraza.

Nu-mi aduc aminte să îmi fi făcut vreun iubit în ultima perioadă, de aceea cuvintele lui mă pun în dificultate. Plus de asta, chiar dacă urmează să mă văd cu Mike în seara aceasta, până acum el n-a dat pe aici de când s-a întors în oraș. Deci, e exclus. Atunci, despre ce naiba vorbește?

— Ce iubit? insist cu întrebarea, voind să știu, deoarece mie nu îmi vine nimic în minte.

— Tipul care te-a adus cu motocicleta într-o seară, îmi oferă răspunsul pe care-l aștept și aproape că mă înec cu saliva din gură.

Mase, îi rostesc numele în sinea mea cu furie. Rahat!

— Nu e iubitul meu, rânjesc amar, dar mă mențin serioasă.

— Păreați mult prea apropiați, de aceea am presupus că e iubitul tău.

— Suntem doar... cunoștințe, nimic mai mult.

— Bun! Atunci, înseamnă că nimeni și nimic nu te împiedică să ieși cu mine, Karin, îmi pronunță numele, făcându-mă să zâmbesc.

Modul în care îmi rostește numele nu îmi oferă acel fior pe care îl primesc din partea lui Mase când de pe buzele lui de drac iese numele meu, de parcă ar fi menit să fie acolo.

— Răspunsul meu e tot *nu*.

— Mai gândește-te, îmi spune, îndreptându-și postura și scoate din buzunarul pantalonilor cheile de la mașină. Nu trebuie să-mi oferi un răspuns acum.

Doamne, dar insistent mai este. O să rămână cu buza umflată, asta e cât se poate de sigur, căci eu n-am de gând să ies cu el.

— Karin...

Mă opresc în loc când îmi aud numele strigat și mă întorc cu privirea în spate să văd ce mai vrea acum.

— Sper ca următoarele gemete pe care le scoți printre buzele tale senzuale să fie atunci când ești deasupra mea. Nu de alta, dar e păcat să le ții doar pentru tine.

Cuvintele lui mă lasă fără grai, practic, am paralizat pe loc. Ce tocmai a pus? Aș vrea să i-o pot întoarce, dar sunt prea șocată de gândurile sale care au prins viață printre buzele acelea cărnoase. Maverick îmi face scurt cu ochiul, zâmbind în continuare și dispare din raza mea vizuală, urcându-se în mașină. Clipesc, revenindu-mi în fire după ce aud motorul mașinii sale cum prinde viață și iese din parcarea complexului de apartamente, plecând și lăsându-mă de una singură.

Rahat! Observând numărul locului său de parcare, realizez că el este vecinul meu, cu care împart peretele comun de la baie, și la ce zgomote se aud venind de acolo, câteodată am impresia că îi cam plac orgiile.

Mă zgribulesc la gândul ce m-a fulgerat și dau buzna în apartament, căci știu că la ora asta Jo e acasă și a lăsat ușa neîncuiată. Îmi arunc papucii din picioare pe undeva prin hol și mă grăbesc să intru în camera mea.

— Unde arde? se amuză Johanna pe seama mea, venind după mine.

— În câteva minute trebuie să apară Mike și eu nu sunt gata, spun repede, deschizând în același timp și ușa de la dulap.

— Mike?! mă întreabă surprinsă.

— Da. A fost azi la cafenea cu un buchet de flori și m-a invitat să ies cu el în oraș în seara aceasta, încep să-i explic cât timp continui să-mi caut ceva de îmbrăcat. Îți vine să crezi că își mai aduce aminte ce flori îmi plac?

Deschid și cealaltă parte a dulapului și mă uit la hainele pe care le am puse pe umerașe, privirea căzându-mi pe o salopetă dintr-un denim negru, cu pantaloni scurți și maiou, cu un decolteu mai adânc și care are capse pe margini.

— Interesant, murmură prietena mea.

Las salopeta pe suprafața patului și mă uit repede cu ce naiba să mă încalț. Mă hotărăsc să-mi iau platformele negre de tip sandale, cu barete groase și talpa din spumă de culoare albă. Îmi mai scot și-o gentuță plic cu franjuri, mai pătrățoasă, și încep să mă dezbrac repede de hainele de pe mine, aruncându-le prin cameră – am vreme să le adun după ce mă întorc din oraș – și încep să mă îmbrac cu hainele alese.

— Nu ți se pare cam ciudat faptul că Mike a apărut tocmai acum? mă întreabă Jo într-un târziu, asta după ce a stat și mi-a admirat țopăitul de maimuță beată. După seara cu provocarea a dispărut pur și simplu, n-a mai dat un semn de viață.

Ceea ce îmi spune mă pune puțin pe gânduri, căci tind să-i dau dreptate în privința aceasta. Pe Mike nu l-am mai văzut din noaptea cu pricina, iar faptul că azi m-a căutat din bun senin îmi cam aduce semne de întrebare. Chiar și așa, sunt puțin curioasă de invitația lui, de ceea ce urmărește și până unde se va întinde noaptea aceasta.

— Când veneam spre casă de la cafenea m-a sunat, voia să știe dacă mai ies cu el, iar spre sfârșitul apelului mi-a spus că mă iubește, mă așez pe marginea patului, vorbind după ce am îmbrăcat salopeta.

Jo îmi urmează exemplul și se așază pe partea cealaltă, întinzându-se ca o felină pe jumătate din suprafața patului, stând pe burtă și își sprijină capul în mâini, încrețindu-și fruntea suspicioasă.

— Ți-a zis că te iubește?! expresia feței sale emană doar surprindere.

Încuviințez din cap drept răspuns și încep să mă încalț cu platformele, apoi mă ridic în picioare și arunc în gentuță telefonul, cheile, un pachet de batistuțe de hârtie și un ruj de culoarea *nude*. Mă așez pe scaunul din fața măsuței de machiaj și încep să mă aranjez puțin, pentru că nu pot ieși nearanjată din casă, mai ales că e o întâlnire, nu doar un drum până la magazinul din colț și după aceea înapoi acasă. Curiozitatea despre locul în care are de gând să mă ducă pune stăpânire pe simțurile mele și tresar când sunetul tonului de apel se aude în toată camera. Scot telefonul din geantă cu mișcări rapide și răspund, ducându-l la ureche.

— *Ești gata? Mai urc sau te aștept la mașină?* recunosc repede glasul lui Mike în difuzor, întrebându-mă ce anume să facă.

— Cobor eu în două minute, îl anunț, simțindu-mi brusc inima pompând sângele cu rapiditate prin artere.

Presentimentul ciudat pe care-l am nu-mi dă pace, iar asta mă face să fiu cam neliniștită, însă sper din suflet să fie doar din pricina emoțiilor pe care nu înțeleg de ce le am și să nu fie din altă cauză. Arunc telefonul pe pat după ce închid și continui să mă aranjez, rezumându-mă doar la un look natural și nu unul extravagant. Mai arunc o ultimă privire în oglindă și oftez scurt, lăsând ca aerul să-mi iasă printre buzele ușor întredeschise. Înghit în sec, căci starea de neliniște mă cuprinde tot mai tare, apoi îmi închid ochii pentru scurt timp ca să mă calmez. În cele din urmă, trag breteaua gentuței pe braț și după aceea peste cap, lăsând-o să se așeze pe celălalt umăr.

— Sună-mă dacă e ceva, îmi spune Johanna și mă trage într-o scurtă îmbrățișare.

— Așa voi face.

Ies din dormitor și apoi din apartament, intrând în lift și aștept cuminte să mă ducă până la parter, unde ies și îmi port pașii spre ieșirea principală a scării. Dau peste un Mike aranjat la patru ace de îndată ce ies pe ușă în aerul călduț al nopții; probabil așa cum nu l-am văzut vreodată. Zâmbesc când ochii lui se întâlnesc cu ai mei și se îndreaptă de spate.

— Hei!

— Arăți..., face o scurtă pauză, plimbându-și privirea pe tot corpul meu și își prinde bărbia între degete. Ești foarte frumoasă, îmi face un compliment și mă trezesc cu un alt buchet de flori. Astea sunt pentru tine.

Îl iau, pentru că nu vreau să par o nepoliticoasă, și-l las să-mi deschidă portiera, un gest care mă surprinde total.

Atât de mult să se fi schimbat Mike de când a fost plecat? mă fulgeră întrebarea în gând și îi arunc o ocheadă scurtă ca să caut ceva nelalocul lui, dar nu găsesc nimic. Urc în mașină și aștept cuminte să pornească. Mike ocolește mașina prin față după ce a închis portiera pe partea mea și ia un loc în scaunul șoferului. O să îmi ia ceva să mă obișnuiesc cu el așa.

— Sper că-ți place mâncarea chinezească, spune făcând ca liniștea dintre noi să se spulbere în timp ce mașina alunecă ușor pe asfaltul încins de către razele soarelui din timpul zilei.

Inspir, expir și îmi rotesc privirea spre el.

— Cu ce ocazie toate astea? întreb puțin sceptică de acțiunile lui și tot ce face e să-mi zâmbească atât de senin și de firesc, întorcându-și ochii spre mine.

— Te iubesc, Karin, mi-o spune atât de lejer, iar eu doar clipesc debusolată și poate că sentimentul pe care îl am e doar plăsmuit de emoțiile mele. Îmi pare rău că nu ți-am mai zis nimic până acum, însă am fost chemat de mama să merg acasă, deoarece tata a avut un accident și a fost nevoie de ajutor cu treburile de pe acolo.

— Oh! Îmi pare rău să aud asta, sper că e mai bine acum, clipesc cu rapiditate, simțind compasiune pentru tatăl său.

I-am cunoscut părinții când noi doi am început să ieșim împreună. Sunt persoane minunate și de treabă, chiar mi-a făcut plăcere să pot schimba câteva vorbe cu ei, însă după ce eu și Mike am terminat-o n-am mai vorbit, mai ales că ei au și plecat pentru o vreme de pe continent, vizitând țările din Europa.

— E mai bine acum, și-a mai revenit. Știi, chiar au întrebat de tine zilele trecute, mă anunță și îmi simt brusc obrajii încălzindu-se, pesemne că roșesc.

Chiar îmi fuseseră dragi, păreau niște oameni plini de viață și mai tot timpul cu zâmbetul pe buze. Însă nu te poți lua după aparențe, fiecare din noi ascundem în suflet câte-o durere.

— Nu credeam că își vor mai aminti de mine, recunosc și îmi îndrept privirea pe geam afară, umplându-mi plămânii cu o gură de aer.

Expir și încep să mă întreb cât mai avem până ajungem, căci mi se pare că suntem de prea mult timp pe drumuri, iar discuția dintre noi doi pare puțin cam ciudată. Îmi pocnesc fiecare deget în parte și mulțumesc în sinea mea că mașina începe să încetinească, ajungând, în final, la destinație.

Mike îmi ia buchetul din mâini și îl așază pe bancheta din spate, zâmbindu-mi, apoi iese din mașină și se repede să ajungă pe partea mea. Ca un adevărat gentleman îmi deschide portiera și mă ajută să ies din mașină, trăgându-mă în brațele lui. Atingerea, dar și modul în care se comportă e total diferită de imaginea tipului rebel pe care-l știam eu odinioară. Simt cum mi se strânge un nod în stomac, așa că întrerup contactul nostru vizual și mă eliberez din brațele lui.

— Ești în regulă? mă întreabă cu o mină îngrijorată.

— Da, mint pe jumătate și zâmbesc strâmb. Mi-e doar foame, zâmbesc cu gura până la urechi și simt că e o prostie starea pe care o am.

— Atunci sigur o să-ți placă preparatele de la P.F. Chang, zice și își așază palma pe talia mea, trăgându-mă încă o dată mai aproape de el.

Restaurantul ales de către Mike e superb. Motivele chinezești ce împânzesc toată încăperea te invită să le cunoști cultura care, într-adevăr, e uimitoare, iar atmosfera caldă și romantică te învăluie în mireasma ei, făcându-te să te destinzi și să te simți în largul tău.

Suntem conduși spre un separeu mai retras. Mike îmi trage scaunul, făcând în continuare pe gentlemanul cu mine și, dacă până acum avusesem o stare ciudată, în clipa asta mă simt mai relaxată.

— Bună seara! Și bine ați venit la P.F. Chang. Aici aveți meniurile dumneavoastră, își face apariția ca de nicăieri un chelner și ne vorbește destul de repede. Pentru început, vă oferim un aperitiv din partea casei, *Maotai*, o băutură specific chinezească.

Ne așază fiecăruia câte un pahar cu băutura menționată, apoi se retrage, lăsându-ne singuri. Mike ia paharul între degete, îl ridică în aer și mă privește în ochi în timp ce mâna lui liberă se așază fără rețineri pe genunchiul meu dezgolit.

— Pentru seara asta, pentru noi, ține un toast.

— Pentru seara asta, rostesc și eu, ridicând paharul și abia gust băutura.

Îndată ce simt gustul, dar și tăria care îmi face gura și gâtlejul să ia foc, clipesc des ca să-mi revin și caut cu privirea un pahar cu apă, găsindu-l repede în dreapta mea. Îl apuc între degete și dau pe gât toată apa din pahar. Băutura aceea, *Maotai*, e tare ca naiba. Inspir, expir de vreo câteva ori și înghit în sec.

La masa noastră apare o domnișoară care este îmbrăcată într-o rochie populară din China, *cheongsam* numindu-se, și ne zâmbește cu politețe.

— Bună seara! V-ați hotărât ce veți comanda? ne întreabă cu un zâmbet pe buze și o privire senină, eu ținându-mi mâinile conectate la brâu.

Iau meniul între degete și arunc o privire asupra acestuia, alegând o porție de pui cu ciuperci pe lemn – o mâncare interesantă și pe care îmi doresc să o încerc –, în timp ce Mike alege să-și comande Noodles Udon cu rață[20], dar și niște vită pe plită încinsă pentru amândoi. Deja îmi plouă în gură doar gândindu-mă la toată mâncarea aceasta. Domnișoara, al cărei nume nu cred că l-am reținut, ne ia meniurile și ne lasă singuri, revenind câteva minute mai târziu cu ceea ce am comandat.

— La desert am dori banane caramelizate și prăjitură cu răvaș, îi spune repede domnișoarei cu un zâmbet alungit pe buze.

— De fapt, intervin pentru că nu mă încântă deloc desertul comandat de Mike, eu aș dori mai degrabă o porție de tartă cu mere și caramel, îi corectez comanda dulce.

Domnișoara ne face semn din cap că a înțeles și dispare din peisaj.

— Să înțeleg că tot nu ai trecut peste faza cu banana? rânjește, încercând într-un fel să transforme situația de atunci într-una amuzantă, doar că nu-i prea iese.

— Eu zic să nu stricăm seara cu lucruri neplăcute, îi propun, dându-i astfel peste nas.

— Ai dreptate, îmi cer scuze, nu am vrut...

— E în regulă, îl opresc înainte să strice seara cu cine știe ce mai scoate pe gură.

Mă aprobă printr-o înclinare a capului și ia între degete bețigașele pe care eu, una, nu reușesc nicidecum să le țin cum trebuie. Cu ele agață o bucată de vită și o îndreaptă spre buzele mele, eu fiind prima care gustă din acest preparat. Ne privim în ochi atunci când deschid gura și îl las să mă hrănească.

Gustul e wow, mai ales că e prima dată când mănânc vită pe plită. Zâmbesc și îl las să mă hrănească în continuare. Până aici totul e destul de plăcut, chiar dacă era cât pe ce să se ducă la vale, iar compania lui mă face să mă simt tot mai bine și mai relaxată, reamintindu-ne de tot felul

de trăsnăi pe care le-am făcut acum mai bine de un an. A trecut ceva timp de când n-am mai râs atât de mult, de când n-am mai avut o companie atât de agreabilă.

— Și, te-ai gândit ce vei face mai departe după ce termini facultatea? mă întreabă Mike, luând apoi o gură din băutura lui.

Oftez, pentru că niciodată nu m-am gândit atât de departe. Nu sunt genul de om care să-și facă planuri cu de-a amănuntul, așa cum am auzit că ar face alții, mi se pare o prostie, deoarece n-ai cum să știi ce îți rezervă a doua zi. Sunt atât de multe evenimente imprevizibile care îți pot da viața și planurile peste cap, încât nu mai știi ce să faci și ce nu, de aceea prefer să trăiesc în prezent. Să las viața să mă surprindă, cu bune, cu rele. Cu suișuri și coborâșuri.

— Cred că voi călători pentru un timp, apoi..., fac o mică pauză pentru că nu știu ce să-i răspund. Sinceră să fiu, nu prea știu ce voi face apoi. Ar trebui să știi foarte bine că nu-mi...

Nici nu mai apuc să-mi duc cuvintele până la capăt, căci buzele lui Mike se lipesc cu rapiditate de ale mele, luându-mă total prin surprindere cu sărutul lui spontan. Totuși, îi răspund. Degetele lui îmi ating cu delicatețe obrazul, apoi se pierd printre firele de păr din capul meu, adâncind și mai mult sărutul dintre noi. Felul său de a mă săruta, ei bine, pot spune că i-am cam dus dorul, căci sărutul său e ametitor, nebunesc, încât mă face să-mi pierd puțin capul, de parc-aș fi plutit pe un norișor, apoi am revenit cu picioarele pe pământ.

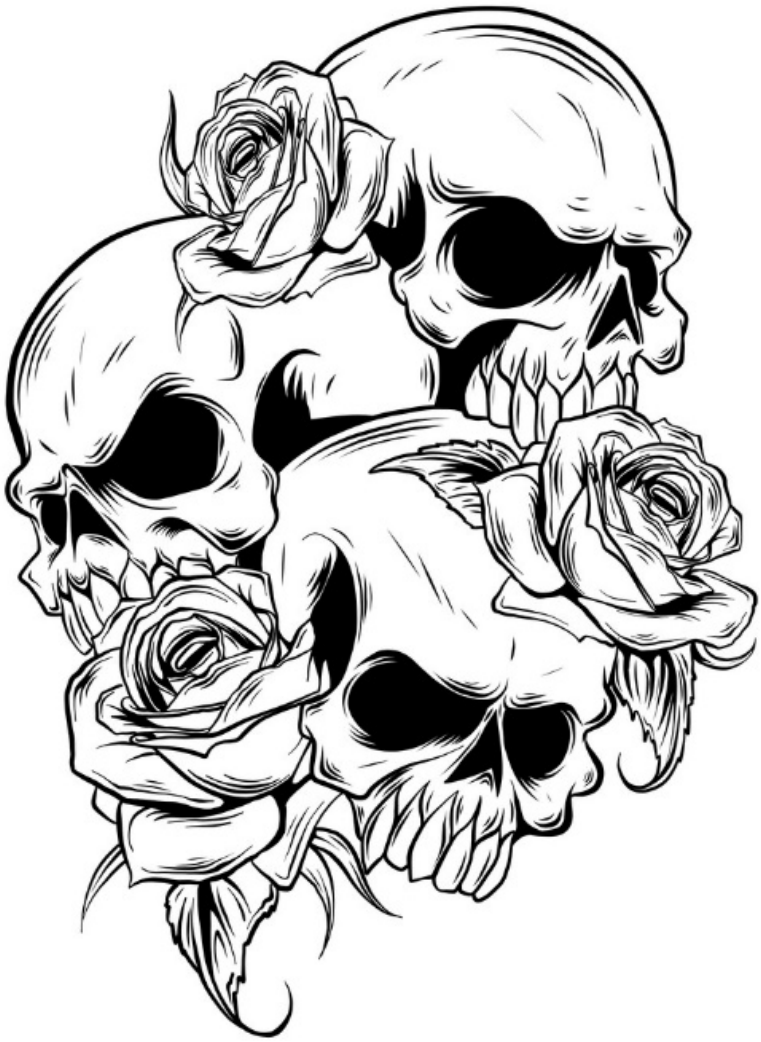
Cam asta este senzația oferită, dar parcă tot lipsește ceva anume.

— Ce-ai zice dacă am sări peste desert și-am pleca de aici? îmi sugerează Mike, vorbindu-mi peste buze și ceva dinăuntrul meu îmi spune că ar fi o idee destul de bună.

Zâmbesc ușor timidă.

— Răvașul am să-l iau cu mine, spun și pun mâna pe acesta, vârându-l rapid în gentuța cu care am venit.

Mike plătește ceea ce am consumat, refuzând să contribui și eu cu bani și ieșim împreună din restaurant, îndreptându-ne țintă spre mașina lui. Îmi deschide portiera, așa cum a făcut și când a venit după mine, și mă urc în scaunul pasagerului, așteptând să pornească ca să putem pleca de aici.

Capitolul 15

Mason Cross (Mase)
„Rănile deschise sunt cicatrici nevindecate”

— Mai cu viață, urlă Roland la mine în timp ce-mi ține sacul de box, iar eu continui să-l lovesc când cu dreapta, când cu stânga, apoi cu piciorul.

Execut aceleași manevre de vreo câteva ori și mă opresc, gâfâind profund din cauza efortului depus. Nu mă slăbește deloc când vine vorba de antrenamente – poate fi un adevărat călău dacă trebuie –, însă dacă n-ar fi fost el să tragă de mine, știu sigur că m-aș fi lăsat pe tânjală. Rânjesc cu gura până la urechi, simțind broboanele de transpirație cum îmi curg pe piele în jos, așa că iau prosopul de pe bancă și mă scap de ele. Îl așez apoi pe după gât și prind sticla cu apă între degete, bând câteva guri zdravene din ea ca să mă mai răcoresc și să îmi încetinesc ritmul pulsului.

— Meciul e în aproape trei săptămâni, mă anunță deodată. Trebuie să fii în cea mai bună formă, pentru că Rhys Sharp nu dă înapoi și e dispus să-și bage adversarul în spital dacă e nevoie, doar ca să câștige, îmi ține morală așa cum o face de fiecare dată.

— Și asta ar trebui să mă sperie? îi vorbesc pe un ton aspru, sculându-mă în picioare. Ai uitat de unde m-ai cules? Ai uitat câți am băgat în spital atunci când participam la luptele stradale, unde nu exista nicio regulă, doar aceea de a-l face pe celălalt să nu se mai ridice de jos? izbucnesc și mai înflăcărat.

Îmi încleștez degetele printre firele de păr și încerc să-mi calmez starea proastă pe care o am azi. Nu știu dacă e din cauza pisicuței care, surprinzător, și acum îmi joacă prin minte sau e din cauza faptului că Hayes Willard s-ar putea să iasă din închisoare cu câțiva ani mai devreme.

La dracu’! Nu mă încântă deloc lucrul acesta și s-ar putea să fiu chemat pentru a depune mărturie, însă, clar, nu va fi în favoarea lui. Omul acela a știut cum să ne distrugă viața atât mie, cât și fratelui meu. Am acceptat să devin marioneta lui, participând la luptele ilegale doar ca să îl lase pe Ace în pace. Chiar dacă era copilul lui și știu sigur că nu și l-a dorit – nu așa, în starea lui delicată în care fusese –, îl tortura constant și îi spunea că e doar un parazit infect care ar trebui să moară, ori îl amenința cu moartea atunci când mama nu era prin preajmă. Nu îmi era greu să aflu toate

astea, micuța cameră de luat vederi pe care am instalat-o în camera fratelui meu mi-a oferit adevărul din spatele multor vânătăi pe care Ace le avea pe corp. Am făcut-o pentru simplul fapt că primeam numai minciuni când eram plecat și câteodată ajungeam târziu în noapte acasă.

Iar asta mă înfuria teribil, scăpându-mi câte-un pumn, doi în moaca nemernicului, chiar dacă eram conștient că după aceea mă va pedepsi. Preferam să îndur eu în locul fratelui meu. Nu îmi păsa de durerea sfâșietoare care îmi traversa fiecare nerv, fiecare fibră a mușchilor mei până în spasmul inimii ce mi se zbătea în piept.

Ce fel de tată mai ești dacă nu-ți pasă de propriul copil? De un suflet nevinovat. De fapt, de ce mă plâng? Nici pe mama nu o prea interesa de el, chiar îi arunca în față în multe dăți cum că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit la naștere, căci era un impediment în viața ei. Ca să nu-l mai vadă, îmi dădea mie ordine să am grijă de Ace în absolut orice nevoie ar fi avut. Dacă nu, să știe să mă scape de povară. M-a scârbit atitudinea pe care o avusese, căci m-au durut cuvintele ei, în fond, Ace era fratele meu și fiul său.

Nu înțelegeam de ce era atât de impasibilă, dar am realizat că ea nu era mamă, niciodată nu avea să fie, era doar un monstru căruia îi păsa doar de sine și de necesitățile partenerului său, nu și de noi, copiii cărora le dăduse viață. De aceea am învățat să mă descurc de unul singur. Am îndurat foamete și frig zile și nopți întregi, doar pentru ca fratele meu să aibă ce-i trebuia. Nu contam eu cât de mult conta el, pentru că îl voiam în siguranță. Pentru că îl iubisem, și zâmbetul pe care-l avea pe buze atunci când mă vedea mă mulțumea cel mai mult, chiar dacă aveam și eu ceva sau nu.

Să-l știu liber pe criminalul acela nu e cea mai bună opțiune – sigur nu e, pentru el –, întrucât am jurat că am să-l omor în bătaie dacă îmi iese cumva în cale.

Inspir și expir ca să-mi calmez nervii.

— Ce naiba e cu tine? mă chestionează Roland. S-a întâmplat ceva?

Îmi scarpin ceafa, oprindu-mă din preumblat și trag puternic aer în piept înainte să-i răspund.

— Avocatul m-a anunțat azi-dimineață că Hayes Willard s-ar putea să iasă mai repede din închisoare, îi răspund în timp ce mă poziționez din nou în fața sacului de box, luându-mi poziția și începând să-l lovesc.

— Cum așa? Nu era vorba că nu are dreptul la eliberare condiționată sau orice altceva?

Mă opresc, cuprind sacul cu mâinile și îmi sprijin fruntea de el.

— Nu știu, Roland! Nu știu ce dracu' a făcut cretinul de poți spune că aproape a ieșit de acolo, mă revolt, frecându-mi dinții unii de alții și îmi reiau loviturile.

Mă opresc pentru că nu am starea necesară să mă concentrez la ceea ce trebuie să fac, iau sticla cu apă în mână și beau tot conținutul dintr-o înghițitură, respirând greoi. Drace!

Mă încrunt când îmi aud telefonul sunând. Îl iau repede în mână și privesc spre ecranul ce și acum pâlpâie, citind numele măicuței Ecaterina pe el.

Sper că Ayanna e bine, îmi trece prin gând. Răspund și duc telefonul la ureche, dar nu apuc să spun două vorbe – luându-mă într-un mod jucăuș de ea, ca și cum o fac de fiecare dată – că vorbește ea în locul meu:

— *Vino repede, Ayanna nu se simte deloc bine*, mă anunță, făcându-mă să mă încrunt subit.

— Ce vrei să spui? Ce are? Măicuță! tun către ea ca să-mi răspundă mai repede și încep să mă îndrept spre vestiare, făcându-i semn lui Roland să mă urmeze.

— *Nu știu! Încă de când s-a trezit mi-a spus că o doare foarte rău în partea dreaptă*, începe să mă pună la curent cu starea micuței. *A lăsat-o pentru câteva ore, dar acum o doare și mai rău, încât nu mai știu ce să-i fac,* panica din vocea măicuței mă alarmează și nu-mi place deloc asta.

— Ajung în câteva minute, declar și intru ca un fulger în vestiar ca să mă schimb de haine.

— Ce s-a întâmplat? mă repede Roland.

— M-a sunat măicuța să-mi spună că Ayanna nu se simte bine. Nu știe ce are și de ce anume o doare în partea dreaptă, îl pun în temă cu motivul pentru care trebuie să plec, începând să mă dezbrac de hainele de antrenamente, rămânând doar în boxeri.

— Vin cu tine, mă anunță Roland, fiind și el vizibil îngrijorat pentru micuța care ne-a cam intrat în suflet. Trebuie să-i scot pe Art și pe Blake de la școală, dar mai întâi vin să...

— Nu-i nevoie! îl opresc. Du-te și vezi de băieții tăi, că și așa ai problemele tale pe cap, acum că Timea s-a întors și își vrea copiii înapoi, îi spun, trăgându-mi pe picioare blugii. Te anunț eu dacă e ceva.

Roland doar clatină din cap și iese din vestiar, lăsându-mă pe mine singur. Arunc o privire în oglinda de pe interiorul ușii dulapului și-mi aranjez părul ca să stea cât de cât, apoi îmi bag nasul la subsuoară și strâmb din el, căci prea miros a „flori de vară”. Dau o fugă la dușuri și îmi fac scurta toaletă. Mă reîntorc la dulap cinci minute mai târziu ca să pun toate la loc și ies din vestiar, oprindu-mă doar în fața motocicletei.

Sper să nu fie ceva grav, dar după îngrijorarea pe care am simțit-o în vocea măicuței, mi-e frică de ce aș putea găsi când ajung.

Drumul e mai aglomerat față de alte zile, dar, spre fericirea mea, reușesc să mă strecor cu ușurință printre mașini. Simt vibratul telefonului meu în buzunarul blugilor, dar în clipa de față nu pot răspunde și gândul mă duce doar la micuța Ayanna. Schimb vitezele și accelerez, ajungând în timp record la adresa măicuței. Parchez pe alea din față și mă reped ca o furtună spre ușa principală, dând năvală-n casă și căutându-le pe cele două.

— Mase, îmi aud numele pronunțat de măicuță, venind dinspre bucătărie cu telefonul în mână.

Sunt sigur că era pe punctul de a mă suna din nou.

— Ayanna?

— E în camera ei, îmi răspunde cu o voce tremurândă.

Apuc de balustradă și încep să urc scările către etaj câte două odată, ajungând foarte repede în fața camerei în care doarme aceasta. Bat ușor în lemn și aștept permisiunea de a putea intra.

— *Mase,* îmi aud numele rostit de o voce chinuită de dureri și intru în cameră fără să mai stau pe gânduri.

Chipul Ayannei pare mai palid ca altădată, cu buzele de un mov șters, în timp ce stă ghemuită în mijlocul patului, cu genunchii adunați la piept și cu brațele în jurul acestora, probabil pentru a mai ameliora din durerile pe care le are. Mă așez pe marginea patului și încerc să-mi dau seama ce i-a afectat starea de sănătate atât de brusc, pe când ea fusese chiar bine, dar nu găsesc nimic la prima vedere, așa că mă gândesc să încerc ceva.

— Întinde-te puțin pe spate, îi cer și ea face întocmai cum am rugat-o, chiar dacă durerile îi fulgeră fiecare simț din corpul ei micuț.

— Mase, îmi pronunță numele cu teamă în glas.

Inspir adânc aerul în piept și mă așez mai aproape de ea.

— Am să te apăs puțin aici, arăt spre jumătate din burtica ei, dar și spre pântec, căci mă fulgeră un gând și vreau să fiu sigur de el. Îmi dai voie?

— Îhâm! abia reușește să îmi răspundă, văitându-se.

— Să-mi spui dacă te doare acolo unde te ating, zic și o văd dând din cap că a înțeles ce i-am cerut.

Apăs cât pot de încet cu vârfurile degetelor mele pe abdomenul ei, apoi un pic mai jos, și când ajung pe partea dreaptă, Ayanna urlă din toți rărunchii din cauza durerii ce o fulgeră. Asta nu e bine și gândul mă duce la o posibilă perforare a apendicitei.

Mă salt în capul oaselor, îmi bag mâinile pe sub trupul ei mititel, trăgând-o mai bine în brațele mele și ies din dormitor, traversând holul până în dreptul scărilor pe care încep să le cobor cu rapiditate.

— Mason...

— Unde ți-e mașina? o întreb pe măicuță și sunt tot mai îngrijorat pentru starea pe care o are Ayanna. Trebuie să o ducem la spital cât de repede posibil, o anunț și mă îndrept spre ieșire cât timp măicuța Ecaterina își ia cheile de la mașină.

— Ce faci cu motocicleta ta? mă întreabă aceasta când eu o întind pe Ayanna pe bancheta din spate și îmi feresc capul la timp, chiar înainte să mă lovesc cu acesta de partea de sus a mașinii. Măcar bag-o în garaj până ne întoarcem, îmi sugerează și doar o aprob, pentru că, dacă nu fac cum zice, e posibil să mi-o iau în frez㠄.

Încalec și iau o curbă destul de abruptă spre stânga, privind în părți și înaintez până intru în garaj. Opresc, scot cheile din contact și pășesc spre mașină, urcându-mă pe bancheta din spate ca să fiu alături de Aya. O trag în brațele mele, căci deja plânge în hohote și suspine și îmi trec palma peste spatele ei ca să o mai calmez, dar nu prea merge. Durerile ei trebuie să fie prea mari.

Măicuța se urcă la volan după ce închide ușa garajului și apoi, cu un scârțâit prelung, demarează în trombă spre spital. Sunt surprins, dar până și ea și-a dat seama că starea micuței e destul de delicată și trebuie să ajungem în cel mai scurt timp ca să o vadă un doctor. Arunc o privire spre Ayanna și nu îmi place deloc cum arată.

— O să fie bine, ai să vezi, îi promit și mă bucur că măicuța nu a ales – tocmai azi – să respecte semnele de circulație sau limita de viteză.

Nu în condițiile în care e în joc viața Ayannei, căci o apendicită netratată poate duce la moarte. Aceasta accelerează ca o dementă deghizată în haine sfinte și începe să devanseze prima mașină, apoi pe a doua, înjurând în barbă când vede pe câte unul mai lent șofând. Continuă tot așa, încât aș putea destul de ușor s-o compar cu oricare membru din seria de filme *Furios și iute*. Câteva minute mai târziu ajunge la destinație, oprind chiar pe aleea din fața

spitalului Biscayne Medical Plaza, asta după ce taie calea unor mașini, coborând alți sfinți din ceruri.

— Ia-o pe Ayanna și du-te cu ea înăuntru, eu mă duc să găsesc un loc în care pot parca, turuie și nu mai stau pe gânduri.

Deschid larg portiera, nu înainte de a mă asigura că nu vine vreo altă mașină sau, în cel mai nefericit caz, ambulanța, și o trag mai bine pe mititică în brațele mele. Mă îndrept cu pași grăbiți spre intrarea principală și intru înăuntrul spitalului după ce un infirmier îmi ține ușa.

— Cred că surorii mele i s-a perforat apendicita, spun rapid de cum ajung în fața recepției.

— Sonya, anunță-l pe domnul doctor Austin Cooper să se pregătească pentru o posibilă intervenție chirurgicală cât de repede.

Tonul asistentei Lilah – numele ei fiind scris pe ecusonul pe care îl poartă în piept – se ridică în volum adresându-se colegei sale, apoi îmi face semn să o urmez spre cel mai apropiat salon.

O întind pe Ayanna pe patul îmbrăcat în alb și sunt tot mai îngrijorat pentru starea ei. Pare mult mai palidă.

— Domnul doctor vine imediat și îi va face o consultație ca să vadă în ce stare este sora dumneavoastră, mă anunță și îmi face semn să ies din salon, dar Aya strigă după mine.

— Mase!

Durerile prin care trece îmi sfâșie sufletul.

— Mase, mă strigă din nou.

— Trebuie să rămân.

— Bine, cedează asistenta în cele din urmă și eu mă postez lângă micuță fix în momentul în care în salon intră doctorul.

Nici nu apucă să se uite prea bine la Aya, că aceasta vomează și începe să tremure. I se ia temperatura, dar până și eu îmi dau seama după privirea doctorului că e fierbinte ca naiba. Îi apasă abdomenul și, odată ajuns în partea dreaptă, micuța țipă și începe să plângă.

— Lilah, du-te și pregătește sala de operații, îi cere doctorul asistentei și realizez că starea Ayannei e destul de gravă.

— Vă rog să ieșiți și să mergeți la recepție să completați actele necesare pentru internarea surorii dumneavoastră, mă roagă o altă asistentă în timp ce Ayanna este ajutată să se dezbrace pentru a îmbrăca halatul albastru ce o pregătește pentru operație. Vom avea grijă de ea, mă asigură și aprob din cap.

Mă apropii de „sora” mea și îi sărut creștetul, apoi ies din salon împreună cu toată lumea și pornesc spre recepție, în timp ce ei se îndreaptă spre blocul operator. Îmi strâng buzele din cauza îngrijorării și îmi trec degetele prin păr, sperând că va ieși cu bine de acolo.

— Mase, unde-i Aya? măicuța Ecaterina își face apariția în dreptul meu, întrebându-mă.

— Tocmai ce au dus-o în sala de operație.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru și mă îndrept spre recepție, unde mă așteaptă actele deja pregătite pentru a fi completate. Mă bucur că pot să am grijă de ea fără prea multe complicații, asta după ce mama ei a avut ideea de a mă trece ca împuternicit în acte, în caz că ea avea să pățească ceva. Am aflat de asta când Aya a ajuns la spital cu o ușoară luxație și de Cora nu dădeau nicicum.

Gândul îmi fuge la ea – nu am primit nicio veste de la medici, dacă s-a trezit sau nu –, căci plaga înjunghiată pe care a avut-o în abdomen a fost destul de urâtă, rezultând pierderea unei cantități enorme de sânge care a băgat-o în comă.

Sunt mai bine de două săptămâni de la cele întâmplate în casa lui Chase și încă nu știu nimic. Iau un pix din suport, apoi îmi scot buletinul din portofel și încep să completez spațiile goale de pe foaie fără să uit să adaug atât datele, cât și numele micuței, dar și pe ale mamei sale după ce măicuța îmi înmânează și buletinul ei. De cum termin de completat,

dau hârtiile asistentei care începe să verifice și să introducă în sistem totul, apoi își ridică privirea spre mine și spune:

— Doamna Bexley s-a trezit din comă, mă anunță referindu-se la Cora, mama Ayannei. Puteți s-o vedeți dacă doriți, este în salonul cu numărul două sute douăzeci. Mergeți spre stânga și chiar în capătul holului este salonul.

Zâmbesc scurt și îi fac semn măicuței să mă urmeze.

— Cora a ieșit din comă, o anunț și pe ea de cele aflate.

Aceasta o ia înainte și intră în salon fără să mai bată la ușă, iar eu o urmez.

— Oh, Doamne, Cora! exclamă aceasta când privirea ei se îndreaptă spre noi.

Pot să văd de aici cum înghite în sec, îi tremură mâinile când și le freacă una de alta și abia mă poate privi în ochi fără să-și plece capul, deși n-am de gând s-o cert. Nu acum, voi avea ocazia să-i spun ceea ce cred despre comportamentul ei, care aproape că le-ar fi băgat atât pe ea, cât și pe fiica ei în mormânt în situația în care Cade nu ar fi venit să ne anunțe de ce se întâmpla cu ele.

— Cum te simți? vocea măicuței mă face să îmi mut privirea într-o altă parte, pentru ca femeia să nu se mai simtă așa intimidată de mine.

— Sunt bine, îi răspunde cu jumătate de gură. Ce face Ayanna? întreabă de fiica ei, ceea ce mi se pare normal, și inspir adânc, întorcându-mă cu tot corpul spre ea.

— Tocmai a fost dusă în sala de operație, îi răspund eu.

— De ce? Ce s-a întâmplat? tresare alarmată. Măicuță Ecaterina? Mase? îmi rostește în final numele și pe chipul ei se poate citi groaza.

Frica unei mame pentru copilul ei. Cora dă pătura la o parte și o opresc să se dea jos din pat, obligând-o să rămână unde este.

— E bine, dar a trebuit operată de urgență, o anunț. Are apendicita perforată.

— Oh, Doamne! izbucnește în plâns. Fetița mea!

— O să fie bine, măicuța încearcă să o liniștească pe când mie îmi vine s-o trag la răspundere pentru tâmpeniile pe care le-a înfăptuit, punându-și astfel și fiica în pericol.

— Îmi pare rău! E doar vina mea, începe Cora să bombănească printre hohotele de plâns.

Încă mă abțin cu dificultate să nu izbucnesc și să spun ceva ce o va răni, dar la câte scoate pe gură, murmurând de parcă n-aș auzi-o, deja sângele îmi vuiește prin vene și mă face să îmi pierd răbdarea cu ea.

— Termină, Cora! Lasă smiorcăiala de grădiniță, că ești femeie în toată firea, ce naiba! mă răstesc la ea, făcând-o să-și înghită cuvintele rămase pe limbă. Ți-am zis, și nu numai o dată, să nu mai mergi la el că ajungi în pământ, o iau din nou la rost pentru nesăbuința ei și faptul că nu știe să gândească înainte să acționeze, inspirând apoi aerul în plămâni ca să pot continua. Uite unde...

— Mase! se răstește măicuța acum la mine și îmi închid gura, că cine știe ce mai zic altfel.

— Am plecat! Anunță-mă când iese Aya din operație și cum se simte, eu mai am și alte treburi de rezolvat, spun totul cu rapiditate și mă pregătesc să ies din salon.

Măicuța Ecaterina îmi aruncă cheia de la mașină și eu o prind imediat.

— Mason..., vocea Corei mă oprește chiar când mâna mea se așază pe clanța ușii și aștept să văd ce vrea să-mi spună. Mulțumesc că ai avut grijă de Aya.

— Mda.

Ies din salon, lăsându-le singure. Îmi frec fața cu palmele, suflu aerul printre buze și ies și din incinta spitalului, căutând cu privirea mașina cu care am venit. Trebuie să ajung într-o altă parte și cum motocicleta mea e în garajul măicuței, nu am ce face decât să-i iau ei mașina. Îmi port pașii spre micuța mașină roșie și mă urc la volanul acesteia. De cum motorul prinde viață, plec cu gândul bine stabilit de a ajunge la închisoarea de maximă securitate Tortoise Isle.

1:1

Proverb chinezesc:
„Cu prietenii adevărați lângă tine, chiar
și apa pe care o bețI împreună este suficient de dulce.”

Capitolul 16

Karin Sanders

„Măștile căzute dezvăluie dezamăgiri dureroase”

În timp ce mașina gonește pe carosabil, eu mă întind ca o pisicuță și simt mâna lui Mike cum se așază pe genunchiul meu, captându-mi atenția. Atingerea lui e caldă, chiar electrizantă, și, într-un fel anume, mi-a fost dor de asta, mi-a fost dor de el... cred. Sentimentele care mă încearcă sunt bulversante, căci nu am crezut că voi mai simți ceva pentru el, chiar dacă e doar atracție și cam atât. După treizeci de minute de parcurs pe autostradă, Mike iese de pe aceasta, intrând pe strada care duce spre campusul universitar, unde își au frățiile casele.

N-am mai fost pe aici de când cu petrecerea care m-a cam băgat într-o nebunie din care nici acum n-am scăpat. Oricum, încerc să nu mă mai gândesc acolo, chiar dacă locul îmi trezește amintiri, ci să mă bucur în continuare de compania partenerului meu și de seara aceasta. Sunt sigură că se vor întâmpla multe.

Mașina începe să încetinească cu cât ne apropiem de casa Alfa Beta Omega, așa că trag aer puternic în piept și, ca o adolescentă la prima întâlnire, simt emoțiile care mă încearcă pe dinăuntru. E ciudat. Deschid gentuța cu gândul să-mi scot rujul, dar dau peste răvașul pe care l-am luat cu mine de la restaurant, așa că îl desfac, întrucât sunt puțin curioasă de ceea ce scrie în el și despăturesc cu grijă micul bilet.

— *„Răutatea se poate învăța mai ușor ca bunătatea”,* citesc în șoaptă cuvintele scrise, să aud doar eu, și mesajul îmi dă de gândit.

E un proverb destul de bun, deoarece oamenii tind să învețe mai repede cum să fie răi cu cei din jurul lor, nu cum să fie mai buni. Îmi revin din gânduri când mașina se oprește în parcare.

Îmi mut privirea pe Mike și ne zâmbim reciproc, apoi deschidem portierele în același timp, și nu mai stau să aștept să vină să mi-o deschidă el, și ne îndreptăm spre intrarea în casă.

— Ce liniște e, constat cu voce tare când ne aflăm în interiorul clădirii.

— Cu toții sunt la o petrecere pe plajă, mă anunță Mike, simțind când mâna lui se așază în jurul taliei mele și mă trage mai aproape de el.

— Oh! Și tu cum se face că nu ești acolo?

Chicotește și mă lipește de peretele de lângă scările ce duc spre etaj, surprinzându-mă cu gestul său.

— Pentru că voiam să-mi petrec seara în compania unei fete frumoase, de care sunt îndrăgostit, îmi răspunde cu chipul aproape de al meu și, în secunda următoare, buzele lui le acaparează pe ale mele într-un sărut.

Respirațiile noastre încep să se precipite cu cât sărutul dintre noi devine mai pasional, iar mâinile lui încep să se plimbe nestingherite pe trupul meu, dar ceva nu se leagă în contextul de față.

Totuși, îl las să conducă ceea ce a început, dar se oprește, privindu-mă în ochi și mă prinde de mână. Sunt conștientă că vom face sex în următoarele minute și doar atât. Urcăm spre etajul superior și ne oprim doar în fața camerei lui, dar înainte să intrăm mă lipește de ușă și începe din nou să mă sărute, să mă atingă. Tot simt că lipsește ceva în modul său de a încerca să mă excite, dar nu-mi dau seama pe moment ce anume.

Ușa se deschide, făcându-ne mai ușor modul de a ne face nevăzuți și după ce Mike o trântește în urma noastră, închizând-o, continuă să mă sărute. Își mută buzele de pe maxilarul meu pe claviculă, apoi revine cu ele pe linia pulsului de pe gâtul meu, depunând câte un sărut umed, menit să mă facă să o iau razna. Dar în mine tot nu se aprinde fitilul.

— Mike, șoptesc.

— Ce-mi place când îmi gemi numele, iubito! îmi spune, continuând să mă sărute, fără să bage în seamă că vreau să-i zic ceva.

Începe să mă dezbrace, trecându-și degetele pe sub bretelele de la salopeta mea și le lasă să cadă pe brațele mele în jos, dezvelindu-mi astfel sânii. Mă trage din nou într-un sărut scurt, îndemnându-mă să mă mișc. Dacă în alte situații abia dacă aș mai fi gândit coerent, în situația de acum gândesc destul de lucid. Oare nu s-a schimbat nimic la el de ultima dată? Poate mi se pare mie, nu știu. Las gândurile deoparte și încerc să mă bucur de momentul nostru, dar tot mă zgârie ceva pe creier. Îndată ce dau de marginea patului, încep și eu să-l mai scap de hainele pe care le poartă, descheindu-i nasturii cămășii – asta după ce a scăpat de sacou – și încep să-i depun săruturi pe pielea lui fierbinte, excitându-l.

Doar că gestul meu îl excită doar pe el, nu și pe mine. Arunc cămașa pe jos în timp ce mâinile lui îmi frământă sânii cu mișcări circulare, iar buzele ușor umflate încearcă să mă răscolească pe dinăuntru. Îi desfac cureaua încet, apoi desfac nasturele și trag fermoarul în jos. Îmi vâr mâna în pantalonii săi și-i cuprind membrul excitat în palma mea, stimulându-l cu mișcări lente, care-l fac să geamă profund. Încerc să-i arăt că în multe cazuri graba strică treaba și cel mai bine e atunci când iei totul cu încetinitorul, nu ca și cum te-ar fugări un criminal care vrea să te omoare, iar tu încerci să-ți salvezi viața.

Buzele-mi sunt acaparate din nou de ale lui și mă așez pe marginea patului, Mike nedezlipindu-se de mine. Mă întind în așternuturile reci după ce el a reușit să scape de pantalonii care-l incomodau și îmi ia sânii în primire, gustându-i, sărutându-i într-un mod alert, continuând să se ducă tot mai jos. Mă scapă de restul hainelor, la fel scapă și el de ultimul material care-i acoperă trupul și, pe când cred că voi avea parte de ceva mai mult, mă trezesc că-și scoate un prezervativ din sertarul de la noptieră, îl desface și și-l rulează pe toată lungimea erecției, poziționându-se înapoi între picioarele mele.

Pe bune? Asta e tot? mă revolt, chiar dacă la suprafață încerc să par că e totul în ordine, că nimic nu s-a întâmplat și că sunt de excitată, pe când, de fapt, a cam început să-mi treacă tot cheful de a mi-o mai trage. Nu s-a schimbat cu nimic, doar m-am amăgit crezând asta. La capitolul preludiu a rămas același idiot notoriu care nu știe cum să satisfacă o femeie în dormitor, ci doar cum să-și satisfacă propriile nevoi carnale și cam atât. Și s-a dus dracului toată seara, tocmai când credeam că a început cu dreptul.

Mike se mișcă în mine de vreo câteva ori, cât timp eu continui cu falsa stare de excitare în care se presupune că am căzut, apoi se oprește și, printr-o mișcare, mă întoarce cu burta pe pat și cu fundul ușor în sus. Simt cum intră din nou în mine și începe să-și miște șoldurile când mai încet, când mai cu putere, iar eu continui să gem prefăcut, de parcă sunt în extaz.

— Dă-ți drumul pentru mine, iubito! îmi cere Mike, un lucru total imposibil, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

Ce mama mă-sii au toți cu cererea asta? mă răzvrătesc în sinea mea cât idiotul ăsta se afundă și mai tare între coapsele mele.

Până aici, m-am săturat, la naiba! Căci nu suntem roboți programați să facem totul la comandă atunci când vor ei și cum vor ei, și de noi puțin le pasă. M-am înșelat în privința lui, plus de asta, mi-a pierit tot cheful, iar lui o să-i moară imediat. Încetez să mai mârâi de zici că sunt în călduri excentrice și i-o trântesc fără menajamente.

— Mai ai de muncă până să-mi dau drumul, iubitule! îl ironizez, sâsâind printre dinți și mă întorc, efectiv, într-o parte, oprind toată partida asta jalnică și cad pe spate în așternuturi.

Mike e plin de broboane de transpirație, pe când eu par ca și cum a trecut soarele peste mine, atât de uscată sunt pe piele, dar și între coapse. Îmi dau din nou ochii peste cap

când îl văd cum mă privește debusolat și mă trag mai la marginea patului.

— Cum adică? mă întreabă stupefiat, după un minut de așteptare. Iubito, se vedea pe tine că...

— Se vedea pe dracu', i-o trântesc enervată de situație. Știi ce înseamnă mimarea orgasmului? îl întreb pasivă și-l surprind privindu-mă șocat. Dacă nu, ia-ți un manual și învață, căci e mai ușor decât să dezamăgești atâtea fete-n pat, trag pe picioare în sus chiloții, apoi mă aplec să-mi iau și salopeta. Am crezut că te-ai schimbat, dar ai rămas la fel.

— Iubito, încearcă să mă alinte și face un pas către mine, dar îl opresc.

— Nu sunt iubita ta, Mike, chiar dacă am ajuns să facem sex, continui să-l iau la rost, îmbrăcând salopeta.

Îmi trec degetele de câteva ori printre firele de păr ca să-l mai aranjez, trag breteaua genții pe umăr și, de îndată ce-mi ridic privirea din podea, o luminiță roșie care pâlpâie ușor, venind dinspre biblioteca cu rafturi, îmi captează total atenția. Același sentiment ciudat pe care l-am avut cu câteva ore mai devreme revine și mă neliniștește.

— Karin, iubito, ești bine? mă întreabă Mike într-un târziu și simt cum vrea să mă tragă în brațele lui, dar mă smucesc și continui să fac pas cu pas spre locul din care tot pâlpâie o luminiță roșie. Îmi pare rău, o să încerc să fiu mai rezonabil. Iubito?

Încearcă iar să se plieze pe lângă mine și să mă oprească, arătându-mi că îi pare rău și că vrea să îndrepte situația, însă eu sunt de neconvins. Starea de neliniște se accentuează cu fiecare pas făcut spre bibliotecă și mare mi-e surprinderea să constat că aceasta vine de la o cameră de filmat ascunsă după doi ursuleți din pluș. Nu-mi vine să cred că a făcut asta, că a filmat tot ceea ce s-a întâmplat între noi în aceste minute jalnice. Clipesc des și încerc să-mi țin în frâu lacrimile care amenință să cadă de frustrare, atât pe mine, cât și pe toată situația în care am căzut ca o proastă. Da, sunt o proastă.

Oare voi reuși vreodată să învăț să-mi ascult instinctul, sau voi continua să mă comport ca o adolescentă fără creier care pune botul la multe? Îmi vine să-mi trag câteva, căci nu gândesc la rece în unele cazuri și, din cauza tâmpeniei mele, ajung unde ajung cu situația. Fir-ar! Iau aparatul între degete și, cu o dezamăgire vizibilă pe chip, mă întorc cu privirea spre idiotul din fața mea.

— Ai filmat toată partida asta jalnică de sex dintre noi? îl trag la răspundere.

Sunt mai ceva ca un vulcan gata de erupție.

— Karin, lasă-mă să-ți explic, încearcă să mă înduplece, înfășurându-și în jurul brâului un prosop.

— Ce să-mi explici, Mike? urlu la el. Ceva ce e foarte evident sau sunt eu mai oarbă și nu văd bine? continui să-l iau la rost pentru ceea ce am descoperit și încă mă abțin să nu izbucnesc în plâns din cauza nervilor pe care-i am.

— Nu-l deschide, e doar o... e doar o prostie, nu e nimic, dă să îmi ia camera, dar mă feresc și nu-l las, împingându-l cu palma să se dea cu câțiva pași mai în spate.

Derulez rapid imaginile și mă uit la ceea ce s-a filmat până acum, deoarece memoria acestuia pare aproape plină și încep să cred că nu sunt singura fată pe care a filmat-o atunci când făcea sex cu ea. Pe unele din ele chiar le cunosc, și de ar ști despre asta, nu îl văd prea bine pe boul care și acum încearcă să mă calmeze și să mă facă să las camera deoparte. Mă enervează. Cu o mișcare rapidă îl lovesc pe cretin cu genunchiul în membrul lui prețios, fără ca măcar să-mi pese că, poate, i-am omorât moștenitorii. Acesta se încovoaie în față, ținându-se cu mâinile de sculă și începe să se vaiete din cauza durerii, căzând în fund pe podea.

— De ce, Mike? vreau să știu pentru ce a recurs la un asemenea gest meschin.

— Ești doar un pariu, Karin! își dă arama pe față în cele din urmă și scrâșnesc puternic din dinți din cauza nervilor care au început să urce la cote maxime. Nimic mai mult, rânjește amar și pentru asta îmi las talpa platformei să-i

strivească scula, de data aceasta mai rău decât genunchiul primit.

Mike urlă din cauza durerii și mă opresc, chiar dacă îmi doresc să nu o fac. M-a dezamăgit și m-a distrus. Continui să mă uit fugitiv peste filmulețe, dând peste unul pe care nu credeam că am să dau.

A filmat-o până și pe Johanna, în timp ce și-o trăgea cu ea, însă atunci când în cadru mai apare și Asher și începe s-o oblige să-i ia scula în gură și să i-o sugă, realizez că prietena mea nu reacționează așa cum ar trebui să o facă. Să fie lucidă și să participe de bunăvoie sau măcar să se apere cât de cât. Nimic.

E total ruptă de lumea reală, pentru că din mișcările ei pare ametită, chiar fără vlagă, scâncind din cauza durerilor pe care cei doi i le provoacă cum încearcă să o țină pe loc. Înghit cu dificultate „pumnul” care îmi blochează accesul aerului pentru a-mi ajunge în plămâni, în timp ce stomacul mi se strânge dureros când îmi dau seama că cei doi au profitat de ea. Nici nu-i de mirare că nu-și mai aduce aminte de ce anume făcuse o dată când fusese la o petrecere a frăției, doar simțea dureri între coapse, dar și în alte părți.

Practic, Mike și Asher au... au... au *violat-o*. Mi se strânge și mai rău stomacul doar rostind cuvântul în gândul meu. Într-un act de furie încep și arunc de colo-colo tot ce prind la mână, distrugându-i astfel dormitorul, după ce bag camera de filmat în geanta mea.

— Karin, îmi pare rău, îl aud pe Mike zicând.

— Îți pare rău?! Îți pare rău?! țip la el, plângând pentru că nu mă mai pot abține. Nemernicule, să te duci dracului! Și dacă voi credeți că așa vor rămâne lucrurile, vă înșelați. Atât tu, cât și Asher, dar și cretinul de James o să înfundați pușcăria, îl amenințe pe față și dau să ies din dormitor, însă mă simt prinsă de braț și trasă înapoi.

Mike mă izbește dureros de peretele de lângă ușă și-mi aplică un dos de palmă peste față, mutându-mi capul într-o parte, asta după ce-a reușit să se ridice de pe podea.

— Nu mergi nicăieri, Karin, mi-o spune ca pe un ordin și îmi prinde maxilarul între degetele lui, forțându-mă să-l privesc. Nu vei face nimic din toate astea, altfel n-o să-ți fie bine deloc, mă amenință. Acum, fii fetiță cuminte și treci înapoi în pat! Încă vreau să te regulez, de dragul amintirilor, iar tu o să taci din gură și n-o să faci gălăgie, cuvintele pe care le scoate pe gură mă scârbesc de-a dreptul.

N-o să vadă el așa ceva. Îmi trag nasul și-mi adun toată flegma posibilă în gură, scuipându-i-o direct în față ca să mă pot elibera. Acesta îmi dă drumul, iar eu profit de momentul și așa scurt în care nu mai e atent la mine, astfel încât, după ce îi mai trag un picior în coaie, ies ca un fulger din camera lui, lăsându-l în agonia dureroasă. Cobor scările în grabă și o iau efectiv la fugă cât mă țin picioarele, dar mă opresc pentru câteva secunde ca să-mi dau jos platformele și pe urmă continui să fug fără oprire.

Nu știu pe unde sunt, dar când văd o băncuță la câțiva pași de mine mă hotărăsc că e timpul să iau o pauză și să încerc să mă calmez. Dar cum să pot face asta când gândul mă duce la Johanna, în timp ce imaginile pe care le-am văzut cu ea pe filmare și cu cei doi cretini mă fac să plâng și mai rău, iar faptul că am căzut și eu în capcana lor mă dezgustă?

Cum am putut să fiu atât de proastă să nu-mi dau seama că e ceva ciudat în comportamentul lui? De ce naiba nu gândești, idioato? Gândește înainte de toate, la naiba! mă cert de una singură, plângând deja în hohote și puțin îmi pasă că mă vede careva. În clipa de față aș vrea să beau ceva doar ca să mai uit, așa că încep și privesc când în stânga, când în dreapta după un local.

Mă salt în capul oaselor după ce am încălțat sandalele, îmi șterg de pe față lacrimile rămase și o iau la pas. Îmi scot telefonul din geantă, aducându-mi aminte să o sun pe Jo dacă e ceva și observ că pe ecran îmi apar câteva apeluri de la Mike, dar și câteva mesaje în care-și cere iertare pentru ce-a făcut și mă roagă să nu merg la poliție. Vezi să nu. Acolo vor ajunge probele pe care am reușit să le sustrag. O să mi-o

plătească cu vârf și îndesat. Duc telefonul la ureche, apelând-o pe prietena mea și încerc să mă abțin să nu izbucnesc vorbind cu ea, pentru că nu știu cum va reacționa la cele aflate. Nu pot să-i spun, nu încă.

— Jo..., vorbesc cu o voce ușor răgușită din cauza plânsului.

— *Karin, s-a întâmplat ceva? De ce plângi? Spune ceva*, mă ia la întrebări de cum răspunde și încă mă abțin să nu izbucnesc în hohote de plâns.

— E vorba de Mike, nu e așa cum am crezut că poate s-a schimbat, încep să-i povestesc cu inima bubuindu-mi în piept. Cina și atmosfera au fost superbe, însă nimic nu m-a pregătit peste ce am dat după ce-am ajuns la casa frăției, implicit în dormitorul lui, făcând sex.

— *Oh, Doamne*! exclamă speriată. *Karin...*

— Cretinul a filmat tot ceea ce s-a întâmplat între noi în seara aceasta, îmi descarc sufletul și înghit cu greu nodul din gât. Am reușit să iau camera cu filmarea, însă...

— *Însă, ce?! Karin?! Vorbește-mi, te rog, mă sperii*, aud glasul alarmat a lui Jo în difuzor și multe alte foșnete.

— Pe cameră am găsit mai multe filmări, cu diverse fete, mi se strânge din nou stomacul la ceea ce am văzut și mă opresc în loc.

Oftez ca să îmi stopez greața să mai urce și îmi continui drumul spre stația de unde pot lua transportul în comun, simțindu-mi carnea de pe mine cum tremură. Îmi cuprind corpul cu o mână, mișcându-mă când în față, când în spate, în speranța că nu va trebui să aștept prea mult autobuzul.

Spre fericirea mea, acesta apare chiar la timp.

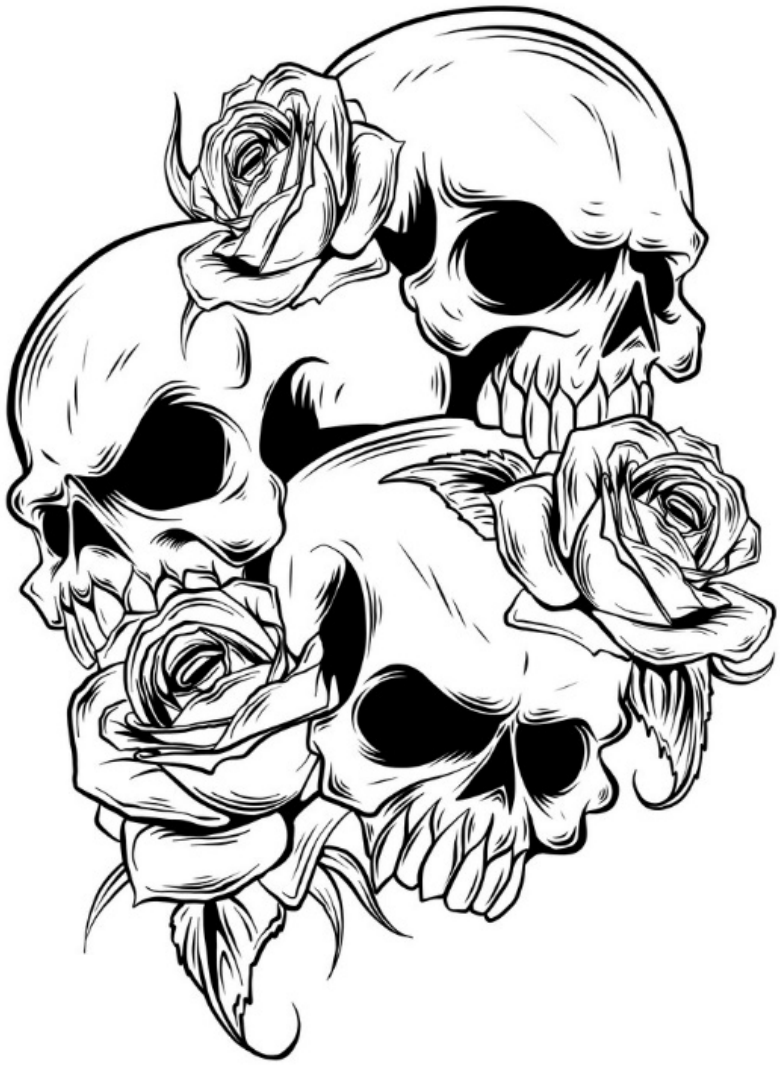
— Jo, mai vorbim, te sun când sunt aproape de casă, o anunț, urcând în autobuz și plătesc cursa.

— *Dar unde vei merge, Karin?* vrea să știe și îi simt îngrijorarea în fiecare silabă rostită. *Te rog, spune-mi unde ești și vin după tine.*

Mă așez în primul scaun liber și privesc lung pe geam la luminițele care împânzesc întreg orașul.

— Sunt bine, Johanna, mint, dar tot nu pot să-i spun ceea ce am mai văzut pe cameră. Te sun puțin mai încolo, acum am nevoie de o distragere, de orice, de oricine.

— *Karin? Ka...,* nu o mai las să-mi rostească numele, închizând apelul și bag telefonul înapoi în gentuță.

Capitolul 17

Mason Cross (Mase)
„O privire în trecut”

Arunc o scurtă privire în ecranul telefonului și oftez când văd cât e ceasul, acesta indicând puțin peste ora unu după-masa. Îmi ia aproape două ore să ajung pe Tamiami Canal Road, iar vizitele se pot efectua până în ora patru, așa că schimb viteza și accelerez cu nervii întinși la maxim. Suflu precipitat și scrâșnesc din dinți. Fac câteva viraje în stânga și-n dreapta, trecând de pe o bandă pe alta și devansând mașină după mașină, înaintând pe autostradă ca să pot ajunge cât mai repede la destinație. Melodia telefonului meu începe să răsune în toată mașina, făcându-mă să-mi revin puțin din gândurile negre care mi-au invadat mintea și mă uit la apelant.

Jay, rostesc numele lui în gând și răspund, trecând pe difuzor.

— *Mase, nebunule, pe unde ți-ai proiectat fundul?* mă ia acesta destul de tare, încă de la bun început și-mi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

— Am dus-o pe Aya la spital, îl anunț și virez spre stânga, schimb iar viteza și accelerez.

— *De ce? Ce a pățit? E bine?* îmi pune o serie de întrebări, schimbându-i-se repede starea de spirit, căci și el ține la micuța Aya, la fel ca noi toți.

— I s-a perforat apendicita, acum e în operație, îi aduc la cunoștință ceea ce a pățit și-l aud oftând. I-am zis măicuței să mă anunțe de starea ei.

— *Stai puțin! Dar tu nu mai ești la spital?*

— Am câteva treburi de rezolvat, apoi mă întorc, îi spun scurt fără prea multe explicații.

Nu prea vreau să afle unde mă îndrept de fapt, pentru că vreau să am ocazia să vorbesc cu nenorocitul acela și să-i spun ceea ce am pe suflet. Până acum n-am reușit, căci cineva a fost întotdeauna acolo ca să mă oprească.

Jay, la fel ca mine, a fost cules de Roland de pe străzi. Când m-am cunoscut cu Jay aveam amândoi în jur de unsprezece, chiar doisprezece ani. Cutreieram străzile, mai ales noaptea, căci atunci era cel mai ușor să te faci nevăzut. Eram morți de foame, așa că a trebuit să ne adaptăm la condițiile acelui trai. Pe mama nu o prea interesa de existența mea, iar prietenul meu era în aceeași situație ca și mine, așa că am început să furăm din magazine ca să putem supraviețui.

Am fost prinși de vreo câteva ori, dar dat fiind faptul că eram minori, ne-au lăsat liberi după ce părinții și-au făcut apariția – ca prin minune – sau, în cel mai rău caz, am stat câteva săptămâni în centre de reeducare. Mare brânză nu prea au avut cum să ne schimbe, așa cum poate se așteptau cu toții să se întâmple, căci la câteva săptămâni după ieșirea din centrele acelea, începeam să furăm din nou.

Trebuia să trăim cumva, ce naiba! Așadar, cu cât timpul trecea, și noi ne-am specializat ca să nu mai fim prinși ca înainte, însă după ce Ace a apărut în viața mea, pe când deja aveam treisprezece ani, treburile s-au schimbat subit. De la furturi am trecut la spargeri, iar de la spargeri, doi ani mai târziu, m-am băgat într-o luptă din care am cam ieșit șifonat. Dar nu m-am dat bătut și-am continuat. Pentru frățiorul meu m-am făcut luptător, devenind unul chiar bun printre ceilalți cu care mă băteam la periferia orașului. Nu am fost un copil exemplu pentru absolut nimeni, dar asta nu m-a împiedicat

să știu ce voiam de la viață. Să lupt pentru a ieși din mizeria în care mama mă născuse. Nu sunt nici pe departe mândru de ceea ce am făcut, dar am o justificație pentru tot: *am vrut să trăiesc și să urc tot mai mult.*

— *Ești în regulă?* mă întreabă suspicios.

— Da, Jay, de ce n-aș fi? îl iau puțin cam tare și sper să nu mă întrebe unde dracu' mă duc.

— *Ăăă... bine,* răspunsul lui e la fel de suspicios*. Sper doar că...*

— Futu-i, Jay! Am ceva de rezolvat, ce mama dracului nu vrei să înțelegi? mă răstesc efectiv la el, ieșit din minți și îmi mușc obrazul pe interior.

Liniște. Doar respirația lui se mai aude în difuzor, apoi își drege glasul și îmi vorbește din nou:

— *Băieții s-au gândit că ne-ar prinde bine o ieșire deseară*, schimbă subiectul, probabil din cauză că nu vrea să ne certăm. *Mergem la clubul acela de striptease, Booby Trap On The River, vii și tu?*

Dacă nu mă duc, sigur își va da seama că ceva s-a întâmplat și nu vreau asta.

— Pe la ce oră?

— *Cam pe la zece,* îmi răspunde după ce stă un pic pe gânduri. *Vin după tine sau ne vedem acolo?*

— Ne vedem acolo, oricum trebuie să trec pe la spital mai întâi, apoi pe la apartament, îi ofer un răspuns și de îndată ce văd indicatorul verde care îmi arată pe unde s-o iau, virez spre dreapta și ies de pe autostradă.

— *Ok, omule! Ne vedem atunci.*

Închid apelul fără să-i mai zic ceva. Înaintez patruzeci de metri și încetinesc când văd clădirea imensă a închisorii. Reușesc să găsesc un loc liber ca să parchez și mă las moale în scaun.

Ațintesc plafonul mașinii, respirând greoi și simt nevoia de a mă descărca de ceea ce am adunat înăuntrul meu. Îmi aud până și inima cum pompează sângele cu putere în coșul pieptului și încerc să mă calmez înainte să intru. Să fiu

recalcitrant în momentul acesta nu e prea convenabil, întrucât s-ar putea ca totul să iasă rău. Deschid portiera și mă îndrept hotărât spre ușa principală. Las tot ce trebuie la intrare, trec apoi prin scaner ca să arăt că sunt curat, că nu mai am nimic asupra mea și mă opresc în fața recepției.

— La cine ați venit? sunt întrebat de către o doamnă mai plinuță, de culoare, cu părul tuns scurt, vopsit blond și ușor creț.

Trag aer puternic în piept de parcă aș avea nevoie de gura aceea de oxigen și încep să mă gândesc dacă am făcut bine că am venit până aici sau nu.

— Băiete, nu am toată ziua, glasul acesteia mă scoate dintre gânduri. La cine ai venit? mă ia din scurt.

— Hayes Willard, rostesc numele deținutului la care am venit și aud sunetul care deschide ușa, oferindu-mi acces spre interiorul închisorii.

— Vă rog să mă urmați, îmi face semn un gardian ca să continui spre sala în care se țin vizitele și eu fac întocmai.

Intru în sala imensă, unde sunt amplasate mai multe mese ici și colo, bănci pe care să stai, dar și patru gardieni care nu se mișcă din cele patru colțuri ale încăperii, doar atunci când e nevoie ca să oprească vreo tragedie. Sunt mame, tați, familii întregi, chiar și iubite, iubiți care au venit să-i viziteze pe cei care își ispășesc pedepsele primite. Unii plâng, alții se ceartă, se produc chiar și despărțiri, pe când la alte mese își iau adio sau își jură că se vor iubi până la adânci bătrâneți.

Mă așez la o masă goală și îmi pun mâinile pe suprafața acesteia, frecându-mi palmele una de alta în așteptarea tatălui meu vitreg. Mai arunc un ochi prin jur și simt cum nervozitatea din corp se intensifică după ce aud sunetul ce mă anunță că ușa din partea cealaltă a încăperii s-a deschis. Îmi ridic privirea și-l observ pe Hayes cum se apropie de locul în care stau, având un zâmbet tâmpit pe buze. Ia un loc pe partea cealaltă a mesei, continuând să rânjească.

— Mă bucur să te văd, fiule! încearcă să-mi atingă mâinile, dar mi le retrag.

— Nu sunt fiul tău, Hayes! accentuez numele lui. Am venit doar să-ți spun că am să fac tot ce-mi stă în putere pentru ca tu să putrezești în închisoare, jigodie, sâsâi printre dinți, ținând maxilarul încordat și mă abțin cu greu să nu-i pocnesc una.

— Deci, ai auzit, rânjește și-și trage mâinile în poală. Mai vedem noi, fiule! Nu scăpați voi atât de ușor de mine, mi-o spune ca pe o amenințare.

Rahat!

— Continuă să visezi, Hayes, căci dacă te văd că-mi ieși în cale, am să te omor cu mâinile mele.

Rânjește privindu-mă atât de senin, apoi își pune mâinile înapoi pe suprafața mesei, se apleacă puțin spre mine și-mi vorbește din nou:

— Tot am să iau ceea ce e al meu și de trebuie să calc pe cadavre ca să obțin, Mason! Singura întrebare este asta: ești cu mine sau împotriva mea?

Încerc să-mi reglez respirația, aruncându-i o privire ucigătoare cu cât îmi strâng palmele în pumni pe sub masă.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, Hayes! tun și dau să mă ridic ca să ies, dar cuvintele lui mă opresc.

— Îmi datorezi asta, Mason, sau ai uitat cine te-a făcut ceea ce ești azi?

Cum poate să aibă nerușinarea absolută de a scoate pe gură asemenea cuvinte? El tot ce a reușit să facă a fost să-l omoare pe vechiul eu ca să renasc într-unul mai bun. Nimic mai mult, dar gunoiul nu înțelege asta. Decid că nu merită osteneala și îi întorc spatele, dar nemernicul nu se lasă cu una, cu două și îmi mai aruncă câteva cuvinte, doar ca să răsucească cuțitul în rană.

În mama mă-sii de treabă!

— Știi care au fost ultimele cuvinte ale lui Ace, înainte ca viața să i se scurgă gram cu gram din trupul lui micuț și firav? îndrăznește să-i pronunțe numele și încremenesc în loc

când aud, mușchii încordându-mi-se instant. Numele tău, șuieră cu un rânjet triumfător pe buze, ceea ce provoacă zgomot în încăpere.

— Scursură ce ești, murmur pe un ton jos, încleștându-mi pumnii dureros de tare pe lângă corp și simt lacrimile cum îmi împung ochii. Nu înțeleg ce ți-a făcut el ție, încât existența sa să te încurce atât de mult, rostesc cuvintele cu furie, menținându-mi poziția.

Nu vreau să-l mai privesc în ochi, pentru că știu că nu mă voi putea abține să nu-l pocnesc, mai ales că surâde. Și o cam merită.

— Îmi ținea animăluțul ocupat, iar asta mă încetinea. Nu puteam să permit una ca asta când timpul meu însemna bani, așa că a trebuit să scap de problemă, îmi mărturisește pe față crima înfăptuită, dar cum dovezile sunt și nu prea, singurele lucruri pe care mă pot bizui sunt pedepsele primite din alte surse care i-au săpat mormântul.

Dar îl voi face să plătească până la urmă, cu vârf și îndesat, pentru ca sufletul fratelui meu să-și găsească liniștea veșnică și să nu se mai răsucească în micul lui mormânt.

— Meriți să arzi în Iad.

— Nu o voi face singur, căci acolo vei ajunge și tu, replică arogant, fiind aproape de mine și începe să râdă în hohote, ceea ce mă face să nu îmi mai pot ține nervii în frâu.

Unghiile îmi sapă dureros în carne, rotindu-mă pe călcâie și îi trântesc un pumn direct în moacă, alertând astfel gardienii. Aceștia mă iau pe sus, oprindu-mă să-l mai lovesc încă o dată pe nemernicul care îmi rânjește și acum în față.

— Încă nu stăpânești destul de bine lovitura cu stânga, mă critică, apucându-și maxilarul între degete și-l mișcă în părți ca să se asigure că e la locul lui.

— Dacă voiam să te las inconștient, o făceam fără să clipesc, dar asta a fost să-ți reamintesc că nu-ți datorez absolut nimic, Hayes! urlu către el, chiar dacă știu că mă fac de râs, dar nu-mi pasă.

Mă smucesc din mâinile gardienilor, îmi aranjez hainele și înainte să plec mai adaug:

— Vei putrezi între patru pereți, îți garantez asta!

Gardienii îmi fac semn că nu mai am ce căuta aici, pentru că tulbur liniștea și instig la violență, așa că plec dracului, dar nu înainte de a-mi lua lucrurile de la intrare. A dracu’ ea de treabă!

A fost o idee proastă să vin aici. Ajuns în fața mașinii, încep și o lovesc de parcă ar avea vreo vină, captând atenția celor din jur cu micul meu spectacol, dar simt nevoia să mă descarc înainte de a mă întoarce să văd cum a decurs operația micuței Aya.

Îmi trec mâinile prin păr stresat și mi le opresc la ceafă, suflând aerul printre buze în timp ce mă plimb dintr-o parte în alta. La naiba! Îmi las corpul să alunece în scaun, după ce simt că m-am mai calmat cât de cât și demarez în trombă spre spital. Am o stare tulbure din cauza nenorocitului aceluia, dar o scot eu cumva la capăt. Drumul la întoarcere pare mai aglomerat decât aș fi crezut, ajungând chiar să stau și câte cincisprezece, douăzeci de minute doar ca să mai înaintăm puțin, dar, într-un fel, îmi prinde bine. Așa voi reuși să-mi pun în ordine aproape toate gândurile, dar să mă și calmez cum trebuie.

Patruzeci de minute mai târziu reușesc să văd indicatorul verde care îmi indică direcția în care trebuie să o iau ca să ajung la destinație. Încetinesc cu cât văd în zare clădirea imensă și fac o oprire la magazinul de jucării, aflat la trei clădiri distanță de spital și îi cumpăr Ayei cel mai mare ursuleț de pluș pe care îl găsesc.

Cu siguranță somnul ei va fi mai liniștit în compania lui până va ieși din spital. Fac un viraj la dreapta după ce parcurg douăzeci de metri și intru în parcarea spitalului, găsind repede unde pot lăsa mașina.

Mă las moale în scaun și privesc pierdut prin parbriz. În gând îmi revine o anumită pisicuță. Scot telefonul din

buzunar și constat că deja s-a făcut aproape șapte și ceva seara când mă holbez în ecranul acestuia.

Dacă n-ar fi fost aglomerația de care am dat pe drum, aș fi ajuns și mai repede. Îmi așez mâna pe portieră cu gândul să ies, dar renunț și intru în agenda de contacte a telefonului. Caut repede numărul lui Karin și ceva dinăuntrul meu mă îndeamnă să-i scriu un mesaj, însă renunț rapid la idee. În fond, ce i-aș putea scrie? Nici nu știu de ce am vrut s-o fac. Decid să ies înainte să fac vreo prostie pe care să o regret după aceea, luând ursulețul de pluș cu mine și blochez ușile, îndreptându-mă pe urmă spre intrarea principală.

— Mase! îmi rostește măicuța Ecaterina numele când mă vede.

— Cum e Aya? vreau să știu și ne îndreptăm împreună spre salonul în care stă acum mititica.

— Operația a decurs destul de bine, n-au fost complicații, mă informează și aprob din cap. De câteva minute doar ce s-a trezit și a întrebat de tine, mă pune la curent cu toate și o ia înainte, intrând în salon, iar eu o urmez.

— Mase...

Ayanna aproape că sare din pat când mă vede, dar se calmează repede când își dă seama că nu are cum să se miște prea mult.

— Acestea e pentru tine, piticot! o alint, arătându-i cadoul pe care i l-am cumpărat și ochii ei se luminează atunci când îl vede, trăgându-l repede în brațele ei micuțe.

— E atât de pufos.

Abia îl cuprinde, dar zâmbetul care-i înflorește pe chip mă liniștește și acum sunt sigur că mititica va fi din ce în ce mai bine.

— Unde-ai fost? începe măicuța să mă tragă de limbă. Nu ți-ai putut stăpâni șarpele și ai fost să-l scoți la plimbare?

Rânjesc, căci nebunia măicuței întotdeauna mă aduce într-o dispoziție plăcută. Mă întorc cu corpul mai într-o parte și cu un zâmbet șiret pe buze, zic:

— Nu, măicuță! Am fost să-l slăvesc pe Domnul.

— Lasă, că știm noi cum l-ai slăvit, dar sper măcar că ți-ai făcut împărtășania, mi-o trânțește relaxată și fără vreo emoție pe chipul ei îmbătrânit, făcând referire la împărtășania dintre picioarele unei femei.

— A fost divin, îi țin isonul.

— Mason..., faptul că îmi pronunță numele cu o seriozitate în glas nu mă încântă deloc. Dacă ai ceva să-mi spui, te rog frumos să nu eziți, își întoarce privirea spre mine.

Eram sigur că mica mea glumă nu va prinde pentru mult timp, poate așa cum ar fi făcut-o într-o altă ocazie, însă tot speram să țină. Chiar și așa, întotdeauna a știut cum să mă descoasă. E ageră și o duce capul, încât să-și dea seama când o mint.

— Sunt bine, măicuță! o mint în continuare privind-o în ochi, iar ea mă aprobă nu prea credibil.

Fără să ne mai adresăm vreun cuvânt, mă îndrept spre Aya și îi sărut creștetul. Mă bucur că e bine. Îi fac scurt cu ochiul și spun:

— Fă-te bine, puștoaico! Și..., fac o scurtă pauză. Ai grijă de măicuță să n-o dea..., îmi rotesc ochii și zâmbesc.

— S-a făcut, chicotește.

Îmi zâmbește cu căldură și își strânge cadoul primit în brațe, iar eu mă îndrept de spate și pornesc spre ieșirea din salon, dar mă opresc în dreptul măicuței Ecaterina, o privesc scurt și apoi îmi văd de drum.

— Mase? mă strigă Aya chiar pe când vreau să ies pe ușă. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, puștoaico!

Cuvintele ei tocmai mi-au făcut seara mai bună, chiar pe când credeam că se va sfârși cu starea mea proastă. Inspir, expir și ies din spital. Mă reazem de caroseria mașinii și îmi las capul pe spate, ațintind cerul aproape plin de stele când simt vibratul telefonului meu în buzunarul blugilor. Îl scot și încep să citesc mesajul primit de la prietenul meu.

Jay: *Noi mergem să mâncăm ceva. Vii și tu?*

Mă uit rapid să văd cât e ceasul și cu limba plimbându-mi-o prin gură îi scriu un mesaj, răspunzându-i că ne vedem direct la clubul de striptease, căci mai trebuie să trec și pe acasă. Vâr telefonul înapoi în buzunar și mă urc la volan. În mai puțin de treizeci de minute ajung în fața blocului, simțindu-mă epuizat de toate. Cobor din mașină cu gândurile întortocheate și intru în scara blocului, apoi în lift și mă lipesc de unul dintre pereții de metal. Ziua de azi a fost una dată naibii, însă faptul că m-am văzut cu Hayes a fost cea mai proastă idee posibilă.

Ceva din mine îmi spune că va găsi o cale să iasă, indiferent cât voi lupta eu ca el să rămână închis, iar când se va întâmpla asta, voi fi acolo ca să-i pun capăt odată pentru totdeauna. Cu tot cheful de care dispun – aproape nul – scot cheile din buzunar și intru în apartament cu gândul să fac un duș rapid înainte să mă întâlnesc cu băieții. Nu prea aș ieși, dar știu că dacă rămân acasă, gândurile mă vor acapara și cine știe ce voi face. Așa, o mică destrăbălare n-a făcut rău nimănui.

Arunc adidașii pe unde apuc după ce mă descalț de ei și trântesc ușa în urma mea ca s-o închid. Scap de tricou și încep să-mi desfac nasturele, dar și șlițul de la blugi, rămânând în boxeri după ce scap și de aceștia. Intru în dormitor și mă opresc doar în fața dulapului de unde îmi scot o pereche de blugi la nimereală, de culoare neagră, rupți în genunchi de zici că a tras dinadins cineva de ei. Dacă stau bine să mă gândesc, blugii mei mai toți sunt ori negri, ori de un albastru nici prea deschis, dar nici prea închis la culoare, de aceea nu prea am ce alege.

Mai iau și un tricou de culoare albă cu câteva inscripții pe el și arunc hainele pe suprafața patului, apoi îmi scot ce mai îmi trebuie și o tulesc în baie. Fac repede dușul și mă reîntorc în cameră cu doar un prosop în jurul taliei și cu unul în mână, ștergându-mi părul de picurii de apă în exces. Iau telefonul

între degete și văd că s-a făcut deja ora nouă și zece minute. Îl las deoparte și mă pun să îmbrac hainele deja pregătite, apoi mă reîntorc în baie și încep să-mi aranjez părul într-un stil mai dezordonat. Sper ca ieșirea din seara asta să-mi mai spele starea tâmpită în care am căzut. Îmi iau cheile, telefonul, dar și portofelul și ies din apartament, grăbindu-mă să ajung la mașină, însă mă opresc în loc când ușa de la apartamentul doamnei Salone se întredeschide, făcând ca un mic zâmbet ca de drac să-mi înflorească într-un colț al gurii.

— Să vă opriți aparatul auditiv, doamnă Salone! ridic tonul ca să mă audă, că, oricum, până și cu drăcovenia aia în ureche tot surdă e. Nu de alta, dar am de gând să zgudui apartamentul în noaptea asta, mă amuz puțin pe seama acesteia.

Bătrânica bombăne ceva și închide rapid ușa. Sunt curios dacă va mai chema sau nu poliția, dar nici ei nu o mai iau în seamă, căci e cam senilă așa de felul său. Ajuns jos în parcare, deschid portiera și mă urc în scaunul șoferului, vârând cu mișcări agile cheia în contact și o iau din loc, cu destinația clubul de striptease Booby Trap On The River. Fac câteva viraje și ajung destul de repede, pentru că de la mine până la club nu e atât de lung drumul.

Dau o tură pe lângă club ca să găsesc un loc unde pot parca, dar nu prea am unde, așa că mai dau o tură și încetinesc când văd o altă mașină pe punctul de a ieși din parcarea în care a fost. Aștept, urmărind-o cu atenție și după ce-a plecat, intru rapid în locul ei, pentru că nu vreau să mi-o ia careva înainte și după să mă văd nevoit să caut un alt loc.

În seara asta clubul e mai aglomerat ca în alte dăți, realizez când ies din mașină și mă îndrept spre intrare. Îmi scot telefonul și îl apelez pe Jay ca să știu pe unde s-au plasat.

— Pe unde naiba v-ați cuibărit? ridic tonul ca să mă audă peste muzica de dinăuntru.

— *Suntem la separeul nostru obișnuit, cel aproape de scena cu bara, chiar în prima încăpere cum intri*, mă

informează în timp ce eu ajung la recepție și închid apelul.

Plătesc intrarea, primind o ștampilă specifică locului pe mână, dar și o brățară cu care să pot intra înapoi în caz că ies până afară. Muzica bubuie în difuzoare, iar fetele dansează lasciv la bară, făcându-și numărul pe un mix al celor de la Skirllex, Diplo și Dj Snake. Privesc în stânga, apoi în dreapta și îmi mijesc ochii când o anumită blondă îmi intră în raza vizuală.

Capitolul 18

Karin Sanders
„Booby Trap On The River”

Îmi trag nasul, și oricât încerc să nu mai plâng, nu pot. O lacrimă tot evadează din ochii mei și se prelinge pe obraz. După câteva minute de mers în neștire cu autobuzul decid să mă ridic în picioare și cobor la stația la care se oprește. Nu prea știu pe moment unde sunt, însă, îndată ce văd lumina movulie ce pâlpâie de la clădirea din dreptul meu, îmi dau seama că sunt lângă un club de striptease, denumit Booby Trap On The River. Îmi aranjez puțin salopeta pe mine, trec de vreo câteva ori cu degetele printre firele de păr și pășesc cu încredere spre intrare. Plătesc, primind pe piele o ștampilă specifică localului, dar și o brățară cu care să am acces înapoi în caz că ies afară. Zâmbesc strâmb celui de la recepție și o iau spre stânga, pășind pe culoarul luminat de o lumină roșie. Atmosfera e destul de destinsă, oamenii se simt bine, iar muzica bubuie în difuzoare, în timp ce fetele își fac numărul la bară. Nu am nimic cu astfel de cluburi și nici cu persoanele care practică astfel de meserii. Fiecare își câștigă existența cum poate mai bine.

Culorile albastru, roșu și negru predomină la tot pasul, iar combinate cu atmosfera sexuală palpabilă, dar și cu

lumina corai, acestea completează bine clubul în care tocmai am păşit. Iau un loc pe unul dintre scaunele goale de la bar, trântindu-mi gentuţa pe suprafaţa acestuia şi îi cer barmanului să-mi aducă ceva tare, oricât de tare, căci în acest moment chiar am nevoie. Mă simt ca o carcasă goală, fără un suflet înăuntru.

Îmi şterg cu palmele lacrimile care încă îndrăznesc să evadeze, înainte ca tipul să se întoarcă şi sper ca rimelul să nu-mi fi mânjit chipul la cât mi-am frecat ochii. Aceeaşi greaţă de acum câteva minute revine, dar trebuie să mă stăpânesc şi să nu dau curs antecedentelor din trecut, cele care m-au trimis într-un institut ca să-mi revin. Inspir şi expir pe gură, păstrându-mi calmul când barmanul se întoarce.

Nici nu mă uit la ceea ce îmi pune în pahar şi îl dau pe gât dintr-o înghiţitură imediat ce mi-l aşază în faţă, apoi mai cer încă unul şi cad într-o nostalgie care mă învăluie ca naiba. Îmi vine să plâng, dar şi să urlu. Nici nu ştiu cum trece timpul, nici că-mi pasă, tot ce-mi vine să fac e să mă duc înapoi şi să-i dau lui Mike cu ceva în cap, lăsându-l lat pe podea pentru modul josnic în care a acţionat. Dar nici eu nu sunt mai brează. M-am aruncat din nou cu capul înainte, exact ca o proastă.

De ce nu mă învăţ minte? Poate dacă mi-ar fi spus din start ce intenţii are, poate aş fi acceptat sau poate nu, dar, aşa...

A dracu' de treabă. Dau pe gât al doilea pahar.

Cretinul naibii! Îl iau în primire şi pe al treilea.

Să putrezeşti în Iad, boule, golesc şi al patrulea pahar de băutură.

Clipesc, pentru că privirea mi-e, parcă, în ceaţă şi suflu aerul printre buze, simţindu-mă ameţită. Mă învârt pe scaun şi privesc de jur împrejur la toţi cei care sunt prezenţi aici. Iau între degete paharul cu numărul cinci sau poate era chiar numărul şase ori şapte, cine ştie, oricum le-am cam pierdut numărul. Îl beau repede şi încep să mă plimb printre mese abia ţinându-mă pe picioare. Mă clatin pe ele de parcă sunt o

găină beată, nu că nu aș fi, și sughiț, ajungând să mă împing cu corpul în cineva. Îmi plimb limba prin gură și spun:

— Scuze, nu am vrut să..., mă opresc din a mai rosti cuvintele ce mi se rostogolesc pe limbă și mă încrunt subit când văd peste cine am dat. Iar *tu*?! îmi strâng buzele într-o linie de frustrare și scrâșnesc din dinți furioasă. Și aici dau de tine? Cum Dumnezeu să fac să nu te mai văd?

Izbucnesc, iar tot ce face el e să-și plimbe ochii pe corpul meu.

— Doamne, nu pot să scap de draci! murmur în barbă.

Oare am ceva pe față? Mi s-a întins rimelul, sau ce naiba?! mustăcesc și-mi scarpin nasul, apoi îmi mut ochii mai jos, crezând că poate mi-e ieșit vreun sfârc pe dinafară, dar nimic.

Presupun că poate de aceea nici nu-i înțeleg analiza pe care mi-o face. Îmi dau ochii peste cap și dau să plec de lângă el, însă mă opresc în loc când un alt bărbat își face apariția. Îmi pare cunoscut.

— Ce faci aici, omule? Cu toții suntem la separeu, îi zice brunetul, bătându-l cu palma pe piept, apoi își mută privirea pe mine și zâmbește, dezvelindu-și dantura. Hei, pisicuțo, cu ce ocazie pe aici? mi se adresează direct cu apelativul pe care Mase îl folosește atunci când suntem împreună și eu îmi mișc buzele una peste alta.

Se pare că toți știu de mine, de fapt, de ce m-ar mira una ca asta? Doar m-au văzut când am ieșit din vestiar atunci când mi-am recuperat telefonul din mâinile cretinului, plus că e chiar tipul simpatic cu care a fost la cafenea. Cred că sunt prieteni ori frați.

— Tocmai am venit să beau ceva, faci cinste? vorbesc și îmi mut privirea pe boul al cărui limbă zici că i-a mâncat-o pisica.

— Vino să-i cunoști și pe ceilalți, își întinde brunetul mâna către mine, iar eu o iau în primire, prinzând-o cu a mea și zâmbesc, mișcându-mi picioarele spre separeul în care s-

au așezat. Eu sunt Jay, mi se prezintă și le face semn celorlalți să îmi facă loc pe canapea.

— Uh-la-la! exclamă prietenul lor roșcovan când mă privește.

— Ce companie, spune altul.

— Nu lucrează aici, idiotule! i-o trântește Jay ca un bobârnac peste nas. E pisicuța lui Mase, continuă să-i vorbească blondului din partea cealaltă a măsuței joase și aproape că mă înec cu aerul când aud ce zice.

— Sunt singură, îl corectez pe Jay, trăgându-i o privire pe sub gene cât timp fac un pas în față și iau un loc.

Acesta doar zâmbește și nu mai zice nimic preț de câteva secunde.

— Ce bei? mi se adresează, în final.

— Ce beți și voi, spun și simt cum canapeaua se lasă în stânga mea, știind foarte bine că doar Mase poate fi cel care a aterizat lângă mine.

Îi recunosc parfumul pentru că mi-a usturat nările zile în șir. Jay dispare după băutură, iar cei prezenți încep să își vadă de ale lor, holbându-se cu o poftă în ochi la fetele care roiesc pe aici. Doar eu mă simt puțin ciudat, poate și din cauza bărbatului de lângă mine, simțindu-i privirea insistentă pe chipul meu. Din instinct mi-aș întoarce ochii către el, dar decid să nu o fac. În schimb, îmi așez gentuța în poală și o deschid, scoțând din ea telefonul.

Îl deblochez, ecranul acestuia luminându-se și observ nenumăratele apeluri primite de la prietena mea, dar și mesajele pe care mi le-a lăsat ca să afle pe unde sunt. Oscilez între a le deschide sau nu, dar sfârșesc prin a pune telefonul înapoi de unde l-am luat, nenorocita aceea de cameră sărindu-mi în ochi.

Știu că Johanna e îngrijorată pentru mine din cauza faptului că tind să-mi fac rău atunci când sunt într-o stare extrem de proastă. Nu pot să vorbesc cu ea fără să izbucnesc într-un plâns isteric, căci știu sigur că voi scoate

tot din mine, povestindu-i cele întâmplate. Dar nu pot face asta. Nu, nu pot. Aș distruge-o.

I-aș clătina întreaga existență cu imaginile pe care le am, și să o văd căzută la pământ... în niciun caz. Prefer să fiu eu cea căzută la pământ în locul ei, sunt obișnuită cu asta. Încremenesc pentru câteva secunde cu ochii privind într-un punct fix și simt cum mi se umezesc din nou în timp ce un glas se drege puternic lângă mine. Clipesc cu rapiditate de vreo câteva ori ca să îmi fac lacrimile să stea locului, înghițind cu dificultate saliva adunată în cavitatea bucală și șterg fugitiv lichidul ușor sărat înainte să mă vadă careva.

— Te-ai săturat să fii o chelneriță posomorâtă și te-ai gândit să-ți încerci norocul la bară? mă ia din scurt Mase chiar înainte să-și ducă paharul cu băutură spre buze, vorbindu-mi printre dinți ca apoi să rânjească batjocoritor doar ca să mă enerveze.

Nu și-a găsit momentul. Îi trag o privire urâcioasă fără să-i răspund și îmi bag repede telefonul înapoi în geantă.

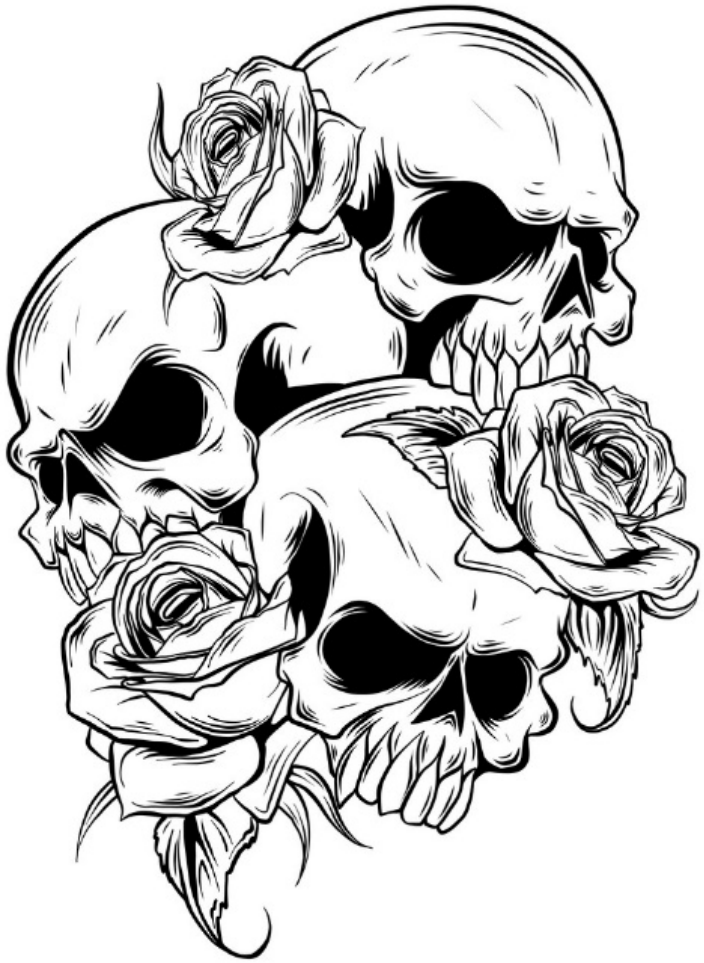
— De ce plângi? vrea să știe, făcându-mă să rânjesc amar și să-mi rotesc ochii.

— Nu e problema ta.

— Atunci, trebuie să ai un motiv foarte bun de ești într-un club de striptease, beată criță.

Dacă ar ști măcar, oare ar mai fi atât de insensibil și indiferent?

1:2
Proverb chinezesc:
„Face mai mult zgomot un copac ce cade,
decât toată pădurea ce crește în tăcere.”

Capitolul 19

Mason Cross (Mase)
„O pisicuță dezlănțuită”

1 Iunie 2019/ Sâmbătă seara

Dacă nu i-aș fi recunoscut tatuajele, aș fi putut jura că nu era pisicuța buclucașă care îmi dansase prin minte zilele trecute. Nu prea înțelegeam ce căuta aici, într-un club de striptease, înecându-se în pahare de băutură. Ceva nu era bine. Privea din când în când spre ecranul telefonului ei pe care îl tot punea deoparte și mai bea un pahar. După ce-a reușit să-l dea pe ultimul pe gât, s-a ridicat în capul oaselor, abia ținându-și stabilitatea pe platformele din picioare și-a

început să se plimbe printre oameni. Totuși, m-a surprins lupta ei cu gravitația, că până în clipa de față nu a ajuns împrăștiată pe podea.

Iau o gură din paharul meu cu băutură și îmi plimb limba peste dinți, simțindu-i aroma. Karin s-a integrat destul de bine și surprinzător de repede printre prietenii mei nebuni, chiar și așa, în starea de ebrietate în care a căzut de dinainte ca drumurile noastre să se intersecteze. Pe lângă asta, mă uimește rezistența de care dă dovadă, deși abia dacă mai are puterea de a sta trează.

A căscat de cel puțin cinci ori până acum, dar nu se lasă spășită și nu știu dacă o face ca să îmi arate mie că poate sau dintr-o cu totul altă cauză. Oricum, mie nu are ce să îmi demonstreze. Nu e ca și cum am avea ceva unul cu altul, însă, cu toate că abia dacă ne cunoaștem, tot m-aș culca cu ea. Tot aș vrea să-i simt gustul păgân al pielii sale dulci, în vreme ce mâinile mele îi explorează fără rețineri trupul, dar și să-i devorez buzele care parcă mă cheamă în clipa de față să le ating cu ale mele.

Futu-i! Are o limbă a dracului de ascuțită, dar măcar știe ce să facă cu ea atunci când răspunde unui sărut. Ceilalți care abia dacă mai știu că sunt și eu pe aici, pisicuța devenind centrul atenției destul de repede. Arunc o privire scurtă spre ea. Chiar și Jay pare s-o placă, ceea ce e bănuitor, dat fiind faptul că lui abia dacă i-a plăcut vreo fată pe prin preajma mea până acum.

Era mai rău decât un detectiv de la CIA. Ajungea chiar să le și interogheze pe unele, dorind să știe ce fel de planuri aveau cu mine sau cu noi, însă planurile acestora nu coincideau cu ale mele, în niciun caz cu ale lui. Multe dintre ele fuseseră prea cu nasul pe sus, ceea ce mă scotea din minți atunci când se lăudau constant, iar noi arătam de parcă am fi fost doar de decor. Altele, prea profitoare, ajungând să fie bune doar pentru a le tăvăli prin așternuturi și cam atât. Niciodată nu mi-a plăcut genul acela de

persoane, prea false și fără suflet. Atât de superficiale, încât până și minciunile și le credeau singure.

Psihologia inversă nu merge pe noi, sunt călit la stadiul acesta și mă prind rapid de intențiile fiecăruia. Așa că știam sigur ce voiam și cum să obțin, apoi cum să le fac să mă uite în mai puțin de câteva minute. Singura pe care o plăcuse Jay într-atât de mult fusese Karla. O brunetică cu pistrui pe față, picioare interminabile și frumușică foc. Și acum încă cred că avusese o pasiune ascunsă pentru ea, pentru că în preajma ei părea ca un adolescent îndrăgostit, chiar dacă nu recunoștea.

Duc paharul spre buze și iau o altă înghițitură din băutura mea în timp ce arunc o ocheadă spre nebuna de lângă mine. Pare puțin stresată când telefonul începe să-i bâzâie, deși continuă să zâmbească și tot ce face e să-l întoarcă cu ecranul în jos, nerăspunzând persoanei care o sună foarte insistent. Mă încrunt, căci nu știu din ce cauză face asta. O văd cum duce spre buze al nu știu câtelea pahar de băutură – eu deja le-am pierdut șirul – și nu o văd bine dacă mai continuă mult în felul acesta. Sughiță și își revine imediat, apoi mai toarnă pe gât încă un pahar de alcool. Eu oftez greoi, dându-mi ochii peste cap.

— Ce-ați face voi dacă ați fi într-o situație de tot rahatul, iar informațiile pe care le dețineți pot distruge o viață și nu le puteți divulga?

Karin vorbește deodată pe un ton sugrumat, iar întrebarea ei mă face să fiu și mai atent decât am fost acum o secundă. Un gând mă fulgeră încă de când am văzut-o la bar.

Oare ce vrea să zică cu asta? Dau pe gât restul băuturii mele și așez paharul pe măsuța din mijloc, ce a devenit cam neîncăpătoare de la câte pahare și sticle de bere goale sunt îngrămădite pe suprafața ei, dar și din cauza narghilelei pe care Jay s-a gândit să o comande. Nu pierde niciodată ocazia de a fuma așa ceva când suntem aici. Spune că e mai bine să facă asta din când în când decât să dea banii pe pachete

interminabile de țigări. Are dreptate, căci pe deasupra că provoacă dependență și abia dacă te poți lăsa de ele, te mai pot și îmbolnăvi de cancer sau mai știu eu ce fel de boală de care ori scapi, ori te va măcina toată viața.

Pe mine nu m-au atras niciodată țigările, deși puteam oricând să mă apuc de ele. Sunt sigur că mulți zic: *„vai, cum de n-ai făcut-o, când orice bărbat care se respectă fumează măcar un pachet pe săptămână!”*

Treaba lor, nu și a mea. Fiind un luptător de categoria grea, să fumezi nu e prea prielnic, văd asta în fiecare zi la Mark, care se oprește aproape din oră în oră ca să iasă afară și să se „împrospăteze”. Mai tot timpul tușește după ce depune un efort maxim la antrenamente ca să poată da ce-i mai bun din el în ring. Chiar și Roland i-a propus să se lase de ele, altfel nu va reuși să ajungă unde își dorește.

Narghileaua, pe de altă parte, e ceva ce am încercat până și eu. Aromele diferite pe care le are, de la fructe de pădure la căpșune, banane, chiar și lămâie nu provoacă dependența aceea care te mănâncă de viu în fiecare zi.

E bună la ocazii ca acestea. Îmi trec cu lentoare limba printre buze, în timp ce Maeve se oprește la separeul nostru. Începe să debaraseze, aruncând o privire spre mine și îmi zâmbește când ochii mei se opresc pe ea. Îi fac jucăuș din ochi, iar ea chicotește, apoi se apropie subtil de mine și îmi șoptește în dreptul urechii:

— Vrei să bem ceva după ce îmi termin tura?

— La mine sau la tine? o întreb cu subînțeles, rânjind într-un colț al gurii.

— La mine, e mai aproape, îmi răspunde și văd cum își trece limba peste buza de sus.

Se îndreaptă de spate și dispare, ca după trei minute să revină la noi cu un alt rând de băutură. Le așază pe suprafața mesei, privindu-mă cu coada ochiului, iar după ce termină se întoarce la treabă, nu înainte a mă anunța că băutura pentru mine e din partea ei. Iau paharul între degete și sorb din el, plescăind surprins plăcut datorită gustului pe

care îl simt gâdilându-mi papilele gustative. Băutura e una dintre cele mai scumpe, îmi dau seama repede, căci am avut doar o singură dată ocazia de a gusta așa ceva.

— E atât de gravă situația? o întreabă Ramirez pe pisicuță.

Replica lui întârziată mă smulge din gândurile cu privire la Maeve și la ce urmează să se întâmple la finalul nopții.

— Din păcate, e foarte gravă situația, îi răspunde Karin cu un suspin dureros.

Mă încrunt.

— Nu se poate face nimic să se rezolve? o întreabă acum Zak.

Karin oftează, apoi trage un fum din narghileaua cu aromă de mere verzi și îl lasă să-i iasă printre buzele cărnoase câteva secunde mai târziu.

— Să zicem că...

Își drege glasul, făcând o pauză scurtă de parcă îi este greu să vorbească.

— O prietenă a descoperit că a fost filmată făcând sex cu un bou care n-a știut să-și ascundă prea bine camera de filmat, continuă să spună, uitându-se absentă spre mâinile ei.

De ce am impresia că e ceva mai mult la mijloc? Își strânge palmele în pumni, apoi și le destinde.

— Ceea ce a descoperit că se află pe blestemăția aceea, în afară de filmulețul cu ei doi, a îngrozit-o enorm, asta pe lângă faptul că...

Se oprește brusc și nu mai continuă cu destăinuirea. Ceva din mine mă alertează că acea „prietenă” despre care vorbește e chiar ea.

Ce naiba poate să fie pe camera aceea? Și de ce îi este atât de greu să vorbească despre ceea ce a găsit acolo? îmi pun întrebări în gând, jucându-mă cu paharul din mâna mea și privind într-un punct mort.

Îmi revin în simțiri când simt pentru a nu știu câta oară în seara aceasta telefonul pisicuței vibrând pe canapea. Tot nu

răspunde, doar blochează ecranul și bagă dispozitivul în gentuța pe care a așezat-o între noi doi. Cu un zâmbet forțat pe buze, apucă între degetele ei lungi și subțirele un alt pahar plin cu alcool, dar, pe când să-l dea pe gât, i-l iau din mână și i-l pasez lui Jay. I-a ajuns.

Nu vreau să mă văd nevoit să chem ambulanța pentru că mâța asta și-a mai pierdut o viață, rămânând cu opt din cele nouă. Înțeleg că o apasă pe suflet toată treaba cu camera de filmat, însă nici un nenorocit de video nu trebuie să o aducă până în stadiul în care să-și înece viața în bătură. Dacă eu am trecut peste cele mai crunte probleme, și ea poate să treacă peste orice ar fi văzut pe camera aceea blestemată. Îmi trage o privire urâtă fără să-mi adreseze vreun cuvânt sau vreo înjurătură, apoi îmi întoarce spatele.

Înjur în barbă când o văd cum apucă un alt pahar plin cu alcool.

— Ți-a ajuns! o mustru, luându-i paharul din mână.

— Ce știi tu ce mi-a ajuns și ce nu? mă ceartă, privindu-mă cu niște ochi sticloși și ușor umezi din cauza lacrimilor care i s-au adunat în colțurile acestora.

Drace!

— Nu mă cunoști absolut deloc ca să-mi spui una ca asta, aproape că țipă la mine. Ține-ți părerile pentru tine și lasă-mă dracului în pace!

Se ridică fulgerător în picioare, își aranjează puțin salopeta, făcându-mă să-mi mușc brutal obrazul pe interior și când observ că dă să plece de lângă mine, o opresc.

— Atunci, înecă-ți în continuare viața în alcool, dar nu-mi mai ieși în cale, scuip la figurat cuvintele printre dinții încleștați, căci cu ea, în stadiul în care este, nu o voi duce la capăt.

Îi așez paharul înapoi în mână și ceva din privirea ei nu-mi dă pace, chiar dacă mă scoate din minți purtarea pe care o are.

— Cu plăcere, îmi răspunde dur și dă pe gât băutura din pahar.

Mi-l pune apoi în mână după ce îl golește, vorbindu-mi cu maxilarul încordat:

— De parcă aș fi vrut vreodată să-ți ies în cale, mi-o trântește și pleacă, împingându-se cu umărul în mine.

Draci! Îmi strâng buzele de frustrare și mă așez înapoi pe locul meu, strângând în palmă paharul până în punctul în care acesta crapă sub presiunea pe care o depun asupra lui. Cu ea nu o duc la capăt dacă e în starea în care este, așa că mai bine o las naibii în pace, chiar dacă tot ce-am vrut să fac a fost să o ajut. Nu rezolvă nimic dacă se îmbată. O spun din proprie experiență, se alege doar cu o durere insuportabilă de cap și cu mii de regrete.

De fapt, nici nu știu de ce îmi bat atât de mult capul cu asta, e treaba ei ce face.

Suflu greoi aerul pe nări și, cu gândurile înnodate, îmi las spatele să atingă speteaza canapelei. Dau cu mâna peste gentuța ei și o privesc un minut. Pe când să-mi iau mâna de pe materialul fin, simt din nou vibratul telefonului ei sub palma mea. Îmi întorc privirea spre stânga ca să văd pe unde e pacostea asta, dar imaginea ce se conturează în fața ochilor mei mă fură instant.

Karin e la bară. Îmi ia doar câteva secunde ca să îmi dau seama de ceea ce face. Nu pot să îmi dezlipesc privirea de pe ea. Îmi îndrept postura mai la marginea canapelei, întorcându-mă cu tot corpul spre pisicuță și uitând total de telefonul care, probabil, încă sună.

Mă las mai în față și îmi depărtez picioarele ca să stau cât mai confortabil, proptindu-mi coatele pe genunchi. Privesc hipnotizat felul în care își unduiește trupul de felină pe lângă bara de metal. Își încleștează degetele în jurul acesteia deasupra capului său și începe să se prelingă lent în jos cu ochii pironiți în ai mei. Mâna liberă i se instalează între picioare și își atinge interiorul coapsei până în dreptul genunchiului. Dinții i se înfig în buza inferioară și își depărtează subit picioarele, ajungând cu palma pe podea.

Hormonii mei sunt băgați în boală în secunda de față. E cald. Înghit saliva ca să îmi astâmpăr gâtul uscat cât timp ea stă în patru labe și își dă claia de păr pe spate printr-o mișcare a capului. Se retrage și se lipește din nou de bară. Își încolăcește piciorul în jurul ei și, ajutată de mâini, se urcă puțin mai sus pe lungimea acesteia.

Ce naiba vrea să facă? Își ia avânt, ținându-se doar cu o mână și începe să se învârtă, având capul dat pe spate. Mâna liberă îi atinge buzele, apoi îi cutreieră gâtul până în decolteul salopetei. Toată scena, completată de ritmurile melodiei ce răsună în boxe, devine apetisantă pentru ochii mei. Mă simt ca și cum suntem doar noi doi în toată încăperea. Privirea ei se întâlnește pentru a doua oară cu a mea. Stând cu capul în jos, picioarele i se desfac într-un șpagat perfect fără să atingă podeaua. Uit să mai respir, testiculele mi se umflă, iar penisul pulsează dureros în strânsoarea blugilor. Câte aș face eu cu ea acum, când știu cât este de elastică.

Îmi frec barba cu degetele și continui să privesc în direcția pisicuței, care cred că și-a propus să-mi sucească mințile în seara asta. Dansul ei e plin de pasiune, învăluit într-o senzualitate care vibrează pe ritmurile melodiei *„Dirty Mind"* a cântărețului Boy Epic. Mă dau puțin mai în spate și îmi revin în simțiri când simt din nou telefonul lui Karin sunând. Arunc o privire spre ea, asigurându-mă că e tot acolo și iau telefonul între degete.

Johanna, scrie pe ecran numele apelantului. Îl duc la ureche după ce răspund, iar groaza și îngrijorarea ce vibrează în glasul ei mă fac să mă încrunt.

— *Karin... Karin, ești bine?*

Își trage scurt nasul, pesemne că plânge.

— *Te rog, spune ceva, orice,* continuă în suspine și sughițuri. *Unde ești? Te rog, răspunde-mi!*

Nu-mi place. De ce i-a fost atât de greu să-i răspundă până acum?

— *Te caut de trei ore și nu dau de tine. Spune naibii ceva, nu mă lăsa aici. Îți aud respirația în difuzor, dar și muzica...*

— Karin nu poate vorbi în acest moment.

Decid să răspund în final, căci panica fetei mă face să nu fiu un nemernic și să-i închid telefonul în nas. Ceva îmi spune că doar așa pot afla ce anume a adus-o pe pisicuță în starea de acum. Johanna își trage din nou nasul, temperându-și plânsul.

Arunc iar o privire spre stânga mea. E tot la bară, tot la fel se mișcă. Atât de lent, de senzual, stârnind ceva în mine. Îmi revin din nou în fire când Johanna îmi pronunță numele cu surprindere, probabil recunoscându-mi vocea.

— *Mase?!*

— Unicul, răspund puțin ironic și îmi dreg glasul. Poate mă lămurești tu de un lucru, încep să vorbesc înainte să o facă ea. Sigur știi de ce Karin e într-un club de striptease, beată criță, nu?

— *Oh, nu!*

Nu-mi place răspunsul ei.

— Johanna, respiră! Spune-mi ce s-a întâmplat, o rog pe un ton calm.

Arunc priviri scurte spre neastâmpărata de la bară și revin cu atenția supra conversației.

— Jo..., mă răstesc la ea, pentru că prea întârzie cu răspunsul.

— *Bine, bine! Lasă-mă un pic*, mă roagă și aud cum suflă pe gură. *Acum câteva ore a fost în oraș să ia cina cu Mike, un cretin și jumătate, dacă mă întrebi, iar după aceea au ajuns în campus, la casa frăției Alfa Beta Omega*.

Începe să-mi explice pas cu pas ceea ce a determinat-o pe Karin să se îmbete.

— *Până aici, totul părea OK, dar pe parcurs lucrurile s-au schimbat. Mi-a spus că a dat cu ochii peste o cameră de filmat, ascunsă nu foarte inteligent, când se grăbea să se*

îmbrace și să plece de acolo. Boul filmase întreaga lor scenă de sex.

Johanna mă pune la curent cu unele detalii, trăgându-și nasul din când în când, pesemne că încă nu și-a revenit din plâns.

— Mi-a mai spus și faptul că pe cameră există mai multe filmări, cu diverse fete...

Ultimele ei cuvinte mă fulgeră direct în plex, iar gândul ce persistă în mintea mea e ca o gheară ce și-a înfipt adânc unghiile în creierul meu. Draci!

— Mason...

Inspir acut aerul în plămâni și aștept ca Johanna să-și ducă vorbele până la capăt, în timp ce mai iau o înghițitură din băutura mea.

— Mi-e frică.

Îngrijorarea față de prietena ei e palpabilă, se simte în fiecare cuvânt rostit.

— Crede-mă, e o fată minunată, cu un suflet bun și cald, dar...

— Johanna, ce se întâmplă?

Vreau să știu mai multe detalii, deși nu prea ar trebui să mă intereseze, doar că, într-un fel anume, mă cam intrigă pisicuța asta. Poate prea mult.

— Știu că, poate, îți cer prea mult și nu ai niciun motiv să îți dorești să mă ajuți, dar, te rog... te implor chiar, nu o lăsa să-și facă rău.

Pare destul de serioasă în ceea ce îmi cere, iar asta mă pune din nou pe gânduri. Cum adică să-și facă rău?

Pisicuța asta e plină de surprize, constat în sinea mea și mă așez mai bine pe canapea, încercând să o aud cum trebuie pe Johanna peste muzica asta nebună.

— Ceva din ce se află pe cameră a adus-o până în stadiul acesta de a se îmbăta, iar singurul mod prin care reușește ea să treacă peste ceea ce o apasă e să-și facă rău, îmi explică mai bine ce se întâmplă cu prietena ei.

Îmi aduc aminte de întrebarea pe care a pus-o prietenilor mei cu câteva minute bune în urmă. Iau din nou paharul cu băutură între degete, reflectând la tot ceea ce s-a întâmplat în aceste două ore și jumătate de când suntem aici, și-l beau dintr-o singură înghițitură.

Îmi trec cu lentoare limba peste buza de jos, lingând și ultima picătură din lichidul ușor amărui care mi s-a prelins pe buză și aud din nou suspinele Johannei răsunându-mi în timpan.

— *Te rog, Mase! Ești singurul care o poate liniști, care o poate scoate din starea în care este acum. Te rog, ai grijă de ea,* îmi cere câteva lucruri ce nu țin de responsabilitatea mea.

— Pot să te asigur că prietena ta e bine, mă bag repede să-i răspund înainte să mă mai roage și altceva. Dansează la...

Mă opresc brusc din vorbit când nu o mai zăresc.

— Drace! înjur în gura mare, căci nu o găsesc prin împrejurimi.

Unde naiba s-a putut evapora? Acum un minut era aici, scrâșnesc din dinți, ridicându-mă instant în capul oaselor. Arunc o privire de jur-împrejur, dar tot nu dau cu ochii de nebuna asta de mâță. Ies din separeu și mă îndrept spre bar, sperând că e acolo. Sunt hotărât s-o iau la rost dacă cumva o prind că mai bea, dar când ajung acolo realizez că m-am înșelat. La naiba! Mă întorc pe călcâie, cu telefonul încă la ureche, ajungând de unde am plecat.

— Johanna, du-te acasă, îi spun răspicat, uitându-mă în stânga și-n dreapta după afurisita de Karin. Te sun eu mai încolo.

Închid apelul înainte ca Jo să se apuce cumva de plâns în difuzor și vâr telefonul în buzunarul blugilor. N-aș ști cum să reacționez în asemenea situații. N-am fost niciodată bun în a-i consola pe alții, poate doar i-am făcut să plângă și mai rău decât o făceau deja, asta în strădania mea de a-i ajuta.

Futu-i!

Totuși sper că a făcut cum am rugat-o, nu de alta, dar să cutreiere străzile la ora asta din noapte nu e tocmai OK, mai ales când băieții lui Oz sunt pe afară, în căutare de distracții sau să vandalizeze tot ce prind în cale.

Unde mama mă-sii poate fi fata asta? mă revolt în sinea mea, deja scos din minți, și trec în cealaltă încăpere a clubului. Împart coate în stânga și-n dreapta ca să mă pot strecura printre trupurile asudate ce se balansează pe ritmurile melodiei, dar tot nu dau de ea.

În mă-sa de treabă! Îmi trec degetele printre firele de păr, aranjându-le și mai arunc încă o privire de jur-împrejur. Tot nimic. Sper doar că nu și-a făcut rău precum a zis Jo că e în stare să facă, căci o strâng de gât. Măcar așa știu o treabă, nu să mă fută pe mine cu tot felul de tâmpenii. În ce dracu' m-am băgat?

Mă reîntorc la separeul nostru și-i fac semn lui Jay să se apropie.

— Ajută-mă s-o caut pe Karin, îl rog în timp ce ochii mei scrutează încăperea plină de oameni.

Am s-o trag de coadă când o prind.

— Prietena ei e îngrijorată de moarte și...

— Și te-a rugat pe tine să-i fii dădacă, îl ia gura pe dinainte.

Îi trag un cot în stomac înainte să mai scoată ceva pe gură, făcându-l să se îndoaie ușor în față.

— Ce bou ești, replic iritat.

— Bine că ești tu mai breaz, mi-o întoarce, revenindu-și. Ai încercat la baie? Din câte am văzut, într-acolo a fugit, bombăne scărpinându-și ceafa.

Privește peste umărul meu, făcând jucăuș din ochi și își țuguie buzele de parcă ar da pupici fiecărei fete care trece prin fața noastră.

— Părea să-i fie rău, mă lămurește, în cele din urmă.

— Și n-ai putut să zici asta de la bun început, când ai văzut că mă ridic, nu să mă lași să mă preumblu ca un titirez de colo-colo, mă răstesc la el.

Îmi vine să-i trag un pumn de toată frumusețea direct în față, dar îmi calmez repede impulsurile.

— Eu de unde să fi știut că după ea te holbezi, cretinule?! Am crezut că-ți curg balele după vreo tipă, că la câte sunt...

Își freacă mâinile una de alta când o tipă îmbrăcată într-o fustă care-i ajunge până sub fesele imense își face apariția. Îmi rotesc ochii și îi trag o palmă peste cap, poate i se activează neuronii, că la cât salivează după fiecare femeie din clubul ăsta, cred că gândește cu capul din pantaloni, nu cu cel de pe umeri.

N-am timp de asta, trebuie să salvez o pisicuță de la „înec”. Fără să-i mai adresez ceva, ies din separeu și mă îndrept țintă spre baia femeilor.

Las un oftat prelung să-mi părăsească buzele și încă sper să nu-și fi făcut rău nebuna. Asta mi-ar mai lipsi, să chem salvarea și poliția. Cotesc spre stânga și îmi continui drumul până în fața ușii de la baie, însă dau peste o coadă lungă ce mă face să mârâi iritat de toată situația în care sunt. Îmi frec dinții unii de alții, frustrat că trebuie să aștept ca să pot intra. Ei, draci! Vezi să nu.

Fără să dau vreo importanță la protestele domnișoarelor și doamnelor de față, cum că nu aș avea voie în baia femeilor, fac pe prostul și intru ca un fulger înăuntrul încăperii. Las ușa să se trântească în urma mea, făcându-le pe cele de aici să mă privească cu ochii mari. Unele dintre ele îmi fac cu ochiul, chiar mă sfredelesc cu privirea.

Altele,, în schimb își mușcă buzele când mă privesc cu insistență, însă, oricât mi-ar plăcea să le iau pe rând pe sus, acum am de găsit o pisicuță despre care cred că și-a mai pierdut o viață. Îmi dreg puternic glasul, rânjind într-un colț al gurii și iau la rând fiecare separeu în parte, primind câteva injurii la adresa mea.

Tot nu ies fără să iau și mâța cu mine. Continui cu căutatul până în punctul în care o palmă se lipește zdravăn de obrazul meu.

— Perversule, mi-o trântește tipa peste care am dat.

Înainte să mi se închidă ușa în nas mai arunc o privire la cum arată, mustăcind poznaș. Dacă n-ar trebui să am de-a face cu pisicuța asta, care tocmai m-a băgat numai în belele, aș fi înghesuit-o puțin pe roșcata asta focoasă.

Mamă, și ce mai balcoane are, abia îi încap în decolteu. Salt din sprâncene și îmi așez palma pe următoarea ușă pe care o împing cu grijă ca să o deschid, nu de alta, dar de mai primesc vreo palmă nu mai răspund de ce voi face cu tipa care îndrăznește să mă mai plesnească.

— Aici erai, murmur când o găsesc, în sfârșit, pe Karin.

Intru în spațiul micuț și încep să-i adun părul, căci a luat vasul de toaletă în primire și acum își dă tot conținutul stomacului afară. Eram sigur că asta va păți, dar e așa de încăpățânată, crezând că știe ea mai bine, însă, câteodată, mai trebuie să-i lași să se dea cu capul de pragul de sus ca să se învețe minte.

— Încă un pic și ai terminat.

O simt cum se încordează brusc. Rup hârtie din suport și îi dau ca să se șteargă. După ce termină, lasă capacul în jos, așezându-se mai bine cu fundul pe picioare.

— Dacă ai de gând să mă maimuțărești și să mă iei peste picior, poți să dispari, mă expediază.

Încearcă să se ridice în picioare, dar nu reușește, căci sfârșește înapoi pe jos.

— Căpoaso.

Îmi bag mâinile pe sub corpul ei și-o trag în brațele mele, răsfirându-i părul peste față, dar îi cade lejer înapoi în spate, dezvelindu-i chipul și ochii care mă privesc surprinși.

Bănuiesc că se aștepta să o las să zacă aici. Oricât de drac sunt la suprafață, înăuntrul meu nu sunt așa. Probabil că viața m-a construit în felul acesta, dar și greutățile prin care m-a făcut să trec. Dezamăgirile, temerile, iubirea, chiar și eu, căci dacă te lași să cazi în abisul negru care se deschide oricând sub tine, vei ajunge în neant, uitat de lume.

Ies cu grijă din spațiul strâmt. O simt cum se cuibărește mai bine în brațele mele, așezându-și capul pe pieptul meu cât timp mă îndrept spre ieșirea din baie sub privirile femeilor cărora, cel mai probabil, nu le vine să creadă că un bărbat mai face și gesturi de genul.

Sunt sigur că ne vor cataloga ca fiind împreună, dar în acest moment chiar nu dau doi bani pe părerea nimănui. Vreau doar să o scot de aici. Îmi continui drumul spre ieșire și mi se deschide ușa larg, persoanele care încă așteaptă să intre făcându-mi loc ca să pot pleca. Mă privesc toate de zici că sunt un specimen pe cale de dispariție. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar îmi reprim gestul și mă deplasez spre separeu pentru a-i lua gentuța ca să putem plecăm de aici.

Mi s-a dus dracului și toată treaba cu Maeve din seara asta. Inspir o doză considerabilă de aer în plămâni, simțind-o pe pisicuță cum se cuibărește și mai bine la mine în brațe. După ce mă chinui să-mi fac loc ca să pot trece prin mulțime, ajung în fața separeului. Jay își ridică ochii din telefon și și-i mărește când mă vede, ridicându-se instant în picioare.

— Nu e moartă, nu? îmi pune o întrebare stupidă și îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

— Ia pune mâna și vezi, mă zgâiesc la el. Stai liniștit, nu mușcă, doar zgârie, îl iau peste picior și îi fac semn să-mi dea gentuța ei de pe canapea.

Face întocmai cum i-am cerut. Plasează gentuța în brațele lui Karin și, pentru un minut, am sentimentul că ea nu mai respiră, dar mă liniștesc când o simt că se mișcă. Dau să plec, dar gura lui Jay mă oprește când aud ce zice.

— Să vă protejați, porumbeilor.

Rânjește cu gura până la urechi, așezându-se înapoi pe canapea și își ia din nou în primire telefonul.

— Dacă n-ai fi prietenul meu, Jay, ți-aș îndesa un porumbel în gură până îți dansează dinții Macarena, i-o întorc și plec de acolo fără să-i las loc de replică.

Încerc să-mi fac loc ca să trec, cu greu, ce-i drept, căci clubul s-a aglomerat mai mult decât era acum câteva ore, și

ies în aerul cald al nopții, ținând-o în continuare pe Karin în brațele mele. Îmi mut ochii scurt pe ea și rânjesc când realizez că salopeta ei puțin cam buclucașă îi dezvăluie un pic mai mult dintr-un sân. Are o bretea căzută pe braț.

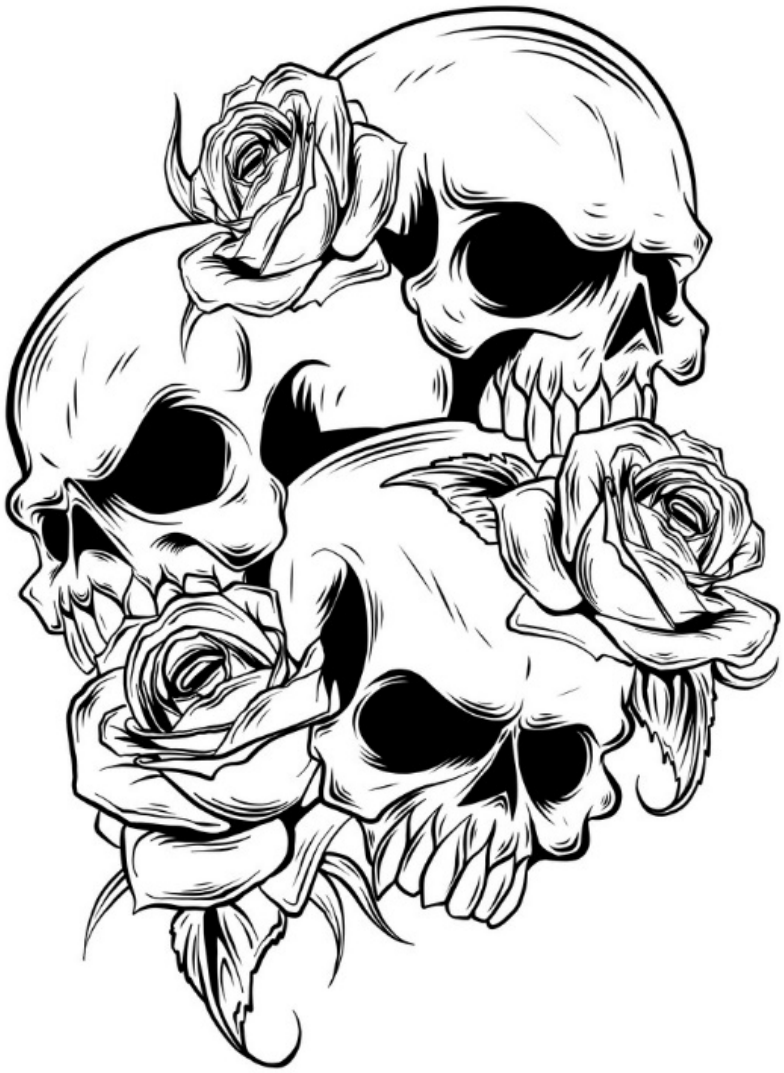
Nu știu dacă măicuța are vreo pătură prin portbagaj, dar voi vedea, numai să ajung la locul în care am parcat. Mă opresc în dreptul roșcovanei, puțin bulversat de cum voi reuși să scot cheile din buzunar. Cu toate că nu i-aș strica somnul în care a căzut, o pun în capul oaselor și-o simt dezechilibrându-se imediat ce platformele ei ating cimentul.

Se agață instant de mine, așezându-și o mână pe după gâtul meu, iar cu cealaltă îmi prinde tricoul în pumn. Mă trage după ea până când spatele i se lipește de caroseria mașinii, iar palmele mele fac la fel, sprijinindu-mă.

Ne privim intens de parcă timpul s-a oprit în loc și realizez că buzele noastre sunt la un milimetru distanță unele față de celelalte când ea înghite în sec, mișcându-le pe ale ei și atingându-le subtil pe ale mele. Îmi dă drumul repede, apoi își aranjează salopeta, ridicându-și breteaua pe umăr. A fost ciudată apropierea dintre noi, dar pot să jur că a vrut să mă sărute. Până și eu am vrut s-o fac.

Clipesc mărunt. Își culege gentuța de pe jos și urcă pe scaunul pasagerului de îndată ce-i deschid portiera. O las deschisă până mă duc în spatele mașinii.

Mă întorc înapoi la pisicuță și-o găsesc dormind, ceea ce mă face să stau și să o privesc pentru câteva secunde. Nu știu de ce o fac. E frumoasă. Ceva din modul ei de a dormi mă îndeamnă să mă cuibăresc și eu lângă ea. Îi dau șuvița căzută pe față la o parte, privind-o, și ating încet obrazul cu buricele degetelor mele, apoi o acopăr cu pătura adusă. Trântesc portiera fără să sesizez vreo reacție din partea ei și mă urc și eu la volan, luând-o din loc.

Capitolul 20

Mason Cross (Mase)
„Dezvăluiri șocante”

Liniștea îmi ține companie pe tot parcursul drumului, făcându-mă să îmi întorc privirea din când în când spre pisicuța care doarme dusă. Nu scapă ea atât de ușor, nu fără un duș rece ca gheața care s-o trezească la realitate, căci ceea ce a făcut nu a fost bine deloc. Nu așa se rezolvă problemele, indiferent de natura lor. Karin începe deodată să se foiască în scaun, încercând să-și găsească o poziție mai bună.

Când se întoarce cu fața spre mine, ceva greu cade între scaune, făcând zgomot. Îi las scaunul mai pe spate, fiind în același timp atent și la drum, apoi îmi bag mâna după ceea ce a căzut mai devreme. Îndată ce simt metalul între degetele mele îl scot la suprafață, realizând că e camera de filmat de care a pomenit Johanna la telefon.

Amintindu-mi de ea, las camera pe bordul mașinii și îmi vâr mâna în buzunarul blugilor după telefonul pisicuței. Reușesc să-l scot chiar înainte să intru într-o depășire și, după ce mă văd pe banda mea de mers, deblochez ecranul și o apelez pe Jo, ducând telefonul la ureche.

— *Karin?*

E primul lucru pe care îl spune când răspunde și arunc o privire scurtă spre adormita din dreapta mea.

— *Mase...*

Îmi rostește numele când nu răspund de prima dată și îmi dreg ușor glasul ca să pot vorbi.

— Încearcă să te liniștești, prietena ta e cu mine, așa că nu-ți mai face griji, îi răspund și o aud răsuflând ușurată în difuzor.

— *Sigur e OK? Nu și-a făcut rău?* îmi pune câteva întrebări.

Și acum încerc să-mi dau seama prin modalitate își poate face rău mâța asta.

— Lămurește-mă.

Jo oftează din rărunchi.

— *O să mă omoare dacă află că ți-am zis,* îmi vorbește pe un ton anxios.

— Johanna...

— *Uite ce e*...

Face o scurtă pauză, timp în care se aud tot felul de zgomote în jurul ei.

— *Karin s-a confruntat în copilărie cu bulimia, plus multe alte lucruri de rahat care au afectat-o enorm de mult. Au marcat-o. A încercat să se vindece, a fost într-un centru de recuperare, a făcut chiar și terapie, însă urme tot rămân, înțelegi? Acele sechele care se activează când treci printr-o stare emoțională profundă și singurul mod prin care poți trece peste este să te rănești singur*...

Începe să-mi explice prin ce lucruri nasoale a putut să treacă fata din dreapta mea, dar și cum are putea ajunge din nou la a se răni.

— *Ceva de pe camera de filmat a avut un impact mare asupra stării ei emoționale și, când se întâmplă asta, își face rău,* mă lămurește mai departe. *E singurul mod prin care simte că poate să treacă și să-și revină. Ca de exemplu, faptul că s-a îmbătat în seara asta. Sunt sută la sută sigură că apoi a fugit în baie și și-a provocat singură să dea afară tot ce avea în stomac.*

Frânez brusc în mijlocul străzii și îmi întorc din nou privirea spre Karin, uluit de ceea ce aflu.

— *Nu e prima dată când se întâmplă, a mai avut episoade de genul, unele chiar mai urâte.*

Agitația din tonul Johannei nu pare să se evapore. Îmi mut ochii înapoi pe drum, luând-o din loc și continui să ascult ceea ce îmi mai spune. Se pare că nu sunt singurul cu lucruri ciudate la activ, însă nu de categoria auto-vătămare. Dau

semnalizare dreapta și ies de pe autostradă, luând-o pe o străduță ce duce spre apartamentul meu.

— *Se complexează din absolut orice, chiar și de felul în care arată.*

Acum sunt și mai hotărât să-i fac dușul rece al realității.

— Johanna, eu zic să nu-ți mai faci griji, e în siguranță, o opresc din a-și mai bate gura. O scot eu din starea în care este, o asigur.

După ce-mi urează o noapte liniștită închid apelul și bag telefonul înapoi în buzunar. Nu știu cât de liniștită va fi în următoarele minute, dar, clar, mâța asta intră la apă.

Iau camera de filmat de pe bordul mașinii și o îndes înapoi în gentuța lui Karin. Ies din mașină și din câțiva pași sunt în partea cealaltă. Deschid portiera larg, dau pătura la o parte, aruncând-o pe bancheta din spate și îmi introduc brațele pe sub trupul ei cald.

Închid portiera cu piciorul și o trag mai bine în brațele mele. Nici nu vreau să mă gândesc la cum va reacționa în câteva minute, că sunt sigur că îmi voi primi câteva înjurături. Aștept cuminte ca liftul să ne ducă spre etajul dorit și, de îndată ce ușile se deschid, pășesc lejer pe casa scării până în dreptul apartamentului, dar mă opresc când ușa doamnei Salone se întredeschide. Rânjesc cu gura până la urechi și îmi întorc capul spre femeie.

— Să nu uitați să văd dați aparatul auditiv mai încet, doamnă Salone.

Îi reamintesc de ceea ce i-am spus cu câteva ore mai devreme.

Trântesc ușa cu piciorul după ce intru în apartament și mă descalț cum pot de adidași. Cu gândul bine stabilit și cu un rânjet ca de drac pe buze intru în dormitor. Arunc gentuța ei pe pat și dau năvală în baie, oprindu-mă doar când sunt în cabina de duș cu pisicuța încă în brațele mele. Învârt robinetul la maxim și las ca jetul de apă rece ca gheața să ne învăluie, trezind-o instant pe Karin când picurii reci îi ating corpul, udând-o până la piele.

— Drace! tresare izbucnind. Ești nebun?!

Țipă la mine, tremurând din toate încheieturile și respirând sacadat.

— Doamne, ce rece e, bombăne și înghite în sec. Fir-ar! Pune-mă naibii jos.

Mă lovește cu pumnii în piept și fac cum îmi cere. Când platformele ei ating cada dușului, acestea alunecă imediat din cauza apei care încă ne udă trupurile. Se prinde de mine înainte să se împrăștie pe jos și mă trage după ea. Se lipește cu spatele de peretele din gresie, iar corpul meu de al ei, plasându-mi palmele de o parte și de alta a capului său.

Privirile ni se intersectează, iar buzele aproape că ni se ating. Îmi îngrop gura în a ei fără să mai stau pe gânduri și îi simt degetele cum i se pierd în părul meu în timp ce-mi răspunde sărutului înflăcărat pe care i-l ofer. Are gust de mentă. Mă trage mai aproape de ea. Îi cuprind sânii în căușul palmelor mele și încep să-i masez până când liniștea din duș este perturbată de geamătul ei de plăcere, pe lângă picurii care se răsfrâng odată ce ating cada.

Mâinile mi se mișcă nestingherite pe trupul ei fierbinte și îmi înfig degetele în coapsele ei, săltând-o în brațele mele. Îmi înlănțui brâul cu picioarele sale, iar buzele mi le plasez pe linia pulsului de pe gâtul ei. Gust pielea catifelată. Scot un alt geamăt de la ea când mă împing puternic cu bazinul în șoldurile ei, făcând-o să mă simtă cât sunt de tare. Tot spectacolul pe care l-a făcut la bară îmi revine pe retină, excitându-mă și mai rău, dar, oricât de mult aș vrea ca totul să meargă mai departe, mă voi opri aici.

Nu am de gând să profit de ea cât timp încă e sub influența alcoolului, pentru că ar fi un lucru josnic din partea mea. Oi fi eu un drac, o recunosc până și eu, dar știu să respect femeia. Chiar dacă mama nu m-a învățat lucrurile astea, Roland a făcut-o. Întotdeauna ne-a spus tuturor să nu ridicăm mâna la femei nici dacă suntem tratați urât, că cel mai bine e să răspunzi prin vorbe. Sau, pur și simplu, să ignori. Să nu profiți de sufletul și trupul lor când sunt în cel

mai vulnerabil punct. Și acum îmi mai aduc aminte de cuvintele lui, respectându-le.

— Trage-mi-o.

Aerul cald pe care-l lasă să-i iasă printre buze îmi furnică pielea. Surâd la cuvintele lui Karin cu buzele încă lipite de gâtului ei, dar n-am de gând să-i împlinesc dorința.

— Vreau să te simt cum te miști în mine, îmi șoptește senzual.

Futu-i! Orice bărbat își dorește să audă cuvintele astea, dar, oricât de mult vreau să alunec în păsărica ei, trebuie să mă opresc.

— N-am să ți-o trag cât timp ești beată, pisicuțo. Unde ar mai fi farmecul în asta?

Mă retrag mai în spate, ținând-o în continuare cu picioarele în jurul meu și o observ cum își dă ochii peste cap, bombănind mai mult pentru ea.

— Și iar mă lași așa.

Surâd, împingându-mă din nou cu șoldurile în ale ei și o fac să fie atentă la mine cât timp îi vorbesc, conturându-i buzele cu degetul mare.

— Decât să te fut acum și pe urmă să nu-ți mai aduci aminte mai nimic, prefer să zic pas, răsuflu aer peste buzele ei. Vreau să-ți amintești totul, Karin!

Pun accent pe numele său, rostindu-i-l într-o manieră senzuală și înceată. Sfârcurile ei împung materialul salopetei. Îi simt de parcă mi-ar atinge mie pieptul prin tricou. Înghite anevoie, privindu-mă în ochi. Știu că e excitată, sunt și eu în aceeași situație, dar prefer să aștept, să-mi duc pașii până la capăt, apoi s-o fac a mea.

— Și prin totul, mă refer la fiecare sărut pe care ți-l voi oferi. Fiecare atingere a mea pe trupul tău...

Prind sânul drept în palmă și-o văd cum își lasă capul pe spate, închizându-și ochii și geme din nou.

— Vreau să simți felul în care te ling până uiți de tine și te pierzi în mine. Să te fac să-mi gemi numele și să îmi ceri mai mult.

Plasez un sărut umed aproape de urechea ei.

— Vreau să simți cum penisul meu te răscolește pe dinăuntru, penetrându-te cu forță, adânc și des. Apoi, la final, să te fac să simți orgasmul până în măduva oaselor, iar trupul să-ti tremure în brațele mele, îmi închei gândurile perverse rostite cu voce tare.

O ajut să se pună pe picioare și opresc apa. Îmi trag tricoul peste cap și-l storc în chiuvetă înainte să-l arunc în coșul cu rufe. Îmi dau jos și blugii sub privirea înmărmurită a lui Karin, storcându-i și pe aceștia de apă. Încă nu s-a mișcat de acolo. Nici nu știu dacă o va face. Iau un prosop din suport și îmi șterg corpul, umblând doar cu boxerii uzi pe mine.

Mă întorc cu privirea în spate. Pare dezamăgită.

— Dezbracă-te, spun deodată.

— Te-ai țicnit?

Mă privește cu o sprânceană arcuită și cu mâinile în sân.

— Doar nu crezi că am să te las să dormi așa, udă, cum ești.

Mă zgâiesc la ea cu un rânjet aproape insesizabil.

— Și cum ar trebui să dorm, goală? mi-o trântește cu o ironie în glas.

— Ar fi o idee.

Chicotesc făcând-o să se îmbufneze.

— Dar nu, îți aduc imediat ceva cu care să te îmbraci.

Mă întorc cu fața spre ușă dând să ies, dar mă opresc și îmi rotesc capul iar în spate.

— Dezbracă-te sau te dezbrac eu, o amenințjucăuș și îi fac cu ochiul. Și stai liniștită, nu ai ceva ce n-am mai văzut până acum, Karin.

Buzele i se întredeschid, dar nu zice nimic. E ușor revoltată că nu s-a întâmplat nimic. Se descalță de platforme și începe să se dezbrace, așa că ies din baie ca să-i ofer intimitatea de care are nevoie și mă opresc în fața dulapului.

Îmi schimb boxerii uzi cu unii uscați, apoi cercetez conținutul după ceva ce să îmbrace ea. Scot cămașa neagră

de pe umeraș și închid ușile, întorcându-mi privirea spre dreapta când silueta pisicuței îmi apare în raza vizuală cu un prosop înfășurat în jurul trupului său.

Părul ușor umed, căzut pe un umăr îi oferă un aer senzual. Fac câțiva pași până în dreptul ei și îi întind cămașa.

Mâinile noastre se ating scurt, în timp ce privirile ni se sfredelesc una pe alta. Îmbracă cămașa, închizând pe rând nasturii, dar nu uită să-i lase pe primii trei descheiați, iar prosopul ajunge pe podea. Imaginea ei îmbrăcată în cămașa mea mă face să-mi ling buzele. Își bagă ambele mâini pe sub material și trage pe picioare în jos chiloții pe care îi aruncă și pe aceia pe podea, făcându-mă să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Ce?! mă întreabă încruntându-se. Sunt uzi.

— Noapte bună, pisicuță! zic și ies din dormitor, închizând ușa și lăsând-o de una singură.

Masându-mi ceafa, mă opresc în fața frigiderului. Scot dinăuntru cutia cu suc și torn lichidul într-un pahar. Beau câteva înghițituri și mă reazem cu fundul de blat.

Nu știu de ce, dar oarecum mă așteptam să văd cum se deschide ușa dormitorului, cum ea vine spre mine. Dar asta nu se întâmplă. La dracu’! Îmi aranjez scula în boxeri și încerc să mă gândesc la cu totul altceva, dar imaginea ei îmbrăcată în cămașa mea mi-a rămas imprimată pe retină.

Dau pe gât restul sucului și pășesc mărunt ca să nu fac prea mult zgomot, simțind cum în piept mă apasă ceva. Mă așez pe marginea canapelei și scot camera de filmat din gentuța lui Karin. Știu că nu e prea frumos să umbli în lucrurile unei fete. Probabil mi-ar trage o geantă în cap dacă m-ar vedea acum ce fac, însă curiozitatea îmi roade palmele să aflu ce naiba ascunde blestemăția asta. Pornesc primul clip video și îmi încrețesc fruntea.

Prost mai e tipul, de zici că e la prima lui hârjoneală. N-am văzut o performanță mai jalnică decât asta nici când Ramirez și-o trăgea cu una prin dușuri. Mă amuz teribil când realizez că pisicuța se preface, mimând totul. Gemetele ei

sunt plictisite, nu ca cele pe care le-a scos în duș acum câteva minute.

Ca bărbat contează să știi cum să înnebunești o femeie, cum să o iei, cum să o faci să simtă totul până la ultima picătură. Cum să-i șoptești cuvintele potrivite care s-o facă să se ude între picioare și să își dorească să o duci pe culmile plăcerii. Nu pot spune aceleași lucruri despre acest măgar, care presupun că e Mike, cel de care mi-a povestit Johanna la telefon.

Mișcările lui sunt de grădiniță. Ceea ce mă face să izbucnesc în hohote de râs sunt cuvintele pe care Karin i le servește verde în față idiotului. Mâța a pus punctul pe „i”, că la cât de tare atingea falca boului podeaua, nu se aștepta la așa ceva. Îmi place tot mai mult de ea și sigur am să-i arăt eu ce înseamnă să satisfaci o femeie în adevăratul sens al cuvântului, nu cum a făcut-o mutulică. Mulți se cred bărbați, dar prea puțini o și arată.

Încep și derulez video după video, rămânând șocat la cât de multe sunt. La unele mă uit în treacăt, iar peste altele sar. Îmi mijesc ochii la următorul video și scrâșnesc din dinți. Figura Johannei e ușor de reținut. Simt cum îmi urcă tensiunea în următoarea secundă când văd ce se întâmplă cu ea.

Îl recunosc rapid pe idiotul de Mike. E împreună cu un alt tip și o obligă pe prietena lui Karin să facă lucruri pe care, în mod normal, nu le-ar înfăptui. Se observă cu ochiul liber că nu reacționează normal. A fost drogată. Am văzut-o pe mama de prea multe ori în astfel de situații ca să nu recunosc prea bine starea în care a ajuns să fie Johanna.

Acum înțeleg reacțiile pe care Karin le-a avut în seara asta, făcându-și rău. Dacă nu mi-ar fi explicat prietena ei cum stă treaba, aș fi putut jura că îi place să se facă praf. Categoric nu e bine ce face, dar pot să o condamni?

Ține mult la prietena ei și, așa cum ea ar face orice pentru Jo, la fel aș face și eu pentru Jay. Revin asupra camerei și mă opresc brusc după ce imaginile din clipul

anterior mă fac să mă încrunt. Trec înapoi pe el și mă crispez când dau volumul mai tare.

Cu un tremur vizibil în acțiunile pe care le execut, strâng obiectul cu putere între degetele mele până când acestea mi se albesc. Ochii mă înțeapă, iar durerea din piept se intensifică. I-aș recunoaște chipul oriunde și oricând. E Karla. Futu-i!

Continui să privesc imaginile. Mușchii mi se tensionează, iar venele parcă au devenit mai pronunțate, de zici că mai au foarte puțin până să îmi împrăștie sângele prin încăpere. Îmi strâng palma dreaptă în pumn și-o mușc cu furie ca să nu urlu și s-o trezesc cumva pe Karin.

— *Îți place, nu?*

Vocea blondului țepos răsună, el stând în spatele ei și-o ține pe loc în timp ce o penetrează dur. Nu ține cont de faptul că plânge, nici măcar nu-l interesează. Ceilalți doi ba o ating, ba o lovesc, iar asta pare că îi excită. Futu-i! Mă dor ochii când văd cum este obligată să-și deschidă gura și să le sugă pe rând sculele. Mi-e scârbă. Îi fac eu să sugă câte un pumn în moacă. Stomacul mi se revoltă violent, și chiar și acum încerc să mă stăpânesc cu greu ca să nu fac ceva nechibzuit și prostesc.

Cum poate să o întrebe dacă-i place? Tremur de-a binelea din cauza nervilor ce clocotesc prin întreg trupul meu. Ca și în cazul lui Jo, și Karla a fost drogată, ceea ce mă face să cred că cei trei așa acționează. Făcându-le vulnerabile pe fete, ca să nu poată reacționa, apărându-se de niște violatori. Pentru că, în fond, asta și sunt, niște violatori nemernici.

— *Oh, da!* geme cu o satisfacție morbidă același blond țepos.

La fel fac și ceilalți. O întorc în toate pozițiile și profită de ea, căci nu se poate apăra. Nu poate nici măcar reacționa așa cum trebuie, fiind învăluită în sufocarea substanțelor care îi întunecă judecata. Simt cum lacrimile îmi curg de

furie pe obraji și opresc cu totul camera, înțelegând acum pe deplin de ce Karla se simțise rău o bună bucată de timp.

De ce anume plângea în timpul nopții sau de ce se văita că o dor toate, deși nu își amintea mai nimic despre cum ajunsese în starea aceea. Cei trei trebuie să mi-o plătească cu vârf și îndesat. Mă ridic în capul oaselor, pentru că nu mai am starea necesară să stau jos și îmi pun mâinile în cap, preumblându-mă dintr-o parte în alta a livingului.

Să-i fut în gură! Fără să mai răspund de acțiunile pe care le înfăptui în următoarele secunde, arunc de pereți tot ce prind la mână ca să mă pot descărca de ceea ce simt acum în sufletul meu.

Drace! Drace! Drace!

Îmi mușc cu brutalitate buza de jos până când simt gustul metalizat al sângelui în gură. Îmi vine să urlu, dar trebuie să mă abțin, că deja am făcut prea mult zgomot. Îmi doresc cu atâta ardoare să le crăp capul acelor idioți care au profitat de ea. Poate dacă i-aș fi acordat o șansă, să o țin mai aproape de mine, să...

Îmi încleștez pumnii și lovesc cu putere peretele, făcând o gaură în acesta. Puțin îmi pasă, o voi astupa zilele astea. Încerc să-mi reglez respirația și să-mi revin cât de cât pentru că nu vreau ca pisicuța să mă vadă în starea aceasta. Sunt conștient că, fără să vreau, o pot răni. Îmi închid ochii și cad în genunchi, simțind lacrimile sărate cum îmi intră în gură. Nici nu vreau să știu cum va reacționa Jay când va vedea filmulețul acela.

Drace! Nu pot s-o fac, oricât mi-aș dori ca el să știe motivul pentru care Karla s-a sinucis. Nu pot să-mi distrug prietenul, făcându-i țăndări inima și să-mi bat joc de sufletul lui. Mă ridic de jos, ștergându-mi lacrimile și îmi mut privirea pe ușa dormitorului.

De ce am senzația că tocmai s-a închis? Intru cu grijă în încăpere, dând peste o imagine pe care nu mă așteptam să o văd. Felul în care doarme Karin mă face să zâmbesc. Îmi schimbă starea de spirit, chiar dacă nu în totalitate. E cu

spatele către mine, iar plapuma o ține în brațe. Piciorul stâng e aruncat peste, iar cel drept e doar pe jumătate afară de sub plapumă. Părul îi e răsfirat peste tot.

M-aș fi așteptat să găsesc în continuare prosopul și chiloții ei zăcând pe covor. Arunc o privire în jur și observ că nu mai sunt în locul în care le-a lăsat. Intru în baie și găsesc totul aranjat, iar hainele ei sunt pe calorifer.

E ordonată, îmi place, chiar dacă e mai zăpăcită de felul său. Mă reîntorc în dormitor, ținând hainele ei în mână, pentru că am de gând să i le bag la uscător și mă opresc. Felul în care lumina venită de afară se reprofilează pe chipul ei îmi dezvăluie obrajii lucioși din cauza lacrimilor care i-au spălat.

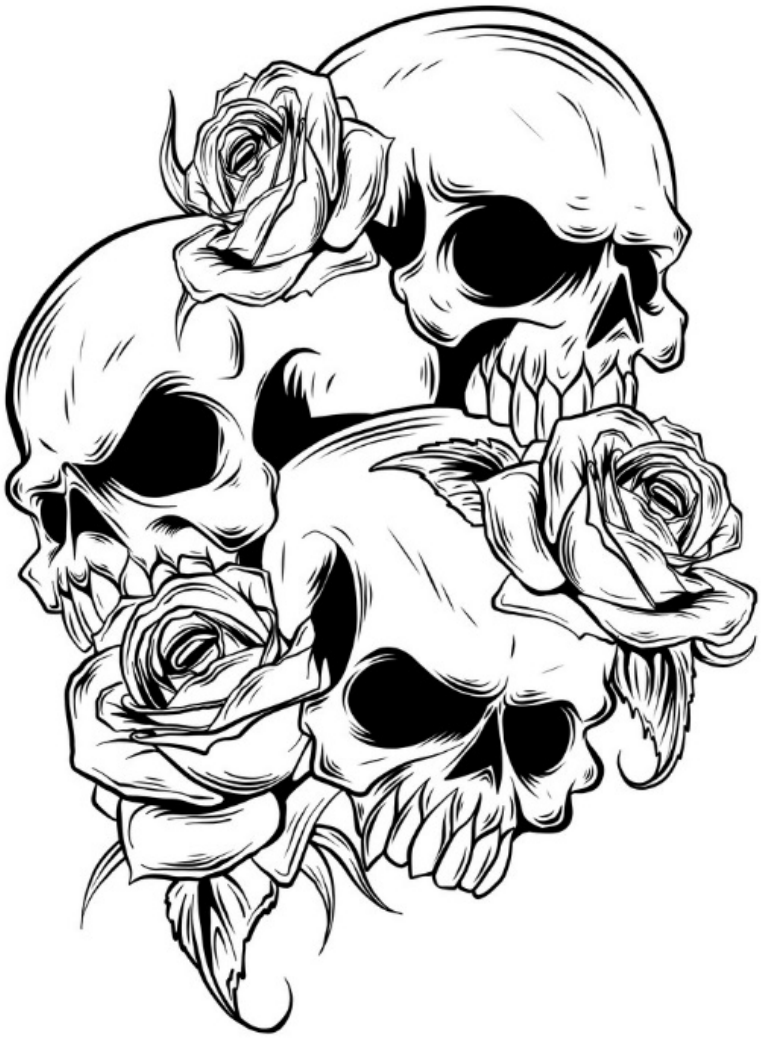
Nu am auzit-o să fi plâns, dar presupun că, dacă a făcut-o, a procedat în așa fel încât suspinele și sughițurile ei să nu ajungă până la urechile mele. La naiba! Îmi masez puntea nasului cu două degete și mai fac un pas spre ușa dormitorului. Dar priveliștea încântătoare pe care mi-o oferă spre sexul ei dezgolit, perfect ras – căci nu sesizez nici măcar un fir de păr pe acolo – mă face să zâmbesc, apropiindu-mă și mai mult de pat. Analizez poziția în care doarme și îmi las buricele degetelor să-i atingă pielea fină de pe coapsă, coborând cu ele spre fese.

O simt cum se fâstâcește un pic, probabil din cauză că în zona aceea se gâdilă, și poposesc spre sfârșitul drumului cu degetele la intrarea în locul strâmt ce mocnește din cauza fierbințelii. Îi ating labiile cu delicatețe, privindu-i reacțiile. Fac cerculețe și îi masez clitorisul, simțind-o cum începe să se foiască în așternuturi, în timp ce respirația i se schimbă, dar tot nu se trezește. Probabil are impresia că visează, căci somnul profund în care pare că a căzut nu dă semne să dispară. O cuprind ușor în palmă și-o mai ating o dată, înfrânându-mi dorința de a o lua. Nu am de gând să profit de ea în starea în care este, nu sunt ca aceia care au profitat de Karla. Nu sunt un violator.

Îmi petrec degetele umede spre buze și gust pentru a doua oară din sucul ei propriu. Mă rotesc pe călcâie după ce îi acopăr trupul și închid ușa în urma mea, lăsând-o să doarmă liniștită. Mâine știu sigur că va avea o durere insuportabilă de cap.

Pășesc cu tălpile goale peste cioburile sparte și din câțiva pași ajung în fața mașinii de spălat. Mă gândesc că nu se va supăra dacă fac acest mic gest pentru ea, deși inițial voiam să le bag doar la uscător. Sunt sigur că va avea un șoc. Arunc hainele ei alături de ale mele în cuvă și pornesc programul. Gândul mă poartă din nou la cele văzute acum câteva minute și mă sprijin de marginile blatului, scrâșnind din dinți.

Trebuie să mă calmez, dar, într-o oarecare măsură, sunt împăcat pentru că știu motivul care a determinat-o să-și ia viața. Nu mă mai frământ pe interior din cauza miilor de scenarii pe care mi le-am făcut până în prezent.

Capitolul 21

Mason Cross (Mase)
„Extremele se atrag”

Îmi reglez respirația în timp ce lovesc sacul de piele. Încerc să mai recuperez din antrenamentele pe care ar fi trebuit să le fac azi cu Roland. Cu pisicuța aici, am preferat să iau o pauză, măcar așa, puțin. Oricum, aseară abia dacă am închis un ochi după cele aflate. Și în secunda de față mi-e foarte greu să diger tot ceea ce am văzut, căci ori de câte ori mi se propagă chipul ei plin de durere prin fața ochilor, tensiunea nervoasă care îmi fulgeră simțurile crește în intensitate. Totuși, trebuie să mă calmez. Să îmi mențin mintea limpede, altfel iar o iau razna. Oftez și trag aer puternic în piept, apoi continui să lovesc cu putere sacul, îndemnând lanțul acestuia să facă zgomot în toată încăperea.

Mă opresc scurt când ușa de la dormitor se deschide lent și pe ea iese o pisicuță răvășită, cu părul în toate direcțiile. Felul în care cămașa mea îi vine pe corp, lăsându-i la vedere picioarele dezgolite, mă face să o măsor prelung cu privirea. Un zâmbet poznaș îmi dansează pe buze în timp ce persist în a mă antrena. Toată scena îmi oferă senzația stranie că aseară am răvășit împreună așternuturile și apoi am adormit cu ea în brațele mele.

Numai că asta nu s-a întâmplat. Privește în jur puțin cam debusolată, ascunzându-și în palme un căscat. În mersul ei alene se lovește de micul taburet ce îi iese în cale, înjurând în barbă, încă somnoroasă. Apartamentul meu nu e foarte mare. Are un mic hol când intri, o baie pe stânga și o bucătărie deschisă spre un living spațios. Un balcon, iar față în față cu el e ușa dormitorului care are baie proprie.

Nu e burdușit cu tot felul de lucruri tâmpite, îmi place cât mai simplu și cu bun gust. E numai perfect pentru un burlac

care are nevoie doar de intimitate și nimic mai mult. Bineînțeles că am fost întrebat de multă lume de ce nu mi-am cumpărat o casă prin părțile populare ale orașului Miami, acolo unde toate vedetele și mai marii campioni își duc fără griji traiul. De ce am preferat ceva mic și modest, pe când puteam să am orice îmi doresc.

Lucrurile materiale nu-ți aduc nicio satisfacție, te ajută doar cât să trăiești și să nu zică lumea că ești gol la propriu.

Nu sunt eu un credincios sau vreun exemplu de urmat, viața mi-a dat piedici din care am învățat ceva și m-am maturizat, dar prefer oricând să ajut acolo unde e nevoie de ajutor decât să privesc de sus și să uit că am plecat de jos. Karin mai aruncă o privire în jur, punându-și șuvițele rebele de păr după ureche și clipește mărunt când dă peste figura mea, dregându-și glasul. Noroc că am reușit să strâng dezastrul pe care singur l-am făcut. Nu vreau să creadă că am probleme de comportament. Am mutat până și hainele din mașina de spălat în uscător după ce s-a oprit programul.

— Bună dimineața! murmură pe un ton răgușit.

Își îmbrățișează trupul cu brațele și vine spre mine. Mă opresc și eu din ceea ce fac. Rămâne pe loc când e aproape și începe să se fâstâcească de pe un picior pe altul, plimbându-și ochii pe trupul meu pe jumătate dezbrăcat. Acasă îmi place să stau cât mai lejer, doar într-o pereche de pantaloni de trening sau, câteodată, în boxeri. Zâmbesc când observ că își mușcă buzele.

— Spune-mi, te rog, că ai o cafea tare sau măcar un Ibuprofen, că îmi plesnește capul.

Își ascunde chipul în palme, căscând pentru a doua oară.

— Am ceva mai bun.

Îi fac semn să se așeze pe canapea cât timp eu mă duc după băutura pe care i-am preparat-o mai devreme. Nu eram sigur la cât avea să se trezească, dar am preferat să o prepar mai repede ca să nu vadă ce conține, altfel n-ar mai fi vrut să încerce. Nu știu cât de mult îi va plăcea, dar asta e băutura pe care Roland ne-o prepara de fiecare dată când ne

făceam mangă. Un remediu destul de bun, punându-ne imediat pe picioare.

Îmi torn cafea într-o cană, iau paharul cu băutura pentru Karin între degete și mă îndrept spre canapea. I-l pun în mâini și o îndemn din priviri să-l bea. Inspiră profund, privind sceptică lichidul verzui ce face bule. Își mijește ochii în direcția mea ca să se asigure că nu sunt pus pe șotii, apoi duce paharul spre buze cu o ușoară reticență în gesturile sale. Iau un loc lângă ea pe canapea și îmi duc cana spre buze, bând o gură din cafea în așteptarea reacției care vine instant.

— Oh, Doamne, e groaznică! exclamă strâmbându-se.

Se zgribulește din cauza gustului, pentru că înghite puțin, dar pe restul îl scuipă înapoi. Abandonează paharul pe măsuță și își bagă un picior sub fund, luându-și o poziție relaxată. Îmi place că nu reacționează ca o tipă timidă, neștiind cum să-și ascundă picioarele dezgolite. Observ cămașa ridicându-i-se în sus în timp ce își aranjează părul rebel. Ca un drac ce sunt, stau doar și o privesc fără să scot vreun sunet, sorbind din cana mea cu cafea.

— Ce naiba ai pus în băutura aceea?

Se zgribulește iar.

— Crede-mă, nu vrei să știi.

Așez cana pe măsuță, iau paharul cu lichidul verzui și mă duc până în bucătărie.

— Sunt sigur că-ți vei da stomacul afară după ce vei afla ingredientele, o taxez puțin cât timp torn într-o altă cană cafea pentru ea.

— Atunci, nu vreau să știu.

Rânjesc.

— Asta e doar cafea, o asigur așezându-i cana sub nas.

O ia între mâini și, privindu-mă pe sub gene, soarbe din lichidul maroniu, relaxându-se.

Liniștea care s-a așternut între acești pereți devine apăsătoare și tot ce se mai aude, într-o sincronizare perfectă, sunt respirațiile noastre care își schimbă ritmul treptat. Sunt

puține dățile în care am stat cu o femeie lângă mine și nu am făcut nimic. Le pot număra pe degete.

Karin își frământă buzele una peste alta, analizând cu privirea conținutul încăperii. Mai bea încă vreo două guri de cafea și așază cana pe măsuță, canalizându-și acum atenția asupra camerei de filmat. Privesc și eu spre locul în care se uită. Probabil se întreabă de ce e acolo. Pun mâna pe micul obiect chiar în secunda următoare înainte s-o poată face ea și mă salt în capul oaselor, pornit fiind să îl pun undeva sus, pe dulap.

— Dă-mi camera, îmi spune pe un ton calm.

Eram sigur că asta se va întâmpla.

— Nu!

Ceva din mine ar vrea s-o ia acum și s-o ducă pe culmile plăcerii, căci blestemata aceea de cămașă îmi provoacă imaginația să o ia razna.

— De ce? vrea să știe și face un pas spre mine.

— Nu contează, i-o tai.

Nu vreau să știe adevăratul motiv pentru care nu vreau să-i dau camera, dar se pare că nici ea nu dă înapoi.

— Dacă chiar duci lipsă de o cameră de filmat, îți cumpăr eu una de ziua ta.

Rânjesc puțin amuzat.

— Baftă atunci, ziua mea a trecut de mult, o ironizez puțin.

— Mason.

Îmi pronunță numele apăsat și încearcă să-mi ia camera din mână, însă, slabe șanse, căci doar se chinuie și cam atât.

Fără platformele cu care se încalță de obicei, dându-ți impresia aceea că este mai înaltă decât e de fapt, e atât de mică în comparație cu mine, care, la un metru optzeci și opt în înălțime, sunt un munte de om. Zâmbetul îmi dispare de pe buze cu cât blestemata aceea de cămașă începe să i se ridice tot mai sus pe șolduri. Încă încearcă să recupereze camera de la mine. Înghit cu noduri când îmi aduc aminte că ea nu poartă lenjerie intimă pe dedesubt.

Draci! Mă abțin, chiar dacă penisul meu e de altă părere, căpătând proporții sub pantalonii de trening. Futu-i!

— Ce poate fi atât de important, încât trebuie să rămână camera la tine?

Tot nu se lasă spășită.

— Nu contează.

E frustrată că nu îi ofer un răspuns concret. Nu suntem atât de apropiați încât să mă confesez ei, unele lucruri trebuie să rămână private. Clipește lent, iar expresia feței sale se schimbă într-una încruntată.

— Te-ai săturat de filmele porno pe care le ai și te-ai gândit că ai nevoie de altele noi? mi-o trântește vădit enervată, iar eu rânjesc cu gura până la urechi când o aud.

— Ce te face să crezi că am nevoie de așa ceva?

O fixez cu privirea și pășesc spre ea.

— Alt motiv nu-mi oferi, Mase!

Își pune mâinile în sân, înfruntându-mă. E atât de sexy când o face și mă stârnește ca dracu'. Îmi mușc obrazul pe interior și mai fac un pas în față.

— Nu trebuie să-ți explic ție nimic, nu e problema ta.

Rostesc cuvintele apăsat și dau să plec, dar glasul ei mă oprește.

— Ba da, e și problema mea, Mason!

Mă confruntă direct și, din câte observ, pisicuța asta și-a scos ghearele la înaintare.

— E prietena mea acolo, la naiba! Deci, dă-mi camera înapoi.

Sare din nou la mine ca să-mi ia obiectul din mână, dar eșuează lamentabil. Îl mut dintr-o mână în alta, surâzând și mă trezesc cu ea că îmi îmbrățișează la propriu corpul. Suntem atât de aproape unul față de altul. Privirile noastre se intersectează în timp ce respirăm în același ritm.

— Dă-mi blestemata aceea de cameră, sâsâie printre dinți.

— Nu.

Spulber mica furtună înainte să se transforme într-un uragan și mă învârt pe călcâie, îndreptându-mă spre dormitor.

Știu bine unde am de gând s-o ascund. Nimeni nu trebuie să afle de ea, în special Jay. Nici nu vreau să mă gândesc de ce ar fi în stare să facă după ce ar vedea mutrele celor trei violatori.

— Mă faci să cred că ai nevoie de acele filmări ca să ți-o freci la rece.

Încearcă o altă tactică, făcându-mă să rânjesc, și atât mi-a fost, căci asta a trezit dracul din mine.

— Nu te mai satisfac femeile, Mason? își scoate sarcasmul la înaintare. Laba e noua ta prietenă? continuă să mă atace.

Nu spun nimic, o las în pace, întrucât sunt curios cât mai are de gând să se țină de mine până să renunțe.

— Mason, dă-mi camera! îmi ordonă. La dracu', cu tine vorbesc! ridică tonul, fumegând de nervi pentru că aleg s-o ignor.

Mă prinde de braț ca să mă oprească și tocmai asta îmi pune capac. Până aici mi-a fost. Am și eu o răbdare și tocmai s-a trecut de limită. Mă întorc fulgerător cu tot corpul în spate și-o ațintesc cu o privire rece, văzând-o cum înghite cu noduri.

— Prefer să te am pe tine goală în fața ochilor mei și să mi-o frec.

Fac un pas spre ea.

— Să te privesc cum te atingi și îți provoci singură plăcere, făcându-mă să îmi dau drumul...

Încă un pas în direcția ei și distanța dintre noi se micșorează. Pare că a înlemnit pe loc.

— ...decât să vizionez o partidă jalnică de sex care nu are puterea nici măcar să mi-o scoale.

Chipul meu nu trădează nicio emoție. Se dezmeticește. Cu fiecare pas apăsat pe care îl fac în direcția ei, ea face

unul în spate până când nu mai are unde să fugă, trupul lipindu-i-se de marginea mesei.

— Sau am o idee mult mai bună și mai eficientă.

Fac o scurtă pauză, îngrămădind-o.

Las camera pe suprafața mesei și vorbesc iar:

— Te pun pe tine să mi-o freci, șuier printre dinții încleștați.

Îi prind rapid mâna cu a mea înainte să reacționeze în vreun fel și i-o introduc direct în pantalonii mei, punând-o să-mi simtă erecția în palma sa.

— Îhî! exclamă cu surprindere, buzele despărțindu-i-se.

E lung, știu. Și gros, și abia așteaptă să intre în tine și să te răscolească.

— Ce e, pisicuțo? o întreb când văd că nu mai are tupeul de dinainte. N-ai mai avut parte de așa ceva până acum? Ai uitat cum s-o freci?

Răsuflu aerul cald peste buzele ei și rânjesc când văd cum respiră agitat, susținându-mi privirea.

— Mason...

Îi conturez buzele cu degetul mare, simțindu-le moliciunea și i-l introduc în cavitatea bucală ca să mi-l sugă. Mârâi excitat când mâna ei îmi strânge cu forță erecția care abia mai are loc în pantaloni.

— Cât mi-ar plăcea să-ți simt buzele în jurul penisului meu. Să-l cuprinzi tot mai mult, introducându-l adânc în gurița ta dulce, șoptesc cu chipul aproape de al ei.

Se cutremură de parcă i-ar fi frig, dar știu că o excită ce îi spun.

— Iar limba mea să-ți simtă gustul, lingându-te în timp ce degetele mele se adâncesc în tine. Să te despic cu plăcerea pe care te voi face s-o simți cum îți traversează fiecare punct important din corp, rostesc fiecare cuvânt în parte pe un ton jos.

Înghite anevoie. Îmi strecor degetele pe sub cămașa pe care o poartă și îi ating locul înfierbântat dintre picioare. Tresare.

E atât de udă, constat în sinea mea. Continui să o ating, stimulându-i clitorisul și o cuprind în palmă, iar pe buzele-i ușor deschise ies sunete scurte, ca o respirație greoaie.

— Te exciți când îți vorbesc așa, pisicuță?

Rânjesc peste pielea de pe gâtul ei și mai lasă o altă cantitate de aer să-i părăsească buzele, strângându-mi din nou penisul în palmă. O cuprind de talie și-o urc cu fundul pe blat, făcându-mi loc între picioarele ei. Mâna i se strecoară înapoi în pantalonii mei fără să o fac eu și simt cum și-o mișcă pe toată lungimea erecției mele. Mă înfierbântă.

Trag de pantaloni puțin în jos, eliberându-mi penisul și îmi zdrobesc buzele de ale lui Karin de îndată ce îmi înfig degetele în părul ei moale. Felul în care ne sărutăm pare ca și cum ne-am devora unul pe altul, ceea ce nu e departe de a fi adevărat.

Drace! Vreau să mă simt până la refuz înfipt în ea, s-o simt frecându-și pereții calzi de penisul meu. Îmi mut buzele pe maxilarul ei mic, depunând sărut după sărut. Cobor și îi sărut clavicula, auzind-o cum geme când îi cuprind unul dintre sâni în palmă. Încep și i-l masez cu mișcări circulare.

— Dacă te oprești, te omor.

Rânjesc la cuvintele pe care mi le spune.

— Drace! înjură excitată.

— Continuă să-l freci dur și-ți promit că n-am să mă opresc. Am să-ți ofer plăcere pe bune, nu ceva care să te facă să mimezi.

Simt cum îmi cuprinde grosimea și începe să-și miște mâna pe toată lungimea lui, când mai lent și apăsat, când mai alert, scoțându-mi de pe buze cel mai profund geamăt gutural. Ejaculez mai repede decât aș fi sperat. La cât de excitat a fost întreg arsenalul meu de hormoni, chiar ea contribuind la asta, mi s-a părut normal ca tot ea să mă și elibereze.

Dar... chiar și așa, tot nu scapă fără să o gust în cel mai erotic mod. Ne privim, respirăm greoi și îi mușc buzele chiar dacă are o expresie ușor supărată. O cuprind de șolduri cu

rapiditate și-o atârn cu capul în jos de cum o așez cu burta pe umărul meu, îndreptându-mă direct spre dormitor.

— Mason, îmi rostește numele impacientată.

Cu mâna liberă trag de pantaloni în sus ca să nu mă împiedic în ei, apoi îi plesnesc bătăios fesa. Icnește. Dorința ce-mi traversează simțurile e una nebunească, nu vulgară sau violentă, în niciun caz masochistă.

— Cred că nimeni nu s-a jucat până acum cu tine, afirm ceva de care sunt sigur, asta după filmulețul văzut cu ea și cretinul acela.

Trebuie să știi cum să prețuiești fiecare bucățică din trupul unei femei. Fiecare curbă, fiecare linie fină, moliciunea pielii sale, dar și parfumul ei specific, chiar și fiecare sunet scos de către buzele sale.

Când o atingi, să o faci lent, privindu-i expresia feței. Să-i șoptești cuvinte murdare, dar nu vulgare, care o vor aduce până în stadiul de a se scălda în lichidul ce i se scurge printre picioare. Să-i îndeplinești fiecare fantezie pe care o citești în ochii ei, chiar dacă buzele-i sunt pecetluite. Îi strâng carnea în palmă și îmi duc degetele obraznice spre sexul ei scăldat în sucul pe care îl vreau pe buzele mele. O tachinez puțin, excitând-o.

— Ah, drace! rostește încet, iar eu doar zâmbesc.

Las ușa să se trântească zgomotos de perete și din câțiva pași sunt în dreptul patului. O las pe Karin să aterizeze cu spatele în așternuturi, iar eu îmi ascund mai bine penisul în pantaloni. Dar capul lui se încăpățânează să stea la suprafață. Azi vreau doar s-o răscolesc bine pe dinăuntru și să o pregătesc pentru ceea ce urmează în următoarea tură când ne vom vedea. Sub asediul privirii sale debusolate, iau o pernă în mână și o așez mai aproape de trupul ei. O poziționez cu burta pe materialul moale, în așa fel încât fundul să-i stea puțin mai sus și îmi ling pofticios buzele datorită priveliștii pe care o am.

— Mase?!

— Ești atât de apetisantă, zic și îi strâng fesele în palme.

Le mușc cu delicatețe, confirmându-mi că, procedând astfel, se excită, și cobor cu fața spre ceea ce mă interesează. Limba mea ca de șarpe începe să se miște pe toată lungimea sexului ei și-o simt tresărind când îi gâdil intrarea, dar nu am de gând să trec direct la atac. Vreau să-i ofer ceea ce i-am promis. Îmi duc degetele spre „buzele” umflate și încep să o tachinez, făcând cerculețe în jurul acestora și scoțând gemete înfundate de la pisicuță.

— Karin...

Îi pronunț numele într-un mod excitant, pe o tonalitate joasă, lăsând aerul să-mi iasă printre buze. Tremură. O mai tachinez puțin, având o plăcere în a face asta și, într-un final, îmi introduc între pereții calzi primul deget. Geme.

Îl scot lent în afară și când intru din nou îl introduc și pe al doilea. Geme silențios, de parcă nu ar vrea să se manifeste prea tare. Am avut parte de sunete ciudate venite de la femeile cu care mi-am tras-o, așa că nu văd nimic aiurea dacă își dă drumul exact cum trebuie.

Continui să o penetrez, introducând și un al treilea deget, scoțând de la ea gemete înfundate, deoarece își ascunde fața în plapumă. Zâmbesc puțin amuzat că tot nu vrea să-mi arate cum e ea când se lasă condusă de senzațiile adevărate, dar presupun că nu le-a mai simțit până acum.

O voi face eu să le simtă. Îmi recuperez degetele, făcând-o să mârâie nemulțumită că m-am oprit și le duc spre buze. Ling savoarea de pe ele și o întorc înapoi pe spate. Mușc cu putere din buza de jos când îi sesizez sfârcurile pronunțate prin materialul care-i acoperă. Urc cu palmele de pe glezne pe gambe și îi desfac picioarele când ajung la genunchi.

Mă aplec peste ea și îmi bag fața în curbura dintre umărul și gâtul pisicuței, gustându-i pielea când încep și mă împing de câteva ori cu bazinul între șoldurile care cer tăcute mai mult. Degetele i se încleștează printre firele de păr din capul meu. Chiar dacă mă excită și pe mine toată treaba, nu am de gând să mă duc spre celălalt nivel. Nu azi. Îi revendic

buzele într-un sărut animalic, dar senzual, făcând-o să îmi geamă în gură. O lipsesc de ele pentru că nevoia de aer își cere drepturile și cobor spre sfârcurile care mă cheamă să le simt pe limba mea.

Prind cămașa în pumnii mei, trăgând de ea în părți – numai chef de desfăcut nasturi nu am în clipa de față – și îi dezbrac trupul, spre încântarea ochilor mei care o privesc fascinați de cât de bine arată. Nu înțeleg pentru ce naiba se complexează.

Nu e nici pe departe piele și os, încât să-mi fie frică să o ating, crezând că se sfărâmă la primul contact cu mâinile mele. Câteodată pot fi dur în atingeri, asta doar pentru că mă las condus de ceea ce simțim amândoi. Bineînțeles că și ea trebuie să contribuie la preludiu, nu doar eu, dar, pentru început, mă simt ca un învățăcel ce oferă lecții ale simțurilor.

Nu e nici grăsuță, ca să afirmi că, poate, din cauza asta nu e prea încântată de ceea ce vede în oglindă, e așa cum trebuie. Formele apetisante cu care e înzestrată sunt o binecuvântare pentru palmele mele. Îmi place când am ce cuprinde la o femeie.

Îmi dau seama că o privesc de vreo două minute atunci când mâinile ei îmi ating brațele, dar nu o las nici măcar să știe ce a „lovit-o”, că îmi și îngrop cu foame gura în a ei, sărutând-o. Mă împing iar cu bazinul în șoldurile ei și îmi mut buzele pe obrazul moale, apoi pe linia pulsului, simțind cum o venă îi zvâcnește pe buzele mele.

Îi cuprind sânii.

— Ah! îi scapă printre buze.

Continui să-i frământ, în timp ce ea mă încântă cu sunetele pe care le scoate. Îmi umplu gura cu unul din sânii ei, sugându-l cu nesaț, iar pe celălalt continui să-l am sub asediul palmei mele, cuprinzându-i sfârcul între degete. Fac cerculețe cu limba deasupra sânului torturat de către gura mea obraznică și îi prind sfârcul între dinții mei, zâmbind când scot de la ea un alt rând de gemete puțin mai răsunătoare decât cele de dinainte. Sunete ce îmi încântă

auzul, deoarece gemetele ei nu sunt nici pe departe din acelea care să te zgârie grav pe creier, ori care te fac să îți dorești să-i pui o pernă pe față doar ca să nu mai urle.

Sunt melodioase, mici guri de aer care se răsfrâng în atmosfera erotică ce plutește în jurul nostru și ne îmbracă în senzualitate. Trec la sânul următor și procedez la fel ca la precedentul, sugându-l, lingându-l și torturându-l într-un mod plăcut.

— Ah, drace!

Gura pisicuței murmură înfundat, îndemnându-mă să continui. Îi sărut delicat abdomenul, furnicându-i simțurile. Îi conturez buricul cu limba, apoi cobor cu câte un sărut menit să îi înfierbânte și mai mult pielea caramelizată de către razele soarelui. Odată ce gura mea îi atinge sexul moale și parfumat, mâinile îmi sunt cuprinse cu putere de ale ei pentru acea susținere de care are nevoie.

Printre buzele ei încep să iasă cele mai frumoase și mai melodioase gemete pe care le-am auzit vreodată. Mă eliberează numaidecât. Îi așez mai bine picioarele pe umerii mei și o cuprind de brâu, trăgând-o mai înspre mine ca să o pot gusta în voie. O înnebunesc de-a dreptul când dinții mei prind între aceștia mugurul sensibil și trag puțin de el, sugându-i-l în următoarea clipă.

Respiră sacadat. Ameliorez durerea provocată cu limba, simțindu-i degetele cum i se pierd printre firele de păr din capul meu și trebuie să recunosc că îmi place senzația pe care mi-o oferă.

— Mason, îmi geme numele prelung de îndată ce-mi afund limba înăuntrul ei, răscolind-o.

Îi masez interiorul coapselor, simțindu-i carnea tremurând în palmele mele și continui să o ling cu nesaț. Privirea mea rămâne pironită pe reacțiile sale. Se ridică, mă privește scurt și se trântește înapoi în așternuturi. Mă opresc și îi masez clitorisul ca să o pot pregăti pentru final. Introduc primul degete. Scâncește. Îl scot și îl intru din nou, adăugând și pe al doilea. Le mișc circular și pompez din nou în ea,

adâncindu-mă și mai mult. Când introduc și un al treilea deget geme puternic.

— Ești atât de fierbinte.

Îi strâng scurt un sân în palmă și urc cu mâna în sus, încleștându-mi delicat degetele în jurul gâtului ei. Îmi place să o văd atât de excitată. Urc cu degetele spre buzele ei și-o îndemn să-mi sugă unul, în timp ce eu măresc ritmul în care o penetrez cu degetele, simțindu-i mișcarea din bazin și dorința de mai mult.

— Împinge-te mai cu putere, o sfătuiesc și ea face întocmai.

Introduc și al patrulea deget în ea, despicând-o complet când degetul meu mare îi atinge clitorisul, făcând ca orgasmul să se spargă în valuri fierbinți prin trupul ei.

— Ești atât de dulce, pisicuțo! Atât de frumoasă.

Îmi trec limba peste buzele ei dulci și simt cum îmi este cuprinsă de către acestea, trăgându-mă într-un sărut. Gurile noastre se devorează la propriu, mai flămânde ca prima dată. Îi simt tremurul de plăcere cum se răsfrânge prin mine. Îmi încordez fesele și mă împing cu bazinul în șoldurile tremurânde. Un al doilea orgasm o lovește puternic. Geme fără rețineri în urechea mea, timp în care unghiile ei se adâncesc în epiderma de pe spatele meu, abandonându-se total în senzațiile pe care i le provoc.

Capitolul 22

Karin Sanders
„Un drac plin de surprize”

Înghit saliva pe care o am în gură pentru că îmi simt gâtul uscat și încerc să-mi reglez respirația, stând cu ochii ațintiți în tavan. Mă simt ca într-un vis din care nu vreau să mă trezesc. Doamne, a fost atât de bine, încât abia îmi vine să cred ce s-a întâmplat mai devreme.

Mase mi-a provocat nu doar unul, ci două orgasme la un interval de un minut unul față de altul, ceea ce în niciun caz nu am primit de la vreun alt tip cu care am mai făcut sex până acum. Poate doar unul tras de păr, că mai mult am făcut eu toată treaba în locul lui. Și asta ca să nu rămân neterminată. Au fost și dăți în care am plecat cu coada între picioare și el a rămas satisfăcut, pe când eu am scos toți dracii din pământ.

Îmi descleștez degetele de pe spatele lui când îi simt buzele ca focul atingându-mi pielea de pe gât și îmi retrag mâinile, sesizând instant sângele de pe burice.

— Oh, Doamne! exclam îngrozită de faptul că l-am făcut să sângereze, deși nu am vrut să se întâmple asta.

Totul a fost la un nivel la care nu am mai știut cum să mă agăț de ceva, căci euforia plăcerii în care m-a făcut să cad ca într-un abis a fost de nedescris.

— Sunt sigur că mi-ai lăsat câteva urme frumoase, chicotește și-și ridică privirea din umărul meu. Dar plăcerea care radiază în clipa de față pe chipul tău ameliorează orice durere.

Îmi răsuflă aer cald peste buze când îmi vorbește, fiind și acum deasupra mea. Abia dacă îi mai simt greutatea, căci felul în care mă privește mă fură cu totul. Simt că s-a legat o conexiune între noi doi, sau poate mi se pare mie datorită modului în care m-a făcut să mă simt în astea câteva minute

în care am păşit în paradis. Atât de dorită, de specială, de senzuală, ca şi cum doar eu contez.

Mi-e moarte sigură, întrucât acum îmi doresc cu ardoare să-l simt pe el adânc între picioarele mele. Să mă ia exact cum a făcut-o, iar după aceea să rămân în braţele lui. Exact ca în acest moment.

— Te holbezi, surâde.

La dracu'! Îi simt mâinile mişunând pe sub spatele meu şi piciorul stâng îndoindu-se de la genunchi. Printr-o mişcare bruscă se aruncă cu spatele în aşternuturi şi mă trage după el. Expir aerul pe care l-am ţinut în plămâni şi mă aşez mai bine cu fundul peste membrul tare, încălecându-i bazinul. Îmi petrec degetele peste pectoralii lui perfecţi şi îmi îndrept spinarea, abătându-mi privirea de la el.

Analizez minuţios pielea braţelor. Sunt îmbrăcate în cerneala ce-i conturează zeci de tatuaje atât de frumos definite, de bine alese.

Revin cu ochii asupra pieptului şi ating cu vârful arătătorului îngerul pe care îl are în partea stângă, în timp ce pe dreapta pare a fi o poartă spre Rai.

Deasupra ei are scris un citat în latină: *„Facta non verba",* ceea ce înseamnă *„Fapte nu vorbe",* după cum ştie toată lumea. Cele două sunt completate de o cruce aşezată pe mijloc, înconjurată de nori, de jur împrejur, până sub sfârcuri.

— A fost cândva când am crezut, dar am realizat pe parcurs că binele şi răul ţi le faci tu cu mâna ta.

Începe să vorbească ca şi cum l-aş fi întrebat ce reprezintă tatuajele sale. Ochii ni se întâlnesc.

— De ce să-l mai slăveşti pe Cel de Sus, ori să-l venerezi pe diavol, când ambii sălăşluiesc în tine, iar ei nu există de fapt?

Cuvintele lui îmi par a fi pline de regrete şi tristeţe, ca şi cum ceva l-a sfâşiat pe dinăuntru, cam asta înţeleg din modul în care le-a rostit. Sau mă înşel. Probabil, dar când credinţa te-a părăsit şi te-a lăsat în neant, ajungi să nu mai

crezi în nimic, nici măcar în diavol. Într-un fel, îi înțeleg cuvintele, sunt în aceeași oală ca el. Inspir și îmi acopăr trupul cu cămașa pe care încă o am pe mine.

— Nu te mai ascunde, îmi spune fixându-mă cu privirea.

Mă prinde de încheieturi și îmi îndepărtează mâinile. Cu mișcări precise, îmi desface larg cămașa, dezvelindu-mi trupul sub asediul ochilor lui electrizanți de albaștri.

De ce îmi place modul în care mă privește? Nu îmi oferă deloc starea aceea de jenă ca în alte cazuri, ci mă face să mă simt eu. Îmi cuprinde talia în palmele sale mari, depunând un pic de presiune asupra ei. Buricele degetelor îi sunt bătătorite și îmi zgârie ușor pielea. Îmi place, mă excită.

— Ești frumoasă, îmi face un compliment.

Își poartă palma grea peste abdomenul meu până la pântec și se oprește. Urcă pe urmă cu ea în sus, trecându-și-o printre sânii mei și coboară înapoi în jos.

Cu niciun alt bărbat n-am ajuns în faza de acum, deoarece după partida de sex întotdeauna mă îmbrăcam rapid și plecam doar ca să nu mai fiu acolo. Atitudinea lor lăsa de dorit imediat după. Unii chiar adormeau, sforăind, pe când alții își căutau de lucru doar ca să nu rămână lângă mine.

Urăsc chestia asta. În schimb, ei se așteaptă ca noi să le fim alături, să-i giugiulim, să tragem ca cele mai râvnite leșinate de un pic de atenție din partea lor. Ei bine, în mine nu și-au găsit proasta potrivită. Uite de ce nu mi-a plăcut niciodată să-i duc acasă, pentru că simțeam că doar cel care chiar merită cu adevărat trebuie să fie acolo. Dar până în acel punct mai este cale lungă, însă acum, cu Mase, e altă poveste. Nu știu. Mă face să mă simt diferită, să mă simt femeie, nu o copiliță care a experimentat primele atingeri și apoi îi vine să își bage capul în pământ ca un struț.

Mă agăț instant cu brațele pe după gâtul lui când se ridică fulgerător în șezut la marginea patului. Clipesc lent când îmi dau seama că fețele noastre sunt la numai un

milimetru una față de cealaltă, în timp ce buzele noastre se ating ușor.

— Din curiozitate, mi-ai văzut hainele?

Stric puțin atmosfera cu întrebarea mea, nu de alta, dar cum în baie nu mi le-am găsit când m-am trezit, sunt și eu puțin curioasă să văd ce a făcut cu ele.

Surâde fără să-mi dea drumul, ba mai mult, mă lipește și mai bine de el.

— Sunt în uscătorul de lângă mașina de spălat.

— Mi-ai spălat hainele?!

Sunt în șoc. La așa ceva nu mă așteptam. Sunt fără cuvinte. Faptul că mi-a spălat hainele mă uimește. Niciun bărbat n-ar face un asemenea gest pentru o femeie, mai ales pentru una care abia dacă o cunoaște.

Am sentimentul straniu că nu va înceta să mă uimească.

— Nu sunt ca toți tolomacii cu care ți-ai tras-o, pisicuțo! mă taxează aspru.

— Auch, mă încrunt. Iar eu nu sunt ca toate femeile cu care ți-ai tras-o, Mase, i-o întorc înapoi.

Încerc să mă dau jos din poala sa, dar mai mult mă dezechilibrez în încercarea mea de a mă elibera. Aproape că îmbrățișez podeaua ca o idioată. Brațele lui puternice mă înconjoară și mă lipesc de trupul cald. Îmi simt inima bătând cu putere, dar o simt și pe a lui cu cât îmi strivește sânii de pieptul său tare.

— Toanto.

— Încrezutule.

Îmi posedă gura cu foame, gemând amândoi, iar limbile ni se împletesc. Sărutul pasional, electrizant de fierbinte îmi trimite furnicături până-n vintre. O să sar pe el de mai continuă, căci nici eu nu-s mai brează. Ador să domin, dar mă topesc toată când sunt dominată. Fir-ar!

Ca o nemernică, încep și mă frec de membrul său erect, în timp ce degetele mi se pierd printre firele de păr din capul lui. Îmi strânge fundul în palme și mă apasă ca să-l simt mai bine. Gemem amândoi. Fără să pot procesa bine ce se

întâmplă în următoarea secundă, mă trezesc îngropată între așternuturi cu un Mase mârâind deasupra mea.

Oh, drace!

— Te cam joci cu focul și nu știu dacă ești pregătită pentru ce-ar urma.

Îmi prinde lobul urechii între buzele moi și începe să-l sugă. Înghit anevoie și tremur sub el. Am pielea de găină. Nu cred că m-ar răni. Gândurile ce îmi traversează mintea mă fac să dau înapoi, chiar dacă nu sunt genul să o fac.

Întotdeauna mi-a plăcut să experimentez, dar acum simt că o dau într-o disperare după plăcere. După atât de multe momente în care hormonii mei aproape că m-au înjurat când rămâneam cu „ouăle pline”, dacă e să mă iau după vorbele băieților, în secunda de față... sunt groaznică.

Îmi ascund fața în palme și murmur:

— Sunt o persoană oribilă.

— Nu, nu ești o persoană oribilă, Karin! Încetează să te mai complexezi, mi-o dă peste nas.

Mă așteptam să îmi râdă în față, să se amuze, în schimb mă mustră pentru nesiguranța ce sălășluiește în mine. Altul în locul lui m-ar fi dat afară fără prea multe vorbe.

— Dacă îți dorești ceva anume, nu înseamnă că te face să fii disperată sau o persoană dezagreabilă. Din contră, tu știi exact ceea ce vrei și știi cum s-o și ceri, doar că...

Face o scurtă pauză ca să îmi îndepărteze palmele de pe chip.

— ...nu știu sigur dacă ești tu pregătită pentru ce-ar urma să se întâmple între noi, îmi explică. Uite ce e, nu sunt un bărbat care să fută doar pentru propria lui plăcere și restul nu mai contează. Îmi pasă și de femeia cu care sunt, pentru că sexul se face în doi, nu de unul singur.

Nu știu ce îmi doresc în secunda asta, sau poate știu, căci cealaltă parte din mine îmi urlă în timpane să continui ce am început. Sunt atât de nesigură pe mine.

Oh, Doamne!

Chiar sunt o persoană oribilă dacă mă agăț de Mase pentru a simți ceva ce n-am simțit cu alții.

— Încearcă să nu mai fii o mâță speriată, că nu mușc... prea tare. Doar atunci când trebuie.

Se hotărăște să îmi vorbească cu un amuzament în glas când vede că nu îndrăznesc să îmi deschid gura, făcându-mă să mă destind puțin și să îmi las gândurile tâmpite deoparte.

— Nu te obligă absolut nimeni să faci ceva ce nu îți dorești, eu, în niciun caz. Totul trebuie să vină de la tine, pisicuță! Dar nu te aștepta să fiu vreun pămpălău care doar mișcă din fundulеț și atât.

Plasează un sărut prelung între sânii mei și se dă jos din pat. Îmi întinde mâna. Sunt atât de bulversată de toată conversația noastră, încât mai bine îmi țin gura închisă decât să spun ceva prostesc. Clipesc cu rapiditate și îi apuc mâna cu a mea, ajutându-mă să mă ridic și eu în picioare.

— Nu ești cum spun alții, îmi deschid gura, în final, arătându-i că nu mi-am înghițit limba.

— Să zicem că da și totuși să sperăm că nu.

Rânjește cu gura până la urechi. Îmi dau șuvițele de păr după urechi și mă întorc cu spatele către el. Vreau să aranjez puțin pe aici dacă tot am dormit la el. Nu vreau să par prost crescută, bunica m-a învățat să apreciez orice gest mic, dar la care să știu să ofer recunoștință înapoi, nu să fiu o fandosită cu nasul pe sus și să nu fac diferența dintre ce e bine și ce e rău.

Dumnezeu să o odihnească! Îmi lipsește, deoarece ea a fost singura care mă înțelegea în anumite situații și tot la ea fugeam când aveam nevoie de un sfat, o îmbrățișare, de o vorbă bună, sau căldura unei mame.

Îl aud pe Mase pufnind în spatele meu când mă vede ce fac. Dau să prind plapuma ca să o pot aranja când simt cămașa așezată pe spatele meu. Mâinile lui încep să se plimbe fără vreo reținere peste fesele mele și îmi strânge carnea în palmă de parcă ar vrea să trezească ceva în mine – ceea ce îi și iese. Să-mi bag!

Dar de ce mă mir? Stau în patru labe, nu e de mirare că i s-a pus imaginația în mișcare. Toanto. Coapsele îmi sunt prinse ferm de către mâinile lui dibace și începe să se împingă cu bazinul în mine, aproape făcându-mă să cad în nas. Din gura lui ies cuvintele din sesiunea de stand-up comedy.

— Hai, iubito, dă-ți drumul pentru mine! Oh, da!

Îl imită pe Mike și izbucnesc în râs, întrucât modul în care o face este de-a dreptul hilar, prostindu-se.

Oh, Doamne!

— Mase.

Mă pufnește râsul și mai rău când îi simt palma cum îmi plesnește fundul. Brațul i se încolăcește rapid în jurul meu și mă trage după el, vorbindu-mi acum normal:

— Dă-l naibii de pat.

Iese cu tot cu mine din dormitor. Nebun mai este. Joaca asta nevinovată e așa copilărească. Îmi place. Se bucură de viață. Ar trebui să procedez și eu la fel, doar o viață avem.

Mă repune pe picioare, tălpile mele goale ating parchetul răcoros din living și mustăcesc când văd cum își trece limba peste buza de jos. Mă trec fiorii doar aducându-mi aminte pe unde a fost cu ea câteva minute mai devreme. Îmi apropii coapsele și închei nasturii cămășii.

Să fiu a dracului dacă nu mi-a plăcut limba aceea. Oh, drace!

— Vrei deja să scapi de mine?

Îl urmez până în partea cealaltă, căci livingul este delimitat de bucătărie printr-o linie care unește parchetul de gresie. Chicotește, întorcându-și capul puțin într-o parte.

— Vreau doar să beau o cafea împreună cu tine, îmi răspunde, pornind aparatul. Ce e rău în asta?

— Păi...

Mă privește cu coada ochiului, continuând ce a început.

— Oricât de mult îmi doresc să te mai gust, pisicuță, dar să ajung și în punctul de aici...

Își bagă mâna fără nicio nerușinare între picioarele mele, făcându-mă să tresar din cauza asta.

— Azi te las să respiri și să te gândești bine dacă mă vrei... adânc în tine.

Dacă îl vreau?! Pe bune?! Drace! Ia-mă în orice poziție vrei, doar fă-mă să mă simt ca acum câteva minute, urlu în gând, deși la suprafață nu zic nimic. Chicotesc când trece delicat cu degetele peste sexul meu gâdilându-mă și făcându-mă să tresar.

— Stai cuminte. E mult prea sensibil locul acum.

Încerc să-l fac să-și retragă mâna, dar mi-o face în ciudă când mă atinge din nou.

— Ce-ți mai place să joci murdar, murmur, lipindu-mă cu spatele de blatul de bucătărie.

Mă abțin cu dificultate să nu izbucnesc în hohote de râs.

— Nu s-a plâns nimeni până acum.

Îmi face jucăuș din ochi și rânjește.

— Drac ce ești.

— Dar tuturor vă plac dracii, îmi întoarce vorbele.

Oprește aparatul de făcut cafea și ia din dulapul de deasupra două căni în care toarnă rapid lichidul maroniu.

— Nu zic bine?

— De ce ești atât de sigur?

Iau cana din mâna lui și-o duc spre buzele mele după ce pun în ea o linguriță și jumătate de zahăr, dar și un pic de lapte. Îl privesc pe sub gene când mai iau o altă gură din lichidul cald.

— Pămpălăii știu doar să și-o bage direct pe uscat, nici nu-i de mirare că femeile ajung să se prefacă în timpul actului sexual, începe să-mi explice, iar ultima parte din frază simt că îmi este adresată mie.

Nu pot decât să-i dau dreptate. Multe ajungem să ne prefacem și asta este trist. Eu, una, m-am prefăcut de atât de mult timp, încât am uitat complet cum se simte plăcerea reală. Recunosc. Însă el nu mi-a oferit ocazia de a mima, ci

m-a dus sus pe culmile înalte ale plăcerii fără a putea avea ocazia să gândesc măcar.

— Pe când noi, dracii, știm cum să ne înfigem când trebuie, nu înainte de a face femeia să se ude, mă lămurește.

Își duce cana spre buze și soarbe lung din cafeaua lui, apoi adaugă:

— Totul ține de bun simț, respect și de felul în care îți faci treaba. Că degeaba te crezi un mare macho, chiar și pentru o noapte, dacă nu ții cont de toate astea. Plăcerea trebuie să fie reciprocă ca să poți afirma că ai avut parte de o partidă bună, altfel riști să fii mai degrabă denigrat, decât ridicat în laude.

Tot ce fac e să-l aprob din cap, ascultându-l fascinată de ceea ce poate să ascundă mintea lui. Lasă cana pe blat și mă ocolește. Deschide ușița uscătorului și aruncă hainele – atât pe ale lui, cât și pe ale mele – pe umăr și se reîntoarce lângă mine.

— Încă sunt șocată de gestul tău.

Zâmbește.

— Îmbracă-te. Sau vrei să te ajut eu să te îmbraci?

— Ăăă... cred că mă descurc.

Asta mi-ar mai lipsi, să mă îmbrace ca pe un copil mic, pentru că m-aș simți al naibii de ciudat dacă ar face-o.

— Așteaptă-mă, te duc eu acasă, îmi spune înainte să dispară în dormitor.

Doamne! Îmi vine să țip. Am un rânjet tâmpit pe față și asta i se datorează lui. Pe cât de cretin și de nesimțit l-am crezut la început, acum, însă, începe să-mi fie simpatic. Chiar și așa, tot voi strânge pe cineva de gât azi. Sunt sută la sută sigură că ceea ce mi-a zis în dormitor, să nu mă mai ascund și să nu mă mai complexez, i se datorează bunei mele prietene, Johanna.

Doar ea i-a putut spune acele lucruri, dar când să fi vorbit ei doi? Mă simt ciudat că a aflat atât de multe lucruri despre mine într-un timp atât de scurt. Sincer, eu nu voiam

să se știe toate astea. Sunt strict problemele mele, nu și ale altora. Nu e ca și cum am împărți amândoi aceeași viață, ori planuri pe care ni le-am făcut. Fiecare are drumul lui, însă aș minți dacă n-aș admite faptul că m-am simțit foarte bine.

Că el m-a făcut să mă simt femeie, așa cum n-au făcut-o alții. Și realizez că îmi doresc mai mult. La naiba! Chiar îmi doresc ceva mai mult, dar nu în sensul acela de a fi un cuplu. Nici nu poate fi vorba de iubire la mijloc între doi oameni care abia dacă se cunosc. Vreau doar să-i simt degetele în părul meu, pe el cum se mișcă adânc în mine, iar buzele lui să îmi furnice pielea.

Fir-ar! Îmi scutur capul și îmi frec fața cu palmele ca să-mi revin, că deja visez cu ochii deschiși. E bine să mai și visezi, dar să știi și când să revii cu picioarele pe pământ. Beau repede și ultima gură de cafea, deși s-ar putea să mai am nevoie de încă două pe ziua de azi. Gândul îmi zboară la Rowan și la ceea ce mi-a spus zilele trecute. Să devin mâna lui dreaptă, acel om de încredere, e un pas destul de important. Mă bucur că m-a ales, înseamnă că încrederea lui în mine este mai mare decât anticipasem.

Îmi trag chiloții pe picioare în sus și îmbrac salopeta după ce dau cămașa jos și o las așezată pe speteaza canapelei din living.

Mă opresc pentru un minut din graba mea și arunc o privire de jur împrejur. Pentru un burlac, Mason e destul de ordonat. Nu cred că am mai văzut la altcineva atâta curățenie și toate aranjate frumos, poate doar la David, dar acela stătea cu mă-sa. Nu se pune. Sunt puțini bărbați în ziua de azi pe care să-i vezi că își fac singuri curat, sau că spală hainele unei fete care...

Oh, Doamne!

Mă încalț și îmi iau gentuța în primire, scoțând telefonul din ea. Fac ochii mari când pe ecran apar câteva apeluri pierdute atât de la Jo, cât și de la Rowan, pe lângă mesajele pe care mi le-au trimis. Sigur și-au făcut griji. Trec rapid cu ochii prin ele și reușesc să le trimit fiecăruia câte un mesaj

că sunt bine și că ne vedem acasă. Sper să fie în regulă, că nu mi-ar plăcea să mă sune în clipa de față. N-aș ști ce scuză să le bag.

Oftez cu privirea pironită pe masa din fața mea. Mă trec fiorii când îmi amintesc ce s-a întâmplat acolo, dar imaginea mi se schimbă după ce dau de camera de filmat uitată acolo.

— Lasă camera pe masă, îmi ordonă Mase pe un ton tăios ce mă face să tresar.

Nici nu l-am auzit revenind.

— La naiba! Ce m-ai speriat, bombăn, ducându-mi mâna spre inimă.

Sesizez că are pe el doar un prosop în jurul brâului, pesemne că a făcut un duș în tot acest timp, iar picurii de apă se preling obraznic pe trupul lui musculos și atât de perfect. Îmi mușc obrazul pe interior și înghit saliva ce mi s-a acumulat în cavitatea bucală. Nici nu-i de mirare că i-a trebuit un duș. Amândoi am fost pe punctul de a ne-o trage, deoarece m-a cam luat valul, dar am oprit totul înainte să se ajungă prea departe.

Nu voiam să am regrete pe mai târziu, știu că aș fi făcut-o. Dar nici nu mi-ar fi displăcut dacă m-ar fi posedat ca un diavol în cel mai erotic mod și apoi m-aș fi agățat de el pentru un moment de respiro, ca după să o luăm de la capăt.

Fir-ar! De ce mama naibii mă gândesc la așa ceva?

— Karin, lasă camera! îmi ordonă din nou, având o privire ucigătoare.

Vine spre mine.

— Dă-mi un motiv bun și-am s-o fac.

Știu că mănâncă rău sub limbă și asta mă poate costa, dar vreau să aflu anumite lucruri.

— Nu trebuie să-ți ofer nicio explicație în legătură cu asta, mă atacă direct.

Face alți pași spre mine.

— Îți mai zic o singură dată, pisicuță. Lasă. Camera. Pe masă.

Are maxilarul încordat, iar ochii i s-au întunecat ca fundul unui ocean.

— Nu, mă încăpățânez, deoarece vreau să aflu pentru ce anume îi trebuie.

Ascund camera la spate, în timp ce degetele lui se înfig dureros în gâtul meu, susținându-i privirea. E nervos.

— Nu mă face să te rănesc, Karin, doar ca să lași blestemăția aceea și să te îndepărtezi. Crede-mă că nu vreau. Îmi ești simpatică, ba chiar îmi placi și n-aș vrea ca asta să se strice....

— Va trebui să-mi rupi mâinile ca să poți lua camera de la mine, Mase, mă țin bine pe poziții, înfruntându-l.

Sper și acum că îmi va spune adevăratul motiv. N-am de gând să renunț. Scrâșnește din dinți. Degetele i se încleștează treptat în jurul gâtului meu, făcându-mă să respir mai greu.

— Drăcia mă-sii, pufnește înjurând.

Mă eliberează și îmi întoarce spatele, punându-și mâinile în cap.

— De ce e așa de importantă camera asta pentru tine? îndrăznesc să-l întreb din nou după câteva minute de tăcere.

Îmi mijesc ochii spre el și aștept.

— N-ai înțelege.

Își lasă privirea în podea. Un sentiment ciudat mă trăsnește direct în vârful capului. Cum de nu mi-am dat seama?

— Într-una dintre filmări e cineva pe care cunoști...

Rostesc pe gură ceea ce gândesc și îi văd gâtlejul cum saltă când înghit în sec, confirmându-mi într-un fel, deși el nu spune nimic. Privește într-o altă direcție, doar la mine nu. Fiind din naștere o încăpățânată care nu se lasă până nu află ceea ce vrea să știe, mă postez în fața lui și îmi așez palma pe obrazul său, simțindu-i încordarea.

— Mase, poți avea încredere în mine.

Îi vorbesc pe un ton blând, dar îmi îndepărtează mâna și îmi întoarce spatele după ce mă privește scurt în ochi.

— Îi cunosc pe cei trei. Cândva i-am numit prieteni, dar am realizat că sunt doar niște jigodii ordinare...

Îmi bat gura în speranța că reușesc să-l scot din starea în care a căzut brusc.

— Știu pe unde și cu cine umblă, ce fac... Mase!

Buzele mi se strâng de frustrare, căci nimic nu-l face să cedeze. Mut camera dintr-o mână în alta, cântărindu-mi opțiunile. Mă fâstâcesc de pe un picior pe altul, mușcându-mi obrazul pe dinăuntru și, cu toată greutatea pe care o simt apăsându-mi pieptul, vorbesc din nou:

— Știu cum e să pierzi pe cineva drag, rostesc cu dificultate.

Amintirea aceea e încă vie în inima mea și încerc să mă abțin din a plânge.

— Mă învinovățesc în fiecare zi pentru... pentru moartea ei, chiar dacă nu sunt eu de vină.

Rânjesc amar ca să maschez lacrimile care mi se adună în ochi, dar numai rânjetul meu nu e.

— Aș da timpul înapoi, știi, ca să mai fiu lângă ea, lângă prietena mea... să....

Mă opresc pentru că lacrimile deja îmi spală obrajii și îmi simt gâtul încordat. Moartea lui Taylor a fost ca o palmă zdravănă primită peste față, aducându-mă la realitate. Și în secunda asta îi port chipul și privirea vie, dar și cuvintele care mi-au rămas întipărite în subconștient:

„Viața e ca un roller-coaster, Karin! Trăiește-o înainte să ajungi la final, nu pune pauză, căci nu o vei mai putea relua de la început.”

Capitolul 23

Karin Sanders
„Legăturile se nasc din cenușă”

Duc mâna spre pandantivul pe care îl port la lănțișorul de la gât și suspin. Îmi șterg rapid lacrimile rămase și, cu gândurile date peste cap, mă îndrept cu pași grăbiți spre ieșirea principală. Încă sper să-mi spună ceva, dar cum văd că asta nu se întâmplă, învârt cheia în broască și deschid ușa ca să pot pleca, dar aceasta se închide imediat la loc, fiind trântită de către mâna lui Mase. Nici nu l-am auzit venind spre mine.

Tresar când brațul lui se încolăcește în jurul trupului meu și îmi lipește spatele de abdomenul său gol și umed. Aerul cald pe care îl expiră cu nasul afundat în scobitura gâtului meu îmi furnică pielea, făcându-mă să-mi închid ochii și să-mi las capul să-i atingă umărul. Palma i se strânge într-un pumn pe abdomenul meu și simt cum se încordează brusc, de parcă îi vine greu să-mi spună ceea ce ar vrea să spună.

— Ce te face să crezi că am pierdut pe cineva? mârâie ușor în urechea mea.

Îmi așez palmele pe lemnul dur al ușii pentru susținere.

— Mi-a fost de-ajuns să mă uit în ochii tăi, Mase.

Reușesc să mă întorc cu privirea spre a lui, lipindu-mă cu spatele de ușă în strânsoarea în care și acum mă ține prizonieră. Ochii îi sunt la fel de întunecați ca acum cinci minute. Încerc să-i ating din nou chipul, dar îmi oprește mâna înainte să o pot face, strângându-și degetele în jurul încheieturii mele.

Întrerupe contactul vizual pe care îl avem și se îndepărtează de mine, eliberându-mă cu un oftat.

— Numele ei a fost Karla, spune deodată, trecându-și degetele printre firele umede de păr. A fost ca o soră mai mică pentru mine...

Îmi umezesc buzele cu limba, căci mi le simt uscate și mă mustru în sinea mea că nu mi-am luat cu mine un balsam

ca să mi le pot hidrata.

— Ce s-a întâmplat cu ea? îndrăznesc să întreb.

Fac pași spre locul în care s-a oprit, luând în mână telefonul său pe care începe să-l butoneze.

— S-a sinucis, răspunsul lui mă cutremură. Doar că niciodată nu am aflat motivul pentru care a recurs la un asemenea gest. Asta până aseară, când miile de întrebări care mă măcinau pe dinăuntru și îmi invadau gândurile secundă cu secundă, învinovățindu-mă de prea multe, și-au găsit răspunsurile, arată spre camera din mâinile mele.

O durere surdă își face loc în pieptul meu. Mă omoară încet faptul că filmulețele acestea deja au distrus unele vieți și ar mai putea distruge și altele dacă ar ajunge pe mâini greșite. Mase se oprește din butonatul telefonului și întoarce ecranul spre mine. Pur șoc. La vederea chipului familiar, aceasta este prima mea reacție.

— Oh, Doamne! O cunosc, rostesc cu jumătate de gură, fiind încă în stare de șoc, și îi iau telefonul din mână, lăsând camera pe suprafața mesei.

Abia mai pot ține cum trebuie telefonul între degete fără să tremur. Aceiași cârlionți. Aceiași pistrui care o fac atât de frumușică. Aceeași privire inocentă și senină.

— Cum de o cunoști? mă întreabă nedumerit.

— Am avut câteva ore împreună la facultate, răspund și privesc în continuare poza. M-a ajutat mult să-mi pot defini anumite tehnici ale desenului, plus că ar fi trebuit să facem un proiect împreună, doar că...

— Doar că, ce?

— În ziua în care trebuia să ne vedem la ea acasă, am primit un mesaj...

— Deci, tot urma să te cunosc, mai devreme sau mai târziu, se amuză puțin pe seama aceasta, bombănind de parcă n-aș fi de față.

Aș zice că ar vrea să mai destindă tensiunea din aer, dar tot îmi dau ochii peste cap în mod ironic.

— Mason, îl iau tare.

— E doar vina mea, devine serios din nou. Dacă aș fi fost mai mult lângă ea, să încerc să vorbesc cu ea, să-i împărtășesc sentimentele pe care le avea pentru mine, poate...

— Nu e vina ta, spun și îi ating mâna în semn de susținere și observ cum și-o retrage rapid și o așază în altă parte. Iubire cu forța nu merge, trebuie să vină de aici, din suflet, adaug și o pun acum la inimă, gândul rămânându-mi fixat pe gestul său.

— Poate.

Simt o nesiguranță ascunsă în cuvintele sale, dar e posibil doar să mi se pară mie. Însă, în orice caz, ceva îl face să reacționeze așa, dar tot mă bucur că a avut bunăvoința de a se deschide față de mine. Iau din nou în mâini blestemata aceea de cameră și o ațintesc cu ochii. Cu gândul împăcat că pentru moment am aflat unele lucruri, simt că pot să am încredere în el.

E surprinzător cum unele lucruri încep să prindă contur ca un puzzle abia făcut, cum legăturile se nasc din cenușă prin prisma vieților pierdute. Îi ating din nou pielea de pe mușchi și oasele mâinii sale, luându-i-o într-a mea și așez obiectul în palma lui, făcându-l atent la mine.

— Oricum n-aș fi dus camera acasă, Mase, schițez un zâmbet slab. Nu îmi doresc ca Johanna să vadă aceste imagini, ar distruge-o și nu vreau să o pierd, dar aveam nevoie de un motiv bun de la tine ca să îți las...

— Ce credeai că aș fi putut face cu blestemăția asta?

Își mijește curios ochii spre mine, întrerupându-mă și un zâmbet îi înflorește într-un colț al gurii.

— Fii serioasă, pisicuță! Nici de material pornografic nu e bun, în plus, dacă aș fi vrut să fac rău cuiva, am metodele mele, nu... asta, mă asigură, îndreptându-și postura care îl face să mă cam eclipseze. În al doilea rând, mi-aș fi distrus și eu prietenul, pe Jay. A iubit-o foarte mult pe Karla. N-aș putea să-i fac una ca asta.

Chipul său lipsit de emoții îmi arată cât de serios este. Pornește spre dormitor, dar aproape de jumătatea drumului se întoarce cu fața spre mine, își desface prosopul din jurul brâului și mi-l aruncă în brațe, rămânând gol pușcă sub asediul privirii mele.

Oh! Ochii mei îl măsoară din cap până-n picioare, lăsându-mi capul puțin într-o parte și mă opresc într-un punct care mă face să înghit anevoie. Mase rânjește poznaș și îmi face scurt cu ochiul. Bărbăția lui până și când „doarme” e mare, așa că, atunci când e la datorie...

Ferească-mă Sfântul! Îmi flutur genele și încerc să-mi revin din visarea în care am căzut. Simt cum obrajii îmi iau foc, pesemne că am roșit, dar gândul care îmi zboară la modul în care mă poate răscoli pe dinăuntru...

Oh, drace! E clar că am dat de tine și se pare că îmi cam place ladul tău, ceea ce, sigur, mă va face să-mi semnez sentința spre damnare. Așez prosopul pe speteaza unui scaun și îmi îmbrățișez trupul, trecându-mi palma de sus în jos pe antebraț. Aștept ca Mase să se întoarcă, de preferat cu hainele pe el, și să mă ducă acasă așa cum a spus.

Încep și mă plimb de colo-colo, analizând fiecare colțișor al livingului și dau cu ochii peste un desen înrămat, agățat de perete. Îmi este al naibii de cunoscut. Ocupă o porțiune destul de mare a peretelui și mă întreb cum de nu l-am observat până acum.

Îl privesc cu atenție și îmi recunosc imediat fiecare linie trasată, fiecare retuș, fiecare contur pe care l-am accentuat la blestemăția aceea de oră a doamnei Mackenzie în care modelul principal a fost...

— Chiar mă întrebam cât timp îți va lua până să-l observi, îmi vorbește în dreptul urechii, speriindu-mă pentru a doua oară.

— Drace! înjur și tresar, simțind cum inima mi-o ia la galop în coșul pieptului, iar el zâmbește.

— Nu, sunt doar eu.

— Ți se pare amuzant? îl iau la întrebări, mustăcind.

Dau să-l împing ca să-mi fac loc să trec, dar mă prinde de încheietură și mă învârte ca într-o piruetă până ajung cu spatele lipit de abdomenul său.

— Puțin, îmi răspunde în cele din urmă.

Buzele lui pline îmi prind între ele lobul urechii, trecându-și limba peste acesta.

— Mă surprinde faptul că Mackenzie a vrut să te lase să-l iei cu tine, plus că n-aș fi crezut că-ți place, zic repede, privind spre tabloul de pe perete, înghiontindu-l și făcându-l să înceteze.

— A spus că ești cea mai bună elevă a ei. Maniera în care ești atentă la detalii te diferențiază cu mult de ceilalți studenți care, din spusele ei, ar trebui să învețe de la tine.

Mă eliberează în cele din urmă cu totul. Îmi mut privirea spre ochii lui și când aceștia se întâlnesc cu ai mei, mă sfredelește de zici că ar vrea să mă mănânce, dar nu îi iau în seamă apetitul, chiar dacă mă face să îmi doresc să gust din el. Și-aș gusta, dacă n-aș avea și altceva de rezolvat. Apoi mai e și oboseala care își spune cuvântul, dar și durerea de cap care își face resimțită prezența.

Mai arunc o privire spre desenul meu și ceva din mine n-ar paria nici pe un dolar că profesoara a spus asemenea cuvinte despre abilitățile mele în ale desenatului. Am impresia că toate astea vin de la el, doar ca să nu-mi rănească orgoliul. Apreciez, dar prefer oricând crudul adevăr în locul unei minciuni frumoase. E mai bine, altfel cum vei ști cu adevărat dacă ai evoluat sau nu? Dacă trebuie să muncești mai mult ca să poți atinge nivelul dorit. Dacă mai trebuie să-ți îmbunătățești imaginația, să o lași să te conducă ca un lider?

— Hm! surâd pe sub mustăți. Îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase, dar nu trebuie să...

— Crezi că glumesc în ceea ce a zis despre tine, nu? mă întrerupe, dezvelindu-și dantura într-un zâmbet frumos când prinde tabloul între mâini.

— În toți anii aceștia, de când sunt eu la facultate, n-a spus nici măcar un *„e bine”,* deci, de ce aș crede ceea ce îmi spui acum?

Limba aceea drăcoasă a lui iese din nou în afara buzelor, umezindu-le și eu mă trezesc că mă trec fiorii pentru a nu știu câta oară, aducându-mi aminte cum mă răscolea pe dinăuntru de parcă aș fi călcat pe jar încins. Îmi mușc obrazul cu putere pe interior ca să nu mă mai gândesc la așa ceva și înghit, simțind gustul metalic al sângelui. Fir-ar!

— Cei de la galeria de artă Ranivilu au fost destul de încântați când le-am trimis o poză, încât vor să expună desenul tău la ei în galerie, mă pune la curent cu ultimele știri și rămân înmărmurită, aproape înecându-mă cu aer.

Galeria de artă Ranivilu este una dintre cele mai renumite galerii din Miami, unde sunt expuse cele mai originale și mai frumoase tablouri care reprezintă tot felul de desene în creion, picturi în ulei și multe altele. Mi-aș dori ca lucrările mele să ajungă acolo într-o bună zi, dar nu așa.

— Apreciez, dar prefer să ajung acolo prin muncă proprie, nu prin „pile”, îl lovesc puțin cu vorbele.

Mase ridică scurt din sprâncene și îmi întinde un marker permanent, negru, cu vârful subțire. Îl iau între degete, pe fruntea mea formându-se câteva cute de încruntare și aștept să văd ce vrea să fac cu el.

— Un singur amănunt îi mai lipsește...

Întoarce partea cu desenul în sus și îmi face semn să mă apropii. Îmi las capul puțin într-o parte sceptică și îmi dau șuvițele de păr după ureche, scoțând pe urmă capacul markerului.

— Stai liniștită, acesta rămâne pe peretele meu, mă asigură de asta. Are nevoie doar de o semnătură, e totuși munca ta, nu? Ar fi păcat să nu se știe cine e autorul.

Cuvintele lui mă fac să îi arunc o strâmbătură din nas și, chiar dacă am o ușoară reticență în privința asta, îl semnez totuși.

Îmi iau buza de jos între dinți și aproape că îmi stâlcesc mâzgălitura când continuă să-mi vorbească.

— Pe următorul îl voi trimite galeriei, dar va trebui să mă desenezi... gol, îmi șoptește în dreptul urechii.

Aerul cald pe care îl expiră are un efect asupra mea și simt că mă topesc pe dinăuntru ca o înghețată uitată într-un cuptor.

La naiba! Îmi dreg glasul și mă îndrept de spate după ce termin să semnez în colțul de jos. Pun înapoi capacul markerului, dar nemulțumirea lui Mase se face repede auzită.

— Nicio dedicație, nimic?

Își freacă barba, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Și ce-ar trebui să scriu? îl întreb cu o nervozitate în glas, căci simt că întrece limita.

Trage aer în piept, puțin gânditor și cu un zâmbet ce te duce cu gândul doar la... lucruri nu tocmai curate, căci așa e mintea unui bărbat, îmi spune:

— *„Pentru cel mai mare campion sexos, care știe să dea limbi ce m-au răscolit ca...”*

— *Jeez*, îl întrerup. Ești de-a dreptul încrezut.

Obrajii mei sunt în flăcări. Îi pun markerul în brațe și plec de lângă el.

Să te duci naibii! mârâi în sinea mea, enervată de atitudinea lui. Mase izbucnește în hohote de râs, pe când eu îmi strâng coapsele între ele, făcându-mă mică. La naiba cu el! M-a luat peste picior, amuzându-se pe seama mea.

— Putem pleca odată?

Bat nervoasă cu piciorul în parchet, plimbându-mi limba prin gură și îmi simt ciudat sfârcurile.

— Mai am și alte lucruri de făcut.

Încerc să explic motivul pentru care vreau deja să o tulesc, deși presupun că și el și-a dat seama că mint. Pune tabloul la locul lui pe perete și se întoarce cu ochii spre mine.

— Nu e ca și cum nu ți-a plăcut, pisicuță!

Rânjește diavolește, pășind spre locul în care sunt cu mâinile încrucișate la piept. Am sentimentul că mi-o face

dinadins cu tot ceea ce scoate pe gură, doar ca să mă tulbure pe dinăuntru.

Suflu din ce în ce mai greu pe nări sub presiunea privirii de drac a lui Mase, simțindu-mi picioarele ca de gelatină și fără să mai pot ține în mine, izbucnesc:

— La naiba, da, mi-a plăcut! aproape că țip la el, frustrată. Mi-a plăcut cum m-ai luat, dominându-mă. Felul în care vorbele tale m-au făcut să mă excit, iar atingerea ta m-a înnebunit.

Îmi ronțăi buzele ca să tac dracului din gură, însă nu mă pot abține.

— Mi-a plăcut cum limba ta mă răscolea pe dinăuntru, făcându-mă să cad de pe treptele sigure ale realității în abisul plăcerii – fac o mică pauză pentru că abia mai pot să respir –, încât îmi doresc s-o faci din nou până îmi pierd mințile...

Mărturisesc cu sinceritate ceea ce se zbate în gândurile mele și mă lipesc cu spatele de ușa de la intrare. El doar mă privește fix în ochi.

— Și ce e mai rău e că îmi doresc să mă posezi. Să te simt cum te miști în mine, cum... Fir-ar!

Apuc de clanță și ies ca un fulger din apartament. O să-mi blestem zilele care urmează pentru cuvintele pe care le-am scos pe gură, dar, după ziua de azi, doar asta îmi doresc. Să simt ceea ce n-am simțit cu alții. M-am săturat să mă prefac că îmi place ceva, când, de fapt, tot ce voiam era s-o iau la fugă și să nu mă mai uit înapoi, dar rămâneam ca proasta.

În toată nebunia asta, tot ce vreau e să simt că și eu contez, măcar pentru câteva afurisite de minute. Cer prea mult? E atât de rău? Nu e ca și cum aș căuta vreo relație. Nu mă întind mai mult decât îmi permite plapuma și știu că la mijloc trebuie să existe acele sentimente ca să se înfiripeze ceva, dar nu e cazul. Ce e așa de rău în faptul că vreau să mă simt iar femeie? Atingerile lui Mase le simt și acum pe piele, sunt ca niște furnicături constante, reamintindu-mi că

el mi-e moarte curată. Mă strâmb, cuprinzându-mi sânii în palmele mele și încerc să-i aranjez în cupele salopetei, poate scap cumva și de senzația pe care o simt în sfârcurile pronunțate, traversând holul până în dreptul liftului.

Nu are cum să-mi vină, abia mi-a trecut de câteva zile, mă gândesc la menstruația de care mă bucur că am scăpat, pentru că știu foarte bine când am început noua folie de anticoncepționale și până le termin mai este. Prefer să mă protejez, deoarece nu mai vreau să trec prin ce-am trecut la vârsta de optsprezece ani, atunci când s-a rupt prezervativul cu tipul cu care fusesem în perioada aceea. Chiar dacă am luat pastila de a doua zi, tot am stat ca pe butuci, lăsând să mai treacă câteva zile, apoi am făcut un test de sarcină să fiu sigură că nu mă omor singură.

M-am simțit atât de ușurată când am văzut că nu sunt gravidă, pentru că nu știu cum m-aș fi descurcat cu un copil la o vârstă atât de fragedă. De atunci și până în ziua de azi am preferat și prefer în continuare să mă protejez și eu, chiar dacă tipul cu care mi-o trag are prezervativ asupra sa. Nu vreau să mă trezesc cu surprize cărora nu știu cum să le fac față.

Futu-i! De ce naiba nu mai vine odată? mă revolt în sinea mea, apăsând cu insistență butonul. Cred că tâmpenia asta de cutie de metal îmi face în ciudă, căci nu mai ajunge odată la etajul ăsta. Îmi întorc capul într-o parte, pentru că îi aud pașii când iese din apartament, apoi cheia care se învârte în ușă, închizând-o. Îmi iau gentuța între mâini și o verific repede să fiu sigură că nu mi-am uitat nimic pe la el, doar ca să nu fiu nevoită să mă reîntorc. Nu că nu mi-aș dori s-o fac, dar...

Deja mă face să o iau razna, și mai rău e că îmi și place cum o face. Scot telefonul cu gândul să-l verific și rămân trăsnită când văd că ceasul indică aproape trei și jumătate după-masa. Când naiba a mai trecut și timpul ăsta?

Îndes telefonul înapoi în gentuță și intru în ascensor, lipindu-mă cu spatele de unul dintre pereți. Îl observ pe Mase

la doar câțiva pași distanță cum își trage pe el geaca de piele, venind spre mine. Inima mea și acum bate nebunește în piept. Ușile încep să se închidă, dar el le oprește după ce își bagă mâna rapid printre ele și se postează lângă mine.

— Te poți umfla în pene, gânguresc deodată cu privirea în jos, căci de mă uit la el, sunt sigură că o să vreau să-l sărut sau mai știu eu ce îmi trece prin minte să fac.

Râsul său colorat mă face să scrâșnesc puternic din dinți și să-mi schimb poziția.

Sper să ajungem odată la parter, însă liftul se oprește brusc între etaje, făcându-mă să mă clatin ușor pe picioare. Ce naiba?! Îmi ridic ochii și dau de privirea lui de un albastru-cenușiu care mă fixează fără nicio expresie pe chip. Mai face un pas și încă unul, iar eu îmi încleștez pumnul în pieptul său, oprindu-l din a mai micșora distanța dintre noi.

Simt că timpul s-a oprit în loc, în același moment în care inima mea a ratat o bătaie. Amândoi suntem conștienți de tensiunea sexuală care s-a creat între noi, iar în clipa de față se intensifică cu fiecare centimetru redus dintre corpurile noastre. Degetele lui se așază sub bărbia mea, timp în care buzele sale le asaltează pe ale mele, sărutându-mă. Purtăm un război al orgoliilor care se vor fiecare pe poziții înalte și niciunul dintre noi nu dă dovadă că ar vrea să renunțe.

Încerc să-l împing de pe mine, să-l fac să înceteze, chiar dacă nu îmi doresc cu adevărat asta. El nu se oprește de parcă mi-ar fi citit gândurile, ci mă saltă în brațele lui și îmi încolăcește picioarele în jurul brâului său ca să mă țină bine. Se împinge cu bazinul în coapsele mele și continuă să-și îngroape gura în a mea, iar părul mi-e prins în pumnul său, adâncind sărutul.

Plămânii mei abia mai fac față, căci aerul a încetat să mai ajungă la ei. Futu-i! Gem în gura lui, pentru că modul în care mă domină mă excită al dracului de rău. Îl împing din nou ca să-mi dea drumul, dar nu o face și mă bucură asta, chiar dacă impulsurile mele acționează în contradictoriu, iar mintea mea, în realitate, își dorește să o ia din nou razna.

Încheieturile îmi sunt prinse dur de către mâinile lui și duse deasupra capului meu.

— La naiba, Mason! rostesc când buzele lui se mută pe gâtul meu, depunând un sărut umed.

Respirații accelerate, mâini ce pipăie centimetru cu centimetru și-o dorință arzătoare.

Mă topesc în brațele lui și aproape că devin o pată cleioasă pe podea dacă continuă ce a început.

— Futu-i! înjură când un zgomot ca de sonerie se aude din bun senin, strivindu-mă cu totul.

Gâfâim amândoi în încercarea de a ne găsi suflul. Palmele i se așază de o parte și de alta a capului meu. Dorința de a mă avea i se oglindește în irisuri în timp ce vocea îi este îngroșată.

— Nu e nimic rău dacă spui ce-ți dorești, pisicuțo!

Respiră greoi.

— Doar așa voi ști cum să-ți îndeplinesc fanteziile fără să sar calul, iar tu să-mi oferi ce vreau...

— Și tu ce anume vrei?

Zâmbetul diavolesc și delicios i se întinde pe toată fața. Mai că aș vrea să-l sărut iar.

— Gemetele tale sunt melodie pură.

Vârful limbii sale îmi atinge gentil buza de sus. Ce-i mai place să mă tachineze.

— Îhâm! e tot ce pot să articulez.

Un alt țârâit se aude pentru a doua oară, aducându-ne în fire, ceea ce îl face pe Mase să înjure la adresa unei anumite persoane.

— A dracu’ ea de babă! se înfurie, împingându-se cu palmele în metalul din spatele meu și uitând de mine pentru câteva secunde.

Simt cum mă duc în jos și încerc să fac în așa fel să nu mă rănesc, lipindu-mi palmele de peretele din metal, dar și cuprinzându-i brâul boului din fața mea mai bine cu picioarele.

— Mason, țip eu și într-o fracțiune de secundă acționează, trăgându-mă înapoi în brațele lui înainte să ating podeaua, părul căzându-mi peste față.

Mă agăț bine de umerii lui tensionați și dacă nu m-aș simți atât de speriată l-aș lua la bătaie.

— Nu știu ce ți-ai propus să faci...

— Ești bine? mă întrerupe și, chiar dacă îmi vine să-i adresez câteva vorbe de sănătate, prefer să-i răspund doar printr-o aprobare a capului și nimic mai mult.

Inima mea a mai ratat o bătaie. Se întoarce cu spatele la mine după ce îmi dă drumul, înjurând în barbă și pune ascensorul din nou în mișcare, fapt ce mă face să mă lipesc cu spatele de metal, simțindu-mă puțin slăbită. Nici nu-i de mirare, tot ce-am consumat azi a fost o cafea. De fapt, una și jumătate dacă stau să mă gândesc mai bine, iar dracul ăsta m-a „consumat” pe mine.

E un pic hilară toată treaba asta. Îmi înăbuș chicotul când Mase mă privește debusolat. Sunt sigură că am un zâmbet tâmp pe față și îmi rotesc ochii aiurea prin încăpere, mușcându-mi obrazul pe interior ca să nu pufnesc cumva în râs. Nu știu ce m-a apucat, dar cred că foamea își spune cuvântul, căci corpul meu nu mai funcționează la parametri normali atunci când bateriile încep să se cam termine.

Trag o doză de aer în piept și îmi aranjez puțin salopeta, pășind apoi spre ieșirea din casa scării după ce ușile liftului se deschid. Deblochez ușa principală, simțindu-l pe drac mult prea aproape de mine.

Dau să ies, dar cretinul își bagă piciorul printre ale mele, punându-mi piedică și făcându-mă să mă prind cu mâinile de ce apuc ca să nu cad în nas.

— Împiedicato.

— Să te fut! înjur colorat, simțindu-i brațul în jurul meu.

— Nu mă împotrivesc, surâde în urechea mea și-l fulger nervoasă cu privirea când îmi întorc capul mai într-o parte.

Îmi rotesc ochii și mă smucesc din brațele lui. Reușesc să ies pe ușă în arșița de afară odată cu el, căutând cu privirea

locul în care a parcat mașina cu care am venit aseară, dar nu o găsesc. Fruntea mi se încrețește instant când dau cu ochii de o cunoscută motocicletă și mă rog în sinea mea ca Mase să nu meargă spre ea. Însă nu am norocul acesta, întrucât fix spre locul cu pricina se îndreaptă. Nici nu mă gândesc să mă mai urc pe monstruozitatea aceea, data trecută eram pe punctul de a face un infarct. N-am nimic cu motoarele, sunt de-a dreptul fascinante, însă eu cu ele nu rezonez de nicio culoare, de aceea prefer mașina mea decât să ajung între fiare.

— Ți s-au topit platformele de te-ai împotmolit ca o înțepată acolo? mă atacă dur, ridicând tonul ca să-l aud și îl văd cum își scoate cheile din buzunarul gecii.

— Du-te naibii! îi urez, sâsâind printre dinți.

— Sunt de mult acolo, pisicuță, îmi răspunde zâmbind.

— Înțepatule.

— Te-aș înțepa eu pe tine, ridică din sprâncene, scoțându-și limba printre buze.

— Chiar vrei să mă înțepi sau doar îți dorești să se întâmple?

Ne cam contrazicem unul cu altul, deși acum câteva minute aproape că ne înghițeam sărutându-ne. Chicotește de parcă am zis ceva amuzant. Începe să mă enerveze cu atitudinea asta a lui, cine mama naibii se crede?

— Karin...

— Nu! răspund indignată și suflu pe gură un fel de oftat.

Mă așteaptă un drum lung spre casă, că eu nu mă urc pe aia și punct. Îmi trag peste cap breteaua gentuței și-o așez pe celălalt umăr, pornindu-mă la pas cu mâinile încrucișate la piept. Nu-i mai adresez niciun cuvânt, că deja m-a enervat.

Deodată mă simt luată pe sus de către două brațe puternice și dusă înapoi de unde am plecat.

— Pune-mă jos, țip răzvrătindu-mă. Nu mă urc pe drăcovenia aceea, mă revolt și încerc să-l fac să-mi dea drumul, dar văd că nu ia în seamă protestele mele.

Din câțiva pași ajunge în dreptul „sicriului” pe două roți și mă așază cu fundul pe el, făcându-mi stomacul să se strângă dureros. O să mor încet până ajungem la destinație.

— Te-ai calmat, nervule, sau te calmez eu? își bagă genunchiul între picioarele mele și mă prinde de bărbie cu degetele ca să mă poată privi în ochi. N-ai să pățești nimic, încearcă să mă asigure de asta.

— De unde ești atât de sigur? îl împung cu privirea, mijindu-mi ochii.

— Ai încredere în mine, Karin, n-am să te omor, îmi spune cu o seriozitate în glas, fapt ce îmi oferă acea siguranță că se va ține de cuvânt și voi ajunge întreagă acasă.

Chiar dacă inima mi s-a făcut cât un purice în piept din cauza a ceea ce va urma, aleg totuși să mă încred în el. Nu știu dacă e o idee prea strălucită, dar pe jos mi-ar fi luat o veșnicie să ajung acasă.

Pe lângă asta, aș fi fost nevoită să schimb câteva autobuze, poate chiar să iau metroul. Îl observ cum își dă jos geaca de piele și mă îndeamnă să o îmbrac, eu neînțelegând de ce, mai ales că afară sunt peste treizeci de grade.

— O să-ți fie frig până ajungem, îmi oferă o explicație, ducând geaca prin spatele meu și așteaptă să-mi bag brațele prin mâneci. Ți se văd sfârcurile prin material, îmi atrage atenția pe un ton obraznic.

Rânjesc din cauza grijii lui venite de nicăieri.

— Îți faci griji să nu răcesc sau pentru că mi se văd sfârcurile și nu vrei să le vadă și alții? îl întreb curioasă, făcându-i jocul.

Dacă tot sunt pisicuță, îmi scot și „gheruțele” la înaintare și îmi trec vârful limbii peste buza de sus, prinzând-o la final între dinții mei.

Gâtlejul îi saltă când înghite în sec, iar mușchii faciali i se înclestează într-o stare de nervozitate ce îmi oferă o senzație stranie. Privește pentru o clipă în jur, luându-și geaca înapoi

din spatele meu. Expresia feței i se înseninează dintr-odată și cu un zâmbet șiret pe buze îmi spune:

— Cum vrei, tu știi mai bine, mi-o trântește și dă să-și tragă geaca pe el, dar i-o sustrag din mâini și o trag rapid pe mine, făcându-l să râdă cu poftă. Până la urmă, toate pisicuțele se sperie de un pic de ploaie, murmură ca pentru el, făcând aluzie la cum am reacționat.

Îmi bag mâinile pe sub păr și îl scot afară din geacă, lăsându-l să cadă în valuri.

— Toți dracii sunt încrezuți și înțepați în fund ca tine? mă iau de el și încerc să-mi schimb poziția, căci numai confortabilă nu este, însă Mase nu mă lasă.

Îmi trece piciorul stâng pe partea cealaltă, încălecând și el în același timp motocicleta. Chipurile ne sunt la un milimetru distanță unul față de altul, iar respirațiile ni se întrepătrund când se lasă peste mine, prinzând ghidonul în palme și strivindu-mi sânii sub presiunea corpului său.

Îmi simt inima trepidând când e atât de aproape, încât nu m-ar deranja chiar deloc dacă aș cădea în abis cu el lipit de mine. O iau razna, asta e cât se poate de evident. Ne analizăm unul pe celălalt și trebuie să recunosc că cercelul pe care îl poartă cu mândrie în nas îi oferă alurii sale de mascul un *vibe*[21] ce mă înnebunește. Își freacă vârful nasului de maxilarul meu, transmițându-mi firișoare de electricitate prin întreg corpul și urcă spre urechea mea, șoptindu-mi:

— Ține-te bine, pisicuțo, căci va fi o plimbare ca scoasă din Iad.

Capitolul 24

Karin Sanders
„Secrete distrugătoare”

Simt motorul cum începe să se miște sub noi, ieșind din parcare și făcându-mă să mă agăț rapid cu brațele de drac, doar ca să nu mă văd sub roțile „sicriului”. Mase chicotește cu nasul în curbura umărului meu, îndemnându-mă să vin după el când își îndreaptă spatele. Își înfige pentru a doua oară degetele în carnea de pe șoldurile mele și mă trage mai înspre el, apoi alunecă cu mâinile pe picioarele mele și mi le ridică, încolăcindu-le în jurul său. Nu știu cum naiba va conduce așa, dar se pare că sunt nevoită să mă prind bine de el ca să nu mă văd întinsă pe carosabil.

Îmi trag claia de păr peste umărul stâng ca să aibă o vizibilitate bună în față și îmi așez brațele pe după gâtul lui. După ce iese din parcare, îndreaptă coarnele și o ia din loc, făcându-mă să simt un gol în stomac. E pentru a doua oară când merg cu motocicleta și sunt la fel de speriată ca prima dată. Îmi strâng ochii, închizându-i pentru că nu sunt în stare să-i țin larg deschiși și simt vântul cum se joacă printre firele de păr din capul meu. Simt în piept vibratul râsului lui Mase de îndată ce îmi strâng brațele și mai bine în jurul gâtului său, făcându-mă să-mi încleștez buzele de frustrare. Ce-i mai place dracului să se joace cu viața altora.

De fapt, dracii dintotdeauna au știut foarte bine cum să se strecoare printre noi, luând forma oamenilor și îmbătându-ne cu vorbe frumoase și ademenitoare. În cazul meu nu a fost nevoie de toate astea, deoarece eu sunt singura vinovată, căci am căutat constant o poartă spre Iad. Focul dogoritor ce arde-n ființa mea și-a dorit mereu un mod de a ieși la suprafață și până acum n-a avut nicio șansă de a transforma totul într-un incendiu mistuitor. Asta până la el. Cu o singură atingere a făcut ca totul să ardă în jurul meu, căci păcatul în sine e cea mai mare plăcere a îngerilor.

Motocicleta se înclină tare într-o parte când Mase ia curba, iar eu îmi ascund fața în scobitura gâtului său. Tot nu vreau să privesc, mă îngrozește. Inspir aerul în plămâni odată cu parfumul său și îi simt fiecare mușchi în parte încordându-se sub asediul îmbrățișării mele. Nu e pentru prima dată când sesizez asta, dar, e clar, mă face să-mi pun câteva întrebări. Aleg să-mi deschid ochii până la urmă, clipind agale ca să mă obișnuiesc cu lumina și o senzație nouă îmi cuprinde în mrejele sale fiecare celulă din corp.

Totul pare să se deruleze prin fața ochilor mei într-un cadru lent, intensificând toată frica îmbinată cu extazul și adrenalina ce mă fac să mă desprind puțin de trupul său. Îmi pot auzi inima cum îmi bate în piept. Îmi întorc ochii spre chipul lui, analizându-l atent, și simt că totul în jurul nostru s-a oprit în loc sau noi suntem cei care gonim cu viteza luminii pe asfaltul fierbinte, care pare că se topește sub soarele arzător. Zâmbește, dându-și seama că mă holbez la el mai bine de un minut și-mi aruncă o privire scurtă ce mă fulgeră până în suflet. Fir-ar! Mă uit în jur, în timp ce depășim o mașină care circulă regulamentar, iar privirea ațintită spre noi a persoanelor din ea mă face să surâd aproape insesizabil.

— Încep să cred că-ți place, îi aud perfect glasul în urechea mea.

— Tot nu mă face să-mi schimb părerea despre motoare, i-o întorc, lipindu-mă iar de trupul lui și-l aud chicotind, chiar dacă se încordează pentru a nu știu câta oară.

Îi simt capul întorcându-se spre mine, dar nu mă desprind de el nici când motocicleta începe să încetinească treptat, dându-mi impresia că suntem aproape la destinație. Suspin, ceea ce mă face să nu-mi mai înțeleg stările pe care le am, căci în preajma lui sunt ca o bombă cu ceas, deoarece sunt dăți în care pare că ne înghițim, ca apoi să ne scuipăm direct între ochi. Huruitul motorului se oprește cu totul, Mase parcând și-l simt relaxându-se.

Un gol inexplicabil mi se instalează în stomac după ce mă desprind de el și-l privesc, încercând să-mi astâmpăr firele rebele de păr. Dau să-mi recuperez picioarele din jurul lui, dar mi le prinde repede și mă ține pe loc. Privindu-mă fără nicio expresie, urcă cu palmele spre interiorul coapselor mele, strângându-mi carnea în pumni și lăsându-se cu greutatea corpului său peste al meu. Îmi linge buzele cu lentoare, cu limba care încă mi-e moarte și se retrage. Puteam să jur că mă va săruta, dar se pare că mi-a făcut-o și doar m-a amăgit așa cum știe s-o facă atât de bine.

Reușesc să mă dau jos de pe motocicletă ajutată de către el, simțindu-mi picioarele de parcă încă ar pluti și, pe când să-mi dau jos geaca ca să i-o înapoiez, un glas cunoscut îmi strigă numele:

— Karin?

Mă întorc instant cu ochii în spate și dau peste figura lui Maverick, care mă întâmpină cu un zâmbet larg pe buze de cum iese pe ușa scării. De data aceasta e îmbrăcat lejer, într-un trening din bumbac și poartă adidași.

— Hei! îl salut nu prea veselă. Numai puțin, spun și mă întorc cu totul în spate cu gândul să-i înapoiez lui Mase geaca, însă nu-l mai găsesc, locul e gol.

Zgomotul motorului mă face să mă rotesc pe călcâie până dau cu ochii de el, luând scurt curba în capătul parcării. Demarează în trombă, trecând prin locul strâmt dintre mine și Maverick, făcându-mi vecinul să se dea cu câțiva pași în spate ca să nu-l calce. Își întoarce capul puțin într-o parte înainte să se facă pierdut prin mulțimea de autovehicule, dar nu pot să-i văd ochii, ascunzându-i, întrucât poartă casca pe cap, cea pe care o avea deja atașată de motor în caz de urgențe.

Îmi revin în fire și mă întorc spre vecinul meu. Totuși, ce-a fost aia?

— Ești bine? îl întreb din politețe după faza de mai devreme.

Rânjește ca și cum nimic nu s-a întâmplat, aruncându-mi o privire pe sub gene.

— Poate iubitul tău ar trebui să-și mai calmeze temperamentul, nu e ca și cum i-aș mânca iubita, cuvintele lui Maverick mă fac să mă înec cu aer.

bătându-mă cu pumnul în piept, îl privesc cu ochii mari.

De unde naiba i-a venit că eu și dracul ăla suntem un cuplu?

Îi trag o privire ciudată, arcuindu-mi o sprânceană spre el, apoi mă încrunt.

— Nu e iubitul meu, îi repet pentru a doua oară și-l aud cum râde în urma mea, în timp ce eu mă îndrept spre intrarea în casa scării.

— Dacă tu spui, așa să fie.

— Oh, Doamne! răspund exasperată, ridicându-mi brațele în sus și lăsându-le să se lovească dureros de corpul meu. Ca să nu vin pe jos, m-a adus el acasă, ce e rău în asta? urlu la el, simțind că-mi urcă tensiunea.

— Nu trebuie să-mi oferi explicații, Karin.

— Și-atunci de ce dracu’ insinuezi lucruri care nu sunt adevărate? îmi ies din minți, apropiind cartela de interfon ca să deschid ușa.

Apuc cu mâna bara metalică și o trag spre mine, dând să intru înăuntrul scării când vocea lui Maverick se aude din nou:

— Deci, te-ai mai gândit? vrea să știe, referindu-se la întâlnirea de vineri pe care mi-a propus-o cu ceva timp în urmă și îmi scot capul scurt pe ușă, urlând:

— N-o să se întâmple.

Urăsc când oamenii vin cu tot felul de idei tâmpite, care mai mult te scot din minți. Îmi acopăr mai bine trupul cu geaca, parfumul acesteia gâdilându-mi nările și îmi simt telefonul vibrând în gentuța cu franjuri. Gândul mă poartă la Rowan. Probabil că el este, anunțându-mă că a ajuns. Când ecranul se luminează, iar pe acesta apare numele lui Mase, aproape că scap telefonul printre degete.

De când...? Mă simt amețită. Deschid mesajul, lăsând pentru câteva secunde intuiția pe care o am.

Mason: *Ai grijă de geaca mea până tura viitoare, pisicuțo! Poți să și dormi cu ea, așa, ca să-mi simți limba cum te răscolește pe dinăuntru.*

Nu cred că mi-am simțit obrajii în viața mea mai înfierbântați ca în clipa de față. Strâng telefonul la piept, privind într-un punct fix. Fir-ar el de drac! Dar, chiar și așa, încă îl simt acolo, jos, atât de delicios, de înflăcărat, de nebunatic. Îmi mușc buza și mă pun să-i răspund mesajului, realizând că mi-a umblat în telefon. Sunt sută la sută sigură că numărul meu îl are de aseară, când eu dormeam în patului, iar el era la mama naibii. Zic asta pentru că și camera de filmat se afla pe măsuța mică de lângă canapea și nu în gentuța mea.

Nu am vreo parolă cu care să-ți prinzi urechile până o găsești, își poate trece oricine degetul pe ecran, glisând și deblocându-mi spațiul intim din dreptunghiularul micuț.

Eu: *Sper că orice ai găsit să te ajute în problemele tale hormonale. Probabil ouăle tale au cam devenit neîncăpătoare la câți draci zac în ele. Doar ai grijă să nu te înțepe vreunul cu furca în dos, atunci când încep să iasă afară ca la război.*

Pășesc în interiorul apartamentului și mă moleșesc instantaneu când simt căldura care mă învăluie. Dar nu mă descalț bine de platforme, că mă trezesc cu Johanna peste mine, la propriu.

— La dracu', Jo! înjur de mama focului când mă simt întinsă pe gresia din hol, cu o nebună aproape călărindu-mă. Ce te-a apucat? mă iau tare de ea, împingând-o ca să se dea de pe mine și să mă pot aduna cumva.

Pe lângă că resimt totul de aseară și de acum câteva ore, a mai trebuit să cadă și ea peste mine, și la cât de „pufoasă” este prietena mea, mi-e teamă să nu i se frângă oasele care mă împung acum. În ultima vreme a slăbit destul de mult, nu prea știu ce e cu ea.

— Doamne, îți poți da seama câte griji mi-am făcut pentru tine?

Îmi dau ochii peste cap doar ca să nu arăt că știu.

— O să-mi dau seama după ce nu mă mai strivești ca pe o clătită, urlu și în hol își face apariția Rowan, chicotind pe seama a ceea ce găsește.

— Dacă vreți să vă las un pic..., se amuză pe seama noastră.

Poziția în care suntem eu și Jo e demnă de filmele pentru adulți, căci mi-a aterizat idioata cu fața direct între picioare la cât de împiedicată este atunci când se grăbește și nu se uită pe unde calcă.

— Nu începe și tu, articulez, tăindu-i vorbele din scurt. Mai bine ai ajuta „balena” să se ridice, că mă omoară aici, spun și îmi simt telefonul vibrând sub mine.

Ceva îmi spune că doar Mase poate fi cel care mi-a trimis mesaj. Reușesc cu greu să-mi reasamblez toate membrele la loc și să devin din nou întreagă, simțind cum somnul își cam cere drepturile. Dar, înainte de toate, trebuie să văd cu Rowan de actele acelea.

Mă așez ca un bolovan pe primul scaun pe care-l trag și dau jos geaca cu care m-a îmbrăcat *Limbuță*... dracu’, adică Mason, și oftez obosită.

Pufnesc din cauza faptului că îmi stă gândul la el și îmi trec degetele printre firele de păr, aranjându-mi cât de cât claia de plete blonde.

— Și?

Johanna își trage și ea un scaun pe care îl întoarce cu spătarul în față și se așază pe el, holbându-se la mine de zici că am ceva pe față.

Chiar și așa, îmi dau seama unde bate cu întrebarea ei, însă nu vreau să dezbat subiectul camerei de filmat, nu cu ea de față. Îmi strâng pleoapele pentru că simt cum lacrimile îmi invadează ochii, iar imaginile vizionate revenindu-mi pe retină. Înainte să clipesc, spun repede:

— Crezi că poți să-mi faci o cafea? o rog cu o voce gâtuită și sper din suflet să nu sesizeze asta.

— Desigur, îmi răspunde, ridicându-se de pe scaun. Vrei cafea-cafea sau una instant?

— Instant sună bine, îi răspund de îndată ce se întoarce cu spatele.

Îmi șterg lacrimile care au îndrăznit să-și croiască drum spre pometii mei și clipesc cu rapiditate ca să îmi astâmpăr și restul lichidului cristalin să-mi mai părăsească ochii. Sper doar să nu mă apuc de plâns, că asta mai lipsește.

— Karin?

Mâna lui Rowan se așază peste a mea, pronunțându-mi numele în șoaptă. Mă întorc cu privirea spre el, dându-i de înțeles că nu pot să-mi deschid gura și să spun ce mă frământă cât timp e și Johanna aici. Acesta mă înțelege și îmi oferă sprijinul lui printr-o strângere fermă de mână. Știe că voi vorbi cu el când mă simt pregătită să o fac. Sau când prietena noastră nu mai e prin preajmă.

Oricum ar fi, tot greu îmi este să vorbesc despre acel subiect. Nici nu vreau să mă gândesc la cum ar putea reacționa dacă ar afla. Simt panica și groaza cum se amestecă amândouă în stomacul meu. Suflu aerul printre buze, pentru că deja mi se face greață, și îmi închid ochii, proptindu-mi cotul pe suprafața mesei, încercând să mă calmez și să mă gândesc la cu totul altceva.

— Deci, unde e camera?

Tăcerea sumbră care ne-a învăluit pentru două minute este spartă de către vocea lui Jo, care pare ca un ecou surd în urechea mea.

La dracu'! Îmi așază cana cu cafea pe blat lângă mine, așteptând să-i dau un răspuns, însă, în schimb, sorb din

lichidul ușor dulceag, mustăcind la final.

— Care cameră? fac pe neștiutoarea.

Nu se compară cu cafeaua pe care am băut-o la Mase, gândesc când mai iau o gură, doar ca să nu trebuiască să-mi deschid gura și să vorbesc.

— Hai, Karin! Chiar tu mi-ai zis de...

— Iar eu nu înțeleg de ce i-ai spus lui Mason cu ce naiba mă confrunt, o iau la rost pentru cele spuse fără acordul meu, doar ca să schimb subiectul și să nu mai aducă în discuție camera aceea blestemată pe care vreau s-o uit.

— Știi câte griji mi-am făcut pentru tine, aiurito? acum ea e cea care mă ia la rost pe mine, ceea ce e mai bine decât cealaltă discuție. Am stat mai bine de trei ore pe străzi ca să te caut și muream încet pe dinăuntru, gândindu-mă că ți-ai făcut rău pe undeva.

Acum urlă la mine și văd cum i se adună lacrimile în ochi, în timp ce nasul i se roșește din cauza asta, iar eu mă fac mică în scaunul meu.

Nu a fost prima dată când m-a căutat pe străzi după ce-am căzut într-un fel de apogeu al depresiei, și eu, ca nebuna, căutam un mod prin care să-mi fac rău. Sunt o idioată și nu mi-e rușine să o recunosc. Mă traversează o undă de vinovăție. După câte am tras cu boala aceea stupidă, tot nu m-am dezmințit și am ales în continuare calea cu cele mai multe cioburi. Poate am făcut-o și ca să mă țină pe linia de plutire a realității și să nu cad în acea iluzie pe care mulți o gustă ca fiind ceva prielnic, însă niciodată cea corectă.

Mă simt penibil că am cerut explicații. Totodată, sunt și mândră că am o așa bună prietenă ca ea, dar dacă n-ar fi camera aceea nenorocită la mijloc, aș da uitării tot ceea ce i-a spus lui Cross, însă, așa, trebuie să bag asta la mijloc pentru ca totul să fie bine în final.

— Te-am sunat și te-am tot sunat ca nebuna, dar tu n-ai avut bunăvoința să-mi răspunzi și să-mi zici că ești bine, toanto! îmi aruncă în față exact lucrurile pe care le-am înfăptuit, făcându-mă în fel și chip.

Sunt vinovată, pentru că așa am și procedat. Ea mă suna cu insistență ca să vadă dacă nu mi-am curmat cumva viața, iar eu întorceam telefonul cu ecranul în jos ca să se oprească din vibrat. Ca să nu fiu nevoită să-i răspund și să-i ofer vreo explicație penibilă. În acel moment i-aș fi spus și adevărul, însă la ce bun? Mi-aș fi distrus prietena și cine știe ce s-ar fi întâmplat după aceea.

Dacă ar fi procedat precum Karla? Mă înspăimântă de-a dreptul gândul acesta și simt cum ochii mi se umezesc, dar mă țin tare, căci nu vreau să mă apuc de plâns. Mă doare pentru că o iubesc ca pe o soră, trecând prin atât de multe împreună, iar acum... acum suntem doar eu și Mason, dar și Rowan. Am de gând să-i spun măcar lui ce s-a întâmplat.

— Singurul care a răspuns la blestematul ăla de telefon a fost Mase, mă scoate dintre gândurile în care am căzut când îi pronunță numele și sunt atentă la ce mai urmează să-mi zică. Așa că l-am rugat să aibă grijă de tine, continuă și rămân cu gura căscată.

— Ce ai făcut?!

— L-am rugat să aibă grijă de tine, îmi repetă după ce surprinderea din întrebarea mea e atât de evidentă.

Cad cu privirea într-un punct anume de pe podea și încep să-mi masez tâmplele cu degetele, mormăind în barbă:

— Și încă ce grijă a avut.

Îmi rotesc privirea doar ca să nu-i privesc pe cei doi, care sunt sigură că acum au fălcile pierdute pe undeva pe gresie, și trag aer în piept pregătindu-mă pentru întrebările care vor urma.

— V-ați tras-o? se aud ca un ecou vocile lor prin tot apartamentul, zguduind pereții, iar eu mă bag mai bine în scaun când îi aud pe amândoi vorbind în același timp.

Mă privesc cu niște ochi mari și mă înspăimântă, nu altceva. Îmi deschid buzele și le închid la loc.

— Ceva în genul, zic cu jumătate de gură. Deși... nu a fost... chiar așa, mă eschivez.

— A fost sau nu a fost așa? mă scutură Johanna de mă aștept să-mi tragă și câteva palme ca să spun tot.

— Oh, la naiba! îl invoc pe necuratul, că mi-a cam sucit mințile, smucindu-mă din zgâlțâiala prietenei mele. M-a făcut să trec prin două orgasme, unul după altul, spun repede, ridicându-mă în picioare de pe scaun și-mi acopăr fața cu palmele ca și cum m-aș ascunde.

Îmi las capul pe spate și oftez scurt, simțind o urmă de rușine.

— Nu cred! exclamă Jo, proptindu-și palma peste gură, fiindcă e surprinsă de veste, în timp ce Rowan nu zice nimic, e mult prea atent la telefon. Am auzit eu că e nebun când vine vorba de sex, dar...

— N-a fost sex, nebuno! o opresc. A fost, mai degrabă... să zicem că știe ce să facă cu degetele. Și mai ales cu limba, înghit cu greu saliva acumulată în cavitatea bucală și las aerul să-mi iasă pe gură ca un șuierat, dorindu-mi din nou ce s-a întâmplat azi-dimineață.

— Oh, Doamne! țopăie zglobie, cu un zâmbet imens pe față.

Fericirea ei mă înspăimântă, dar mă și încântă într-o oarecare măsură, măcar așa a mai uitat de ceea ce voia să știe. Încerc să-mi mențin zâmbetul forțat pe buze, chiar dacă mă doare în suflet, și tot ce vreau e să mă ascund în camera mea. Sunetul unui telefon se aude deodată, perturbând atmosfera ciudată în care suntem învăluiți cu toții și răsuflu ușurată când văd că e al Johannei.

Aceasta citește repede mesajul pe care l-a primit, apoi răspunde la fel de repede și dispare din peisaj câteva secunde mai târziu, intrând în camera ei fără nicio explicație. Nu știu ce-a fost asta, dar mă bucur că a plecat.

Acum pot să scap de zâmbetul ăsta tâmp și să fiu eu, doar că nu ține pentru mult timp. Aud ușa camerei sale cum se trântește, iar pe Jo cum vine spre noi aranjată și cu o gentuță în mână.

— Aș mai sta să aflu ce ați făcut, dar am o întâlnire cu un tip super drăguț și... ne auzim mai târziu, ne anunță foarte grăbită, trăgându-și breteaua pe umăr și se îndreaptă spre ieșire de îndată ce se încalță.

După ce aud clicul care îmi indică faptul că ușa s-a închis în urma ei, mă las să cad pe gresie, picioarele mele devenind gelatină între timp și izbucnesc în hohote de plâns, alertându-l pe Rowan. Mă doare-n piept și mă simt pierdută.

— Karin, țâșnește din scaun, proptindu-se pe jos lângă mine și mă trage în brațele lui. Ce s-a întâmplat? Ce e cu tine? îmi pune o sumedenie de întrebări, simțindu-i îngrijorarea în fiecare cuvânt rostit, dar nu sunt în stare să-i răspund. Karin, mă sperii. Te-a lovit? Spune-mi sincer, cretinul acela de Cross te-a lovit? îmi cuprinde fața în palmele lui și mă îndeamnă să-l privesc.

Îmi mișc capul într-o parte și în alta, răspunzându-i că nu a ridicat mâna asupra mea și încerc să îmi revin ca să-i pot spune totul. Respir greu în încercarea de a mă calma printre suspinele și sughițurile care încă persistă în trupul meu.

— Jo...

— Ce e cu Jo? Spune odată, că mă sperii ca naiba, încearcă să mă facă să îmi dau drumul la gură și îmi mușc buza ca să mă opresc cumva din plâns.

— Asher și Mike au violat-o, mă eliberez de durerea care mă sfâșie pe dinăuntru și-l văd pe Rowan căzând în fund, nevenindu-i să creadă cuvintele mele.

— Ești sigură? mă întreabă debusolat și afectat de toată treaba.

Încuviințez din cap și inspir, apoi expir ca să fac să dispară senzația de greață pe care o simt venindu-mi pe gât. Clipesc doar ca să-mi astâmpăr odată lacrimile care mi se înnoadă în barbă, simțindu-mă amețită. Mă întind cu tot corpul pe gresia rece, cu brațele întinse și ele, privind fix corpul de iluminat de pe tavan. Rowan face și el la fel ca mine, întinzându-se, și pentru câteva clipe liniștea ne

îmbracă în amorțeala de după lacrimile care s-au uscat. Încă îmi mai aud suspinele ca o melodie în surdină.

— Camera aceea conține mai multe violuri, că altfel nu le pot numi, cu mai multe fete, printre care se numără și Karla, „sora” lui Mason, rostesc cu greu ultima parte și îmi închid ochii scurt, simțindu-i durerea chiar dacă el nu mi-a arătat-o.

Aerul îmi iese cu dificultate printre buzele ușor întredeschise, făcându-mi pieptul să se miște ritmat și aș putea jura că am văzut aburii ieșind din interiorul corpului meu. Mă ridic în șezut când simt că mi-am mai revenit și îmi proptesc brațele pe genunchii îndoiți la piept.

— Trebuie să mergem la poliție, nemernicii aceia nu pot rămâne nepedepsiți.

— Știu. Atât James, cât și Mike și Asher vor plăti pentru tot ce-au făcut, rostesc cu dezgust numele celor trei și scrâșnesc din dinți, încleștându-mi pumnii.

Nu pot concepe faptul că i-am numit prieteni pentru atât de mult timp, dar aparențele pot înșela atât de tare.

— Și James e implicat? De fapt, de ce nu mă miră, mârâie nervos. Trebuie să mergi la poliție, nu poți să-i lași să scape, Karin, îmi repetă din nou ceea ce ar trebui să fac.

— Știu, dar dat fiind faptul că și o cunoștință a lui Mason e implicată în toată treaba asta, nu pot să iau o decizie de una singură, Rowan, îi răspund, înclinându-mi capul spre dreapta ca să îl pot privi. Pentru moment, camera rămâne la el, asta până găsim o soluție viabilă ca cei trei să înfunde pușcăria. Dacă mă duc doar cu ceea ce am, ei ar putea pretinde că totul s-a întâmplat cu consimțământul fiecărei fete și s-a dus dracului tot, încerc să-i explic de ce nu pot încă să apelez la justiție pentru a face dreptate.

Oftez neajutorată.

— Da, dar ai putea să apelezi la fetele care apar acolo, să vorbești cu ele...

— Johanna nu-și amintește nimic de toată treaba din filmuleț, îl lămuresc ca să înțeleagă mai bine în ce situație de rahat sunt. Doar de câteva dureri pe care le-a resimțit câteva

zile la rând, nimic mai mult. Nu pot să o târăsc în ceva de-a dreptul umilitor, mai ales când nu am destule probe.

Continui să vorbesc și îmi dau seama că toată treaba e destul de complicată.

— Să-i arăt filmarea aceea... aș distruge-o, înțelegi?

— Și atunci, ce o să faci?

— Nu știu, chiar nu știu, îi răspund descumpănită și îmi ascund fața în palme, apoi mi le îndepărtez când îl simt pe Rowan ridicându-se de jos.

Îmi întinde mâna pe care o și apuc, ridicându-mă la rându-mi în picioare, apoi mă așez pe scaun și dau pe gât restul cafelei care s-a răcit de mult. Îmi frec fața cu palmele și casc prelung, simțindu-mi corpul greoi.

— Vedem mâine de acte, te las mai bine să te odihnești, îmi spune deodată, adunând hârtiile în mapa pe care o are asupra lui și dă să o bage în geantă.

— Sunt bine, sincer, îl opresc. Hai să le rezolvăm, așa îmi mai iau gândul de la...

— Ești sigură? mă întreabă ușor sceptic.

— Îhâm. Chiar am nevoie de o distragere.

Așază mapa înapoi pe suprafața blatului și începe să scoată din ea toate actele pe care trebuie să le semnez. Înainte de a-mi trece mâzgălitura pe aproape fiecare filă, Rowan îmi explică pe îndelete care sunt toate avantajele mele, dar și atribuțiile pe care le îndeplinește mâna dreaptă a șefului. Plus ce mai trebuie făcut și alte lucruri pe care urmează să le mai aflu pe parcurs. Cât de greu poate fi? Până acum m-am descurcat cu mai toate lucrurile, chiar dacă n-au fost de competența mea și nici n-au ținut de etică. Avantajul meu este că prind din mers totul.

Semnez și ultima pagină, zâmbind la final când pun pixul pe masă și îi strâng mâna, încheind legăturile cu care vom porni de acum încolo. Îmi oferă o ultimă îmbrățișare, conducându-l spre ieșire.

— Sigur ești în regulă? mă întreabă pentru a nu știu câta oară.

— Sunt bine, nu-ți mai face griji, încerc să-l fac să înțeleagă că nu e nevoie să rămână cu mine.

— Atunci, ne vedem mâine.

Aprob din cap și, înainte să iasă pe ușa principală, îmi oferă un sărut pe frunte, cum ar face un frate mai mare. Îmi urează să am o seară liniștită și îmi cere să-l sun dacă am nevoie de ceva.

Mă lipesc cu spatele de ușa din lemn după ce o închid, privind în jur. Îmi prind claia de păr între mâini și o adun deasupra capului într-un coc dezordonat, luând un elastic din suportul de pe bar și mi-l trec de câteva ori peste acesta, fixându-l. Cu gândul de a mă duce să-mi fac ceva să mănânc, în raza vizuală îmi sare geaca lui Mase. Mă apropii de scaun, acolo unde am lăsat-o de când am intrat în apartament, și o iau între degete, ținând-o la piept și inspirând adânc parfumul lui.

De ce ești în mintea mea mai mult decât ar trebui să fii?

Las geaca înapoi pe scaun și scot telefonul din geantă, privind acum spre mesajul pe care îl am de la el de mai bine de câteva minute bune.

Mason: *Te prefer pe tine goală în fața ochilor mei în locul unei poze care nu exprimă niciun gest, nicio mimică. Din care nu poți să simți pielea catifelată sau parfumul care te îndeamnă să guști din păcat.*

Mesajul lui mă face să zâmbesc, dar totodată îmi transmite și o fierbințeală în locul plin de terminații nervoase, care îmi face trupul să se cutremure plăcut. După atâtea lacrimi vărsate cu câteva minute înainte, asta e ca o gură proaspătă de aer. Pășesc alene spre camera mea, uitând complet că n-am mâncat nimic azi, dar ce rost mai are?

Stomacul mă doare, sufletul la fel, pentru ce să mi le alimentez cu substanțe care oricum nu mi le vor amorți vreodată? Mă întind între așternuturi cu ochii în ecranul

telefonului și ezit pentru un moment în a-i scrie. Totuși, îmi mușc limba și încep să-mi trec cu rapiditate degetele peste tastele digitale.

Eu: *Noapte bună, Mason.*

Va urma...

Notes

[←1]

Harry Houdini (născut Erik Weisz) a fost un iluzionist american originar din Ungaria, actor și producător de film. A devenit celebru datorită unor evadări spectaculoase, dar și pentru dispariițile pe care le organiza în timpul numerelor sale.

[←2]
(engl.) cel măreț

[←3]

(engl.) Stare a unui luptător care, în urma unei lovituri regulamentare, nu se poate ridica de pe ring timp de peste zece secunde. Sau, după caz, victorie obținută astfel.

[←4]
(engl.) termenul se referă la zona de culise

[←5]
(engl.) prescurtare a cuvântului brother, care înseamnă frate

[←6]

Boala Parkinson este o tulburare progresivă a sistemului nervos care afectează mișcarea.

[←7]

Boala Alzheimer este o afecțiune degenerativă a sistemului nervos care determină probleme de memorie, gândire și comportament.

[←8]

ESN – marcă de produse de nutriție și suplimente sportive de înaltă calitate, fabricate în Germania.

[←9]

(engl.) expresie derivată din “Jesus Christ!” (Iisuse Hristoase!) folosită pentru a arăta mânia, dezamăgirea sau uimirea cu privire la o persoană, un obiect sau un eveniment.

[←10]

este un vechi text indian, considerat astăzi a fi lucrarea standard despre dragoste din literatura sanscrită. Kama Sutra prezintă o filozofie a vieții în general, de la spiritual la carnal, redă concepția hindusă veche de zeci de secole, putând fi asociată cu ceea ce în zilele noastre numim „tratat de sexologie”.

[←11]

„— Bună, tati!” în limba spaniolă

[←12]

„— Am fost o fetiță rea, tati!” în limba spaniolă

[←13]

„— Dă-mi-o, tati!” în limba spaniolă

[←14]

„— Ah, da, tati! Dă-mi-o tare!” în limba spaniolă

[←15]

„— Dumnezeule! Dă-mi-o, tati!” în limba spaniolă

[←16]

jucărie sexuală care, de cele mai multe ori, are forma unui penis și este folosită pentru penetrare în timpul masturbării sau a contactului sexual

[←17]

(fr.) un aranjament intern cu trei persoane care împărtășesc relații romantice sau sexuale între ele, și locuiesc de obicei împreună.

[←18]

(engl.) prietene pentru totdeauna

[←19]

un spațiu alcătuit dintr-o sală de mese comună și mai multe restaurante și cofetării. Spațiile sunt amplasate în marile centre comerciale, aeroporturi, spitale, centre universitare.

[←20]

un preparat de mâncare format din piept de rață, ciuperci și tăiței.

[←21]

(engl.) termen folosit cu sensul de vibrație, senzație, atmosferă, sentiment sau energie

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
←1
←2
←3
←4
←5
←6
←7
←8
←9
←10
←11
←12

←13
←14
←15
←16
←17
←18
←19
←20
←21